

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΣΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ

Ένας περιεργός αγγλικός θρύλος

Υπάρχουν φαντάσματα... ευγενικά, διακριτικά και άδολα, αλλά που προαναγγέλλουν ένα θάνατο ή μια καταστροφή, κι' άλλα κακοήγητα κι' ενοχλητικά. Σ' αυτή λοιπόν την τελευταία κατηγορία ανήκει το φάντασμα του σέρ Τζώρτζ Μπλουίντ Αγγλου αρχοντα του Κίνλετ.

Δεν μπορούσε άλλωστε να συμβαίνει διαφορετικά, εφόσον και στη ζωή του ο σέρ Μπλουίντ ήταν ένας τύπος στρυφνός, οξύθυμος, πεισματάρης κι' εκδικητικός... Ο απάσιος χαρακτήρας του αποδείχθηκε όταν η κόρη του Ντόροθι αγαπήσε και παντρεύτηκε ένα νεαρό οίχως τη συγκατάθεσή του. Ο πατέρας της θυμωσε τόσο γι' αυτή την περιφρόνηση της πατρικής εξουσίας του, ώστε όρκισε ότι δεν θα συγχωρούσε το ζευγάρι αυτό, ούτε σ' αυτόν τον κόσμο ούτε στον άλλο, κι' ότι θα τυραννίσει τους ίδιους και τους απογόνους των αιώνων! Δεν μπορούσε όμως να χωνέψει το ότι η Ντόροθι κι' ο άντρας της θα κληρονομούσαν την περιουσία του, μία και δεν είχε άλλα παιδιά.

Όταν πέρασε, το 1581, τον έθαψαν μέσα στην εκκλησία του χωριού. Σέ λίγες μέρες τον ακολουθήσαν στον τάφο η κόρη του κι' ο γαμπρός του, υπό συνθήκες κάπως μυστηριώδεις. Λέγεται ότι ο θάνατος του δευτέρου ωφείλετο στη δαγκωματιά ενός λυσσαμένου σκύλου, κι' ότι η Ντόροθι πνίγηκε στραβά-καταπίνοντας μία φλούδα μήλου... Πάντως, τα παιδιά τους οράσανε πρόωρα. Η μόνη παρηγορία τους ήταν ότι κληρονόμησαν τον πύργο του παππού τους.

Δυό βδομάδες μετά την κηδεία του σέρ Τζώρτζ, μερικές χαριτικές πουπλένες ρούχα στο ποτάμι κοντά στον πύργο, είδαν ξαφνικά ν' αναδράζει το νερό και ν' αδειάζει απ' αυτό το φάντασμα του αρχοντα, πάνω σ' ένα γυαλό του! Τόβαλαν, τότε, στα πόδια και δεν τόλμησαν πια ν' εναγκαλιώσουν σ' αυτό το μέρος του ποταμού.

Το φάντασμα όμως συνέχισε την τρομοκρατική δράση του: Μία μέρα, ενώ οι ένοικοι του πύργου έτρωγαν στη μεγάλη τραπέζια, εμφανίστηκε ξαφνικά σ' ένα γυαλί του δαμάτιου ένα άμαξι με τέσσερα άσπρα άλογα. Ο σέρ Τζώρτζ έσκυβε έξω απ' το παραθυράκι του μορφοβόλτας σαρκαστικά. Το άμαξι - φάντασμα ώρμησε προς το τραπέζι, πέρασε και χάθηκε μέσα στον αντίκρυστο τοίχο, έντελως άδουρβα και χωρίς ν' προκαλέσει καμμία ύληκη ζημία στους ανθρώπους ή στα έπιπλα. Ο τρόμος όμως που είχε σκορπίσει γύρω του, ήταν άπαιρπτος.

Από τότε, ξαναμπαίνανε συχνά. Κάθε φορά που κάθονταν να φάνε τα θύματα της εκδικήσεως του αρχοντα, δεν ήξεραν αν θα διέκοπτε ή όχι το φαγητό τους ή εμφάνιζε του υπέρφυσικού άμαξι... Κι' αυτή η αβεβαιότητα τσάκιζε ακόμα περισσότερο τα νευρά τους. Στο τέλος, αναγκάστηκαν ν' εγκαταλείψουν τον πύργο και ν' αφεθούν μακριά.

Όστόσο, το φάντασμα εξακολούθησε ν' παρουσιάζεται συχνά στην περιφέρεια του πύργου και κατάντησε τόσο άνωποφορο, ώστε οι χωρικοί κάλεσαν επί τέλους μερικούς παπάδες για ν' α' ξεφορτίσουν.

Η αγγλικανική εκκλησία έχει ένα τύπο επίσημου ξεφορκισμού, που αποτελεί μία σοβαρά θρησκευτική τελετή και χρησιμοποιείται σπάνια, μόνο κατόπιν άδειας του επίσκοπου. Ο σκοπός του είναι ν' απορρίψει ένα δυστυχισμένο πνεύμα ή ελευθερωθεί απ' το δέσμη που το κρατούν στη γη, ως φάντασμα, και ν' περάσει στο Υπερένωτο.

Υπήρχε όμως άλλοτε και μία απλούστερη μορφή ξεφορκισμού: Συγκεντρώνονταν μερικοί κληρικοί και προσευχόνταν όλοι μαζί στο φως κεριών, επί όλκληρης ώρας, ως ότου νικήσουν το πνεύμα και το ξεναγκάσουν ν' αφήσει σ' ένα μικρό αντικείμενο ή σ' ένα απ' τα κεριά. Ύστερα έσθωναν αυτό το κεριό, ή έβριχναν στη θάλασσα το αντικείμενο, κι' έτσι το πνεύμα δεν μπορούσε πια ν' ελευθερωθεί και ν' βλάψει. Αυτό έγινε και στην περίπτωση του φαντάσματος του σέρ Τζώρτζ. Οι προσευχές των παπάδων, συγκεντρωμένων σ' ένα δαμάτιο του εγκαταλειμμένου πύργου, το ανάγκασαν επιτέλους ν' αφήσει σ' ένα μικρό μπουκαλάκι. Ύστερα σφράγισαν καλά το μπουκαλάκι και το άφησαν στη βάση του μνημείου του σέρ Τζώρτζ, στην εκκλησία, κάτω από μία πινακίδα που συνιστούσε ν' αφήσει ποτέ κανείς...

Το περίεργο είναι ότι, επί πολλών χρόνων ύπληχε πραγματικά ένα μπουκαλάκι κάτω απ' το μνημείο του σέρ Τζώρτζ. Ήταν μικρό, πλατύ, με γυάλινο θύλαμα, τόσο σφιγμένο, ώστε δεν μπορούσε ν' α' ελευθερωθεί. Πρεσβεία δ' ένα γυαλό θολό, άγνώστου συστάσεως. Το είδαν αρκετοί επισκέπτες, πρσώπα τελείως αξιόπιστα, κι' άκουσαν τους χαρικούς ν' α' βεβαιώνουν ότι ήταν κλεισμένο μέσα το φάντασμα του σέρ Τζώρτζ! Οι έντοπιοι συνιστούσαν με φόβο σ' όποιον το έπαιρνε για ν' α' το κυττάξει:

—Προσέξτε μην πέσει και σπάσει! Άλλοίμονο αν βγει από μέσα το φάντασμα του αρχοντα!...

Όστόσο, κάποια κυρία υποστήριξε ότι ήταν απλώς ένα μπουκαλάκι με χημικό υγρό για εμφάνιση φωτογραφιών, που το είχε ξεχάσει ή θεία της στην εκκλησία, κάτω απ' το μνημείο...

Πάντως, το μυστήριο δεν διαφωτίστηκε ποτέ, ούτε και πρόκειται ν' α' διαφωτισθεί, γιατί το μπουκαλάκι εξαφανίστηκε το 1890, όταν έγινε μία ανακαίνιση της εκκλησίας.

Το έλιξηριο της ζωής

Πρωτότυπο διήγημα

Ήταν ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου ο Μπερτράν Λαφλάς, γιατί... τον αγαπούσαν πολύ! Οι μαθητρίες του— ήταν καθηγήτρες του πιάνου— τούδιναν συχνά ν' α' καταλάβει το ενδιαφέρον τους, μ' επιμονές ματιές κι' αγγίγματα χεριών. Αυτός όμως, έκανε τόν κουτό. Έμενε άφοσιωμένος στη γυναίκα του, τη Φελίς.

Κι' όμως εκείνη τον ζήλευε άπερίγρηπτα, απ' τη μεγάλη της λατρεία, και περνούσε τον καιρό της κατασκοπεύοντάς τον. Απαιτούσε ν' α' της αναφέρει λεπτομερώς που είχε πάει όλη την ημέρα. Τούλιγε κρυφά τριχές τών μαλλιών της γύρω απ' τα κουμπιά του γιλέκου του, για ν' α' πεισθή πως δεν τ' α' δόξαζε πουθενά. Μύριζε κάθε βράδυ τα πέτα του σακκακιού του, για ν' α' εξακριβώσει μήπως είχε άκουμπήσει τρυφερά στο στήθος του κανένα μυρωμένο κεφαλάκι.

Τόν βασάνιζε με καυγάδες, τούκανε τη ζωή άνωποφορη. Γιατί δεν τον συγχωρούσε που έμενε νέος, ενώ α' τη γεροντώση και δεν τραβούσε πια τις άντρικές ματιές. Ώρες-ώρες, σκεφτόταν ν' α' το χαλάσει το πρόσωπο με διτρίδι!.

Φανταζόταν ότι άμέτρητες γυναίκες, ώραιες και πλούσιες, περιμεναν το θάνατό της για ν' α' πάρουν τη θέση της... Καί, δυστυχώς, δεν ήταν πολύ καλά στην υγεία της! Τό στομάχι της κι' η καρδιά της την άνησυχούσαν... Μα, πριν πεθάνει, θ' α' πηγαινε ν' α' μαχαίρωση όλες εκείνες που καραδοκούσαν για ν' α' της άρπάξουν τον άντρα της!

Στό τέλος, ο Μπερτράν άπνύθηκε, έγκατέλειψε όριστικά τη δουλειά του και πήγε ν' α' ταφή σ' ένα έξοχικό σπιτάκι. Εκεί γνώρισε επιτέλους μία θεία γαλήνη. Εφόσον δεν έβλεπε καμμία άλλη γυναίκα, η Φελίς δεν είχε πια λόγο ν' α' τον γκρινιάζει.

Αν όμως ο Μπερτράν ώφελήθηκε απ' τη ζωή αυτή, η γυναίκα του δεν άργησε ν' α' πέσει άρρωστη. Α' συνήθιστη σ' τέτοια ήρεμία και ασφάλεια, έπληττε θανάσιμα. Η καρδιά της άρχισε τότε ν' α' την έννοχη πραγματικά, τό στομάχι της έπαθε, τό ελατήρια της ζωής της σκούριασαν σιγά-σιγά. Μή έχοντας πια ν' άγωνισθεί μ' άλλες αντίζήλους, γεροντώσε πού γοργά.

Ο άντρας της άνησυχούσε, γιατί την αγαπούσε. Ζήτησε τη γνώμη τών γιατρών. Εκείνοι σύστησαν διάφορα φάρμακα, που δεν ώφελησαν όμως σ' α' τίποτε...

Μία μέρα, η Φελίς ζήτησε έναν παπά για ν' α' εξομολογηθεί. Ο Μπερτράν έκλαψε τότε άπαρηγόρητα. Θάχανε λοιπόν την καλή του γυναίκα... «Ω, αν ύπληχε κανένα μέσο σωτηρίας, κανένα έλιξηριο της ζωής!...

Έπειτα από πολλές σκέψεις, μάντεψε την αίτια της καταστάσεώς της κι' άποφάσισε ν' α' δοκιμάσει ένα φάρμακο. Έγραψε σ' ένα χαρτί, μερικές παθητικές φράσεις:

«Κουράγιο, μοναδική μου άγάπη! Σ' α' λίγο θάμα ελευθερός και θ' α' ευτυχίσουμε για πάντα. Ο Θεός άκουσε τις μουστικές εύχές μας και τις πραγματοποιεί. Σ' α' φίλο όλόγλυκα, α' υρίανή μου γυναίκα! Δικός σου Μπερτράν».

Έβαλε σ' ένα φάκελλο αυτό το ψεύτικο γράμμα κι' έγραψε πάνω ένα άνώποφορο όνομα και μία φανταστική διεύθυνση: «Μίς Λάουρα Μπόνινγκτον.—Οδός Μαρμπέφ, 57».

Έκρυψε το γράμμα κάτω απ' τό στυπόχαρτο του γραφείου του και πήγε ν' α' βρή τη γυναίκα του για

ν' α' τη στείλει ν' α' δρ' με τρόπο τό γράμμα.

—Μήπως είδες τις τελευταίες φορολογικές άποδείξεις; της είπε. Δεν ξέρω πού τις έχω...

Η Φελίς πήγε ν' α' ψάξει ή ίδια για τις άποδείξεις εκείνες, στο γραφείο του Μπερτράν. Όταν ξαναγύρισε, ήταν έντελως μεταμορφωμένη. Τί χρώματα σ' α' μάγουλά της! Τί ζωηρότης σ' α' φουσογονμία της!... Τ' α' μάτια της έλαμπαν, κι' άνέπνεε τόσο λαχανιασμένα, πού της κοβόταν ή μιλιά...

Έφαγε, την ημέρα εκείνη, μ' έ-ξαιρετική όρεξη. Έπρεπε ν' α' δυναμώσει, ν' α' ζήσει, για ν' α' πολεμήσει, ν' α' υπερασπισθή ό,τι της άνηκε!... Τό άλλο πρωί, μπόρεσε ν' α' κάνει μόνη της ένα γύρο στον κήπο. Την τρίτη μέρα πήρε ως τό σταθμό, και την τετάρτη πήρε τό τραίνο για τό Παρίσι.

«Περίφημα! συλλογιζόταν ο Μπερτράν, τριβώντας τ' α' χέρια του. Ν' α' το έλιξηριο της ζωής: είναι ο θυμός, ή ζήλεια!...».

Άνησυχούσε ωστόσο λιγάκι. Τί πηγαινε ν' α' κάνει στο Παρίσι ή Φελίς;... Ήσυχασε μόνον όταν την είδε ν' α' ξαναγυρίζει τό βράδυ, κουρασμένη, αλλά με ύφος πούδινε επιμονή κι' άποφασιστικότητα. Αυτό τόν χαροποίησε.

Μέσα σ' α' μία βδομάδα, η Φελίς έκαμε τέσσερα ταξίδια στο Παρίσι. Μία νύχτα μάλιστα, κοιμήθηκε εκεί. Τό πράγμα γινόταν ύποπο...

Επιτέλους, μία μέρα, είπε ήσυχά στον άντρα της:

—Δεν μ' α' ξεγλήσει, σ' α' παρακαλώ, πια εν' αυτή ή Λάουρα Μπόνινγκτον, πού της γράφεις γελοία ραβασάκια; Στόν αριθμό 57 της οδού Μαρμπέφ δεν την έβρι κανείς. Ρώτησα όλες τις θυρωρούς αυτού τό δρόμου. Καμμία δεν άκουσε ποτέ τ' όνομά της... Της έστειλα ένα γράμμα, αλλά μ' α' το έπέστρεψε τό ταχυδρομείο με τη σημείωση: «Άγνωστος». Δημοσίευσα στις έφημερίδες μία άγγελία ότι ή μίς Λάουρα Μπόνινγκτον κληρονομεί ένα πλούσιο Άμερικανό θείο της!... Τίποτα, δεν μ' α' μούγραψε καμμία!... Πού πρέπει λοιπόν ν' α' τη βρω, για ν' α' την πνίξω; Μήπως... μήπως την έπλασε τό φάντασμα σου;

Τό ύφος του Μπερτράν ίσοδυναμούσε με όμολογία...

—Άθλιε! Μ' α' γέλασες!... Έξοπα-σε ή Φελίς. Έπιπόνησε αυτή τη γυναίκα για ν' α' με πεθάνεις και ν' α' την παντρευτείς.

—Όχι... Για ν' α' σε κάμω ν' α' ζήσης! μ' α' μουμούρισε ο άντρας της, ντροπισμένος.

—Πώς;... Για ν' α' με κάμης ν' α' ζήσω;... Μ' α' έσύ τρελλάθηκες! Πρέπει ν' α' σε κλείσουν στο φρενοκομείο! Σίγουρα, δεν είσαι από καλά σου... Κάτι έχεις πάθει.

Πραγματικά, ή Φελίς πίστευε πως είχε τρελλαθή ο άντρας της. Δεν έ-ύρισκε άλλη εξήγηση. Άλλωστε, κά-ποιος θείος του είχε πεθάνει στο φρενοκομείο... Η κληρονομικότης!... Άρχισε ν' α' επιβλέπει όλες τις κινήσεις του. Μ' α' έκείνος έμενε πάντα ήρεμος και λογικός. Δεν ταραζόταν ποτέ.

Βεβαία πια ότι δεν θ' α' την άπα-τήση ο Μπερτράν, ότι δεν θ' α' χρειασ-τή ποτέ ν' α' τον ζήλεις, ή Φελίς λυώνει... θβίνει διαρκώς. Όπως πι-στεύουν όλοι, δεν θ' α' ζήσει πολύ ά-κόμη...

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησις — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ: 27-135-29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ

Χτες ακόμα ήταν τόσο άπειρη, ώστε όταν της έλεγαν ότι ο έρωτικός σύνδεσμος έχει τόν άσπασμό άπαιρητο συνοδοιπόρο, της φαινόταν τρομερή αυτή ή συνοδοιπορία. «Ν' α' φιλήσω έναν ξένο άνδρα, κι' έπειτα μ' α' εκείνα τ' α' βρώμικα χείλη ν' α' φιλήσω τόν πατέρα μου!... Ό-τε ν' α' τό διανοηθή. Γελούσαν οι φί-λες πού την άκουαν. Παιδί πού εί-σαι! της έλεγαν. Γελούσαν αλλά και καμάρωναν οι δικές της για την άφέλεια της κόρης τους.

Γέλα σήμερα κι' ή ίδια με τόν παλιό έαυτό της. Γιατί, φυσικά, δεν έχει πια τις ίδιες αντίληψεις για τη μονογαμία τού άσπασμού. Δεν ξέρω αν άπολυμαίνη τ' α' χείλη της. Εκείνο όμως πού ξέρουμε ά-πό βεβαιώσει της ίδιας είναι ότι εκ-τός από τόν πατέρα υπάρχει και άλλος—ίσως και άλλοι—δέκτης τών άσπασμών της. Αυτό δ' α' έλει-ψε, σχηματισμένη και εργαζομένη πια κοπέλλα, ν' α' μείνει έξω από τους έρωτικούς άνδρες. «...Δεν εί-μαι καθόλου άξιοκαταφρόνητη κο-πέλλα. Συγκεντρώνω όλα τα χαρί-σματα μιας ύψηλης, συμπαθητικής και γλυκειάς νέας με αρκετές κα-τακτήσεις...» Δεν είναι όμως οι «α-ρκετά» κατακτήσεις πού την ένδι-αφέρουν. Στόν ένα είναι καθηλωμένη ή σκέψη της, στόν ένα έχει χαρί-σει την καρδιά της. Άνταποκρίνε-ται κι' αυτός στο αίσθημά της. Ει-δύλλιο προχωρημένο με προοπτική τό γάμο. Θ' α' ήταν ή ευτυχία. Στην ευτυχία της βάζει γεμάτη μακα-ριότητα, όταν ή κακή της μοίρα την έβριζε πάνω σ' α' νόρκα. Τόν εί-δε ξαφνικά με μίαν άλλη. Ν' α' κάτι πού δεν τό περίμενε. Τόν είδε και άλλαξε μέσα της ο ρυθμός τού κό-σμου, πού λέει ο ποιητής. Αυτός με άλλη! Τόν έννομιζε όλοκληρωτικά δικό της. Τόν βλέπει κοινόχρηστο. Περμένει την ώρα τών εξηγήσεων.

Μία εξήγηση πού ν' α' την καθυσχά-ζε. Ν' α' της έλεγε, ξέφανα, ότι πρό-κειται για συγγενή του, για μία ά-πλη γνωριμία, με την οποία βρέ-θηκε τυχαία χωρίς τίποτα ν' α' τον συνδέη. Της είπε όμως ακριβώς τό αντίθετο: Όμολογία πλήρης. Σύν-δεσμος έρωτικός. Πιά παλιός από τόν δικό τους. Μπλέξιμο γερό. —Και γιατί δεν μ' α' τό λες τό-σο καιρό; —Για ν' α' μη σ' α' χάσω. —Τί ν' α' με κάνης έμένα, όφου έχεις την άλλη; —Έμένα σ' α' αγαπώ. Η άλλη... Η άλλη είναι τό κατάλοιπο πα-λιάς άγάπης. Άνθος από τό όποιο άπομύζησε τους χυμούς κι' αυτό μαράθηκε. Φιλάνθρωπη όμως ή μέ-λισσα, δεν έχει την σκληρότητα πού χρειάζεται για ν' α' φύγει από κον-τά του. Πετ' α' κάπου-κάπου όλόγυ-ρα στο άποξηραμένο λουλούδι της άγάπης.

Ω, μπορεί ν' α' τό όρκιστή. Τί-ποτα δεν τόν δίνει μ' α' αυτήν. Τί-ποτα περισσότερο από τόν οίκτο. Είναι βέβαιος ότι αν την εγκαταλεί-ψη έντελως, ή εγκαταλείψει θ' α' τη σκοτώσει. Και δεν θέλει ν' α' πάρε

στό λαιμό του μία ανθρώπινη ύ-παρξη.

Ας τόν πιστέψη. Ούτε ίχνος ά-γάπης για την άλλη. Εκείνη πού αγαπά, εκείνη με την όποία θέλει ν' α' ένωση για πάντα την ζωή του είναι ή κόρη της νέας χρήσεως. Στά πόδια της καταβέβει όλο τόν έρω-τά του. Ας παραβλέπη όμως λίγο κι' αυτή. Ας γίνη κι' αυτή λίγο φιλάνθρωπη. Ας κάνει μικρή ύπο-μονη, ως πού ν' α' ξεκαθαρίση ή ύ-πόθεσι και ν' α' κλείση ό φάκελλος της πρώτης. Μη θελήσει ν' α' γίνη σκληρή. Την ξέρει τόσο τρυφερή, τόσο άπαλη, τόσο έλεημονα...

Θ' α' ήταν άστείο αν τόν ύποπτεύ-εται και ν' α' ζηλεύη. Δεν τόν βλέπει πόσο την αγαπά; Άλλά θ' α' ήταν και άπάνθρωπο αν τόν ύποχρέωνε ν' α' δώση βίαιο τέλος στον παλιό σύνδεσμό του. Η έπιθυμία του εί-νε ν' α' πέσει στο μαλακά.

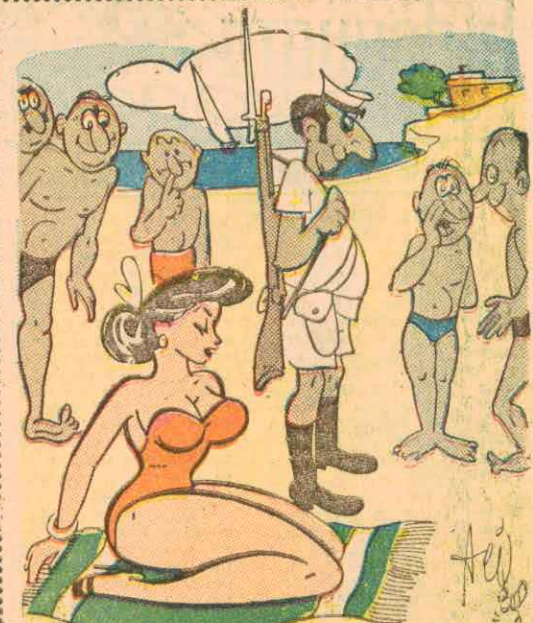
Γνωστό τροπάριο. Ποσοι δεν τό-χουν ψάξει! Τό βρίσκουμε πολύ φυσικό οι άντρες ν' α' ζητούμε προ-θεσμίες για τη διάλυσι ενός ειδυλ-λίου μας. Αν όμως για τόν ίδιο σκοπό, την ίδια πίστωση χρόνου και άπάνθρωπο αν τόν ύποχρέωνε ν' α' δώση βίαιο τέλος στον παλιό σύνδεσμό του. Η έπιθυμία του εί-νε ν' α' πέσει στο μαλακά.

Την ύπομονη της νέας επικαλεί-ται τώρα ο φίλος της. Ποιος όμως μπορεί ν' α' βεβαιώσει ότι την ίδια ακριβώς ύπομονη δ' α' ζητεί και από την άλλη, αν τυχόν και ή άλλη έχει αντίληψη τό διπλό του σύνδεσμο;

Δεν θέλω ν' α' πώ μ' α' αυτό ότι κα-θε φορά πίσω από την άπολογία κρύβεται ή άποη. Πολλές άσφα-λώς δ' α' είναι οι περιπτώσεις πού τό νέο ειδύλλιο ριζώνει πάνω στα έ-ρείπια τού παλιού. Ο νεογέννητος έρωτας νεκροθάφτης τού ειδύλλιου πού πεθαίνει. Μεταβατική περίο-δος κατά την όποια έχουμε την άφι-ωση ν' α' μας παραστέκεται ένα πρό-σωπο άνεύθυνο, πού δεν ήξερε ό-ταν μ' α' γνώριζε τό σύνδεσμό μας. Συμβαίνει δ' — ακόμα χει,ότερο — ν' α' είναι νόμιμος αυτός ο σύνδε-σμος. Η άποκρυψι στην αρχή, ή άποκαλυψι όταν είμαστε άσφαλείς για την κατακτσή.

—Ξέρεις, είμαι παντρεμένος. Ορνηεί και όδύρεται ή κοπέλλα. Αγορεύει ο κρυπτόγαμος. Έξευ-τελίζει τη γυναίκα του για ν' α' ικα-νοποίηση τη νέα του γνωριμία, ή ταπεινώνει εκείνην πού θέλει ν' α' εγκαταλείψη για ν' α' φανη ευχάριστος σ' α' αυτήν πού επιθυμεί ν' α' μη χάση. Καταστάσεις δύσκολες και όχι κα-θαρές, με θυμάτα αυτές που προ-βιδόνται κι' αυτές πού, χ' α' ν' α' τό θέλουν, συμμετέχουν στην προ-βί-

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Τό Λιμεναρχείο την ανέλαβε υπό την προστα-σία του για ν' α' μη διασπασθεί ή τάξη!... (Τού Άρχέλαου)

Ερωτικές στροφές

Γράμμα σ' α' φίλη

Καλή μου φίλη,

Δίως άλλο θ' α' άπορής πού τελευταίως άργώ πολύ ν' α' απαντήσω. Με συγχωρείς γι' αυτό. Κι' αν θέλεις, κι' αν (μυθώς,

κατάλαβ' ε το πως ακόμα είναι νωρίς, πολύ νωρίς για μένα ν' α' συνθησιω ν' α' γράφω μόνο λίγα λόγια βιαστικά —καθώς τό γράμμα πού πριν μέρες μούχε-

καί ν' α' σε λέω τυπικά κι' ευγενικά «καλή μου φίλη»...

Δεν σο' τό κρύβω πως με πείραξε πολύ στο τελευταίο σου τό γράμμα κάποια φράσις: «Πρέπει δυό φίλοι μόνο ν' α' αμαστε καλά εκτός... εκτός, αν προτιμάς, ν' α' με ξεγάρσης...»

Ν' α' σε ξεγάρσω!... Τόσο άπλο τό θεωρείς... Μ' α' έχεις δίκιο. Δεν μ' α' αγαπάς ποτέ σου, κι' είναι πολύ άπλο για όσες και μ' α' υπορείς, σαν τους παλιούς, τους επιτόλιους έρωτές σου ν' α' διακόψης με πια φράσι ευγενική.

κακογεννημένη, μια ιστορία ερωτική, κουραστική, συνθισμένη....

Θ' α' τη δεχτώ, λοιπόν, κι' αυτή την προσβολή πού μ' α' π' α' τα μάτια σου φαινό, με ταπει- (νώνει.

Μ' α' σ' αγαπώ τόσο βαθιά, τόσο πολύ, πού όσο κι' αν ή πρότασι σου με πληγώνη, δεν θ' α' άρνηθώ «οίλοι» ν' α' μείνουμε «καλοί» κι', ότι κι' αν ν' α' ν' α' πάντα φίλος σου θ' α' μένω και στη καρδιά μου θ' α' κρατώ πάντα θαυμένο τόν έρωτά μου τόν κρυφό κι' άπεληψμένο...

Κι' αν καιη μέσα μου μία φλόγα μυστική, με λίγα δάκρυα μονάχα θ' α' τη σβύσω. και δεν θ' α' π' α' ούτε μία λέξη ερωτική κι' ούτε τ' α' χέρια σου άπαλά θ' α' τα κρατήσω. Κι' αν λαχταράνε δυό φίλιο σου φλογερά τ' α' διψασμένα μου τ' α' χείλη...

Μ' α' παρασύρθηκε—για μία στερον φορά— με συγχωρείς, καλή μου φίλη...

ΓΙΑΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΑΦΡΙΣΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Βοισκώσατε στην ακρόγυα-
αλιά. Ήμουν σκυμένη στο έ-
γχοιρό μου, ενώ ο Κάρολος
διάβαζε την εφημερίδα του. Ο-
ταν ή υπάλληλος ήθελε κι' έπεσε
εραφικά μπροστά στα πόδια
μας. Την ίδια στιγμή παρού-
σιστηκε μια κοπέλλα που
φορούσε ένα πολύ κοντό κόκ-
κινο φόρεμα. Άσταξε την υπά-
λλα και τώσκασε γελώς-
τας, ενώ μια πασαά από νέ-
ους και νέες έτρεχαν να τη
συναντήσουν ξεφωνίζοντας.

Την άλλη μέρα ξαναείδαμε
την κοπέλλα με το κόκκινο φό-
ρεμα. Αυτή τη φορά, στάθηκε
γελαστή. Έκανε μια γειονο-
μία σά να με γαϊρετούσε και
γύρισε πρὸς τὸν άντρα μου
για να του πη αν ήθελε να πα-
ραδούν στο κολυμπι. 'Η Μί-
λη—έτσι λεγόταν η κοπέλλα—
είπε δυνατή φωνή, αλλά ε-
υχάιστη. Ρώτησε τὸν άντρα
μου γελώντας συγχρόως και
οίοντος πῶς τ' φοβό-
σε. 'Εγώ, με τὴν κεφαλή με τὰ
πλοῦσια μαλλιά, ὡς ἐξήγησε ὁ
πρόκειτο για ἑνα στήνιμα
που εἶπε βάλε με τὸς φί-
λους της.

Ήμουν σίγουρη πὸς ὁ άν-
τρας μου δὲν θὰ δέχονταν. 'Ο
Κάρολος ἦταν σχεδὸν πάντα
«σβαρός» και τὰ παιγνίδια
στην ακρόγια δὲν τὸν ἄ-
ρεσαν. Κατάπληκτη ὡς τὸν
είδα να δέχεται τὴν προσ-
κλησι. Σηκώθηκε, ἔπιασε τὸ
απαλό γέμι της Μίλη κι' ἔ-
τρεξαν καὶ οἱ δύο τὸς να
πέσουν στο νερό.

Νίκησε φυσικά ὁ Κάρολος.
Εἶνε ἐξαιρετικὸς κολυμπητής.
ἀντίθετα ἀπὸ μένα που εἶ-
μαι τόσο ἀδέξια στο κολυμ-
πι, ὡς τὸς μου τὸ κοπανᾷ
πάντα ὅταν θέλῃ να με πει-
ράσῃ.

Ήμαστέ παντρεμένοι δέκα
χρόνια κι' ὅλο αὐτὸ τὸ διά-

στημα ζήσαμε πολὺ εὐτυ-
χενοί. 'Εγώ με τὴν ἴδια ἡ-
λικία ὁ Κάρολος κι' ἐγώ, τρι-
άντα ὅτῳ χρονῶν. 'Ο Κάρο-
λος εἶνε ὑψηλὸς και γεροδε-
μένος κι' εἶνε ἕνα ἀέρα νεανι-
κό. 'Εγώ εἶμαι μικροκαμω-
μένη και πάρα πολὺ αἰσθητι-
κή. Φανταζόμενα πὸς ὁ Κά-
ρολος δὲν θὰ υπορῶσε ν' ἄ-
ρεση πὸς ἄλλη γυναῖκα, ἔκτ-
ρα ἀπὸ μένα. Κι' ὡς ἡ Μίλη
ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτόν. Πραγ-
ματικά ἀπ' τὴν ἡμέρα που
κολυμπήσαν μαζί, ἡ Μίλη και
οἱ φίλοι της τὸν πῶσαν στὴ
συντροφιά τους.

Ἔτσι, τὴν ἡμέρα ὁ Κάρολος δὲν
κάθεται πιά σὰν πρὸτα κον-
τά μου για να διαβάσῃ τὴν
εφημερίδα του. τὴν ὥρα, που
κεντῶ. Κάθε μέρα παίζει
μπάλα με τὰ κορίτσια και
τ' ἀνδρῶνα, κολυμπᾷ στ' ἄ-
νοιγια με τὴ Μίλη και, τὸ
βράδυ, στο ξενοδοχείο μ' ἄ-
φνει με καμιά ναῖα κυρία,
κι' αὐτὸς γορεύει με τὴν ὁ-
μορφὴ κοπέλλα. Ἄν τὰ μαλ-
λιά του δὲν ἦταν σὰν ἀσπί-
δα στοῦ κατόφους, θαπῶσαν
τὸν Κάρολο για κανένα νε-
ρό, τόσο πολὺ εἶνε ἀλλεῖσι!

Θάπρεπε να βασανίζομαι
ἀπὸ ζήλια; Δὲν ἔχω... 'Ο-
ταν, μια μέρα, ὡστόσο, δια-
μαυρώθηκε κάπως στὸν Κά-
ρολο, αὐτὸς με κῦτταξε μ' ἄ-
ποια;

—Μαρκέλλα! Μὲ υποψιά-
σαι; Σὲ ἤξερα πάντα πολὺ
ἐξυπνη ὡς τὸς ζήλεις ἀν-
ήτες φίλεις. μου εἶπε.

Ἔτσι βάλθηκε να μὴν εἶ-
μαι ζήλιαρα. Μὰ τὰ ἑωραία
μου γαλανὰ μάτια, ὅπως
πάντα τάλεγε ὁ άντρας μου,
κάτω ἀπ' τὰ μαύρα γυαλιά
τοῦ ἡλίου, γέμιζαν συχνὰ ἄ-
πὸ δάκρυα, ἐνὼ παρακολου-
θοῦσαν τὸν Κάρολο και τὴ
Μίλη να χορεύουν και να δια-
σκεδάζουν.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Παρηγοριά

Πρὸ ἡμερῶν τὴν μοῖραν μου τὴν ἀσπληγχνον οἰκτεῖραν.
μετέβην πρὸς περιπατὸν ἐν μέσῳ τῶν Φαλήρων
ὅτε μοιραῖος, ξαφνικῶς και κατά συγκυρίαν
συνήτησαν ἐστρωμένον και γνώριμον κυρίαν.
—Πὸς εἶσθε; ἀνεφώνησαν ἐκ τῆς χαρᾶς πηδῶν
κι' ἔρωτας ὁφραίνοντες φλογώδεις σωρηδόν.
Γλυκέως τὴν ἡμῶν και ἐξακοντίζων βέλη.
—'Ο σύζυγος σας τί γίγνεται; ἡρώτησαν ἐν τέλει.
Κακίην δειξάσα εὐθὺς συγκίνησαν μεγάλην
περίλπου μ' ἡτένησαν ἐν ὅλῳ τρεῖς φορές...
—Τί γίγνεται; ἡρώτησαν ἀνήσυχος και πάλιν,
—Δὲν ξέρετε; ἀπήντησεν. Πάει δ... φουκαράς!
'Εκ τῆς εἰδήσεως αὐτῆς συνεκλονίσθησαν πλήρωες.
Μετ' οὐ πολὺ ὡς σκεφθεῖς σοφῶς και παμπονήρως
και θέλων οὐν να εὐφρανθῶ και να τὴν κατακτενάω.
—Ἐλθέ! τῆς εἶπον, μετ' ἐμοῦ να σε παρηγορεύσω.
'Η πρότασις μου, ὡς εἰκός, ὑπῆρξεν
(θυελλώδης,
ἐφ' ὃ και ἐκινήθημεν πρὸς τὸπους ἐ-
(ρημώδεις
κι' ἐνὼ ἐγὼ ἐκ τῆς χαρᾶς εἶχον εὐ-
(ρέως «τράκ»
ἤκουσον αἰφνης ἀγγλιστί: «Ω! μᾶι
(ντάσιν, Τζάκ!»
Συγχρόνως εἶδον, δυστυχῶς, τὴν συ-
(νοδὸν μου ταύτην
να σπεύδῃ πρὸς πανύψηλον Ἀμερικᾶ
(γον ναύτην...
'Εφ' ὃ—οὐαί κι' ἀλλοιμονόν! — ἐν
(τάχει ἀνεχώρησεν
και οὕτω πὸς ἀντὶ ἐμοῦ ὁ Τζάκ τὴν...
(παρηγόρησεν!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

«Μαρκέλλα. — Εἶλενα στὸν
ἐαυτὸ μου.— τί ἀνόητη που
εἶσαι να ὑποθέσῃς ἐπειδὴ ὁ
Κάρολος ἀπόνησε καινού-
γιους φίλους!»

Μὰ ἡ Μίλη ἦταν τόσο νέα.
τόσο νοητικὴ με τὸ γερο-
δεμένο κι' ὁμορφικὸ κομὶ της
και τ' ὡραίο της πρόσωπο,
τὰ ξανθὰ της μαλλιά και τὸ
ναγελικὸ της ὄφρος, τόσο ὡ-
ραία, που ἔτρεχαν ἀπὸ φόβο...
Καὶ τότε κυτταζόμενα στὸν
καθρέφτη κι' ἀνακάλυπτα συ-
τίδες γυῶ ἀπ' τὰ μάτια και
τὸ στόμα μου, και σκεπτό-
μουνα πὸς ἡμῶνα πιά τρι-
άντα ὅτῳ χρονῶν!

Δὲν εἶλεπαν, παρὰ τρεῖς
μέρες για να φύγουμε ἀπ' αὐ-
τὴ τὴν πλάξ. Εἶναι ἀποφα-
σίσει να πάμε μια βδομάδα
στὴ Βιέννη. Μὰ ὁ Κάρολος
ἀνέβαλε τὸ ταξίδι κι' ἀποφά-
σισε να μείνουμε ἀκόμα κον-
τά στὴ θάλασσα.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἔκλαψε πολ-
λὴ. Ὁ Κάρολος δὲν τὸ ἀντε-
λήθη γιατί ἔπαιξε τέχνις με
τὴ Μίλη. Ἐγὼ τὸς παρακα-
λοῦνθῶ ἀπ' τὸ παραθύρο
τοῦ ξενοδοχείου. Ἐπειτα τὸς
εἶδα να τραβῶν πρὸς τὴ θά-
λασσα. Σὲ λίγο πῶνα ἐκεῖ κι'
ἐγώ.

Εἶνα διαρκῶς ἀνησυχία, δὲν
υποπόυσα να σταθῶ οὔτε μια
στιγμὴ ἄσπην. ὁ ἐκνευρισμός
μου ἦταν ἀπερίγραπτος. Κά-
θε γυναῖκα μπορεῖ να κατα-
λάβῃ τὸ μαρτυρίδι μου, τὸ
σοικτό.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἔξοπασε
καταίνει. Τὰ κύματα ἔ-
σπρουν ἀφρίσματα και σκέ-
παζαν τὴν μισὴ ἀκρογιαλιά.
Οἱ ἱκανοὶ κολυμπητὰί παλευ-
αν μ' αὐτά. Μὰ κι' ὁ Κάρο-
λος και ἡ Μίλη ἔγιναν πέσει
στὴ θάλασσα, γελώντας, ἐνὼ
τὸ ἄγριο κύμα ἔσπασε μ' ὁ-
ρμη πᾶνὰ στὰ γυνὰ τὸς κορ-
μῶ.

Δὲν υποπόυσα ν' ἀνθέσω
πιά.

Μὲ βασάνιζε τὸ σοῦκι της
ζήλιας, με θανάτωνε, μου δη-
λητῶσε τὴν φωνή μου καρ-
διά. Ἐδῆπα καλά πὸς τὰ ἔ-
χανα ὅλα, πὸς ὅλα κατέρε-
αν γυῶ μου, πὸς ἡ εὐτυχία
μου σοριαῖζον σ' ἐρείπια.

Γιατὶ τὰ πρὸ αὐτὴ τὴν
παθητικὴ στάσι; Γιατὶ να πα-
ρακολουθῶ τὴν καταστροφὴ
μου ἀδίσφορη; Ἐπρεπε να κι-
νηθῶ, ν' ἀντιδράσω, να κάμω
κάτι τὸ ἀσυνήθιστο κατὶ που
θὰ προένοῦσε ἐντύπωσι στὸν
άντρα μου.

Τότε βέλησα κι' ἐγὼ να
κολυμπήσω κι' ἄς μὴν ἡμῶ-
να σπουδαία στο κολυμπι. 'Η-
θηλα, ἴσως, να δειῶ στὸν
Κάρολο πὸς δὲν φοβόμουνα,
πὸς εἶνα θάρρος. Μὰ τὰ κύ-
ματα με σκέπασαν με μιάς
κι' ἔχασα σχεδὸν τίς αἰσθή-
σεις μου. Ὡστόσο ἀντελή-
φθην τὸν Κάρολο να κολυμ-
πᾷ με δύναμι πρὸς τὸ μέ-
ρος μου και να μου φωνάζῃ
κάτι. Ἐπειτα λιποθύμησα και
δὲν κατάλαβα πιά τίποτα!

Συνήλθα ἀσόντερος στὴν
κάμαρά μου. 'Ο Κάρολος ἦ-
ταν κοντά μου, γλυκός, ἀνή-
συχος. Φαινόταν ἔτοιμος να
κλῶπι. Μὰ συγκρατιόταν. 'Υ-
πόφερε ὡς πολὺ. Ἀμέσως
τοῦπιασα τὸ νερό, τσούφια
στο δικὸ μου και βέλησα να
τοῦ ἐξηγήσω, να δικαιολο-
γηθῶ...

Μὰ ὁ Κάρολος δὲν μ' ἄφ-
σε να μιλήσω:

—Ναί, ναί, ἀγαπημένη μου,
μου εἶπε σιγὰ, κατάλαβα, τὰ
κατάλαβα ὅλα κι' αὐτίο, ἂν
εἶσαι καλά, θὰ φύγουμε, θὰ
πάμε στὴ Βιέννη. Θέλεις...

Καὶ γαυογελοῦσε μ' ἕνα
γαυόγελο βεδισμένο που ἔ-
μοιαζε σὰ λυγμός γιατί εἶ-
γε κάνει τὴν καρδιά μου να
πνέσῃ τόσο πολὺ...

ΜΠΡΟΥΝΟ ΚΟΡΡΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Οἱ ἐπιθεωρησιογράφοι μας, σκέφθηκαν
ἕνα ἐξυπνάτο κολπο: Κάθε φορά που
παρακολουθοῦν τὴν παράστασι, γνωστοί
πολιτικοί, ἀφαιρούν τὴν σάτυρα που ἀφο-
ρᾷ αὐτοὺς και ἀφαινοῦν ὅσα ψάλλουν ἐ-
ναντίον ὁλων τῶν ἄλλων πολιτικῶν.
Ἔτσι οἱ παροντες κολακεύονται με τὸ
παραπάνω, χωρίς να ὑποπτεύονται τὴν ἀ-
λήθεια.

—Μὲ τὴν κρίσι που ὑπάρχει, ὅλα σχε-
δὸν τὰ θεάτρα, ἀπὸ τὴν ἑναρξὴ τῆς σαι-
ων, παίζουν με παθητικό. Ἡ μονα που
μπορεῖ να ἐξαίρεση κανεῖ εἶνε τὰ θεάτρα
«Βεμπο» και «Σαμαρτῆ».

—Τὸ θεάτρο «Βεμπο» ἐκλείσει τὴν πε-
ρασμένη βδομάδα με καθαρά εἰσπραξί 60
περίπου εκατομμυρίων και τοῦ «Σαμαρ-
τῆ» με 50 ἑκατομ. Τὸ «Ακρόπολ» με τὴν ἑ-
μῶς περίπου και τὰ βαριετῆ, με τὴν ἑ-
μῶς σειρά: «Βερντέ» 19 ἑκατομμύρια,
«Ραντόρ» 15 ἑκατομ., «Γκλόρια» 12 ἑκ.,
και «Κυψέλη» 10 ἑκατομ.

—Τὸ «Ακρόπολ», πρὸτα ἂπ' ὅλα τὰ
μουσικά μας θεάτρα ἐτοιμάζει καινούρ-
γιο ἐργο. Πρόκειται για ἐπιθεωρησι γραμ-
μένη ἀπὸ τοὺς ἰδίους συγγραφεῖς.

Στὴν νέα αὐτὴ ἐπιθεωρησι ἡ χορεῦ-
τρια Σάσα Ντάριο θα ἐμφανισθῇ, καὶ
πρὸτα φορά, σ' ἕνα μαγικὸ χορὸ, μαζί
με τὸν Μηνά Γιῶτη.

—Οἱ ἀδελφεῖς Καλουτᾶ, ἐτοιμάζουν
για τὸ χειμῶνα δικὸ τὸς συγκρότημα,
με τὸ ὅποιο θα κάνουν τουργὲς στὰ διαφο-
ρα μέρη τῆς Εὐρώπης.

—Ἡ Μις Γαλλία τοῦ 1951, Νικόλ
Ντρουῖν, που βρίσκεται τώρα στὰς Ἀ-
θῆνας κέρδισε τὸν τίτλο της τὸν περα-
σμένο ἱανουαριο, ὡς πρὸτα μια ἐται-
κή ἐπιλογή, μεταξὺ 25 ἄλλων ὑποψηφί-
ων που ἔγινε στὴν Μασσαλία.

Μόλις 21 ἐτῶν ἡ Νικόλ Ντρουῖν, εἶνε
στὰς τοῦ κινηματογράφου, περίφημη σο-
φερίνα και δεινὴ κολυμπήτρια.

—Ἡ Ζαζά Μπριλλάντη, ἡ μεγάλη δό-
ξα τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου ὡς πρὸτα ἀπὸ 28
ὁλόκληρα χρόνια, μετεπῆδησε στὸ θεάτρο
πρὸς τὰς!

Ἔτσι ἐμφανίζεται ἀπὸ προχθὲς στὸ
θεάτρο «Διονύσια» τῆς Καλλιθέας, σ' ἕ-
να ρόλο της γνωστῆς φάρσας τοῦ ἀ-
καδημαϊκοῦ κ. Σπ. Μελά «Ὁ μπαμπὰς
ἐκπαιδεύεται».

—Ἡ Χίλιαν, στὸς τοῦ τραγουδιοῦ
Ροζίτα Σερράνο, που βρίσκεται και πάλι
στὰς Ἀθῆνας, 4 χρόνια μετὰ τὴν πρὴν
της ἐπίσκεψι, λανσάρει μεταξὺ τῶν νέων
της, και ἕνα περίφημο Ἀργεντινικὸ τρα-
γουδι τὸ «Πεκίκα» που τὸ τραγουδᾷ σὲ
Ἰσπανικὴ και Ἑλληνικὴ γλῶσσα και σὲ
στιχοὺς τοῦ συνεργάτου της κ. Ι. Φερ-
μάνογλου.

Ἡ Σερράνο, που εἶνε δεινὴ σοφερίνα,
λίγα ἔλειψε να πληρώσῃ ἀκριβὰ τὸν ἑρ-
τά της στὸ δολὰν και στὸν ἱλγγο. Ἐ-
τρεχε με πολὺ μεγάλη ταχύτητα σε ἕνα
ἐξοχικὸ δρόμο και θὰ εἶχε τιμωρηθῇ αὐ-
στηρὰ, ἂν δὲν ἐπενέβαιναν διαφοροὶ ἰ-
σχυοντες θαυμασταί της και δὲν τὴν ἀ-
πῆλlassen ἀπὸ τίς συνέπειες της παρα-
βάσεώς της.

—Ἡ γνωστὴ ἡθογραφία τοῦ κ. Δ.
Μπόγγρη «Τὸ κορίτσι τοῦ λιμανιοῦ», πρό-
κειται να γυρισθῇ ἑφέτος ὡς φιλμ.

—Για ἕνα ἄλλο νέο Ἑλληνικὸ φιλμ,
που γυρίζεται τώρα, με τὸν τίτλο «Κο-
θονία τοῦ Ναυτικοῦ», τὸ Γενικὸ Ναυτικὸ
Ἐπιτελεῖο δίδει τὸ ἀρματαγῶγο «Πη-
νεῖος».

—Στὴν προχθεσινὴ γιορτὴ τοῦ ραδιο-
φωνικοῦ σταθμοῦ Λαρίσης, ἔκαμε για
πρὸτα φορά τὴν ἐμφάνισι του, ὡς κομμε-
ρανσιέ, ὁ γνωστὸς ἡθοποιὸς τῆς πρὸδας
Νίκος Χατζίσκος, καθώς και ἡ Μαίρη
Ἀράνη.

—Ἡ χορεύτρια της σχολῆς Μοριάνωδ
Νάντια Συριοπούλου, φεύγει για τὸ Λον-
δίνο, για να ἀκολουθῇ ἀνωτέρα μαθη-
ματα στὴ μεγάλη σχολὴ ρυθμικῆς και
μπαλέττου «Σάντερ Γουέλ».

—Τὸ «Ἀλσος» τοῦ Πεδίου Ἀρεως,
χάρις στίς καινοτομίες τοῦ Γιῶργου Οἰ-
κονομίδη, συγκεντρώνει κάθε βράδυ τὸν
περισσότερο κόσμο.

—Ὁ πνευματιστής κ. Μόρσυ, και ἡ κ.
Μαίρη Μόρσυ, ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν καλ-
λιτεχνικὴν τὰν τουργὴ και θὰ παραμείνουν
ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα στὰς Ἀθῆνας.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Καθρέφτες...

Η γυναίκα κι' ο καθρέφτης: δύο σύντροφοι πιστοί!
Ψεύτρα φοβερή εκείνη, μα κι' εκείνος παληοψεύτης!
Πόσα δάκρυα χυθήκαν, πόσοι έχουν γελαστή
με τὰ ψέματα που λένε ἡ γυναίκα κι' ο καθρέφτης!

Η γυναίκα κι' ο καθρέφτης ζῶνε πάντοτε μαζί,
χωρίζουνε ποτέ τους, εἶνε τόσο ταιριασμένοι,
κι' ὅσο ἡ γυναίκα ζῇ
κι' ο καθρέφτης δὲν πεθαίνει!

Ζῇ κι' αὐτὸς και βασιλεύει
και τοὺς ἄνδρες τοὺς «δουλεύει»
πάντοτε κανονικά,
μ' ἀπ' τὴν ἄλλη κολακεύει
και τὰ κάνει πιὸ γλυκά
δὺο χειλάκια κοραλλῆνια
που θαρρεῖς πὸς στάζουν αἶμα
και δὺο μάτια βελουδῆνια
που τὸ κάθε τους τὸ βλέμμα
εἶχε τέτοια φλόγα, ὡς τὸ φῶς ὅπου πέφτε,
και μπορεῖ με τὴ φωτιά του να τὸν λυώσῃ τὸν καθρέφτη!

Οἱ καθρέφτες εἶνε ἴδιοι ὅλοι τους οὔτως ἢ ἄλλως.
Ὁ ἀστραφτερός καθρέφτης τῆς ντουλάπας ὁ μέγας,
τὸ μινιὸν τὸ καθρεφτάκι
που τρυπῶνε τὸ καυμένο
μέσα σ' ἕνα μυρωμένο
κι' ἀκατάστατο τσαντάκι,
ὁ καθρέφτης τῆς κοσόλας κι' ο καθρέφτης τοῦ «παγιῶ

μεταξὺ τους ὅλοι μοιάζουν
κι' ἀπ' τὴ ζήλεια τους γλωμιάζουν
ὅταν κάτι προσωπᾶκια σὰν τὰ ρόδα τοῦ Μαγιοῦ
καθρεφτίζονται με νάζι ὅπως-ὅπως κι' ὅπου-ὅπου
κι' ὁλ' ἡ λάμψι του ἐκείνη
τοῦ καθρέφτη αἰγροσύνει
μπρὸς στὴ λάμψι τοῦ προσώπου
που ἀστράφτει πάντα τόσο, τόσο ἀκτινοβολεῖ
ὡς τὸς—ποιὸς θὰ τὸ πιστέψῃ;
στὴ στιγμὴ ψυχὴ τοῦ δίνει και μπορεῖ να ζωντανέψῃ
και τὸ ἄψυχο γυαλί!

Η γυναίκα κι' ο καθρέφτης: δύο σύντροφοι πιστοί!
Μία χαρὰ τὰ συμφωνᾶνε,
γιατὶ πάντα ἡ γυναίκα ὅπου βοῖσκειται, ὅπου νᾶνε
πρέπει να καθρεφτισθῇ
και να ρίξῃ μιὰ λαβραία
στὸν καθρέφτη της ματιά

που σὰν εὐγενὴς ἱππότης θὰ τῆς πῇ πὸς εἶν' ὡραία,
ἢ θὰ τὴν παρηγορήσῃ με μιὰν ὁμορφὴ ψευτιά
τὴ γυναῖκα που δὲν κρύβει τόση φλόγα πιά στὸ βλέμμα,
ποῦχει κάπως οὐτιδώσει
κι' εἶχε τόση ἀνάγκη, τόση
σὰν ἡκατακτικὴ ν' ἀκούῃ τοῦ καθρέφτη της τὸ ψέμα!

Η γυναίκα κι' ο καθρέφτης: δύο σύντροφοι πιστοί!
Ψεύτρα φοβερή εκείνη, μα κι' εκείνος παληοψεύτης!
Πόσα δάκρυα χυθήκαν, πόσοι έχουν γελαστή
με τὰ ψέματα που λένε ἡ γυναίκα κι' ο καθρέφτης!

Εἰσιογραφίαις: Σοφοκλῆς Τ.

4

5

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Έξωφρα ξεσπάει ο πόλεμος. Η Βάλια άγνοια. Η Λάρισσα καταστρέφεται από σεισμό βομβαρδίζεται από τους επιδρομείς. Τι γίνεται η θεία 'Ακριδή και η Λένα; Ζούν; Εύτυχως ο Λουκάς στέλνει τη Βάλια στη Λάρισσα για μία δουλειά του. Κι η τραγική μάνα, μόλις φτάνει εκεί ζητάει πληροφορίες για τη θεία 'Ακριδή. Της λέν πως η γρησ σκοτώθηκε. Η Λένα σώθηκε. Μά δεν μπορεί να την βρη. Την πληροφορούν ότι έχει αναμνησών στον αγώνα κατά του κατακτητού.

11ον —Ήταν να μην την αγαπάς; άποκρίθηκε θερμά το κορίτσι. Πολλές φίλες όμως δεν είχε με καμμία. Δεν της έμενε καιρός. «Όλη μέρα μελετούσε πιάνο, τραγούδι, είχε κι' άλλα ακόμα μαθήματα.

—Ευχαριστώ! φώναξε η Βάλια, κατασυγκινημένη.

—Εννοια σας, κυρία, της είπε η νέα. «Όταν φανή η 'Ελένη θα της δώσω τη διευθύνσή σας εγώ η ίδια.

Χρόνια σκοτεινά

«Ο Λουκάς ένθουσιασθηκε που τα κατάφερε τόσο εύκολα και τόσο καλά η γυναίκα του.

—Ε, να κάτι που δεν το φανταζόμουν! της είπε. Να που είσαι άξια για επικίνδυνες αποστολές.

Γέλασε η Βάλια.

—Αν παρουσιαστή πάλι ανάγκη έδω είμαι εγώ.

—Πού έξερες; Αυτός ο φίλος μου στη Λάρισσα θα μου ξαναγράψω.

Η καρδιά της Βάλιας σκίρτησε. Θάδινε δέκα χρόνια της ζωής της για να πάη πάλι στη Λάρισσα.

Η ευκαιρία όμως άργησε να παρουσιασθή. Οι μέρες γίνονταν όλο και πιο δύσκολες. Τα τρόφιμα που είχε κατορθώσει να οικονομήσει ο Λουκάς σώνονταν. Η Θέκλα έστερετο πολλά πράγματα. «Έκείνο όμως που άνησυχούσε τη Βάλια ήταν ο καυμός της μικρής για τη σκλαβιά του τόπου.

Ήταν κάτι που δεν θα μπορούσε να το πιστέψη όποιος έδλεπε έτσι στα πεταχτά την κοπελίτσα. Γιατί έδινε την έντύπωσι ένός εξεγνωστού πλάσματος, Κι' όμως η Θέκλα υπόφερε φοικτά για τη σκλαβιά της πατρίδας. Και κάθε τόσο έλεγε και ξανάλεγε:

—Ευτυχισμένοι όσοι μπορούν να κάνουν κάτι...

Κι' αναστέναζε.

Οι μέρες περνούσαν σκοτεινές, άπαίσιες. Ο Λουκάς, ώστόσο, κατώρθωνε να κάνει λιριότες. Μά δεν έλεγε τίποτα στη γυναίκα του και στην κόρη του για τις δουλειές του. Η Βάλια άδιαφορούσε. Αντίθετα η Θέκλα ένδιαφερόταν, ρωτούσε με άνησυχία για τα οικονομικά τους. Μία μέρα όμως, που ο Λουκάς γύρισε ένθουσια-

σμένος και τους είπε για κάποια καλά δουλειά που είχε πετύχει, η Θέκλα φώναξε κοφτά:

—Δέν είναι σωστά αυτά που κάνεις, μπαμπά!

Την κύτταξε παραξενεμένος ο Λουκάς. «Έπειτα σουφώσε τα φρύδια του.

—Τι λές; Τι γνώμη έχεις εσύ; ρώτησε.

—Έχω τη γνώμη πως όλοι πρέπει να υποφέρουμε το ίδιο.

—Μπα! Και τι είσαι σύ που μπορείς ναχης δική σου γνώμη;

Τόν στήλωσε η κοπελίτσα με μάτια σκοτεινά.

—Είμαι κι' εγώ μία 'Ελληνίδα! άποκρίθηκε.

Η απάντησι αυτή έπεσε στο κεφάλι του Λουκά Ρέκα σαν βόμβα. Η Βάλια έννοιωσε την καρδιά της να χτυπάει. Καιρό τώρα, είχε κάποια άνησυχία. Η Θέκλα τελειοφοιτη του Γυμνασίου, πολλές φορές γυρίζει άσπρά σπίτι κι' όλο τους έβρισκε προφάσεις για να δικαιολογηθή.

Και τώρα από κουβέντα σε κουβέντα, τους έκανε τη σοβαρή όμολογία:

—Είμαι 'Ελληνίδα, κι' άνήκα σε κάποια όργανώσι. Και δέν το κρύβω, ντρέπομαι, έμεις να κυττάμε να πλουτίσουμε τη στιγμή που σκοτώνονται τόσοι πατριώτες!

Ο Λουκάς έπιασε το κεφάλι του με τα δυό του χέρια.

—Θέκλα! Θά με τρελλάνης! Είναι αυτά πράγματα για ένα κοριτσάκι της ηλικίας σου; φώναξε.

—Οι νέοι σκέπτονται την πατρίδα κι' όχι την τσέπη τους, απάντησε η Θέκλα.

—Και τι κάνετε στην όργανώσί σας; ρώτησε η Βάλια.

—Φυγαδεύουμε, πρώτα-πρώτα 'Εγγλέζους, άποκρίθηκε η κοπελίτσα, σοβαρώτατα.

—Εσύ; 'Εσύ; φώναξε ο Ρέκας.

—Εγώ; Βέβαια. Ναι, εγώ βοηθώ όσο μπορώ.

Και τους εξήγησε:

Αυτή, έπειδή άκριβώς ήταν μικρή, μαθήτρια ακόμα με την ποδιά του σχολείου, και δέν κινούσε τις υποψίες των Γερμανών, μπορούσε να πηγαίνει ως συνδέσμος από τον ένα στον άλλο, να φέρη πληροφορίες.

«Όσο κι' η Λένα, συλλογισθηκε έπειτα, κι' η Λένα κάνει την ίδια δουλειά για την πατρίδα. Κι' όμως άλλοιότικα θα μιλούσε η Λένα...».

«Ο Λουκάς, είχε τόση άδυναμία στη Θέκλα, που δέν μπορούσε να τη μαλλώση. «Αν του μιλούσε όποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος έτσι, θα γινόταν θηρίο. Τώρα στέκοταν μπροστά της άναποφάσιστος.

Στο μεταξύ η Βάλια συλλογιζόταν:

—Θέκλα, σκέψου λογικά, της είπε.

Τό γλυκό του ύφος μαλάκωσε τη μικρή.

—Μπαμπά πάει, τελείωσε. Είναι καθήκον μου αυτό, δέν το καταλαβαίνεις; Μόνον με νέους άποφασισμένους, μπορεί να γίνη κάποια δουλειά. Τρία χρόνια σκλαβιάς περάσαμε. Πόσο πιά θα βαστάξη; «Όλοι κινούνται. Λίγο-λίγο, οι Γερμανοί δέν θάχουν πού να σταθούν.

«Ο Λουκάς συνθηκολόγησε σιγά-σιγά. Πατέρας και κόρη κάθισαν κοντά- κοντά και τάλεξαν. Η Θέκλα του μιλούσε για τη δράσι της τώρα, σαν να ήταν δυό φίλοι.

Στο μεταξύ η Βάλια συλλογιζόταν:

«Τρία χρόνια σκλαβιάς! Τρία χρόνια πέρασαν από τότε που πήγα στη Λάρισσα. Κι' η Λένα, δέν έδωσε σημεία ζωής. Ταχα να της έδωσαν τη διευθύνσι; Η την έχασε στην τσέπη της εκείνη η κοπέλλα; Αλλά, κι' αν της την έδωσαν, θ' άποφάσιζε η Λένα να γράψω σε κάποια άγνωστη συγγενή της; Η την έμποδίζε η φυσική της ύπερφαινεσία;»

«Όσο μπορούσε πιο φυσικά, είπε άξαφνα στον άντρα της:

—Δέν μ' έστελεις πιά σε καμμία επικίνδυνη άποστολή!.

Γέλασε αυτός.

—Βλέπω, μάνα και κόρη θέλετε να γίνετε ήρωίδες, είπε. Αλήθεια όμως, Βάλια. Θά μπορούσες να πιάς αυτές τις ημέρες στη Λάρισσα πάλι. Δέν με είδοποίησε βέβαια ο άνθρωπος μου, αλλά θέλει σκούνημα η δουλειά.

—Νά πάω εγώ; φώναξε η Θέκλα. Τώρα είμαι πιά μεγάλη.

Την κύτταξε ο Λουκάς άσπρηρά.

—Αυτό, όχι! Δέν θα παρεμβάλω τα μαθήματά σου. Πρέπει να τελειώσης το Γυμνάσιο, κι' έπειτα θα σε λογαριάσω για μεγάλη.

—Έστω! είπε πεισιμωμένη η παιδού.

Πρός το παρόν σ' αυτό μόνον την χρησιμοποιούσαν. Την έστελναν από δω κι' από κει, από τό ένα σπίτι στο άλλο, με διάφορα μηνύματα. Έκεί που ήταν επικίνδυνο να φανή κανείς μεγάλος, ή κανείς από εκείνους που τους υποπεύονταν οι Γερμανοί, η Θέκλα χωνόταν μια χαρά, άπαράτηρητη, και κατάφερε χίλιες δυό δουλειές.

—Και πόσον καιρό εργαζέσαι έτσι; ρώτησε τρομαγμένος ο πατέρας.

—Τρεις μήνες! άποκρίθηκε με καμάρι ή μικρή.

«Ο Λουκάς χτύπησε τα χέρια του με άπελπισία.

—Όχι! Όχι! Δέν μπορώ να το παραδεχθώ αυτό το πράγμα. Είναι κακό να χρησιμοποιούν μωρά.

Σηκώθηκε η Θέκλα, όρθωσε το μεστό κορμί της μπροστά του.

—Μωρό; Φαίνομαι είκοσι χρόνων κοπέλλα όταν θέλω! φώναξε.

—Μά δέν είσαι.

—Τι σημασία έχει;

—Θά σ' έμποδίσω! Στο άπαγορεύω!

Τόν κύτταξε με μάτια κρύα, και σήκωσε τους ώμους της.

—Μπαμπά, το καλό που σου έβλω, μη μπερδεύεσαι σ' αυτά. Γιατί αν πραγματικά μου το άπαγορεύσης, θα φύγω από τό σπίτι και δέν θα με ξαναδής. Δόξα σοι ο Θεός, σπίτια για να κοιμηθώ υπάρχουν. Σπίτια πατριωτών, που θα είναι εύτυχεις να με φιλοξενίσουν.

Κύτταξε η Βάλια την μικρή της κόρη σαν να την έδλεπε πρώτη φορά. Είχε μπροστά της μία καινούργια Θέκλα. Η κοπέλλα αυτή που στήλωσε τον Λουκά, με μία θαρραλέα, κρύα ματιά, δέν ήταν η χτεσινή μικρούλα που χωνόταν χαδιάρικα στο γόνατά του.

«Δέν θα του μιλούσε ποτέ η Λένα έτσι, συλλογισθηκε η Βάλια. Η Λένα ήταν ένα τρυφερό υπάκουο πλάσματάκι. Τούτη έχει τό αιμα ένός άλλου. Γι' αυτό είναι γεννημένη αντίδωσι.

«Όσο κι' η Λένα, συλλογισθηκε έπειτα, κι' η Λένα κάνει την ίδια δουλειά για την πατρίδα. Κι' όμως άλλοιότικα θα μιλούσε η Λένα...».

«Ο Λουκάς, είχε τόση άδυναμία στη Θέκλα, που δέν μπορούσε να τη μαλλώση. «Αν του μιλούσε όποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος έτσι, θα γινόταν θηρίο. Τώρα στέκοταν μπροστά της άναποφάσιστος.

Στο μεταξύ η Βάλια συλλογιζόταν:

—Θέκλα, σκέψου λογικά, της είπε.

Τό γλυκό του ύφος μαλάκωσε τη μικρή.

—Μπαμπά πάει, τελείωσε. Είναι καθήκον μου αυτό, δέν το καταλαβαίνεις; Μόνον με νέους άποφασισμένους, μπορεί να γίνη κάποια δουλειά. Τρία χρόνια σκλαβιάς περάσαμε. Πόσο πιά θα βαστάξη; «Όλοι κινούνται. Λίγο-λίγο, οι Γερμανοί δέν θάχουν πού να σταθούν.

«Ο Λουκάς συνθηκολόγησε σιγά-σιγά. Πατέρας και κόρη κάθισαν κοντά- κοντά και τάλεξαν. Η Θέκλα του μιλούσε για τη δράσι της τώρα, σαν να ήταν δυό φίλοι.

Στο μεταξύ η Βάλια συλλογιζόταν:

«Τρία χρόνια σκλαβιάς! Τρία χρόνια πέρασαν από τότε που πήγα στη Λάρισσα. Κι' η Λένα, δέν έδωσε σημεία ζωής. Ταχα να της έδωσαν τη διευθύνσι; Η την έχασε στην τσέπη της εκείνη η κοπέλλα; Αλλά, κι' αν της την έδωσαν, θ' άποφάσιζε η Λένα να γράψω σε κάποια άγνωστη συγγενή της; Η την έμποδίζε η φυσική της ύπερφαινεσία;»

«Όσο μπορούσε πιο φυσικά, είπε άξαφνα στον άντρα της:

—Δέν μ' έστελεις πιά σε καμμία επικίνδυνη άποστολή!.

Γέλασε αυτός.

—Βλέπω, μάνα και κόρη θέλετε να γίνετε ήρωίδες, είπε. Αλήθεια όμως, Βάλια. Θά μπορούσες να πιάς αυτές τις ημέρες στη Λάρισσα πάλι. Δέν με είδοποίησε βέβαια ο άνθρωπος μου, αλλά θέλει σκούνημα η δουλειά.

—Νά πάω εγώ; φώναξε η Θέκλα. Τώρα είμαι πιά μεγάλη.

Την κύτταξε ο Λουκάς άσπρηρά.

—Αυτό, όχι! Δέν θα παρεμβάλω τα μαθήματά σου. Πρέπει να τελειώσης το Γυμνάσιο, κι' έπειτα θα σε λογαριάσω για μεγάλη.

—Έστω! είπε πεισιμωμένη η παιδού.

λα. Ύποχωρώ σ' αυτό, για να μη μ' έμποδίζετε σ' άλλο.

Έτσι άποφασίστηκε να ξαναπάη στη Λάρισσα η Βάλια.

«Είνε ήρωίδα»

Μόλις έφτασε στη Λάρισσα η πονεμένη μάνα έβρεξε στο ίδιο μέρος. Τρελή έλπίδα! Πώς φαντάστηκε πως μετά τρία χρόνια να πράγματι θα βρίσκονταν στην ίδια θέσι; Τό καμαράκι είχε εξαφανισθή. Παράγκες ήταν σημειμένες γραμμή σ' εκείνο τό δρόμο. Τρόμαξε η δύστυχη για να ξαναβρη την κοπέλλα εκείνη. Μά στάθηκε, επί τέλους, τυχερή. Την ώρα που άπελπισμένη έκανε να φύγη από τη γειτονιά, την πήρε τό μάτι της την κοπέλλα. Κι' εκείνη τη γνώρισε:

—Α, έσεις είσατε που γυρεύατε τη νέα... Τι έγινε; Τι βρήκατε;

—Όχι! άποκρίθηκε η Βάλια με άπελπισία. Της έδωσες τό σημείωμα;

—Αμ πώς; Την ίδια κιόλας μέρα. Άργά τη νυχτα, κατά τα μεσάνυχτα ήρθε στη γειτονιά, και της τόδωσα.

—Τι έλεπε;

—Τίποτε. Τόβαλε στην τσέπη της. Δέν μου φάνηκε να δίνη σημασία.

—Πές μου, παιδί μου! Πού βρίσκεται τώρα;

—Και πού δέν βρίσκεται! Έλασε η κοπελίτσα. Πού δέν βρίσκεται!

—Έξακολουθεί τη δράσι της;

—Αν την έξακολουθώ; Τώρα είναι κι' αν είναι! Αν την πιάσουν στα χέρια τους οι Γερμανοί, δέν γλυτώνει.

—Στη Λάρισσα βρίσκεται τώρα;

—Δέν μένει σ' έναν τόπο. Όλο ταξιδεύει. Τώρα είναι ίσως στη Μακεδονία, μου φαίνεται. Δέν ξέρω πάλι...

Φαινόταν φοδισμένη η κοπέλλα.

—Δέν θέλω να την πάρω στο λαιμό μου, είπε σε λίγο.

—Έξερεις που είναι;

—Όχι! όχι!

Δέν ήταν άπολύτως βέβαιο πως δέν ήξερε. Όπωσδήποτε στάθηκε άδύνατο να μιλήση.

—Τό μόνο που μπορώ να κάνω, είπε, τέλοθ, είναι να της πώ ότι ήρθατε πάλι.

—Νά της δώσης πάλι τη διευθύνσι μου, παρακάλεσε η δύστυχη μάνα. Νά της πής να μην άμελήση να γράψω.

Γύρισε κατόπιν στην 'Αθήνα με κάποια χαρά. Μόνον η βεβαιότης πως ζούσε η Λένα τη φτέρωνε. Προσπάθησε να την ιδή με τα μάτια της φαντασίας της, να την άναπαράστηση μεγάλη κοπέλλα, ήρωίδα. Μά όσο και νάκανε, έδλεπε πάντα μπροστά της τό άγγελικό παιδιάτικο προσωπάκι της Λένας, τα άγνα ματάκια, που άλλοτε γελούσαν τόσο εύκολα.

Πήγαυε κάθε μέρα, στο ταχυδρομείο. Τίποτε, Κι' άξαφνα, μία μέρα, έλαβε ένα γράμμα.

Πριν τό διαβάση, μάντεψε από πού έρχόταν από τό χτύπο της καρδιάς της.

Τό γράψιμο της Λένας! Όσο και να είχε αλλάξει με τα χρόνια, διητηρείτο πάντο ο γραφικός χαρακτήρας, λεπτός κομψός. Έσχισε τό φάκελλο με χέρια πούτρεμαν.

«Κυρία, της έγραφε η κοπέλλα. Δίστασα πολύν καιρό αν έπρεπε να σας γράψω ή όχι. Δέν μπορώ να καταλάβω πως είσατε συγγενής μου, αφού η θεία μου η 'Ακριδή μου τόνιζε πολλές φορές πως δέν έχω καίένα στον κόσμο, πως πρέπει να βασίζωμαι άποκλειστικά στις δικές μου τις δυνατόεις.

«Αν θέλετε μπορείτε να μου γράψετε τη διευθύνσι σας. Ίσως καμμία φορά, αν βρεθώ στην 'Αθήνα, να έχω την ευχάριστή να σας γνωρίσω».

«Εδινε και τη διευθύνσι, που ήθελε να της στείλουν τό γράμμα, με τ' όνομα: «'Ελένη Καλλιδη».

Χίλιες φορές τό διάβασε η δύστυχη μάνα. Τό ύφος ήταν άψογο, αλλά κρύο, φανερά κρύο. Μάταια προσπάθησε η Βάλια να βρη μία πιο θερμή λέξι, μία λέξι που θα της έζεσταυε την καρδιά.

«Είνε φυσικό! σκέφθηκε στο τέλος. Η μικρή άνατράφηκε στη πίκρα της όρφάνις. Δέν μαντεύει πως μπορεί να έμπιστευθή σε μένα άπόλυτα».

Της έγραψε ένα γράμμα τρυφερό. Τόσκι-

σε και τό ξανάγραψε χίλιες φορές πριν άποφασίση να τό στείλν. Τη μία φορά κατάλάβαινε πως η τρυφερότης της θα ξάφνιαζε την κοπέλλα. Την άλλη πως δέν ήταν δυνατόν να γράψη στο παιδί της λόγια τόσο τυπικά, τόσο ψυχρά. Έπί τέλους της έστειλε αυτό τό γράμμα:

«Αγαπητή μου 'Ελένη. Σ' ευχαριστώ πολυ-πολυ που μου γράφες. Είμαι συγγενής σου, και θα ήμουν εύτυχης να κάνω κάτι για σενα, τώρα που μέινεις έρημη στον κόσμο. Τη διευθύνσι μου έχω λόγους να τη στείλνω. Μη με παρεξηγήσης, παιδί μου. Άν ήξερες θα καταλάβαινες. Όταν θα θελήσης να συναντηθώμε, δέν έχεις παρά να μου τό γράψης στην ίδια διευθύνσι, στο πόστ-ρεσταν. Κι' εγώ άμέσως θα σου άπαντήσω, και θα σου όρίσω που θα με βρης. Με άγάπη».

Τόσποτε αυτό τό γράμμα. Έπειτα, συλλογισθηκε πως έτσι που της έγραφε ήταν σαν να σταματούσε κάθε έπικοινωνία, μεταξύ τους.

—Όυτε θα καταδεχθώ να με συναντήση ποτέ, ιθιούσε. Δέν μπορεί να καταλάβη για ποιο λόγο δέν της στέλνω τη διευθύνσι μου, για ποιο λόγο δέν την καλώ στο σπίτι μου.

Η άπελπισία άρχισε να τη βασανίζει πάλι. Σε λίγο όμως, καινούργια έννοια έσδυσε κάπως αυτό τό σασάκι.

Η Θέκλα όσο πήγαυε φερόταν και πιο τολμηρά. Τους διηγείτο κατορθώματά της, πούκναν και τό Λουκά κι' αυτήν ν' άνατριχιάζουν. Μέσα απ' τη μύτη των Γερμανών, περνούσε η κοπελίτσα, με τη μαθητική ποδιά, και κατώρθωνε να βοηθή τους 'Αγγλους να δρατετευούν.

—Κανένας δέν με υποπευτείται!... Έλεγε θριαμβευτικά.

«Ο Λουκάς ήταν τρομοκρατημένος. Κάθε άλλο παρά ήρωα τον είχε πλάσει ο Θεός.

Ήταν γεννημένος για να εργάζεται σοβαρά, στρατά, για να πλουτίξη. Είχε τό δαιμόνιο του έμπορου. Και τώρα η Θέκλα όλο και του τραβούσε χρήματα, όλο και σπαταλούσε για τη μεγάλη ιδέα. Ήταν κάτι που δέν τό χωρούσε τό μυαλό του.

Κι' όμως δέν είχε τό θάρρος να τη δυσαρεστήση. Πότε-πότε άγρίευε. Πότε-πότε φοβέριζε πως θα τα σταματούσε όλα, πως θα πήγαυε να βρη τό αρχηγό της κοπέλλας, να τους πη πως αυτός, σαν πατέρας, τό βρίςκε έγκληματικό να χρησιμοποιούν ένα τόσο δα κοριτσάκι για τόσο επικίνδυνες άποστολές. Η Θέκλα γελούσε, άδιάφορα.

—Πήγαυε, μπαμπά, πήγαυε! τούλεγε. Όταν γυρίσης, τό πουλί θάχη πετάξει από τό κλουδί!

Τα λόγια αυτά τον παρέλυαν. Μία σύσπασι πόνου περνούσε στο προσωπό του.

Η Βάλια θα μπορούσε να βάλη στοιχημα αυτές τις στιγμές, πως από τη φαντασία του Λουκά περνούσε ένα πονεμένο κλουδί!

Τα λόγια αυτά τον παρέλυαν. Μία σύσπασι πόνου περνούσε στο προσωπό του.

Η Βάλια θα μπορούσε να βάλη στοιχημα αυτές τις στιγμές, πως από τη φαντασία του Λουκά περνούσε ένα πονεμένο κλουδί!

Τα λόγια αυτά τον παρέλυαν. Μία σύσπασι πόνου περνούσε στο προσωπό του.

Η Βάλια θα μπορούσε να βάλη στοιχημα αυτές τις στιγμές, πως από τη φαντασία του Λουκά περνούσε ένα πονεμένο κλουδί!

Τα λόγια αυτά τον παρέλυαν. Μία σύσπασι πόνου περνούσε στο προσωπό του.

Η Βάλια θα μπορούσε να βάλη στοιχημα αυτές τις στιγμές, πως από τη φαντασία του Λουκά περνούσε ένα πονεμένο κλουδί!

Τα λόγια αυτά τον παρέλυαν. Μία σύσπασι πόνου περνούσε στο προσωπό του.

Η Βάλια θα μπορούσε να βάλη στοιχημα αυτές τις στιγμές, πως από τη φαντασία του Λουκά περνούσε ένα πονεμένο κλουδί!

Τα λόγια αυτά τον παρέλυαν. Μία σύσπασι πόνου περνούσε στο προσωπό του.

Η Βάλια θα μπορούσε να βάλη στοιχημα αυτές τις στιγμές, πως από τη φαντασία του Λουκά περνούσε ένα πονεμένο κλουδί!

Τα λόγια αυτά τον παρέλυαν. Μία σύσπασι πόνου περνούσε στο προσωπό του.

Η Βάλια θα μπορούσε να βάλη στοιχημα αυτές τις στιγμές, πως από τη φαντασία του Λουκά περνούσε ένα πονεμένο κλουδί!

Τα λόγια αυτά τον παρέλυαν. Μία σύσπασι πόνου περνούσε στο προσωπό του.

Η Βάλια θα μπορούσε να βάλη στοιχημα αυτές τις στιγμές, πως από τη φαντασία του Λουκά περνούσε ένα πονεμένο κλουδί!

Τα λόγια αυτά τον παρέλυαν. Μία σύσπασι πόνου περνούσε στο προσωπό του.

Η Βάλια θα μπορούσε να βάλη στοιχημα αυτές τις στιγμές, πως από τη φαντασία του Λουκά περνούσε ένα πονεμένο κλουδί!

Τα λόγια αυτά τον παρέλυαν. Μία σύσπασι πόνου περνούσε στο προσωπό του.

Η Βάλια θα μπορούσε να βάλη στοιχημα αυτές τις στιγμές, πως από τη φαντασία του Λουκά περνούσε ένα πονεμένο κλουδί!

Τα λόγια αυτά τον παρέλυαν. Μία σύσπασι πόνου περνούσε στο προσωπό του.

Η Βάλια θα μπορούσε να βάλη στοιχημα αυτές τις στιγμές, πως από τη φαντασία του Λουκά περνούσε ένα πονεμένο κλουδί!

Τα λόγια αυτά τον παρέλυαν. Μία σύσπασι πόνου περνούσε στο προσωπό του.

Η Βάλια θα μπορούσε να βάλη στοιχημα αυτές τις στιγμές, πως από τη φαντασία του Λουκά περνούσε ένα πονεμένο κλουδί!

Τα λόγια αυτά τον παρέλυαν. Μία σύσπασι πόνου περνούσε στο προσωπό του.

Η Βάλια θα μπορούσε να βάλη στοιχημα αυτές τις στιγμές, πως από τη φαντασία του Λουκά περνούσε ένα πονεμένο κλουδί!

γυναικα πολυ ξανθια, γαλανη, που της εμοιαζε. 'Επιτιδες, για να θωλώση τις παιδικές αναμνήσεις της μικρής. Το ίδιο και για το σπίτι της.

Η 'Ακριδη την διαβεδαίωσε πως η Λένα δεν θυμόταν καθόλου το σπίτι της στην 'Αθήνα, κι' ήταν βεβαία πως είχε περάσει όλη της την παιδική ηλικία στον Πειραιά. Μ' α' αυτά, η ανησυχία έκανε την καρδιά της δύστυχη μάννα να σπαράξει.

Πέρασαν τρεις ημέρες. 'Ωσπου ήρθε το τηλεγράφημα:

«Φάνια αύριο, δέκα πρωί».

Σαν μεθυσμένη πήγε η Βάλια στον 'Αγιο Κωνσταντίνο από τις ενέες. Εύτυχως που η ώρα τη βοηθούσε. 'Ο άντρας της ήταν στο κατάστημα, κι' η Θέκλα στο σχολείο. Ήταν άνοιξη του 1944. 'Ακόμα τρεις μήνες ήθελε η μικρή για να πάρη το άπολητήριο της.

Η ώρα που πέρασε φάνηκε της Βάλιας δλοκλήρος αιώνας. Μετά τις δέκα άρχισε πια να μετράη τα δευτερόλεπτα. Πρόσεχε όλες τις κοπέλλες, με τέτοια λαχτάρα, που έκείνες παραδενούνταν και την κούταζαν περίργα. Ήταν δέκα και μισή, όταν άκουσε δίπλα της μια δειλή φωνή:

—Κυρία!...

Γύρισε...

Μπροστά της στεκόταν μια κοπέλλα λυγρή, ψηλή, με μάτια μαδιά, σαν τ'α δειλινά της 'Αττικής, μ' ένα σεμνό χαμόγελο. Θέλησε ν' ανοίξη την αγκαλιά της η Βάλια.

Μα κάτι την πάγωσε. Τ'α μαλλιά της κοπέλλας που της μιλούσε ήταν κατάμαυρα. Και κούταζε με μάτια πελώρια.

—Είπατε τίποτε δεσποινίς; ρώτησε τέλος.

Η φωνή της νέας άκούστηκε συνεσταλμένη, μελωδική:

—Κυρία!... Δεν με περιμένετε;...

—Ποιά είσαι σύ; ρώτησε η Βάλια τρεμάνη.

—'Η 'Ελένη.

—'Η 'Ελένη!...

Σαν ρόγχος άκούστηκε η φωνή της. 'Εκείνη τη στιγμή έβαλε χίλιες δυο υποψίες στο νοητό της, χίλιες δυο τερατώδεις υποψίες. 'Όλα τ'α άστυνομικά μυθιστορήματα, που είχε διαβάσει, ζωνάνεψαν μέσα της με μιάς. 'Αν κάποια άλλη κοπέλλα έπαιρνε τη θέση της κορούλας της...

—'Η 'Ελένη ήταν ξανθειά! ψιθύρισε με χείλη πανιασμένα.

Ένα εύθυμο γέλιο ξέφυγε από τ'α χείλη της κοπέλλας. Το γέλιο αυτό αντίδρασε σαν μυριοστομη ήχη στην καρδιά της μάννας. 'Όλα άλλαξαν. Αυτή ήταν η Λένα της, η κορούλα της η χρυσόμαλλη μικρή της.

—Υπάρχει λόγος πούδωσα τ'α μαλλιά μου μαύρα, ψιθύρισε γελώντας η μικρή.

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση της. Μ' ένα λυγμό, η Βάλια την έσφιξε στην αγκαλιά της.

—Μικρή μου!... Δυστυχισμένη μου μικρή!...

Η κοπέλλα τ'αχασε. Τέτοια υποδοχή δεν την περίμενε. Με τρόπο ελευθερώθηκε από τ'α χέρια της Βάλιας.

—Γιατί κλαίτε, κυρία; 'Αφού δεν με γνωρίζετε!... είπε σαστισμένη.

Μέσα από τ'α δάκρυά της, γέλασε η Βάλια.

—Είμαι λιγάκι τρελλή!.. Μή με συνερίζεσαι... είπε. Ταραχτήκα. Κλαίω και γελάω. Μα είμαι χαρούμενη που σε γνώρισα, που ήρθες, πολύ χαρούμενη!...

Κάποια δυσπιστία πέρασε στα μάτια της κοπέλλας.

—Δεν θ' αποφάσιζα να έρθω, αν δεν ήταν ανάγκη, απόλυτος ανάγκη μάλιστα.

Σκούπισε τ'α μάτια της η Βάλια.

—Τώρα συνήρθη, είπε. Τώρα μπορείς να μου μιλήσεις ελεύθερα.

—Πού θέλετε να πάμε για να σ'α μιλήσω; Είπε μουσικά αυτά που θ'α σ'α πω.

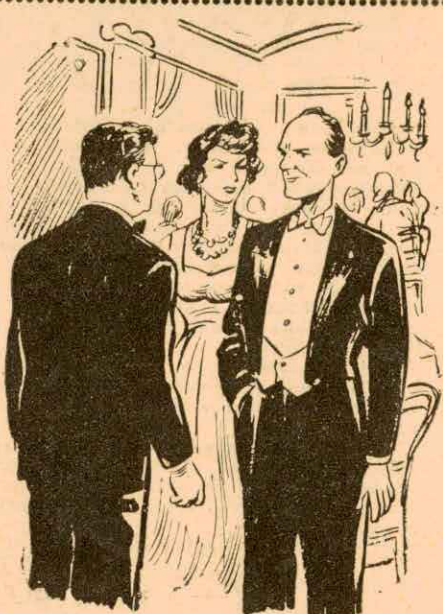
Κύτταξε γύρω η μάννα. Καρνεϊά, κόσμος, όχλος διασπασμένος, βασανισμένος.

—'Αντίκρι η πόρτα της εκκλησίας άνοιχτή. Μέσα τ'ο μισοσκόταδο, η ηρεμία.

—Πάμε στην εκκλησία!... πρότεινε. Πιστεύω πως τ'α λόγια που θ'α π'ες μπορεί να τ'ακούση κι' ο Θεός!

—Πάμε!... άναστενάξε η κοπέλλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

—'Εχω στη διάθεσί μου τους μεγαλύτερους κεφαλαιούχους της Γαλλίας!...

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΔΕΞΙΩΣΕΩΝ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Υπάρχουν άνθρωποι που τρελλαινούνται για τις επίσημες δεξιώσεις. Χαλούν κόσμο για ν' αποκτήσουν μια πρόσκληση. Είναι ένα είδος άρρώστειας κι' αυτό.

Δεν είμαι και δεν υπήρξα ποτέ φίλος και θαυμαστής των δεξιώσεων. Έχω τη γνώμη ότι σ' αυτές τις πολυδύσκολες και πολυδιαφημιζόμενες συγκεντρώσεις, υπάρχει πολλή ψευτιά, πολύς συμβατισμός, αρκετή ανοησία, πάρα πολλή επιτηδευσία. Στ'α χείλη κάθε καλεσμένου είναι καθηλωμένο ένα μόνιμο μειδίαμα, που κάνει το γύρο της αίσθησης η των αισθουσών και προορίζεται τότε για τ'α «γοητευτική» οικοδέσποινα, τότε για τον κ. υπουργό και τότε για το γκαρσόνι, που περιφέρει το δίσκο με τούς μεζέδες. Κανείς δεν έχει λόγους να συμπάθη τον άλλον, αλλά όλοι, εξαντλούν τ'α άποθέματα της κολακείας όταν μιλούν μεταξύ τους η όταν τούς συστήση κάποιος:

—Είμαι πάρα πολύ εύτυχης για τ'α γνωριμία σας!

Στην πραγματικότητα δεν είναι καθόλου εύτυχης. 'Αλλά τ'α χείλη βρίσκονται συνήθως σε διάσταση με τ'α αισθήματα.

Η επαγγελματική και μόνη ανάγκη είναι εκείνη που με υποχρέωσε να παρευρεθώ σε όλες δεξιώσεις, παρευρέθηκα. Με πόση βαρεία καρδιά έσερνα ως εκεί τ'α βήματά μου δεν λέγεται. Τί να κάνης όμως. 'Η δουλειά!...

Μιά φορά —το 1926 νομίζω— πήρα από τ'α εφημερίδα μου έντολη να παρακολουθώ μια δεξίωση, που θα έδιδε στις αίθουσες της «Μεγάλης Βρετανίας» προς τιμήν του Σέρ 'Ερρικ Ντράμοντ, τότε Γενικού Γραμματέως της Κοινωνίας των 'Εθνών. Ντύθηκα δέντνας κι' όταν βρέθηκα στο μεγάλο σαλόνι του ισόγειου, έμεινα κατάπληκτος από τις περιέργες και απίθανες φάτσες, που αντίκρισα.

Πρώτοι και καλύτεροι ήταν βέβαια οι υπουργοί της κυβερνήσεως Παγκάλου, όλοι οι σημαίνοντες παράγοντες του υπουργείου 'Εσωτερικών, οι ξένοι διπλωμάται, πολλά «έξέχοντα» μέλη της κοινωνίας, «Εκκλητικός όμως αντίκρουα κολυμβώντας μέσα σ' ένα «έπι ένοικία» φράκο έναν γνωστό μου κτηματομεσίτη συμπαθέστατο κατά τ'α άλλα, διατηρούντα ένα γραφειάκι περί τ'ο τέρμα Πατησίων, όχι πλούσιον, όχι «έξέχον» μέλος της κοινωνίας, όχι γλεντζέν, όχι άνθρωπον «του κόσμου».

Μου εξομολογήθηκε πως το είχε λαχτάρα να μ'πη για λίγο στον «μεγάλο κόσμο», να δ'η πως «διασκεδάζουν» οι προσωπικότητες και πως φλερτάρουν δημοσία οι κυρίες της «ύψηλης» κοινωνίας.

—'Εξοικονόμησα, μου είπε, μια πρόσκληση μέσω ενός φίλου μου υπαλλήλου του υπουργείου 'Εσωτερικών, που είναι απεσταλμένος στο ιδιαίτερο γραφείο του Παγκάλου. Νοίκισα κι' ένα φράκο και ήρθα. Δεν μπορώ να πω πως είμαι κατενθουσιασμένος. Πάντως είχα τ'α ευχάριστη να συναντήσω εδώ, ανάμεσα στους επισήμους και μερικούς γνωστούς και γνωστές μου. Ένα έργολαβο της γειτονιάς μου και τ'ο Κατινάκι, μιά παλιά μου γνωριμία, που έφθασε τον τελευταίο καιρό στα «ύψηλά» κοινωνικά στρώματα και κατέκτησε και τ'α κοσμική στήλη των εφημερίδων.

Λίγο αργότερα μου δόθηκε η τιμητική ευκαιρία να γνωρίσω προσωπικά τ'ο Κατινάκι, προσεπιλεγόμενον Κάθρην και δουτηγμένο στο μετάξι και στα διαμαντικά. Ήταν εύνομενη έξεχούσης προσωπικότητας και με παρεκάλεσε να δημοσιεύσω τ'α φωτογραφία της στην εφημερίδα μου!

—Μά, πώς; Πρέπει να υπάρξη μιά ευκαιρία!...

—Δεν βαρειέστε... 'Όταν θέλετε σεις οι δημοσιογράφοι... Νά, πείτε ότι ήμουν η πιο ωραία της δεξιώσεως!

Μου έκανε έντυπωση η μετριοφροσύνη της. 'Αλλά τ'ο περίεργο είναι ότι μου δόθηκε ύστερα από λίγες έβδομάδες η ευκαιρία να ικανοποιήσω τ'α επιθυμία της.

Στ'α δεξίωση μου σύστησαν ένα μόλις άφιχθέντα από τ'ο Παρίσι συμπατριώτη μας, εγκατεστημένο από είκοσας ετών στη Γαλλία. Ήταν κομψότατα ντυμένος, ψηλός, μελαχρινός, όλος μειδίαμα. Μου είπε πως είχε μηχανικός, πως ο νους του κι' ο λογισμός του είναι στην 'Ελλάδα, πως θέλει να τ'α βοηθήση και πως ήλθε από τ'α Γαλλία για να εξετάση τον τρόπο κατά τον όποιον θα μπορούσε να κάνει μεγάλα κοινωφελή έργα στον τόπο μας.

—Έχετε κεφάλαια; τον ρώτησα εύλαδώς.

—Έχω στη διάθεσί μου τους μεγαλύτερους κεφαλαιούχους της Γαλλίας.

—'Ομολογώ πως μου έκανε καλή έντυπωση ο σπουδαίος αυτός πατριώτης. Καμιά είκοσάρια τέτοιους αν είχε ο τόπος —σκέφθηκα— θα σωζόταν!

Δεν ξέρω αν ο έγκριτος όμογενής έγνώριζε εκείνο τ'ο βράδυ τ'ο Κατινάκι —η κυρία Κάθρη— η είχαν παλαιότερες σχέσεις. Γεγονός είναι ότι κατά τις μεταμεσονύκτιες ώρες έκαναν διαρκώς παρέα. 'Η γόησά μας δεν ένοουσε να τ'α εγκαταλείψη στιγμή. Κόντευε να γίνη σκάνδαλο.

Αυτές οι πρόχειρες γνωριμίες ξεχνιούνται τ'α επόμενη των δεξιώσεων. Και θ'α είχα λησμονήσει κι' εγώ έντελως τ'α ωραία τ'α ωραίων και τ'α διαπρεπή «επιχειρηματίας», αν, δυο περίπου μήνες αργότερα δεν έφθανε στα γραφεία της εφημερίδας ένα τηλεγράφημα από τ'α Βρυξέλλες, που περιέγραφε τ'α της συλλήψεως «ένος μεγάλου τυχοδιώκτου», 'Ελληνας, ο όποιος εξηπάτησε πολλούς και απέκομιζε τεράστια κέρδη πουλώντας τούς ξένα ακίνητα με πλαστούς τίτλους.

—'Επρόκειτο περί τ'ο «παράγοντος» της δεξιώσεως. 'Η άστυνομία μας, ενεργώντας κατά παράκλησιν της άστυνομίας Βρυξελλών, ανέκάλυψε και συνέλαβε εδώ δυο-τρία πρόσωπα που είχαν σχέσεις με τ'ον άπατεώνα. Μεταξύ αυτών συνελήφθη και η γόησσα, της οποίας κατεσχέθησαν κοσμήματα, ποσά σε συνάλλαγμα και μετοχές μίας Γαλλικής 'Εταιρείας, που είχε χρεωκοπήσει πρό... δεκαετίας και τις όποιες της είχε δωρήσει ο άπατεών για να της δώση δείγματα τ'ου πλούτου του. Μαζί μ'α αυτά κατασχέθηκαν και τ'α φλογερά έρωτικά γράμματα τ'ου έγκριτου επιχειρηματία προς τ'α «άγαπημένη του Κάθρη».

Τότε άκριδώς θυμήθηκα τ'α παράκλησή της. Και δημοσίευσα τ'α φωτογραφία της, όπως άλλωστε τ'α δημοσίευσαν όλες οι έφημερίδες. Μόνο που η λεζάντα δεν ήταν πολύ κολακευτική για τ'α γόησσα της δεξιώσεως...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕ ΤΟ ΦΑΚΟ ΤΟΥ ΜΑΤΙΟΥ

ΑΠΟ ΟΛΕΣ γενικά τις λουτροπάλεις φθάνουν πληροφορίες ότι έφέτος οι τιμές —ξενοδογίων ύπνου, φαγητού, λουτρών κτλ.— είναι πολύ ακριβότερες από πέρυσι. Με τ'α έντελως άδικοιολογητή όμως αυτή τακτική οι λουτροπόλεις θ'α καταντήσουν προνόμιο των πλουσίων, ενώ δεν είναι αυτός ο προορισμός τους. Σ' όλα τ'α ευρωπαϊκά κράτη η ζωή των λουτροπόλεων είναι κατά 30—50% φθηνότερη απ' τ'α ζωή οιασδήποτε άλλης πόλεως. Έδώ συμβαίνει τ'ο αντίθετο. Όπως συνήθως...

ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ενδιαφερόμενοι ότι ενώ τ'ο συμβούλιον τ'ου οικοδομικού συνεταιρισμού Μακεδόνων και Θρακών άγόρασε 3.000 στρέμματα στην περιοχή της 'Αττικής για τις οικοδομικές ανάγκες των μελών του, καθυστερεί έντελως άδικοιολογητή τ'α διανομή των οικοπέδων στους συνεταιριστές. 'Ας σημειώθ'η ότι τ'α μέλη τ'ου συνεταιρισμού άποτελούνται από πρόσφυγας, θύματα συνεχών καταστροφών, που έχουν εγκατασταθ'η πρό ετών στην πρωτεύουσα και άγωνιούν να λύσουν τ'ο πρόβλημα της στέγης.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ από ετών μερικές έστιες, στις όποιες σιτίζονται περί τούς 500 έντελως άποροι φυματικοί. Γίνεται τώρα σκέψις να καταργηθ'ον οι έστιες αυτές, προφανώς για λόγους οικονομικών. 'Αν όμως πραγματοποιηθ'η αυτό θ'α καταδικασθ'ον τόσο άνθρωποι στον έξ άσπίτης θάνατο. Στ'α σημερινή δραματική έποχή ήχι μόνον οικονομίες δεν δικαιολογούνται εις βάρος 500 άπορων φυματικών, αλλά αντίθετως επιβάλλεται η διατήρησις των έστιών και η αύξησις των πιστώσεων που χορηγούνται για τ'α λειτουργία τους.

ΚΑΤΑ τις διαπιστώσεις ένός έκδρομής άναγνώστης μας η ζωή στα νησιά μας παρουσιάζει αδεομειώσεις όσον άφορά τις τιμές άναλώσεως της... άποστάσεως των άπό τ'α πρωτεύουσα. Στ'α Σαντορίνη, μάς γράφει, τ'α ωραιότερα μπαρμπαούνια έχουν 15 χιλ. τ'α δόκα. Στ'α Σύρο 20—22 χιλ. Στ'α Αίγινα 25—28 χιλιάδες. Αυτό, έπειδή η 'Αθήνα άπορροφά τ'α νησιώτικα προϊόντα και είναι φυσικόν να στρέφεται η βουλιμία της προς τ'α κοντινότερα νησιά, που έχουν και καθημερινή συγκοινωνία. Αυτός είναι —μάς γράφει ο έρευνητής των έπιστιτιστικών φαινομένων άναγνώστης μας— ο βασικός λόγος της διαφοράς των τιμών που παρατηρείται άπό νησί σε νησί...

Ο διευθυντής Γραμμάτων και Τεχνών τ'ου υπουργείου Παιδείας κ. Μαντουβής, βρίσκεται στην Αίγινα, για να οργανώση τ'α προσεχή έκθεσι έλληνικού βιβλίου. Μ'αυτή τ'α ευκαιρία, θ'α εξετάση κι' ένα σοδορώτατο ζήτημα: Τ'α έν-φάνισι των έλληνικών θιάσων στις παροικίες της Αιγύπτου. Πολλά παρόπανα έχουν άτυπωθ'η και για τ'ον άτελή καταρτισμό πολλών θιάσων και για τ'α έργα που παίζουν, παρόπανα, που έφθασαν ως τις στήλες των έλληνικών εφημερίδων. Πιστεύεται ότι ο κ. Μαντουβής, άφού εξέταση τ'α άκρίβεια των σχετικών πληροφοριών επί τόπου, θ'α ορθώσει, ως υπεύθυνος άρχή, τ'α

σχετικά με τ'α μετάδασι και τ'ο δραματολόγιο των θιάσων που έπιχειρούν αυτά τ'α «τουρνέ», ώστε η έλληνική θεατρική τέχνη, ν' αντίπροσωπεύεται άξιόπρεπώς.

ΚΑΤΑ μήκος των δημοσίων όδών της χώρας, βαπάναις κάποιου σχετικού κονδυλίου τ'ου Σχεδίου Μάρσαλ, έφευτεύθησαν έφέτος νεαρά δενδρύλλια, που θ'α σχηματίσουν αργότερα —αν τ'α αφήσουμε να έπιζήσουν— θαυμάσιες δενδροστοιχίες. Για να κρατηθ'ον στ'α ζωή αυτά τ'α δενδρύλλια, δένονται με ξυλίνους πασσάλους, ώστε ν' άντέχουν στους ισχυρούς άνέμους. 'Αλλά, πολλοί άπό τούς πασσάλους αυτούς έχουν άφαιρεθ'η. Σ'α άλλα σημεία, τ'α δενδράκια έχουν άναπυχθ'η εις ύψος διπλάσιον των στηριγμάτων. Και είναι προφανές ότι, με τ'α πρώτη κακοκαιρία, θ'α σπάσουν. Τ'ο υπουργείον Γεωργίας θ'α έχη διαπιστώσει άσφαλώς, τ'ον κίνδυνο, που άπειλεί τις νεότευκτες δενδροστοιχίες. 'Ας λάβ'η, λοιπόν, μέτρα σωτηρίας, τώρα που έχουν άνάγκη προστασίας αυτά τ'α δενδράκια. Όταν μεγαλώσουν προστατεύονται και μόνα τους.

ΑΚΡΙΒΩΣ έμπρός εις τ'ο Μνημείον τ'ου Άγνωστου Στρατιώτη υπάρχει μιά φοδερή παγιά, ιδίως για τούς νυκτερινούς περιπατητάς. Εις όλο τ'ο μήκος της πλατείας τ'ου Μνημείου εκτείνονται δυο πεζοδρόμια: Τ'ο κοινό και η μαρμαρίνη προέκτασις τ'ου πρό τ'ου Μνημείου χώρου. 'Αν τ'α δυο πεζοδρόμια ήσαν ίσοϋθ'η τ'ο πράγμα δεν θ'α είχε ιδιαίτερη σημασία. Τ'ο μαρμαρίνο όμως είναι ψηλότερο άπό τ'ο άλλο και έτσι οι νυκτερινοί περιπατητάι πέφτουν στην παγίδα. Πρό ήμερών μιά κυρία έσπασε τ'ο πόδι της. Νομίζουμε ότι με μιά διαρρήγμισι τ'ου κοινού πεζοδρομίου, η όποια είναι άπλουστάτη τεχνικώς και όχι δαπανηρή, μπορεί να διορθωθ'η τ'ο κακό.

ΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ είναι ήδη μιά όλοκληρη πόλις με βιομηχανική και έμπορική ζωή. 'Εν τούτοις τα οικόπεδα που βρίσκονται στα κρσπεδα της πόλεως χρησιμεύουν ως βοσκότοποι και έπειδή προστατεύονται άπό τ'ο ένοικιστάσιο δεν είναι δυνατόν να κτισθ'ον. 'Ετσι έμποδίζεται η άποσυμφορησις τ'ου Κερατσινίου που σε μιά έποχή καλπάζοντος τεχνικού πολιτισμού, όπως είναι η σημερινή, βλέπει να άναγκάζεται τ'α εξέλιξι τ'ου λίγα κοπάδια, που θ'α μπορούσαν να βοσκήσουν σε άλλες περιοχές.

ΕΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ σχολίου μας σχετικού με τ'ον έργατην της εταιρείας Οίνων και Οίνοπνευμάτων που έπ'ιε κατά λάθος δηλητηριώδες ποτόν η εταιρεία μάς γράφει:

«...Προς άποκατάστασιν της άληθείας σπεύδωμεν να σας πληροφορήσωμεν ότι ο έν λόγω έργατης μας, ρε-πών ειρήσθ'η εις τ'α νιοσπασία, υπηρέτων δ'έν τ'ω 'Εργοστασίω μας άπο πολλών ετών είναι άγνωστον εκ ποίων αιτίων άρρωθ'ης ήνοιξε τ'α έρμαριον τ'ων Χημικών αντίρροσθηρίων, εις τ'ο όποίον οδδέπατε έτεροβερτηθ'ησαν φίλαλοι οίνου προσοριζόμεναι δια τ'α καταναλώσιν, και έδοκε τ'α προτίμησιν τ'ου εις φίλην περιέχουσας ούχι δηλητηρίου, άλλ' υδροχλωρικών άξ'ου. Πάντως είναι άδικοιολογητός, διότι έκτός τ'ου έρμαριου υπήρχον άσθνοαι φίλαλοι οίνου δια να ικανοποιήσουν τ'α επιθυμίαν τ'ου. 'Ως εκ περισσοϋ γνωρίζωμεν ότι τ'ο άτύχημα εύτυχώς δεν υπήρξεν βαρείας μορφής, και η υγεία τ'ου έν λόγω έργατου μας άπεκατεστάθη ταχέως...».

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

—Και σύ, τί έκανες μόλις σου πάτησε η νύφη τ'ο πόδι;... (Του 'Αρχέλαου)

—Τέλος πάντων, ούτε στο δωμάτιό μου δεν μπορώ να κάνω ό,τι θέλω; («Samedi - Soir»)

—Και βέβαια τ'ο δάσος είναι για όλον τ'ον κόσμο!... Τ'ο κυρι όμως πάνω στο όποιο καθήσατε είναι δικό μας!... («ici Paris»)

Η «μοιραία» γόησσα θ' άποσυρθί,
άπ' την δόνη;

ΠΡΙΝ δυό μήνες περίπου ένα μεγα-
λοπρεπές πάρτυ δόθηκε στη Βίλλα
της Χέντυ Λαμόρ, στο Χόλλυγουντ.
Κόσμος πολός και έκλεκτός και άναμε-
σά του η Χέντυ, περιποιητική και ώ-
μορφη όσο ποτέ άλλοτε, αλλά με πολ-
λά ίχνη λύπης και άπογορεύσεως στο
ώραιο πρόσωπό της.

Περασμένα μεσάνυχτα πιά και οι

4ος χάμος ΤΗΣ ΧΕΝΤΥ ΛΑΜΑΡ

προσκεκλημένοι φεύγουν. Την ώρα εκείνη η Χέντυ, κουρασμέ-
νη πολύ, πήγε και κάθισε σε μιά γωνιά, άναμεσα σε φί-
λους ήθοποιους και δημοσιογρά-
φους. Σηπώιζε το κεφάλι της με
το ένα νέρι, ενώ με το άλλο ά-
ναψε ένα άρωματικό τσιγάρο.
Έμεινε για λίγο αιώπηλη, άλ-
λά ξαφνικά, με φωνή που νύ
την άκούσουν όλοι τοινύρω,
είπε:

—Είμαι μόνη και έρημη στη
ζωή. Στην Αυστρία δεν έχω κα-
νέναν πιά κι εδώ στην Αμερι-
κή δυό μέχοι τώρα γάμοι δεν
μοδ' έδωσαν παρά μόνο άπογο-
ήτευσι και λύπη. Έσως γι' αύ-
τό να φτα η και η άμορφιά μου.
Έχω την έντύπωση ότι η άμορ-
φιά αυτή στάθηκε κατάρσι για
μένα!

Αργότερα ενώ οι γεμάτες ά-
πογοήτευσι δηλώσεις της Βιεν-
νέζας στάρσ είχαν ξεχασθί το
ονομά της ξαναήρθε στην έπι-
καιρότητα με τρόπο έντελως ά-
πρόοπτο: η άμορφη Χέντυ ά-
νήγγειλε ότι στις 12 Ιουνίου εί-
γε τελέσει με μεγάλη μυστικό-
τητα το γάμο της, δηλαδή τον
τέταρτο κατά σειρά γάμο της!
Εύτυχης σύζυγος ήταν κάποιος
Έλβετος, ένκατεστημένος από
γονία στην Αμερική. Όνομα

Μία τελευταία φωτογραφία της Χέντυ Λαμόρ.

ζεται Έρνεστ Στάουφερ και είχε πλούσιος έπι-
χειρηματίας, ιδιοκτήτης ενός μεγάλου και πολυ-
τελούς κέντρου διασκέδασεως, του «Λά Πέρλα»
στο Άκκαπούλκο του Μεξικού.

Οι τρεις προηγούμενοι σύζυγοι της ώρσας
Χέντυ υπήρξαν κατά σειρά οι έξης: ο Φοίτς
Μάντλ Αυστριακός μεγαλοβιομήχανος πολεμικών
είδων, ο Τζίν Μάρκεϋ, Αμερικανός παραγωγός
ταινιών και σεναρίστας και ο Τζών Λόντερ, Άν-
γλος ήθοποιός και στάρ. Από τον
τελευταίον αυτόν η Χέντυ πήρε δι-
αζύγιο το 1948 και έκτοτε ζούσε
μόνη της, με τη συντροφιά των τρι-
ών παιδιών της ηλικίας έννεα, έξη
και τεσσάρων έτών.

Μετά την άποτυχία και του τρί-
του γάμου της, η Χέντυ είχε δηλώ-
σει τότε ότι δεν επρόκειτο να έα-
ναπαντρευθί και ότι την υπόλοιπη
ζωή της θα την αφιέρωνε στα παι-
διά της. Φαίνεται πως έκανε ότι
μπορούσε για να κρατήσει την υπόσχεσί
της, αλλά ύστερα από τέσσερα χρόνια μον-
αχικής ζωής, νοστάλησε έναν άκούη σύ-
ζυγο. Έωφξε με κάθε μυστικότητα, τον
βρήκε, τ' άκανόνισαν όλα και με κάθε μυσ-
τικότητα πάλι έκανε τους γάμους της
κάπου στην Καλιφόρνια.

—Παλλοί και διάφοροι λόγοι, είπε στους
δημοσιογράφους, με άνάγκασαν να επηρεασθώ
να κάνω άκούη ένα γάμο, έλπίζοντας να βρώ
την εύτυχία που τόσα χρόνια κυνηγώ, αλλά δεν
την βρήκω. Παντρεύτηκα τον Έρνεστ Στάουφερ
και αύριο φεύγω για τον μύη του μέλιτος.
Η ζωή μου ανήκει πιά στον άνδρα μου. Αυτή
τη φορά δεν πρόκειται να πω πρόχειρα λόγια.
Σε περίπτωση καινούργιας άποτυχίας είμαι ά-
ποφασισμένη να μη ξαναπαντρευθί. Έχω ήδη
πάσει και δεύτερη οδιστική άπόφασι: ν' άποσυρ-
θώ για πάντα άπ' την δόνη. Άρκετες χαρές
και λύπες — προ πάντων λύπες — γνώρισα
άπ' αυτήν. Έτσι αν τ' άφέρ η τύχη και άποτύ-
χω πάλι — άς ντυπώσω έυλο — θα έξασφα-
λίσω κάπου τα παιδιά μου κι εγώ θα κλειστώ
για πάντα σε μοναστήρι στην Ευρώπη.

—Μις Λαμόρ, της είπε ένας συναδέλφος, πέ-
στε μας τί σας έκανε να ευφρανισθίτε, με το
στομάχι της Εύας στο άλυσμόνητο «Έξτάζε»...
Στην έρώτησι αυτή το πρόσωπο της ώρσας
Βιεννέζας στάρσ άλλαξε. Θύμωσε πολύ, και... πα-
ρά λίγο να μάς διώξη! Αμέσως όμως άλλαξε
 γνώμη και με ύφος νευρικό πάντα, άπάντησε:

—Πρέπει να έξερετε ότι δεν μου άρέσει να μου
θυμίζουν διαρκώς το άπαισιο εκείνο φίλυ. Ήταν
ένα νεανικό μου σφάλμα και γτρέπομαι σήμε-
ρα γι' αυτό. Δέχθηκα να παίξω στη τρέγικη
έκείνη ταινία μόνο και μόνο για να ένισχύσω
οικονομικά τον πατέρα μου. Πιστέψτε ότι θα
έδινά όλη μου τη παρουσία σήμερα για ν'
άγοράσω την πρωτότυπη κόπια του φίλυ και
να την πετάξω στη φωτιά. Άλλά ο κάτοχος
της δεν δέχεται καμμία συζήτησι κι' έτσι το φοβερό φίλυ
έξακολουθεί να προβάλλεται, προς μεγάλη άτελεισίσι μου.

Θα έξερετε βέβαια, ότι έχω υπο-
βάλει άγωγή έναντίον ενός με-
γάλου περιοδικού που μαζί με
μιά συνέντευξι μου δημοσίευσε
και μιά τολμηρή φωτογραφία
μου άπό την ταινία εκείνη. Στο
έξης έτσι θα κάνω. Σε κάθε συ-
τογραφία που θα δημοσιεύεται
άπ' αυτό θα κάνω και μιά ά-
γωγή...

Άφήσαμε την ώρσισ Χέντυ
θυμωμένη πολύ με τους δημοσι-
ογράφους, αλλά έτοιμη για τ'
τέταρτο γαμήλιο ταξίδι της.

Δεν θέλει να δημοσιεύονται
φωτογραφίες της άπό το «Έξ-
τάζε». Άλλά πως να γινή ά-
φού η ταινία εκείνη έξακολουθεί
να κυκλοφορεί νομίμως;

Έν πάση περιπτώσει θα σε-
δαστούμε την έπιβυσά της και,
για να την ευχαριστήσουμε που
υάς δέχθηκε της εύχόμεθα να
εύτυχη στο τέταρτο γάμο της.
Είπε μιά εξαιρετικά άμορφη γυ-
ναίκα, με πολλά και ελκυσ-
αίσθήματα. Έχει, λοιπόν, το δικ-
αίωμα να βρή την εύτυχία που
την κυνηγεί από χρόνια. Άς
την βρή τώρα. Ποτέ δεν είναι
άργι!

Φ. ΣΜΙΘ

Σουάν
Νεαδμοιέρ

Η γοηά - Διαμάντω

Στην άκρη του μικρού νησιώτικου χωριού, άπάνω σ' ένα βράχο, ήτανε σκαρφαλωμένο το μικρό καλυβάκι. Χτισμένο με πλιθές και σκεπασμένο με ξερόκλαδο, φαινόταν έτοιμο να σκορπιστεί στην πρώτη δυνατή πνοή του ανέμου από το πέλαγος που απλωνότανε κάτω από τα πόδια του. Μπροστά στην πόρτα, ένα μικρό περιβολάκι με τα πολύχρωμα λουλουδιά του έδινε ένα χαρούμενο τόνο στην πληγή και στη μελαγχολία εκείνης της έρημιάς. Κάθε άπογεμα, την ώρα που ο ήλιος έγερνε μακριά στον καταπύρφυρο ορίζοντα—εκεί που σμίγανε τα δυο γαλαξία, του ουρανού και της θαλάσσης—η σκυτή γρηούλα έδινε σιγα- σιγά κουτσα-κουτσα, από το καλυβάκι της, και τραβούσε μερικους κουβάδες νερό από το πηγάσι της. Γέμιζε πολλές φορές το ποτιστήρι της, και ποτιζε τις μυτινιές, τους πανόδες, τις μαργαρίτες, τα γαρύφαλα. Κουραζόταν όμως εύκολα. Στο τρίτο ποτιστήρι αγκομαχούσε, τα πόδια της τρέμανε, βόλωνε η ματία της. Μά δεν τάβαζε κάτω: "Έβγαξε κι' άλλον κουβά, κι' άλλον για να γεμίσει κι' άλλα πολλά ποτιστήρια. Και μόνο όταν το περιβολάκι πρόβαλλε μπροστά της φρεσκοπλυμένο και δροσερό, η γρηούλα παρα- τούσε τσακισμένη το ποτιστήρι, κι' έπεφτε σε μία καρέκλα σκοτωμένη απ' την κόπωση. Κι' από εκεί άγνάντευε το πέλαγος, έστελνε τα γέριμα μάτια της να πλανηθούν από κει ψηλά σ' όλο τον άπέραντο γυαλό, με μία συγκίνηση που της έφερνε συχνά γυαλά... Κι' έμενε εκεί η γρηούλα, ως άργα, ως την ώρα που άπάνω στις θαλάσσιες τα χρυσόγαλανα ατλάδια έπεφταν τα σκοτεινόχρωμα βελούδα της νυχτας. Τότε η γρηούλα, σιγά-σιγά, κουτσα-κουτσα πάντα, έπαιρνε την καρέκλα της κι' έμπαινε στο καλυβάκι της. Άναβε τη μικρή λαμπίτσα της στο πετρελαιο, ετοίμαζε το λιτό της βραδυόνο φαγητό, έτρωγε, κι' ύστερα έάπλωνε στο σκληρό κρεβάτι της με το τζιρίνο στρώμα άπάνω στις τάβλες και στα στρίποδα... Σπάνια ο ύπνος να την πάρη άμέσως. Πιο συχνά έμενε άγρυπνη με τα μάτια της άνοιχτά, στήριγμένα στο κενό και στο παρελθόν, γεμάτα νοσταλγικά δάκρυα... Άνάλογα με την εποχή και με τον καιρό, στις βασανιστικές ώρες της άγρυπνίας της, έρχόντουσαν να τη νανουρίσουν είτε του μπουρινιού τα μουγκρητά και της μπόρας τα αλύπητα μαστιγώματα, είτε — αν ήτανε καλοκαίρια — τα μονότονα ρεσιτάλ των γρυλίων, πέρα, μακριά στις φουντωμένες θημω- νίες...

Άνθρωπο έβλεπε σπάνια μπροστά της η γρηά-Διαμάντω. Κάπου-κάπου, κανένας πονετικός χωριάτης έφτανε καβάλα στο ζώο του για να της φέρη τ' απαραίτητα για τη ζωή της. Τόν ευχαριστούσε η γρηά-Διαμάντω, μα μ' έναν τρόπο ψυχρό κι' αδιάφορο — σά να ήτανε έντελώς άναξιο άγαθό γι' αυτήν η ζωή, που προσπαθούσαν να της παρατείνουν οι χωριανοί της... Μά ναί, δεν την άπάγαγε καθόλου τη ζωή της η γρηά-Διαμάντω... Κι' αν δεν την έκοδε, μ' ένα πηδύμα της από το ύψος του βράχου στη θάλασσα τόκανε γιατί φοδόνανε μόνε κολαστή γρηά γυναίκα, δίνοντας στον ίδιο τον έαυτό της θελημα- τικά το θάνατο, που μόνον ο Θεός είχε δικαίωμα να στέλνη στα πλάσματα της ζω- ής... Κι' αν δεν έδινε όμως το θάνατο, η ψυχή της ήτανε κι' έμενε μαύρη χωρίς έλ- ψίδα, κι' η ζωή της γεμάτη μοναξιά και

μελαγχολία... Η μόνη παρηγοριά για την έρημη κι' άπομονωμένη γρηούλα ήτανε η κόψη αλύπητα όλα τα λουλουδιά του μι- κρού περιβολιού της, να παίρνει ύστερα με προφύλαξη το στενό μονοπάτι που γλυ- στρούσε ως την ακροθαλασσιά, και, φτά- νοντας εκεί, να σκορπίζει τους πολύχρωμους μυρωμένους συντρόφους της άπάνω στα κυ- ματά... 'Ιδιωτροπία! Κι' όμως, όχι. Γιατί σ' αυτό πούκανε η γρηά-Διαμάντω, είχε μία παλιά, μεγάλη δικαιολογία...

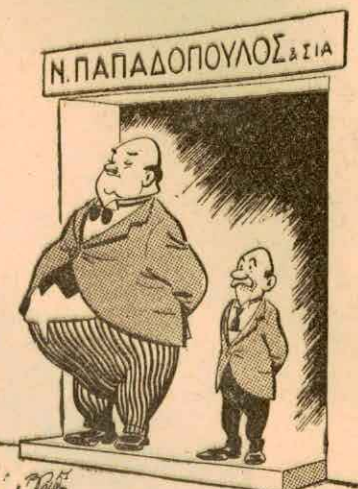
...Πόσα χρόνια από τότε! Η Διαμάντω ήτανε κοριτσάκι, ολόξανθο, γαλανό, λιγερό- κορμο, με κρουστές γραμμές. Το καμάρι του νησιού. Πλούσια σε χάρες και σε περιουσία. Μοναχοκόρη του καπετάν-Άγγελή, πούχε κρυ- μένο στην κασέλλα του το βίος του—την προίκα της... Με τις βράκες του γραφικός νησιώτης του παλιού καιρού στην κοψιά των Κανάρηδων και την Μισούληδων, ήταν ο τι- μημένος άρχοντας του νησιού. Κι' η Διαμάν- τω η λατρευτή του κόρη. Πόσοι και πόσοι δεν την είχανε ζητήσει. Όλα τα όμορφο- παιδα του νησιού, κι' ακόμα είχαν έρρει προ- ξενιές από τα κοντινά νησιά, και, πιο μα- κριά, από τον Πειραιά κι' από την Άθηνά. Μά ο καπετάν Άγγελής κουνούσε με καμάρι το κεφάλι του, έστριβε το γκρίζο μουστάκι του, κι' έλεγε σ' όλους όχι... «Είνε μικρή ακόμα... πρόσθετε. Άς τη χαρώ ακόμα λι- γάκι...» Έχετε καιρό να μου την πάρετε...» Μά κάποτε φούντωσε το κακό μέσα στις καρδιές δυο αδερφιών στο νησί: του Μηνά και του Άναστάση. Φλογερά παιδιά και τα δυο την άγαπήσανε με πάθος. Μά, όταν κα- ταλάβαινε πως λατρεύανε και οι δυο το ίδιο κορίτσι, η αδελφική αγάπη του ένοε για τον άλλον έγινε στην αρχή δυνατή ζήλεια, ύστερα άδυστο μίσος... Τα δυο αδέρφια γίναν οι πιο φανατικοί έχθροί... Κι' άναμε- σά τους, πελαγωμένη, στεκόταν η Διαμάν- τω... Άγαπούσε το Μηνά. Μά δεν ήθελε να κακοκαρδίσει και τον Άναστάση, ξέροντας ότι η προτίμησή της για τον αδερφό του θα τον σκότωνε... Πήγανε και την ήρνανε τα δυο αδέρφια, και της ζητήσανε να δώσει αυτή τη λυσι να πη ποιον προτιμάει. Μά αυτή, αναποφασιστή, δειλή, δεν έδωσε σε κανέναν από τους δυο έλπίδες, ούτε τους άπέλπισε. Φύγανε τα δυο αδέρφια και τρα- βήσανε, σκοτεινά, το δρόμο προς τα κάτω. «Άκου, Μηνά...» είπε εαφνικά ο Άναστάσης. «Άφου δεν θέλει να διαλέξη η Διαμάντω, θα διαλέξη ο θάνατος!» «Τί βες να πής;...» ρώτησε ο Μηνάς. «Θα βγούμε για ψάρεμα και οι δυο μέσα αύριο. Θα πάρουμε και τα μαχαίρια μας... Κι' εκεί στ' άνοιχτά, ο Χάρος θ' άποφασίσει». «Καλά...» είπε ο Μηνάς. Και χωρίστηκαν τα δυο αδέρφια, άγριε- μένα για να ξανασυναντηθούν την άλλη μέρα, ξημερώματα, δίπλα της «Ευαγγελίστριας» την φαρδούρα τους. Μπήκανε μέσα, σιωπηλοί, σκοτεινοί κι' άνοιχτηκανε στο πέλαγος...

Την άλλη μέρα, τα ρεύματα έρριξαν την «Ευαγγελίστρια» στην ανατολική άμμουδιά του νησιού. Μέσα δρίσκονταν τα δυο κου- φάρια των αδερφιών άψυχα, κόκκινα από τις μαχαίριές! Άστροπελέκι έπεσε το φοβερό νέο στο κεφάλι της Διαμάντω! Έκλαψε με άπελπιμένα δάκρυα τα δυο αδέρφια πούχανε σκοτώθ' γι' αυτή, που αυτή είχε στείλει στο θάνατο. Ντύθηκε στα μαύρα, και δεν θέλησε να ξαναβγίη από το σπίτι της. Σιγά-σιγά, το μαράκι άπάνανε τον πατέρα της. Μέρα με τη μέρα, ο καπετάν Άγγελής έπεφτε, βλέ- ποντας τη μοναχοκόρη του να κλαίη άστα- μαχτήτα. Και μία μέρα σαριάστηκε νεκρός. Η μάνα της πέθανε κι' αυτή σε λίγα χρόνια κι' έμεινε η Διαμάντω μόνη της. Χάρισε τότε όλη την πατρική της περιουσία στο μοναστήρι της Άγίας Έλεούσας. Κι' αυτή άποτραβήχτηκε στη μικρή καλυβούλα, εκεί, στ' ανατολικά του νησιού, πάνω από τη θάλασσα πούχε ρίξει στην άκμή την «Ευ- αγγελίστρια» με τα κουφάρια των δυο α- δερφιών. Κι' εκεί πέρασε σιγά-σιγά ο καιρός. Μοναδική της χαρά, να κόβη τα λουλουδιά της και να πηγαίνει από το άπόκρημο μο- νοπάτι να τα σκορπίζει στη θάλασσα, πά- νω από τον ύγρό τάφο του Μηνά και του Άναστάση...

Κάποιο πρωί — είχε βρέξει όλη τη νύ- χτα — η γρηά Διαμάντω πήρε ξανά το μο- νοπάτι, με την άγκαλιά της γεμάτη φρε- σκοκόμια λουλουδιά. Κατέβαινε σιγά-σιγά. Σε μία στιγμή όμως, το πόδι της πάτησε σε μία γλυυτερή βρεμένη πέτρα. Έχασε την ισορροπία της, και κούρτουβαλιάστηκε ως κατόπι με άνοιγμένο το κεφάλι... Δίπλα της σκορπιστήκανε τα λουλουδιά πούχε μαζέψει... Και το κύμα ήρθε τρυφερά να τη φιλήση. Ποιος ξέρει! Μέσ' στο φίλι του μπορεί να κρυβότανε το δίδυμο φίλι του Μηνά και του Άναστάση, που την είχανε πάρει για πάντα τώρα στην άγκαλιά τους — στην άγκαλιά της θαλάσσης...

ΒΕΡΘΕΡΟ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σε εικόνες

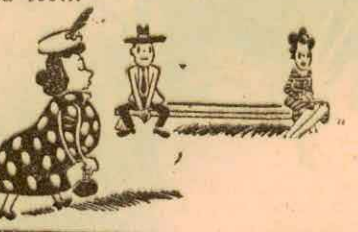

Χωρίς λόγια...
(Του Β. Χριστοδούλου)

ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ

—Και τώρα τι γίνεται που ο άν- τρας μου έχει την απόδειξη στα χέ- ρια του...

Η πραγματοποιήσις μιας κρυφής ε- πιθυμίας

Η Φρανσουά Ροζαί

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ των άστέρων

Σύντομες ειδήσοϋλες

★ Ο Γουόλτ Ντίσνεϋ, που μό- λις τελείωσε το νέο του φίλμ «Η Άλίκη στη χώρα των θαυ- ματών», δυσκολεύεται τώρα να βρή θέμα για το προσεχές του έργο. Σκέφτηκε προς στιγμήν τον «Δόν Κινώτη», αλλά θ' άπο- φασίση οριστικά όταν θα έπι- στούνη από την Άγγλία, όπου θα γυρίση, μόνο με ζωντανά πρό- σωπα, την «Ιστορία του Ρουπέν των Δασών». Ο Ντίσνεϋ, πάν- τως, θέλανε ότι ο πως του Θεο- δώτους του είνε «έξαιρετικά συμ- παθής». Και στο παρελθόν, ση- μειωτέον, έκανε πάντοτε παρό- μοιες λακωνικές δηλώσεις για τον ήρωά η την ηρώα της κάθε ταινίας. που έπρόκειτο να γυ- ρίση.

★ Η «Όμοσπονδία των γυ- ναϊκών συλλόγων της Καλιφορ- νίας» άτένιμε έόστες το έπαινο «Βραβείον Τιμής» στον σκηνοθέ- τη Σεσίλ ντε Μιλ για το έργο του «Σαμψών και Δαλιδά», στο όποιο πρωταγωνιστούν ο Βίκτωρ Μάτιουρ και η Χέντυ Λαμόα. Στην προσηγοινή, που συνοδεύει το έπαθλον, αναγράφεται ότι το βραβείο του δίδεται επειδή «χρη- σιμοποίησε τον κινηματογράφο για να προσφέρει στο κοινόν κάτι το ωφέλιμο και επειδή τα περισ- σότερα έργα του είνε μεγάλης κοινωνικής, τεχνικής και θεαμα- τικής αξίας.

★ Όταν ο Γάλλος σκηνοθέτης Λεοντί Μογκύ παρουσίασε στον 'Ιταλό συνάδελφό του Βίττο- ριο ντε Σίκα (σκηνοθέ- τη του «Κλέφτη των ποδηλά- των») το σενάριο του νέου του φίλμ «Άυριο θα είνε πολύ άργα» ο ντε Σίκα ενθουσιάστηκε τόσο από το θέμα, ώστε έδωλεσε στον Μογκύ ότι δέχεται να παίξη αύ- ρος ο ίδιος στο φίλμ, τον ρόλο του δασκάλου, που είνε από τα πιο σημαντικά πρόσωπα του έρ- γου. Στο φίλμ πρωταγωνιστεί η νέα άποκάλυψις του Ιταλικού κι- νηματογράφου «Α ν ν α - Μ α ρ ί α Π ι ο ρ ά ν τ ζ ε λ ι».

★ Στη Νέα Υόρκη έδόθη, με μεγάλες τιμές ή πανγκόσιους πρε- μιέρας της ταινίας «Η άποστολή του Κόν- Τίκι», που γύρισε ο Νορβηγός φωτοδότης Θορ Χένι- ενσταλ εκ του φυσικού. Παίν από μερικους μύνες ο Νορβηγός αυ- τός κατώδησε να διασείση τον Ειρηνικό. Εκκινώντας από το Πε- ρου και φτάνοντας στην Πολυ- νησία, πάνω σε μία πρωτόγονη σχεδία, μαζί με πέντε συντρό- φους του.

★ Η Μύρνα Λόϋ παντρεύ- τηκε μία τετατότη φοά με τον Βλάντ Σάτςλεντ. Οι τρεις προ- γυμνοί σύζυγοι της στάσαν σαν κατά σειρά: ο Άρθουρ Χόρνυ- πλου, ο Τζόν Χέρτζ και ο Τζόν Μάρκεϋ.

★ Η Κρίστιαν Ντε- λυκρέ ο Μπερνάρ Λαν- κρέ άραδωνιάστηκαν. ★ Η Φρανσουά Ρο- ζαί και ο Φερναντέλ

περνούν μαζί τις διακοπές τους στο Καπβόν.

★ Στο Βανκούβερ της Βρεταν- νικής Κολομβίας, όπου βρίσκεται τώρα, ο Μ π ι ν γ κ Κ ρ ό σ μ π υ είνε μία πολύ δυσάρεστη περιπέτεια. Βγήκε μία μέρα για ψάρεμα και έπιστοφόντας στο ξενοδοχείο του είδε τους δυο θυ- ρωρούς να του άπαγορεύουν την είσοδο επειδή ήταν υπερβολικά ά- τημέλητος. Κι' ο δυστυχής Μπινγκ άναγκάστηκε να μπη από την εί- σοδο της υπηρεσίας!

★ Στη Ρώμη άργισε το γύρι- μα του νέου φίλμ της Σ υ λ β έ α ν α ς Μ ά ν ν κ α ν ο. «Άννα», που γυρίζει ο σκηνο- θέτης Λατούαντα. Πρωταγωνι- στούν επίσης ο Β ι τ ο ρ ι ο Γ κ α σ μ α ν, η Γ κ α κ η π υ Μ ο ρ λ α ι και ο Ζ ά κ Ν τ υ μ ε ν ι λ. Πρόκειται δηλαδή για μία νέα Ιταλο-γαλλική παρα- γωγή.

★ Ύστερα από μερικές έβδο- μάδες, μία ώραία γυναίκα, φυ- γώντας, χωρισμένη πιά από το Ρένο, θα περάση πάνω από το γε- φυράκι του ρουκιού Τρούκυ και φτάνοντας ακριβώς στη μέση, θα σκύψη και θα πετάξη μέσα στο νερό ένα δαχτυλίδι: το δαχτυλίδι των άραδώνων της.

Η ώραία αυτή γυναίκα δεν είνε καμιά κοινή θνητή, ούτε και το δαχτυλίδι απ' αυτό που Βοί- σκει κανείς στο πρώτο κοσμημα- τοπωλείο. Πρόκειται για τη Ρ ί τ α Χ α ί η γ ο υ ω ρ θ. Και το δαχτυλίδι είνε ο βαρυντικός δα- χτυλίδας άραδών, που της χά- ρισε ο Άλχ Χάν όταν άραδωνιά- στηκαν. Άν θέλη η Ρίτα να είνε έγκυλη ή άπόφασις του διαζυ- γίου της που θα έκδοθ' στο Ρένο, η χειρονομία της αυτή είνε άπα- ραίτητη. Αυτά είνε τα ήθη και τα έθιμα της «πρωτεύουσας του διαζυγίου».

★ Έν τώ μεταξύ, η Ρ ί τ α Χ α ί η γ ο υ ω ρ θ περνά τις ή- μέρες της και συχνά και τις νύ- χτες της μελετώντας τα της ζω- ης που θα θανάτου της 'Ισιδο- ρας Δούγκαν, τον ρόλο της όποι- ας θέλει να υποδυθ' άμέσως κα- τά την επανευφάνισή της στο κινηματογράφο. «Όπως ένώ, έ-τσι και η 'Ισιδώρα. Λέει η Ρί- τα, αναζητρώσε διαρκώς και παν- τού την εύτυχία. Όπως εκείνη δίωκε έτσι κι' εγώ δεν την θη- κά πουθενά άλλοι παα στην τέ- νη!»

★ Συγγνώως, από την Βρυ- τώ μιάς έρχονται πολύ... συναρ- παστικά νέα για τον Άλχ Χάν. Φαίνεται πως ο παίγκνυ διέλεξε ήδη την μέλλουσα πριγκίπισσα του. Παίν από μερικους μύνες, οι κάτοικοι της Βρυτού περίμεναν, ως γνωστόν, τον Άλχ Χάν μαζί με τη Ρίτα Χαίηνωωρθ. Στο τέ- λος όμως ο παίγκνυ έφτασε μό- νος του γιατί η Ρίτα είνε πάσει το δρόμο προς το Χόλλυγουντ. Κατά την όλιγοήμερη παραμονή του στην πρωτεύουσα του Λιβα- νου, ο Άλχ συνάντησε και συνα- ναστάθηκε ένα μονάκι πρόσωπο, μία παλιά γνωριμία του: την νε- αρά 'Ισέν Λέερ, οι γονείς της ό- ποίας είνε πρόσφυγες απ' τη Ρωσία. Ο Άλχ την είνε πρω- τογνωρίσει το 1944, όταν Βοί- σκόταν εκεί και ύπηρετούσε την Γαλλία ως ύπασιπτης του στρα- τηγού Κατρού. Η 'Ισέν ήταν τό- τε 15 γόνων, αλλά είνε κάνει μεγάλη έντύπωση στον Άλχ. Πο- σο μάλλον τώρα που είνε μία γοητευτική κοπέλλα 22 γόνων. Η νέα τους συνάντησις γέννησε και στους δυο έναν κεραυνόβολο έρωτα. Δεν γώρισαν ούτε στιγμή κατά την παραμονή του Άλχ στη Βρυτού και λίνες μέρες μετά την άναχώρησή του η 'Ισέν έλαβε ένα φλογερό έρωτικό γράμμα, που περιείχε και μία έπιταγή 1.500. 000 γαλλικών φράγκων για τα έξοδα του ταξιδιού, που θα την έφεανε κοντά στον παίγκνυ των ονείρων της, στη Γαλλία. Σήμερα η 'Ισέν Βοίσκεται στις Κάνες και φιλοξενείται στην Βίλλα του Άγ'α Χάν, πατέρα του Άλχ. Τα πράγματα είνε άρεκέτα ευχλωτα, αλλά και σοβαρά.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Μεσημβρινή ήσυχία

Θά σας μιλήσω και σήμερα για ύπνο. Γιατί θέλω να ολο- κληρώσω το θέμα μου. Λοιπόν, πιστεύω πως, μία από τις σπου- δαιότερες έφευρσεις του άνθρω- πίνου γένους είνε ο μεσημεριάτι- κος ύπνος.

Είνε καλοκαίρι, καλέ μου άν- θρωπε, η ζέστη και η δουλειά σούχουν κάνει τις κλειδώσεις, σαν σκουριασμένη κλειδαριά, τα νεύρα σου είνε σαν άποξηραμέ- νη τσίκλα, το μυαλό σου σαν νερούλι γισαούρι. Τόσο πού, καθώς κουνάς το σόφο σου κε- φάλι δεξιά κι' άριστερά, νο- μίζεις πως κάτι μέσα κάνει «γλουτ-γλουτ». Τι θα κάνης; Θα πέσης στο κρεβάτι, δέβαια — ή πρώτη μεγάλη έφευρσις της ανθρωπότητας. Το ξεκουρντισμέ- νο κορμί σου τραβάει σαν ύ- πνωτισμένο προς τα κει. Το έαπλώνεις ο ύπνος έρχεται και σου κλείνει γλυκά τα μάτια και έινε η ώρα δούμιου ή τρεις μ.μ. Κατά τις έξη μ.μ. ζυπνάς φρέ- σκος, γεμάτος κέφι και είσαι σαν τ' αύγό που μόλις το γέν- νησε η κόττα. Φοράς τη σετα- κρούτα σου και, σαν πάρο να βραδυάζη, δγαίνεις, περίπατο, δροσερός σαν άπριλιάτικο τριαν- ταφυλλο.

«Ο!» αυτά είνε πολύ ώραία, αλλά υπό ένα όρο. Να ύπάρχη ή- συχία. Εγώ, τουλάχιστον δίνω μεγάλη σημασία σ' αυτή τη λε- πτομέρεια. Ένώ τη νύχτα μπορείς και κοιμάσαι όσος θορυβος κι' αν γίνεται, ακόμα και κανό- νια να πέφτουν, το μεσημέρι ά- παίται σιγή νεκροταφείου. Και το δούσιμα της μυίας ακόμα, που λείει ο λόγος, είνε άρεκτο για να μου διώξη τον ύπνο που περιπολεί άπάνω από το σόφο μου κεφάλι και να μου έρεβίση τα εύρεθίστα νεύρα μου. Αυτή

«Υπό του ύπουρχου των Οικονομικών, ύπεργάση άπόφασις διά της όποιας καταργείται ο ύπνος επί του οίους!»

(ΟΙ έσπνευρίδες)

Κύριε ύπνογγέ, αν γίνουν έγκλογές, τασσόμεθα άπό τούδε παρ' το πλευρόν σας!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

λο. 'Εκείνο βάχει τις φωνές μαζεύεται κόσμος κι' αρχίζει τα σχόλια.

—Δεν ντρέπεσαι κοτζάμ μαντράλος να δέρνης το μωρό; Μπράβο παλληκάρη!

—Σπουδαίο νούμερο! πετάγεται ένας άλλος. Πυτζάμε, ξυπόλητος και όμπρελλα! Τραβάτε του μια πλάκα, ρε παιδιά!

Τότε καταλαβαίνει κι' εγώ πόσο γελοία είναι η φηγορία μου και αποχωρώ καταντροπισμένος. Και, πολύ φυσικά, ό ύπνος μου γάθηκε για κείνο τό απόγευμα.

★

Πέφτω τό άλλο απομεινέρο, αϊ αισιόνομα τό βλέφαρο μου δαρεί, σαν δύο τσουδάλια τσιμεντο. Συγκεντρώνω την ακραστήκη μου προσοχή. 'Ησυχία. Σαφικά ακούω τό θορύβο αυτοκινήτου που σταματάει μπρος στο παράθυρό μου. Κι' αμέσως, χοντρές φωνές και φασαρία σιδηρικών. Τι συμβαίνει πάλι; Είναι ένα γιγάντιο φορτηγό άμάξι. Το πληρώμα του — ό σωφέρ κι' ό βοηθός — έχουν κατέβει με διάφορα εργαλεία και τά στήνουν κάτω από τις πισινές ρόδες.

—Τι φτιάχνετε εδώ; ρωτάω.
—Μας χλάσσε τό διαφορικό.
—Κι' έδώ θα τό φτιάξετε;

—Αμ πού θα τό φτιάξουμε; Στο ύπουργείο τών 'Εξωτερικών;
—Στό γκαράζ, δρέ! 'Όχι καταμεσης τού δρόμου!

—Μάλιστα, κύριος. 'Αλλά τό άμάξι δέν μπορεί να προχωρήσει ως εκεί. Τό λοιπόν, έδώ θα τό φτιάξουμε!

—Ναι. 'Αλλά όχι τέτοια ώρα! Γιατί δυόμισυ με τεσσερήμισυ απαγορεύονται οι θορύβοι!

—Είπε περίπτωσης εξαιρετέα, κύριος! έπεμβαίνει ό βοηθός.

—Και τι με νοιάζει έμένα; —Με νοιάζει όμως έμένα, κύριος, συμπληρώνει ό σωφέρ, γιατί πρέπει στις έφτα να είμαι στην Κόρινθο να φορτώσω ντομάτα.

—Κι' εγώ πρέπει να κοιμηθώ.
—Μωρέ τι μας λές! Και για να μη χάσεις έσυ τό ραχατζήκι σου, θα χάσουμε μέισ τό μεροκάματο! Αειντε ρε Μήτσο, στήσε τό γυρullo να κάνουμε δουλειά μας!...

Από κουδέντα σε κουδέντα, τά χοντραίνουμε τά πράματα και φτάνουμε σε απειλές.

—Τώρα θα κατέβω κάτω να τά πούμε! φωνάζω άγριέμενος.
—Αειντε κατέβα και σε περιμένω! απαντά ό σωφέρ κι' αρπάξει ένα γαλλικό κλειδί στο χέρι.

Κλείνω με όρμη τό παράθυρο και σκέπτομαι τό ζήτημα. Αυτοί είναι δύο, και κρατάνε και σίδερα. 'Εγώ είμαι ένας και κρατάω όμπρελλα. 'Ο άγών είναι άνισος. 'Η σωπή μου λοιπόν, πρós άπαντησίν τους. Κλείνω και τό τζάμι και κάθομαι στην πολυθρόνα. Από κει παρακολουθώ τό θορύβο που τραβάει κανονικά, ως τις πέντε παρά δέκα. Και, σαν να τό κάνουν επίτηδες, θορυβούν περισσότερο με τά εργαλεία τους. Τέλος, μ' ένα φοβερό δρυχημό, ξεκολλάνε και πάνε για την Κόρινθο, να φορτώσουν ντομάτα. 'Εχασα πάλι τόν ύπνο μου.

★

Τό άλλο απομεινέρο είναι ό πλανόδιος παγωτάτζης που τσουλάει τό καρότσι του και φωνάζει: «'Εβγα παγωτά!».

—Βρέ σύ! Δέν ξέρεις ότι άπαγορεύεται να φωνάζεις τέτοια ώρα;

—'Αμ τέτοια ώρα κάνει πολλή ζέστη, κύριος και τραδιέται τό παγωτό!

—Τέτοια ώρα κοιμάται ό κόσμος! Νομίζεις ότι θα ξυπνή ό καθένας ν' αγοράζει παγωτό;

—'Όλο και κάποιος θάνε ξυπνητός, κύριος όπως τού λόγου σου! Θες τώρα ένα παγωτό να δροσιστής;

—Σκουμπτίσου και τράβα άλλο! Και 'άνε ότι ξαναπαύσε

άπ' αυτό τό δρόμο, για να ιδής τι έχεις τό πάθος!

—Τι να πάθος, κύριος; 'Εχω τέσσερα παιδιά και θέλω να δώλω τό ψωμί μου. Τέσσερα στόματα περιμένουν από μένα!

—Μπούκωσέ τα με παγωτά!

—'Εγώ θέλω να κοιμηθώ!
—'Εγώ γιατί δέν κοιμάμαι;
—Δικησαι αυτούς που κοιμούνται! 'Αχρεί! Στάσου δρέ, και θα σου δείξω εγώ!

—Καλά, κύριος! Φεύγω!
Και τι έγινε πού έφυγε; Αυτή ή ταραχή μούδιωξε πάλι τόν ύπνο κι' άδικα πάσχισα μια όλόκληρη ώρα να τόν ξαναδρώ.

Δοκίμασα να τόν ξαναδρώ τ' άλλο απομεινέρο. Αυτή τη φορά ήταν άλλοι θορύβοι που με ξεγλάρωσαν και μούδωσαν κλωτσιές στα νεύρα. Θορύβοι από καραμούζες, από σφυριχτρες και άλλα παιδικά παιχνίδια. 'Ανοίγω τό παράθυρο. Στο μπαλκόνι τού άπέναντι σπιτιού ένα παιδί, ως τεσσάρων χρονών, πάλευε με τά παλληπαϊχνίδια του κι' έκανε φοβερό σαματά. Κι' ή μπαλκονόπορτα κλειστή! Είναι τό παιδί της άπέναντι οικογενείας, που τό λένε και Μπέμπη.

—Βρέ σύ! φωνάζω. 'Εμπα στο σπίτι σου!

—'Όι! άπαντά άναιδέστατα.

—Πού είναι ή μαμά σου, δρέ;

—Νάνι!

—'Εσύ γιατί δέν κάνεις νάνι;

—Ζε σέλω! 'Εγώ παίζω!

—Να παίξεις μέσα στο σπίτι σου. Μπαίνεις ή όχι;

—'Όι!

—Στάσου, λοιπόν!

Παίρνω την όμπρελλα και τού τη δείχνω.

—Τη βλέπεις αυτή; 'Αν δέν μπής μέσα, θάρω και θα σε κάνω μαυρό στο έυλο, παληόπαϊδο!

'Εχω πάλι άγριέψει, φαίνεται, γιατί τό παιδί βάχει τά κλάματα. Τέλος, ή μπαλκονόπορτα άνοίγει και προβάλλει, άναμαλλιασμένη, ή μάνα του.

—Τι κλαίς, δρέ;

—Αυτός!... 'Ευλο! λέει ό μπέμπος και με δείχνει.

—Γιατί δέν τό παίρνετε μέσα, κυρία μου; ρωτάω.

—Γιατί χαλάει τόν κόσμο και δέν μας αφήνει να κοιμηθούμε! με πληροφορεί ή κυρία μαμά. Τό δαγάζουμε, λοιπόν, έγω για να μπορέσουμε να κλείσουμε τά μάτια μας!

—Πολύ ώραία, κυρία μου. Τά συγχαρητήριά μου. Να τό δαγάζετε στο μπαλκόνι, για να μην κοιμηθώ εγώ! Μπράβο άναίδεια!

—Σπίτι μας είναι! άπαντά έκείνη.

Ξένοι ποιηταί

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Μάτια γαλαζία, όλόμαυρα και πολυαγαπημένα που κάποτε άντικρύσανε τό φώς, τη χαραυγή κοιμούνται μέσ στα μνήματα εκεί τ' άραχνιασμένα κι' ό ήλιος δέν βασίλεψεν άκόμη από τη γη.

Πιο λαμπερά και πιο ώμορφα τη νύχτα άπ' την ήμέρα πόσες καρδιές άμέτρητες δέ μάραναν σκληρά! Τ' αστέρια άκόμα λάμπουνε στα ύψη, στον αϊθέρα, ενώ τά μάτια κρύφτηκαν σε πέπλα θαμπερά.

Για πάντα χάνονται οι ματιές που μας μαγεύουν τώρα; 'Όχι, ποτέ, χίλιες φορές, δέν είν' αυτό σωστό! Μονάχα ταξιδεύουνε σε μακρινή μια χώρα σε κάποιο μέρος άγνωστο κι' ώστόσο ποθητό.

Κι' όπως τ' αστέρια σβύνοντας στα σκότη μας άφίνουν μά κατοικούν άθώρητα ψηλά στον ούρανό, έτσι ήσυχια τά όλόαμπρα τά μάτια γαλαζία σβύνουν και κλειούν, μά δέν πεθαίνουνε, ούτό είν' άληθινό.

Μάτια γαλαζία, όλόμαυρα και πολυαγαπημένα μπρος σε μια άτέλειωτη αυγή έμείνανε άνοιχτά και θαμπωμένα. Σήμερα άκόμα και κλεισμένα σκορπούνε φώς και φέγγουνε στο μνήμα τους κοντά.

ΣΟΥΛΥ ΠΡΥΝΤΟΜ

—Σπίτι σας ξεσπίτι σας, να μαζέψετε τό παληόπαϊδο μέσα, για να μη βγώ και τό μαζέψω εγώ!

Κάτι κουδέντες μου λέει, εγώ την άποκαλώ «απολίτιστη» και προβάλλει ό μπαμπάς με τις πυτζάμες, για να ζητήσει τό λόγο. Γίνεται ένας καυγάς πολύ ζωηρός, άνάμεσα στο μπαλκόνι και στο παράθυρό μου, ανταλλάσσονται λόγια πολύ βαρειά. 'Η άγανακτική με πνίγει. Τους στολίζω από την καλή και τους τρεις, κι' άπάνω στο θυμό μου, πετάω κι' έναν υπαινιγμό σχετικό με τη γνήσια προέλευσι του μπέμπη.

—Τώρα θάρω να εξηγηθούμε! δηλώνει ό μπαμπάς και κάνει να ξεκολλήσει από τό μπαλκόνι.

—Μη, Γιάγκο! Για τό Θεό! φωνάζει ή μαμά και τόν κρατάει από τις πυτζάμες.

Ό μπέμπος βάχει τά κλάματα, τά πράματα έχουν πάρει άσχημο δρόμο. Ό μπαμπάς μου πεταεί μια καραμούζα, σκυθω για να γλυτώσω. Αποφασίζω, τέλος, να δώσω τόπο στην όργη και κλείνω τό παράθυρο. Πάει ό ύπνος...

★

'Ακόμα τρία απομεινέρα συμβαίνουν κάτι τέτοια. Και φτάνω πιά στο σημείο να μη μπορώ να μου κολλήσω ύπνος, όχι από τους θορύβους που γίνονται στο δρόμο, αλλά από την ύποψη ότι μπορεί να γίνη κάποιος θορύβος. Κι' αντί, λοιπόν, να πέφτω για να κοιμάμαι, κρατάω τό παράθυρό μου κουφωτό και στέκομαι φρουρός πίσω από τη γυρullia, για να κάνω σφοδρές παρατηρήσεις στους θορυβόποιους.

Όρίστε πού περνά ένας υπαίθριος μανάβης με τό γαϊδάρό του. Αυτός δέν φωνάζει αλλά ξαφνικά ό γαϊδάρος στέκεται και άμολάει ένα γκάρισμα, που ξεπερνάει και τό μεγαλύτερο τενορό.

Αυτή την ώρα διάλεξες να περάσεις; φωνάζω στο μανάβη. Δέν ξέρεις ότι απαγορεύονται οι θορύβοι;

—Και τι φταίω εγώ, κύριος; Στο γαϊδάρό πές τα!

—Να μη τόν δαγάζεις στο δρόμο τέτοια ώρα, άφου γκαρίζεις!

—'Ο κόσμος θέλει να κοιμηθώ!

—Καλά! 'Αμα τόν πάω στο παχνί, θα τού διαβάσω τη διαταγή για να συμμορφωθεί. 'Αειντε Τιμολέων! Περγάτα, γιατί ό κόσμος θέλει να κοιμηθώ!

Σε λίγο περνά ένας μικρός με τό πατινί. Τού λέω κι' αυτόν: νού τά σχετικά του. 'Επειτα, τό μεγάλο πανηγύρι γίνεται με

κάποιον άναιδέστατο, με τριζάτα παπούτσια. Τέτοια τριζίμο παπούτσια δέν έχω ματακούσει.

—'Ακου δώ, κυριε! τού λέω, καθώς περνά κάτω από τό παράθυρό μου. 'Όταν φοράνε τριζάτα παπούτσια, δέν δγαίνουν στο δρόμο, τέτοια ώρα! Οι θορύβοι απαγορεύονται! 'Ο κόσμος θέλει να κοιμηθώ.

—Και τι να κάνω, άφου τά παπούτσια μου τρίζουν;

—Να φοράς άλλα!

—Δέν έχω!

—Τότε να μένης στο σπίτι σου, δυόμισυ με τεσσερήμισυ! Δέν είμαι εγώ ύποχρεωμένος να χάνω τόν ύπνο μου, έπειδή έσύ θέλεις νασαι τρίζοντας!

—Τό τριζίμο σου κόβει τόν ύπνο;

—Μάλιστα!

—Μωρέ μπας κι' είσαι ό Πελοπίδας τού 'Θησαυρού;»

—Τόν κακό σου τόν καιρό! Γελοίο τύπε!...

'Ετσι περνάω τις ώρες τού άπογευματινού ύπνου. Δυόμισυ με τεσσερήμισυ, σκοπός πίσω από τη γυρullia μου, για να μάχωμαι τούς θορύβους. Τέλος, ένα απομεινέρο, με πιάνουν τέτοια νεύρα, πού παίρνω τούς δρόμους. Να περπατήσω, ν' άναπνεύσω λίγο αέρα, έστω και καφετέρο.

Είπε ή ώρα τρεις και είκοσι και δρίσκομαι σε άλλη γειτονία. Λιοπύρι, παράθυρα κλειστά, ό κόσμος άναπαύεται και, έξω από ένα σπίτι, δύο άναίδεις τυπώ έχουν άνοίξει κουδέντα σε δυνατή φωνή. Κατευθύνονται σ' αυτούς.

—Τι φωνάζετε έτσι; τούς λέω άυστηρά.

—Γιατί;

—Γιατί ό κόσμος κοιμάται τέτοια ώρα! Και πρέπει να σε δασθήτε τόν ύπνο του!

—'Ασε μας να χαρής και τράβα στη δουλειά σου!

—Αυτό πού σας λέω! Βάρδαροι!

Τώρα ή κουδέντα γίνεται άνάμεσα στους τρεις. Φωνάζουν έκείνοι, φωνάζω εγώ, καυγάς, φασαρία, κακό. Και να πού άνοίγει τά άπάνω παράθυρο και δγαίνει με μισοπρησμένα μάτια ένας χοντρός μεσοκόπος.

—Σκάστε, δρέ! Θέλουμε να κοιμηθούμε!

—Για τόν ύπνο σας φροντίζω, κύριε! τού λέω. 'Εταυτοί οι δύο, είχαν άνοίξει πηγάδι έδώ κάτω από τό παράθυρό σας! 'Εθεώρησα καλόν να έπέμβω!

—Και ποίος σ' έβαλε;

—Τι θα πη ποίος μ' έβαλε; Αυτό είναι τό εύχαριστό;

—Βρέ δέν πάς στο διάλο, λέω εγώ, πού ήρδες να στήσης καυγά κάτω από τό σπίτι μου! Τσασκιστή και πάτε παρακάτω να λύσετε τις διαφορές σας!

Τού άπαντά άναλογως και, τέλος, φτάνει κι' ένας πόλισμαν.

—Τι συμβαίνει έδώ;

—Αυτό κι' αυτό κυριε πόλισμαν!

—Πού κάθεται σύ; με ρωτά.

—Δεκαεφτά δρόμους πιο κάτω!

—Μάλιστα κυριε πόλισμαν! διαμαρτύρεται ό άνουροξυπνημένος. Δεκαεφτά δρόμους πιο κάτω και ήρθε στο παράθυρό μου να τσακωθεί!

—Αυτοί οι δύο δέν σας ενόχλησαν;

—Ούτε πού τούς άκουσα καθόλου. 'Εγώ αυτούν τού φωνή άκουσα και άλαφιάστηκα.

—Δέν ξέρεις ότι απαγορεύονται οι φωνές τέτοια ώρα; μου λέει ό πόλισμαν. 'Ελα μαζί μου!

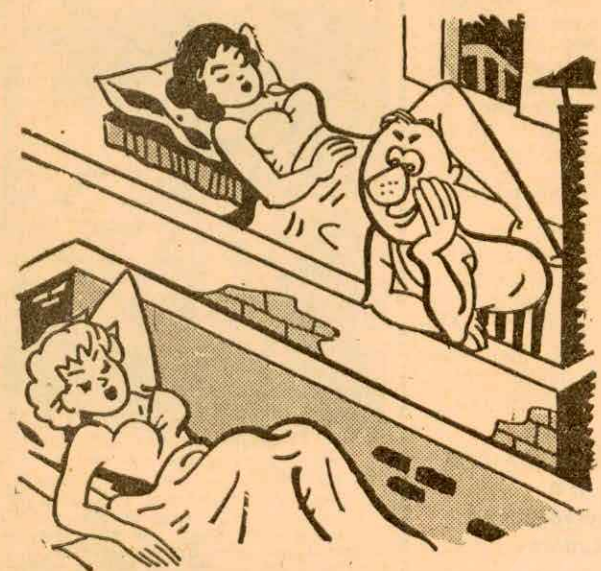
Στό τμήμα δέν δέχονται τις εξηγήσεις πού τούς δίνω. Μου κολλάνε μια μήνυσι «επί παραβάσει τών διατάξεων περί ησημηδρινής ήσυχίας» και με χώνουν στο κρατητήριο. Ευτυχώς είμαι μόνος μου. 'Ησυχία και δροσιά. Φρέσκο, θάψεις. Και είναι ό πρώτος μεσημεριάτικος ύπνος πού άπόλαυσα εκεί μέσα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

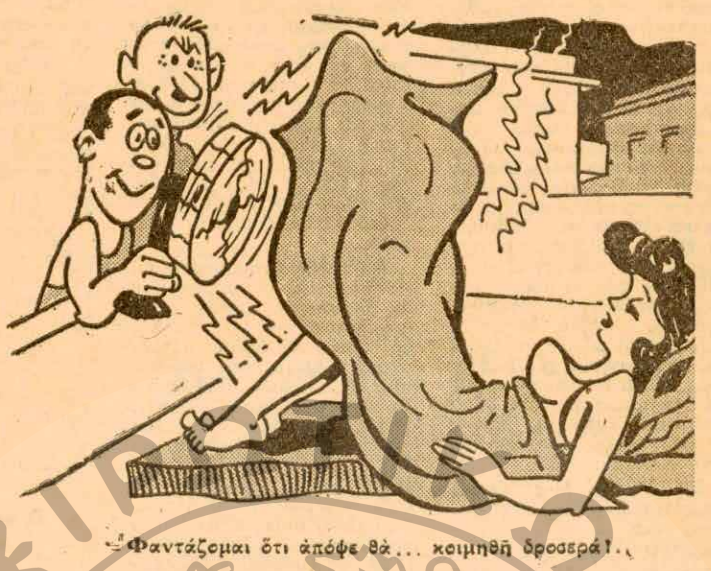

—'Όρα να κοιμηθώ πιά, δεσποινίς 'Αριάδνη!

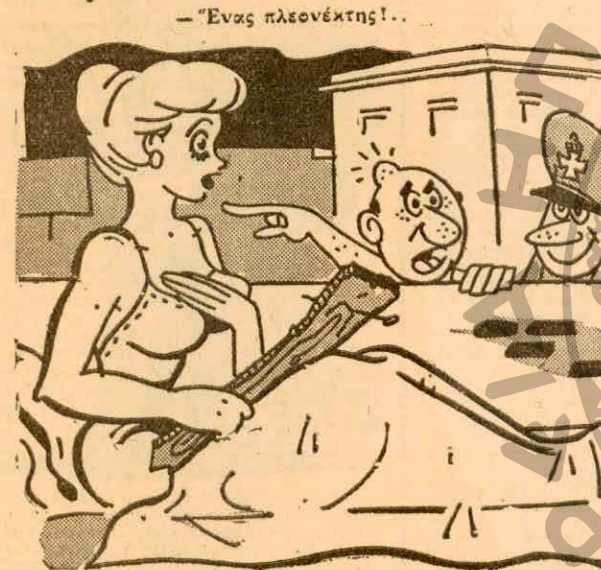
—Κυρία!.. Σας ζητούν στο τηλέφωνο!..

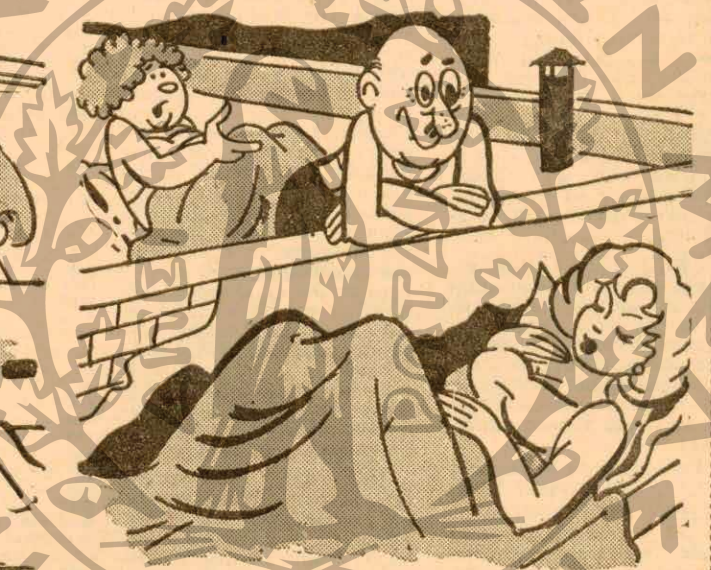
—'Ενας πλεονέκτης!..

—'Φαντάζομαι ότι άπόψε θα... κοιμηθώ δροσερά!..

—'Όρίστε, κύριε άστυφύλαξ, ή δεσποινίς με χτύπησε χωρίς... λόγο!..

—'Αύριο θα πάμε στο γιατρό, 'Αντρέα, να δούμε πού όφείλονται αυτές οι άϋνιες πού έχεις... τελευταία!..

.....

.....

ΕΚΕΙΝΗ (ΠΙΚΑΝΤΙΚΑ): 10

ΟΤΙ ΕΚΕΙΝΗ ΚΙ' ΕΓΩ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΩΣΤΑΣ: Συνθησιμένος άνθρωπος τύπος μετριώδους αναστήματος, μετρίως ευφάνταστος μετριώδους αντιλήψεως και μετριώδους οικονομικής καταστάσεως. ΠΟΠΗ: γυναίκα του Κώστα. Πολύ νοστινή, περισσότερο πονηρή και υπερβολικά κοκκία. ΝΙΚΟΣ: Πιστόν αντίγαφον του Κώστα μ' ελαφρότατες παραλλαγές. ΜΑΙΡΗ: γυναίκα του Νίκου. Πιστόν αντίγαφον της Πόπης. χωρίς καμμία παραλλαγή.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι του Κώστα. Η Πόπη και η Μαίρη συνεχίζουν η μάλλον τελειώνουν μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα συζήτηση). ΜΑΙΡΗ (μ' ένθουσιασμό): Πόπη μου, να σε φιλήσω! Σπουδαία έμπνευσι είχες! (Την φιλάει).

ΠΟΠΗ: Μά τ' σκέφτηκα έτσι, τ' σκέφτηκα άλλως και είδα πως δεν υπήρχε άλλη επιλογή σωτηρίας. Μόνο μ' αυτό το κόλπο θα μπορούσαμε να βάλουμε ένα ρούχο της προκοπής απάνω μας.

ΜΑΙΡΗ: Κόλπο τ' λες εσύ αυτό; Αυτό παιδί μου, είνε... είνε...

ΠΟΠΗ: Σσσσ! Νομίζω πως έρχεται. (Μπαίνει ο Κώστας).

ΚΩΣΤΑΣ (άνορηχτα): Καλησπέρα σας. ΠΟΠΗ: Καλώς τονε.

ΜΑΙΡΗ: Καλησπέρα, κύριε Κώστα. Πώς είστε; Τί νέα;

ΚΩΣΤΑΣ: Μμμ... Τά ίδια και τ' ίδια. Ο κύριος Νίκος τί κάνει;

ΜΑΙΡΗ: Πολύ καλά, ευχαριστώ. (Σηκώνεται). Λοιπόν, Πόπη μου...

ΠΟΠΗ: Μά τί φεύγεις τόσο γρήγορα; ΜΑΙΡΗ: Θα καθύμωνα ευχαρίστως λίγο ακόμη, αλλά πρέπει (τονίζοντας τις λέξεις και κλείνοντας το μάτι στην Πόπη) να πε-

ράσω από τη μοδίστρα μου να της θυμίσω ότι την περιμένω αύριο!

ΠΟΠΗ (με προσποιητή έκπληξη): Μπα; Τί θα ράψης;

ΜΑΙΡΗ: Ένα μαύρο ταφτό. Βλέπεις, δεν έχω βραδυόφουστανι. Δηλαδή έχω, αλλά δεν είναι και τόσο σοί. Λοιπόν καληνύχτα σας. Καληνύχτα, κύριε Κώστα.

ΚΩΣΤΑΣ: Καληνύχτα, κυρία Μαίρη. ΜΑΙΡΗ: Καληνύχτα, Πόπη μου.

ΠΟΠΗ: Στο καλό, Μαίρη μου. Και με γεια τ'όν ταφτό!

ΜΑΙΡΗ: Ευχαριστώ πολύ. (Σιγά στην Πόπη): Καλή επιτυχία. (Φεύγει).

ΚΩΣΤΑΣ: Με ζήτησε κανείς; ΠΟΠΗ (ψιθυρίζα): Όχι. (Ψεύτικος αναστεναγμός). Αααααχ!...

ΚΩΣΤΑΣ: Αύριο είναι η μέρα του νερού; ΠΟΠΗ (το ίδιο): Ναι... Ααααχ!...

ΚΩΣΤΑΣ: Μά τί άχ και βάχ είν' αυτά; Τί σ' έπιασε;

ΠΟΠΗ: Τυχρή γυναίκα αυτή η Μαίρη. ΚΩΣΤΑΣ: Κέρδιζε κανένα λαχείο;

ΠΟΠΗ: Κατί σπουδαιότερο: Έχει έναν άντρα που την φροντίζει. Ως και ταφτό της αγόρασε! Ένώ εσύ... Εσύ... (Έντεχνη προτοίμασία ψευδοδακρύων) Μ' αφήνεις και γυρίζω σαν ζητιανισσάσα...! (Καταιγισμός λυγμών και αναφυλλήτων).

ΚΩΣΤΑΣ (εμφανισμένος και θορυβημένος): Βρέ Πόπη!... Βρέ Παπάκι!... Μπα σε καλό σου!

ΠΟΠΗ: Γιατί δηλαδή; Είνε καλύτερη η Μαίρη από μένα; Ό,τι κάνει εκείνη θέλω να το κάνω κι' εγώ!

ΚΩΣΤΑΣ: Κοντολογής θέλεις φόρεμα ταφθένιο.

ΠΟΠΗ (εξαπολύοντας νέο κύμα σπαστικών λυγμών). Ναι!... Όπως κι' η Μαίρη!...

ΚΩΣΤΑΣ (καθησυχαστικά): Καλά, καλά, θα σου πάσω. (Σιγά): Πού να πάω ο διάολος τη Μαίρη και τόν βλάκα τόν άντρα της που της αγόρασε τόν ταφτό!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Την άλλη μέρα τ'ο μεσημέρι στο σπίτι του Νίκου. Χτυπάει το κουδούνι. Η Μαίρη τρέχει και ανοίγει την πόρτα. Μπαίνει η Πόπη κρατώντας ένα κομψό πακέτακι).

ΠΟΠΗ: Ζητώωω! Έν τάξει ο ταφτός! (Κουνάει θριαμβευτικά το πακέτο).

ΜΑΙΡΗ: Ζητώωω! (Φιλιούνται).

ΠΟΠΗ: Και... στα δικά σου!

ΜΑΙΡΗ: Ευχαριστώ.

ΠΟΠΗ: Θ' άρχιση νάρθη ο άντρας σου; ΜΑΙΡΗ: Άμπα! Όπου νανε έφτασε. (Κουδούνι). Νάτος! Έρθε. (Μπαίνει ο Νίκος).

ΝΙΚΟΣ (άκρυφα): Καλημέρα σας. ΠΟΠΗ: Καλημέρα κυριε Νίκο.

ΜΑΙΡΗ (με μισό στόμα):... μέρα! ΠΟΠΗ: Έμένα δ'α μού επιτρέψετε, κύριε Νίκο, γιατί όπως εξήγησα και στην Μαίρη, πρέπει να πάω στη μοδίστρα μου να της δώσω αυτό τόν ταφτό δ'α μού τόν ράψη μέχρι τ' Σάββατο που τόν νυφιάζωωω!

ΝΙΚΟΣ: Παρακαλώ, παρακαλώ. ΠΟΠΗ: Λοιπόν, αντίο σας.

ΝΙΚΟΣ: Χαίρετε, κυρία Πόπη. ΠΟΠΗ: Γεια σου, Μαίρη.

ΜΑΙΡΗ: Στο καλό, Παπάκι μου. Και πάντα καινούργια!

ΠΟΠΗ: Ευχαριστώ! Παρομοίως! (Φεύγει).

ΜΑΙΡΗ (σάν να μονολογή): Μμμ!... Πού τέτοια τύχη!...

ΝΙΚΟΣ: Και γιατί τ'ο είπες αυτό; ΜΑΙΡΗ: Μά δεν άκουσες; Της εύγηκα «πάντα καινούργια» και μου απάντησε «παρομοίως». Νομίζει, φαίνεται, πως όλοι οι άντρες είνε φιλόδοξοι σαν τ'ο δικό της!

ΝΙΚΟΣ: Για όνομα τ'ο Θεού! Μυίγα σ' έτοιμήπες; Έχ'αλας ο κόσμος έπειδή θά ράψη καινούργιο φόρεμα η Πόπη;

ΜΑΙΡΗ: Και βέβαια χάλασε, κύριε! Ποι έινε δηλαδή η Πόπη και ποιά είμαι εγώ; Ό,τι κάνει εκείνη θέλω να το κάνω κι' εγώ!

ΝΙΚΟΣ: Καλά βρέ άδερφέ! Θα σου πάω ένα ταφτό! (Σιγά): Παναθέμα σε, Πόπη! Δεν τσάκιζες τ'ο πόδι σου!

ΣΚΗΝΗ 3η, 4η, 5η, 6η, 7η, 8η, 9η κλπ.

(Πότε στο σπίτι του Κώστα, πότε στο σπίτι του Νίκου. Πότε η Μαίρη έχει αγοράσει καινούργια ταντα και η Πόπη δεν θέλει να στερηση και πότε η Πόπη προκειται να ράψη δυο προνια «φορεματακια» και η Μαίρη έχει αξίωσι να φτιάξη «άπό τ'ο ίδια».

Με τ'ο ίδιο κόλπο εξοπλίζουν περίφημα τις γκαρνταρμπες τους ενώ οι ταλαιπωρη σύζυγοι για να ικανοποιηθούν τις μετα... νύρων και λιποθυμιών απαιτήσεις τους και για ν' άντεπεξέλθουν σ' αυτόν τον άχαλινωτο συναγωνισμό κόβουν τόν καφέ, κόβουν τ'ο τσιγάρο, κόβουν τ'ο τράμ, κόβουν τ'ο... λαιμό τους και τράβα καρδέλλα).

ΣΚΗΝΗ 51η

(Μπροστά σε μία βιτρίνα ενός καταστήματος «Γυναικείων ειδών» της οδού Έρμου. Ο Κώστας και ο Νίκος χλωμοί και περιτρωμοί παρατηρούν τις καρτελλίτσες με τις τιμές. Καθώς πάνε να ξεκινήσουν προς αντίθετες κατευθύνσεις, πέφτουν ο ένας απάνω στον άλλο).

ΚΩΣΤΑΣ (με δύσκολα συγκρατούμενο θυμό): Μπα! Ο κύριος Νίκος! Άλλα βέβαια! Που άλλου θα μπορούσα να σας συναντήσω εκτός από δ'α!

ΝΙΚΟΣ: Φυσικά! Και να ύψεσθε κύριε Κώστα!

ΚΩΣΤΑΣ: Ξέρετε από καιρό εσκόπευα να σας πιάσω και να σας μιλήσω.

ΝΙΚΟΣ: Τι συμπήτισες! Κι' εγώ τ'ο ίδιο! ΚΩΣΤΑΣ: Μά δεν μου λέτε, σας παρακαλώ, τί μανία είν' αυτή που σας έχει πιάσει κάθε τρεις και λίγο ν' αγοράζετε κάτι καινούργιο στη γυναίκα σας;

ΝΙΚΟΣ: Έμένα η έσας; ΚΩΣΤΑΣ: Έσας!

ΝΙΚΟΣ: Όχι έσας!

ΚΩΣΤΑΣ: Κάνετε λάθος! Και άπόδειξις ότι τ'ο πρώτο βήμα προς την καταστροφή έγινε χάρις στην ήλιθια ιδέα που είχατε να χαρίσετε στη... κυρία Μαίρη εκείνο τόν καταραμένο ταφτό.

ΝΙΚΟΣ: Με συγχωρείτε! Έσείς χαρίσατε πρώτος ταφτά στην κυρία Πόπη.

ΚΩΣΤΑΣ: Καλε τί μου λέτε! Έσείς δώσατε τ'ο κακό παράδειγμα! Μου τ'ο είπε η γυναίκα μου!

ΝΙΚΟΣ: Κι' έμένα μου τ'ο είπε η δική μου γυναίκα. Η οποία συμπήλρωσε μάλιστα πως ένοιε να κάνη ό,τι κάνει και η κυρία Πόπη.

ΚΩΣΤΑΣ: Και πάλι κάνετε λάθος. Η Πόπη μου είπε πως έχει την αξίωσι να κάνη ό,τι κάνει και η κυρία Μαίρη!

ΝΙΚΟΣ: Έτσι σας είπε; ΚΩΣΤΑΣ: Έτσι μάλιστα!

ΝΙΚΟΣ: Ά! τίς μουστίτσες! Ά! τίς αλετούδες! Μας στήσανε μία σατανική παγίδα. Έλάτε μαζί μου. (Φεύγουν τρέχοντας).

ΣΚΗΝΗ 52η

(Στο σπίτι του Νίκου. Η Μαίρη και η Πόπη τ'ο λένε με τήν ησυχία τους).

ΜΑΙΡΗ (γελώντας): Όποτε σήμερα θάχουμε τ'ο κρέμ-μαροκέν. Την άλλη εβδομάδα λέω να βάλουμε πλώρη για λαμέ παπουτσιά. Είνε πολύ της μόδας. (Ανοίγει με πάταγο η πόρτα και μπαίνουν λαχανιασμένοι κι' εξαλλοι ο Νίκος και ο Κώστας).

ΝΙΚΟΣ (έξω φρενών στη Μαίρη): Όποτε έτσι! Ό,τι κάνει η Πόπη θέλεις να τ'ο κάνης κι' εσύ! Νά λοιπόν! (Της δίνει ένα χαστούκι).

ΚΩΣΤΑΣ (άγρια στην Πόπη): Όσο για μένα πρέπει να ξέρης πως... ό,τι κάνει ο Νίκος θα τ'ο κάνω κι' εγώ! (Της κοπανεί μία σφαλίδα. Σύγχυση, ταραχή, λιποθυμίες, άμοιβαία συγχωρητήρια μεταξύ Νίκου και Κώστα και, φυσικά,

ΑΥΛΙΑ!

Γ. ΓΙΑΝ.

Πώς θ' άψηψήσετε τόν ήλιο και τή ζέση

ΕΧΕΙ τ'ο καλά του τ'ο καλοκαίρι: τή ζωή τ'ο υπαίθρου, τις εκδρομές, τ'ο μπάνια, κλπ. Άλλα έχει και... τ'ο βάσανά του για τις γυναίκες, γιατί άπαιτεί ιδιαίτερα περιποίηση της όμορφιάς τους και γιατί άκόμη ο δυνατός ήλιος δείχνει πιο έντονες ώριμες ατέλειές τους, που τις κρύβει η χειμωνιάτικη συννεφιά... Άς δούμε όμως, μία-μία, τις απαιτήσεις αυτές τ'ο καλοκαιριού:

ΜΑΛΛΙΑ: Τ'ο τριχωτό δέρμα τ'ο κεφαλιού σας είνε πιθανώτατα πιο ιδρωμένο και λιπαρό τ'ο καλοκαίρι, παρά τ'ο χειμώνα. Λούζεσθε λοιπόν συχνότερα, δυο φορές τή βδομάδα αν χρειάζεται. Όταν πρόκειται να πάτε κάπου τ'ο βράδυ και δεν προλαμβάνετε να λουσθήτε, τρίψετε τ'ο τριχωτό δέρμα με κολώνια ή με ύδωρ λεβάντας, για ν' αφαιρέσετε τ'ο πλεονάζον λίπος. Ύστερα βουρτσίζετε καλά τ'ο μαλλιά σας, όχι όμως με βούρτσά ναύλον, γιατί τ'ο οινόπνευμα της κολώνιας μπορεί να τήν καταστρέψη.

Άν έχετε τρίχες πολύ λεπτές, ή περιποιήσι τους πρέπει να γίνεται προσε-

χτικώτερα, για να μη σπάσουν και «αδειάζη» τ'ο κεφάλι σας.

Στις μέρες, που δεν πρόκειται να λουστήτε, αν τ'ο μαλλιά σας είνε κρεμασμένα και κολλάνε, φρεσκάρετέ τα μ' ένα ειδικό ύδωρ τομαλέτας. Διαλέγετε κατόπιν ένα χτένισμα άπλό κι' όχι κουραστικό.

ΜΑΤΙΑ: Προστατέψτε τα με σκούρα γυαλιά άπ' τήν αντηλία. Προσροή όμως! Αποφεύγετε τ'α φτηνά γυαλιά, γιατί οι φακοί τους είνε κακής ποιότητος, και βλάπτουν μάλλον τ'ο μάτια, αντί να τ'α ωφελήσουν.

Όταν κάνετε τήν ήλιοθεραπεία σας, βάζετε πάνω στα μάτια σας δυο δαμπάκια βουτηγμένα σε κρύα διάλυσι βορικού όξος. Τ'α ξεκουράζουν και τ'α φρεσκάρουν.

Τ'ο δέρμα, στο μέρος εκείνο, είνε εξαιρετικά ευαίσθητο, ξερό και ζαρωμένο εύκολα. Βαζέτε του, λοιπόν, άθρονη κρέμα, αν θέλετε να διατηρήσι σε καλή κατάσταση.

ΔΕΡΜΑ: Άν έχετε τήν τύχη, ν' ανήκετε στον τύπο που μαυρίζει κανονικά άπ' τόν ήλιο δίχως άλλες ανεπιθύμητες συνέπειες, τόσο τ'ο καλύτερο για σας. Υπάρχουν όμως δερμάτα, που ξεροσώνονται και κοκκινίζουν άπ' τις ήλικές ακτίνες.

Στην περίπτωση αυτή, χρησιμοποιήστε ειδικές κρέμες που φιλτράρουν και συγκρατούν τις βλαβερές ακτίνες. Τις μεταχειρίζεσθε καθημερινώς, μαζί με λίγη πούντρα, τόσο για τ'ο πρόσωπο, όσο και για τ'ο μπράτσο και τ'ους άμους σας.

Ο ήλιος στεγνώνει μάλλον τήν επιδερμίδα. Άν έχετε λοιπόν εκ φύσεως λιπαρό δέρμα, μεταχειρισθήτε τ'ο «καλλυντικό» αυτό που σας προσφέρεται δωρεάν, αλλά σε λογική δόσι, τόσο ώστε να στεγνώνετε τ'ο δέρμα σας δίχως να τ'ο ξεροψήσετε...

Αντιθέτως, αν έχετε δερμα ξερό, άποφεύγετε τόν ήλιο, που τ'ο στεγνώνει περισσότερο, τ'ο «γεράνισ» και τ'ο ρυ-

τ'ο μεγάλο καπέλλο, τ'ο θούρτσισμα τ'ων μαλλιών και τ'ο τρίψιμο της φτέρνας μ' ελαφρόπετρα είνε άπαραίτητα για τήν όμορφιά σας τ'ο καλοκαίρι...

Οι Άμερικανίδες προφυλάσσουν τ'ο μάτια τους κατά τή διάρκεια της ήλιοθεραπείας, με τ'ο «σκέπασμα» αυτό, που είνε φτιαγμένο από μαύρη πλαστική ύλη και που έχει από κάτω δυο δαμπάκια βουτηγμένα σε διάλυσι βορικού όξος.

τιδώνει πρόωρα.

Άν παθαίνετε εύκολα πανάδες, προφυλαχθήτε με όμπρέλλες και με μεγάλα καπέλλα. Οι τανάδες χάνονται πολύ δυσκολώτερα από όσο εμφανίζονται.

Έχετε ύπ' όψιν ότι, στο ήλιοψημένο δέρμα ταιριάζει ένα μακιγιάζ σκουρότερο. Όσο για κραγιόνι τ'ων χειλιών, προτιμήστε ένα ζωηρό κόκκινο ή κοραλί.

Και μία ακόμη συμβουλή για τ'ο δέρμα: Άφου πλύνετε καλά τ'ο πρόσωπό σας και τ'ο λαιμό σας με ζεστό νερό, παίρνετε μία βούχτα κουάκερ τή βρέχετε και κάνετε μ' αυτήν ένα γενικό μασσάζ, ιδίως γύρω άπ' τή μύτη, στο πηγούνι και τ'ο λαιμό. Τελειώνετε μ' ένα ξέπλυμα με κρύο νερό, για να σφίξουν οι πόροι. Με τήν μέθοδο αυτή, απαλλάσσεται τ'ο δέρμα άπ' τ'α νεκρά επιφανειακά κύτταρα.

Άν γυαλίξη τ'ο πρόσωπό σας τ'ο καλοκαίρι, πλένετέ τ'ο συχνότερα. ή χρησιμοποιήστε πιο συχνά λοσιόν καθαρισμού. Διαλέξετε κρέμες όχι λιπαρές.

ΝΥΧΙΑ: Τ'ο καλοκαίρι, τ'α θέλει μάλλον κοντά, καθαρά και άβερνικωτά. Μ' ένα καθημερινό τρίψιμο, άποκτούν μία γυαλάδα δική τους, φυσική. Άν είνε αδύνατα και σπάζουν εύκολα, κάνετε τους μασσάζ όλόγυρα για ν' άποκατασταθή ή κυκλοφορία τ'ο αίματος, κι' αλείφετε τ'α κάπου-κάπου με άραιό βάμμα ιωδίου. Στο τέλος τ'ου μανικιούρ, αλείψετε πάντα με κρέμα τ'α πετσάκια τ'ων νυχιών και κάνετε τους μασσάζ για να διατηρούνται μαλακά.

ΠΟΔΙΑ: Κάνετε πεντικιούρ δυο φορές τή βδομάδα. Τ'α μουσκεύετε καλά προηγουμένως με ζεστό νερό και τρίβετε μ' ελαφρόπετρα τις φτέρνες και τ'α δάχτυλα, όπου έχει σκληρυνθή τ'ο δέσμα.

Τελειώνετε βουτώντας τα διαδοχικά σε ζεστό και κρύο νερό και κάνοντας έπειτα ένα καλό μασσάζ με θρεπτική κρέμα. Τ'ο τοπικό τρίψιμο με «μεβυλικόν πνεύμα» έμποδίζει να σχηματισθούν φουσκάλες άπ' τ'α παπούτσια. Μεταχειρίζεσθε επίσης συχνά μία αντισηπτική σκόνη για τ'α πόδια. Και περπατήστε όσο τ'ο δυνατόν ξυπόλητες μέσα στο σπίτι.

Άν τώρα τ'ο λουτρό σας δεν σας δροσίξη αρκετά, δοκιμάστε χλιαρό νερό, αντί για ζεστό ή κρύο. Άν έχη έρεθισθή τ'ο δέσμα σας, προσθέτετε στο νερό τ'ου λουτρού αμυλόκλλα, βόρακα ή σόδα. Ύστερα άσφίρετε με μία πετσέτα τήν ύγρασία τ'ου σώματος σας, χωρίς να τ'ο τρίψετε. Και αλείψετε με κολώνια.

Για να νοιώθετε λιγώτερο τή ζέση, συνήστε να περπατάτε τ'ο άργα. Βρέχετε με κρύο νερό τους καρπούς τ'ων χειρών σας και τ'α με λίγγια σας με κολώνια, και προ πάντος... μη συζητάτε διαρκώς για τή ζέση!

Άκόμη μη νευριάζετε, μην θυμώνετε. Τίποτε δεν φέρνει τ'οση έδωσι και ιδρωκόπημα όσο ο άκνευσμός, ή άσχη, τ'α νεύρα γενικώς.

Προσμερίζετε τ'ο θυμό σας και φροντίζετε να είσαστε ήρεμες ψυχικώς και σωματικώς.

Επίσης μην σκεπτόσαστε δυσάρεστα πράγματα. Καθελί που κάνει πιο ζωηρή τήν κυκλοφορία τ'ου αίματος, που φέρνει υπερίεργοι έχει ως άναπόφευκτο άποτέλεσμα τήν άσθονή επιδρωσι.

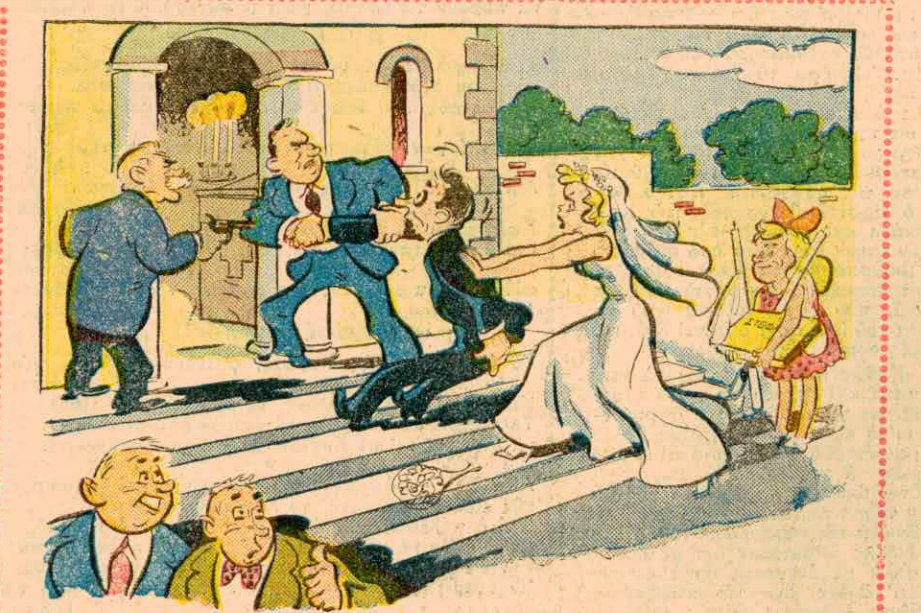
Δεν υπάρχει δέ κατά τήν περίοδο τ'ου θέρους πιο άποκρουστικό θέαμα από μία καθήμενη γυναίκα. Αντιθέτως μία γυναίκα φρέσκη, δροσερή, είνε χαρά τ'ων ματιών.

Φροντίστε, λοιπόν, κυρίες μου, να έχετε και τ'ο καλοκαίρι ιονητευτική έμφάνισι. Τ'ο πράγμα δεν είνε καθόλου δύσκολο.

Τ'ο μεγάλο καπέλλο, τ'ο θούρτσισμα τ'ων μαλλιών και τ'ο τρίψιμο της φτέρνας μ' ελαφρόπετρα είνε άπαραίτητα για τήν όμορφιά σας τ'ο καλοκαίρι...

Γ. ΓΙΑΝ.

ΗΛΙΘΙΟΤΗΣ

—Ωραίο ζευγαράκι! Και δέ μού λέε, από έρωτα παντρεύονται;... (Ταύ κ. Μ. Γάλλια)

ΜΕΤΑ από τη σύλληψη των λοχαγών Φρέντερικ Λώρενς και Μάρκ Γκράντ στην τοποθεσία Άγκωνας της Μάνης, τον σύντροφό τους Νίκο Χατζηκαμπουρή αεροπόρο και σαμπωτέρ—που είχε έρθει μαζί τους από τη Μ. Ανατολή—άρχισε να τον κυνηγά η Ιταλική Τσάι. Έσπε της περιοχής με αληθινό πείσμα. Όπως γράφαμε και στο προηγούμενο τεύχος μας, τους δυο Άγγλους τους είχε προδώσει ο γκάγκστερ Δ. Στρομπούλης για να σώσει το δικό του κεφάλι, επειδή τον είχαν επικυρώσει οι Ιταλοί για κάποιον φόνο που έκανε. Έτσι ο Χατζηκαμπουρής κινδύνευε με το παραπάνω, γιατί ο προδότης τον γνώριζε. Τον είχε δη μιá-δυο φορές μαζί με τους Άγγλους κι αυτό ήταν αρκετό για να μπορέσει να τον βάλει στο χέρι. Εύτυχώς ο Έλληνας σαμπωτέρ βρισκόταν προς το παρόν ασφαλίσμενος. Τον είχε παραλάβει ο Κώστας Αλιτζερινάκος, που έδωσε ψεύτικη ταυτότητα με το όνομα Νικόλαος Μαρινάκος και τον οδήγησε σ' ένα προάστιο του Γυθείου, το Μαυροβούνι. Εκεί τον παρέδωσε στο Τζωρτζή Π. Τζωρτζάκη για να τον συνοδεύει ως την πόλη. Η διαδρομή από το Μαυροβούνι στο Γύθειο, ήταν αρκετά επικίνδυνη, γιατί έπρεπε να περάσουν αναγκαστικά από ένα Ιταλικό ποστό ντι μπλόκο. Ωστόσο αποφάσισαν να τα παίξουν όλα για όλα και να περάσουν. Ο Κώστας Αλιτζερινάκος, μ' ένα γαϊδουράκι φορτωμένο κάρβουνα, προπορεύονταν. Πίσω του ακολουθούσαν αμύλητοι ο Τζωρτζάκης κι ο Χατζηκαμπουρής. Ο τελευταίος φορούσε μια εργατική φόρμα, μαύρο μπερέ και παπούτσια κασσίδια με φελά. Καθώς έφτασαν κοντά στο μπλόκο, τρεις καραμπινιέροι σταμάτησαν τον Αλιτζερινάκο κι άρχισαν να ψάχνουν μέσα στα κάρβουνα. Οι άλλοι δυο προσέπεσαν αδιάφοροι, καλημέρισαν τους Ιταλούς και τράβηξαν το δρόμο τους. Μόλις όμως απομακρύνθηκαν αρκετά, ο Χατζηκαμπουρής ξέσπασε σε δυνατά γέλια.

—Ατσίδες οι άθλιοι! είπε κρατώντας το στομάχι του. Κι' ο Τσώρτσιλ να περνούσε μπροστά τους με όλη τη μεγαλοπρέπεια του πούρου του, δεν θα έπαιρναν είδησι...
Ήταν η πρώτη φορά που έδλεπε Ιταλούς της 28 Λεγεώνας Μελανοχιτώνων—που έδρευαν στην περιοχή—και του άνηκαν εξαιρετικά γελοίιοι με τα φέσια τους και τα πολύχρωμα φτερά τους. Έφτασαν, ωστόσο, γρήγορα στο Γύθειο και τράβηξαν κατευθείαν στο σπίτι της δασκάλας κ. Χρυσάνθης Αλιτζερινάκου, μητέρας του Κώστα. Ο Χατζηκαμπουρής έμεινε εκεί αρκετές μέρες φιλοξενούμενος, ως που να κατορθώσει να βρή τρόπο για να κατεβή στην Αθήνα, που ήταν κι' ο προορισμός του. Τέλος, αφού του άλλαξαν ρούχα και του έδωσαν καινούργια ταυτότητα, τον μπάρκαρσαν σ' ένα καϊκι που βάφει για τον Πειραιά. Σε μερικές μέρες, έφυγε κι' ο Κώστας Αλιτζερινάκος για την Αθήνα, γιατί κατάλαβε πως αν έμεινε περισσότερο στο Γύθειο, τα φώματά του θα ήταν λίγα, φαίνεται πως οι Ιταλοί είχαν μυρίσει ότι, το παλληκάρι αυτό, ήταν μπλεγμένο για καλά στις μυστικές συμμαχικές επιχειρήσεις του «ΤΑ-Υ-ΓΕΤΟΥ». Κι' αποφάσισαν να τον συλλάβουν για να ξεδιαλύνουν την υπόθεση. Αλλά όταν έφτασαν στο σπίτι του, το πουλάκι είχε πετάξει. Ο Κώστας Αλιτζερινάκος δεν ήταν εκεί. Κι' έφυγαν λυσσασμένοι από το κακό τους, για να επιστρέψουν και πάλι το βράδυ της 4 Οκτωβρίου 1941. Βρήκαν ολομόναχη τη μητέρα του, της κάρφωσαν το περιστρόφο στον κρόταφο κι' άρχισαν να την απειλούν:

—Αν δεν μάς πής που είναι κρυμμένος ο γιός σου μαζί με τον Άγγλο, θα σε σκοτώσουμε!...
—Σκοτώστε με, δεν ξέρω τίποτε! αποκρίθηκε κείνη με περιφρόνησι. Ο άνθρωπος, που ήρθε εδώ ήταν ένας πεινασμένος αλήτης κι' όχι Άγγλος. Έφυγε μάλιστα με δικό σας αυτοκίνητο στην Αθήνα...

Αυτό ήταν αρκετό για να λυσσάσουν ακόμη περισσότερο οι Ιταλοί. Και έβαλαν σ' ενέργεια τα συνθισμένα μαρτύρια. Ξύλο, τράβηγμα από τα μαλλιά, κλωτσιές και ό,τι άλλο μπορεί να φαντασθεί ένα εγκληματικό μυαλό. Στο τέλος, η γρηά κυρία δεν άντεξε κι' έπεσε λιπόθυμη στα πόδια τους. Σε κείνα τα χάλια, την πήραν μαζί τους για να συνεχίσουν την ανάκρισι και τα βασανιστήρια στην καραμπινιέρα. Αλλά και πάλι δεν κατώρθωσαν να της αποσπάσουν λέξι. Η ήρωική γυναίκα, είχε σφραγίσει τα χείλη της. Είδαν κι' απέιδαν οι Ιταλοί πως δεν τα έβγαζαν πέρα μαζί της και την ελευθέρωσαν ύστερα από μερικές μέρες. Γύρισε σπίτι της αληθινό ράκος, μιά ευτυχισμένη, που είχε γλυτώσει το γιο της και το Χατζηκαμπουρή. Εκείνες τις μέρες ακριβώς, είχε έρθει από την Αθήνα ένα τσέκ—αποστολέας ήταν η Αμερικανική Πρεσβεία—προς τον Παναγιώτη Λιακάκο, που είχε ζηήσει άλλοτε στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η Αμερική δεν είχε βγεί τότε ακόμη στον πόλεμο κι' έτσι είχε το δικαίωμα να εφοδιάζει τους υπηκόους της με χρήματα. Στην πραγματικότητα όμως το τσέκ αυτό έστάλη—κατόπιν συνεννοήσεως με τους Άγγλους—για ενίσχυσι του λοχαγού Μάκ Ναμπ, που, καθώς νόμιζαν, δρούσε ακόμη στον Ταύγετο. Αλλά η Τσάι—Έσπε των Αθηνών, που είχε μυρίσει την υπόθεσι, τηλεγράφησε στην καραμπινιέρα του Γυθείου, να συλλάβει άμεσα το Λιακάκο και να εξακριβώσει περί τίνος πρόκειται. Το απόρρητο όμως αυτό τηλεγράφημα το έλαβε ο Έλληνας πατρι-

Έλληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ήρωική Μάνη

αυτός είχε εξαφανισθεί. Έπειδή ήσαν τη φίλια, που τον συνένεε με τον Ρεσμπίθα, τράβηξαν να συλλάβουν εκείνον αντ' αυτού. Κι' αυτός όμως είχε κάνει φτερά. Σκυλιασμένοι από τη διπλή αποτυχία τους, οι Ιταλοί εξαπέλυσαν πράκτορές τους σ' όλα τα τριγυρινά χωριά, με την ελπίδα ότι κάπου θα πετύχουν τους καταζητούμενους. Και δεν γελάστηκαν. Ο Κουβαράκης έπεσε στα χέρια τους στο χωριό Μελιτίνη. Τον έπιασαν και τον έστειλαν αιχμάλωτο στην Ιταλία. Ο Ρεσμπίθας όμως κατορθώσε ν' αποφύγει τη σύλληψι, φυγοδικώντας γύρω από το Γύθειο και περιβαλλόμενος από το Θ. Νικολόπουλο. Δυστυχώς ο τελευταίος προδόθηκε—γνωστό από ποίον—κι' ένα βράδυ τον περικύκλωσαν και τον έπιασαν. Το ξύλο που έφαγε

για να μαρτυρήσει που κρυβόταν ο Ρεσμπίθας, ξεπερνάει την ανθρώπινη φαντασία. Για να μην ακούγονται τα βογγητά του, οι Ιταλοί έβαλαν μπροστά τη μηχανή μιας μοτοσυκλέτας κι' άνοιξαν στο φόρτε του το ραδιόφωνο. Έτσι η μουσική σκέπαζε το άπληστο εγκλήμα τους. Στο τέλος ο Νικολόπουλος, υποσχέθηκε στους δημίους του να πείσει το Ν. Ρεσμπίθα να παραδοθεί, υπό τον όρο όμως να μη τον κακοποιήσουν, ούτε να του ζητήσουν πληροφορίες σχετικά με τη δράσι των μυστικών ομάδων της Μάνης. Ο ίδιος έδωσε το λόγο του ότι ποτέ πιά δεν θα αναμειχθεί σε καμιά κίνησι. Έτσι κι' έγινε δυστυχώς. Μετά από τη σύλληψι των δυο αυτών αγωνιστών, που ήσαν από τα πιο δυναμικά στελέχη του μυστικού αγώνα, πιάστηκε ο Νίκος Ξυνταράκος, που τον έστειλαν σε στρατοπέδο κι' ο Τζών Κοφινάς, που κακοποιήθηκε σε αφάνταστο βαθμό. Παρ' όλα αυτά δεν έδωλε μιλιάρη από το στόμα του. Την ίδια εκείνη εποχή, συνελήφθη κι' ολόκληρη η οικογένεια Μεθενάκου, με την κατηγορία ότι φιλοξενούσε τον Λώρενς. Την έστειλαν στην Ιταλία κι' έτσι, από τ' αρχικά στελέχη που δημιουργήσαν την οργάνωσι «ΤΑ-Υ-ΓΕΤΟΣ» δεν έμειναν, παρά ελάχιστα. Κανένα υποδρυχίο ή άλλο συμμαχικό πλεούμενο, δεν έρχοταν πιά στις Μανιατικές ακρογιαλίες. Μόνο, μιά κατασκότεινη νύχτα, μερικά αεροπλάνα της ΡΑΦ πέταξαν πάνω από το χωριό Κουμουστά κι' έκαναν ρίψεις στους Άγγλους της περιοχής. Τίποτ' άλλο. Κι' όμως η ομάδα των παιδιών που ήσαν α-

κόμη ελεύθερα, εξακολουθούσε τη μυστική της δράσι και το θαυμάσιο αγώνα της...

Έξαφνα τη νύχτα της 1 προς τη 2 Αυγούστου 1942, το αγγλικό υποβρύχιο «ΠΡΩΤΕΥΣ» έκανε πάλι την εμφάνισή του κι' αποδίδανε την αποστολή «ΜΙΔΑΣ 614» στον όρμο Νύμφη νοτίως του Γυθείου. Έπί κεφαλής της αποστολής ήταν ο ταγματάρχης Γιάννης Τσιγάντες. Οι υπόλοιποι ήσαν: οι 1) μόνιμος λοχαγός πεζ. Ρογκάκος Παναγιώτης, 2) έφεδρος υπίλαρχος Μαρσλής Αφεντάριος, 3) έφεδρος υπίλαρχος Ζακυνθινός Βασίλειος, 4) έφεδρος ανθυπολοχαγός πεζ. Μανωλόπουλος Φώτιος, 5) μόνιμος ανθυποσπιστής Γεϊτζίδης Χριστόφορος, 6) μόνιμος ανθυποσπιστής πεζ. Γυφτόπουλος Δημήτριος, 7) έφεδρος ανθυποσπιστής πυρ. Κώστας Σπυρίδων, 8) λοχίας Καλογερόπουλος Γεώργιος, 9) σημνίας Χαμπέρης Γεώργιος, 10) σημνίας Γαρδέλης Αλέξανδρος, 11) ασυρματιστής Ρούσος Κωνσταντίνος, 12) ασυρματιστής Ανδρόνικος Ματθαίος, 13) ασυρματιστής Μωραΐτης Ιωάννης, 14) ασυρματιστής Λιάκος Θεόδωρος και

Ο παπα-Ροζάκης, πρέμοντας δολοκλήρος από τη συγκίνησι, εξομολόγησε τη Σταρόγιαννη...

15) ο ιδιώτης Μίλτος Γιαννακόπουλος ή «Α-ρισταίδης».

Μόλις βγήκαν στην ξηρά, ο Τσιγάντες διάταξε τους ανθρώπους του να κρύψουν σε μια γειτονική σπηλιά ό,τι υλικά είχαν φέρι μαζί τους και να εξαλειφουν κάθε ίχνος που μπορούσε να τους προδώσει. Όταν τελείωσαν όλα, ο ασυρματιστής Μωραΐτης έστειλε το πρώτο μήνυμα στο Κάιρο ότι όλα πήγαιναν καλά προς το παρόν. Το σχέδιο του Τσιγάντη ήταν να πάνε στην Αθήνα απ' την ξηρά. Γρήγορα όμως κατάλαβε ότι αυτό ήταν τελείως αδύνατο, γιατί υπήρχε κίνδυνος να πέσουν πάνω σε κανένα φυλάκιο και ν' αρχίσουν τη μάχη, πράγμα που έπρεπε να τ' αποφύγουν, με κάθε τρόπο. Προτίμησαν, λοιπόν, το δρόμο της θάλασσας. Για τη δουλειά αυτή βρήκαν δυο βενζινοκίνητα καϊκια, το ένα του Πολυχρόνη Λεωτσάκου και τ' άλλο του Κούλη Σιδέρη, που αναχώρησαν κατά τις τέσσερες το απόγεμα για τον Πειραιά. Ήταν 8 Αυγούστου 1942. Η αποστολή δηλαδή, είχε μείνει στη Μάνη κάπου έξι μέρες, χωρίς να ζητήσει βοήθεια από την ομάδα «ΤΑ-Υ-ΓΕΤΟΥ». Αυτό ήταν ένα από τα πολλά σφάλματά της, γιατί αν έρχοταν σ' επαφή μαζί της θάχε αποφύγει σίγου-

ρα ένα σωρό δυσάρεστες περιπέτειες, που της συνέβησαν κατά τη διαδρομή της και αργότερα.

Ωστόσο ένα παλληκάρι, ο Λευτέρης Δεμεστιχάς, που είχε βοηθήσει την αποστολή με τρόφιμα και κάθε είδους εξυπηρέτησι κατά τη διαμονή της στη σπηλιά, προδόθηκε στους Ιταλούς που πήγαν να τον συλλάβουν στο σπίτι του. Το μπλοκάρισαν απ' όλες τις μεριές, έκαναν γιουρούσι με αυτόματα και εξαφανισθή. Τράβηξε άμέσως για το σπίτι του Τζωρτζή Τζωρτζάκη και του ζήτησε προσωρινό καταφύγιο, ως που να μπορέσει να φύγει για την Αθήνα. Στο μεταξύ όμως κάποιοι συγγενείς του τον επισκέφθηκαν και προσπάθησαν να τον πείσουν να παραδοθεί.

Ο διοικητής της καραμπινιέρας μας έδωσε το λόγο του πως αν παραδοθεί, θα σου δώση αμνηστία, του είπαν. Ένδιαφέρεται για σένα και ο δήμαρχος Λουμάκος και θα κάνει ό,τι μπορεί για να σε βγάλει από τη δύσκολη θέση...

Αυτό είνε παραμύθια, απάντησε ο Τζωρτζάκης. Αν ο Λευτέρης έχη την αφέλεια να παρουσιασθή, να είσαστε σίγουροι πως δεν θα τον ξαναδώμε. Είνε αρκετά τα τρία αδέρφια του που έπεσαν για την πατρίδα. Γιατί να χαθί κι' αυτός; Δεν σκεφτόσαστε ακόμη ότι θ' αφήση δυο όρφανά άπροστατα;

Θύμωσαν οι άλλοι για την επέμβασι του κι' έφυγαν για να ξαναγυρίσουν την επομένη με περισσότερη επιμονή. Τέλος, κατορθώσαν να πείσουν το Δεμεστιχά να παρουσιασθή στους Ιταλούς που, όπως ήταν επόμενο, όχι μόνο δεν κράτησαν την υπόσχεσί τους, αλλά και τον βασάνισαν με σαδιστική μανία, για να τον κάνουν να μαρτυρήσει τους συνεργάτες του και τα ονόματα της αποστολής «614». Στάθηκε όμως ήρωας ο νέος μ' όλη την κυριολεξία. Δεν άνοιξε το στόμα του ούτε μια φορά. Και σ' όλο το διάστημα των βασανιστηρίων του, χαμογελούσε καρτερικά, όπως οι παλαιοί μάρτυρες της θρησκείας. Όταν σταμάτησαν να τον παιδεύουν, ήταν πιά κουρέλι. Από τις φυλακές Τριπόλεως, που τον πήγαν, έστειλε στο Τζωρτζάκη κρυφά, ένα βιαστικό σημείωμα, στο οποίο τούγραφε: «Αγαπητέ Τζωρτζή, καλημέρα. Σας γράφω από τις φυλακές Τριπόλεως. Αυτές είνε οι ενέργειες και οι υποσχέσεις; Σας χαίρετώ με πολλή έκτιψησι και αγάπη! Σας φιλώ, ο φίλος σας Έλευθεριος Δεμεστιχάς». Υστερα από λίγο οι Ιταλοί πήραν ένα βράδυ τον άτυχον νέο και τον σκότωσαν. Έτσι η Μάνη έχασε ένα από τα πιο τιμημένα παλληκάρια της. Αν ο αγώνας της συνεχιζόταν χωρίς καμιά διακοπή. Ένας αγώνας σκληρός κι' αδιούρητος, με συλλήψεις, φυγαδεύσεις, εκτελέσεις και σαμποτάζ...

Από τα παλιά χρόνια οι οικογένειες Μπαρμπανιάνη και Χονδροκούκη, από το χωριό Κοκκάλα της Μάνης, χαρίζονταν από μίσος. Κάποτε μάλιστα ήρθαν σ' έντονη ρήξι, και είχαν αρκετά θύματα και τα δυο μέρη. Τέλη του 1942, ο Γρηγόρης Μπαρμπανιάνης, πρόεδρος του χωριού, έγινε αντίληπτος ότι περιέβαλπε έναν Άγγλο υπάιστο, το Τζών Σέργουιν. Φοβούμενος, λοιπόν, ότι θα προδοθή στους Ιταλούς, πήρε το γιο του και κάποιο φίλο του και φυγοδίκησε. Ωστόσο παρ' όλη την προσπάθειά τους ν' αποφύγουν τη σύλληψι, οι Ιταλοί τους έπιασαν. Απόφυγαν ωστόσο το θάνατο κι' ελευθερώθηκαν αργότερα. Την ίδια περίπου εποχή, μαθεύτηκε πως η Άγγελική, χήρα Ηλία Σταρόγιαννη, από τον Άγιο Νικόλαο, έκρυβε τρεις Άγγλους αξιωματικούς. Ο Ιταλός διοικητής του Γυθείου, Έμιλιο Τζορντάνο, δεν έχασε καιρό. Πήρε άργα τη νύχτα καμιά εικοσιπενταριά καραμπινιέρους και πολιορκήσαν το σπίτι της. Ήταν Γενάρης κι' έκανε φοβερή παγωνιά. Στα δάση το χιόνι είχε φτάσει στο μπόι ανθρώπου! Τα κλαδιά των δέντρων στεναζάν από το βάρος του. Οι άνθρωποι κοιμόντουσαν τον παραγμένο ύπνο των σκλάβων. Ο Τζορντάνο, φοβούμενος μήπως υποστή καμιά εσθκική επίθεσι από το σπίτι της χήρας Σταρόγιαννη, διάταξε να πλησιάσουν αδόρυβα και να σπάσουν την πόρτα. Έτσι κι' έγινε. Όταν ώρμησαν μέσα με τα περιστρόφα στο χέρι, βρήκαν τους Άγγλους να κοιμούνται και τους έπιασαν χωρίς να προλάβουν να φέρουν καμιά αντίστασι. Διάταξαν ύστερα τη Σταρόγιαννη, ν' ανάσθι το τζάκι και να στρώση το τραπέζι.

Απόψε θα γλεντήσουμε! φώναξαν μεθυσμένοι από το έγκλημα που προετοίμαζαν. Βγάλε κρασί και μεέδες...

Η ήρωική Έλληνίδα δεν έφερε αντίρρησι. Έκανε ό,τι της διάταξαν, έστρωσε το τραπέζι κι' οι Ιταλοί ρίχτηκαν στο φαγοπότη. Υστερα άρχισαν τα τραγούδια. Κατά τα ημερώματα ο Τζορντάνο, έστειλε ένα στρατιώτη να φέρη στο σπίτι τον παπα Ροζάκη. Ήρθε σε λίγο εκείνος, και ο διοικητής δείχνοντάς του τη Σταρόγιαννη, του είπε να την κοινωνήσι. Ανατρίχασε ο φτωχός λειψής και θέλησε να τον συμβουλευή να μη της κάνει κανένα κακό. Μά η Σταρόγιαννη μίληκε αποφασιστικά στη μέση και τον διέκοψε:

—Κάμε το χρέος σου, παπούλη, του είπε. Δεν πρόκειται να του αλλάξω τη γνώμη με τίποτε. Μ' έχει καταδικάσει πρό πολλού...

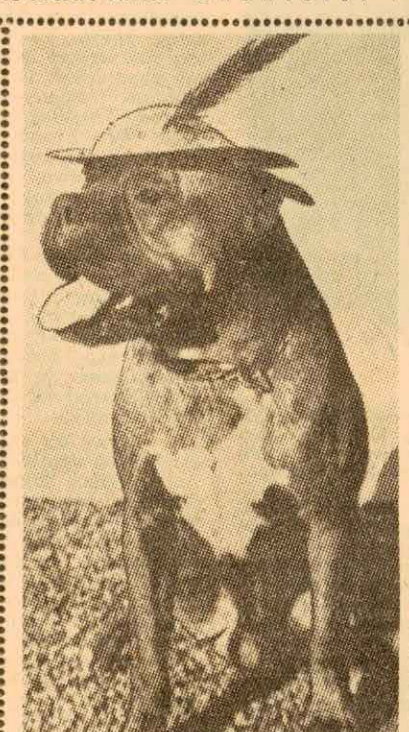
Ο παπα-Ροζάκης αναγκάστηκε να υπακούση. Τρέμοντας ολόκληρος από συγκίνησι, εξομολόγησε και κοινωνήσε την τραγική γυναίκα. Υστερα τον έδιωξαν. Πήραν τους τρεις Άγγλους και τους ανέβασαν σ' αυτοκίνητο που περίμενε απ' έξω. Τη Σταρόγιαννη την κατέβασαν στην αυλή και εκεί, στο τελευταίο σκαλοπάτι του σπιτιού της, της έριξαν στο πρόσωπο ένα μεταξωτό μαντίλι που φορούσε στο λαιμό. Ακολουθούσε ένα δευτερόλεπτο καταθλιπτικής σιωπής. Κανείς δεν μιλούσε. Ξαφνικά ο Έμιλιο Τζορντάνο, τράβηξε το περιστρόφο του, το κό-

(Η συνέχεια επόμενου)

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
Απαντήσεις ἐπιστολῶν

απο και οι διδεις Γουλουνδα. Καλογερικοι
και Μισοπολαιο. Επισιος η Γεωμωνι εναν
στο ευνοηπτικο τους και τις καταβυβισεις
των νοσοκομεισκαν αμφοπολιν. «ΑΤΤΙΚΗΝ»
στο Κάβο Ντορο στις 2)4)41. «ΕΛΛΗΝΙΣΜ»
στην Πατρα την 2)1)4)41 και ενος αλλου στο
Μεσολονγί. Πρωστας απο τα νοσασια ενα
μεσημερι και φερτε μου τις φωτογραφειες. «Ι-
σως μου εινε νοσημεις. Γ. ε. ω. γ. ι. ο.»
Α. ν. τ. ω. ν. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Πρεβες Λαδωο
Δεν προκειται για σας. Αλλα κι' ουτε περ
συνωμωσιαν προκειται. «Εκεινος νομοατορ
ιδωκος. Αντοπολος. Καταλαβαινεται τη δι-
σφορα: Α. λ. ε. κ. ο. ν. Λ. ο. υ. λ. ο. ν. η. ν. Πα-
ρ. ο. ν. γ. ι. α. τη νοστικη Βαση Παρου και Αν-
τιπαρου. ενω γραφει κι' ισως εναναοαυα.
Αλλα τα στοιχεια που μου στελνεται εντε-
λως εσφαλμενα. Οσο εσως τουλανιστον δεν
υπαρκει τετοιο ονομα μεταξυ των συλληθεν-
των. Αλλωστε κι' ο Ακτισον δεν λεγοταν
Χαρου Σολ, οπως νομειτε. Ισως αυτο να το
μετανοηριστον εως ψευδωμον. Καποιο λαθος
καυετε σιγουρα. Γρηγοριον Πολυχρο-
ν. η. ν. Κων)πολιν: Πορ νοσκα που τηρα
το νοσασια σας! Ελσαι κι' ενω απο την Πολι,
γι' αυτο συνκυνομαι Βαθυτατα οταν μου δι-
νωουν αγαπη και συμπαθεια ο καλοι μου
συμπατριωτες. Ευχαριστω. και παλι. Σ. Ο.
α. ν. δ. ο. ν. και Περικλη η Γ.
α. ρ. ο. σ. α. λ. α. ν. Ευχαριστω. Χρ. η. σ. τ. ο.
Τ. σ. ι. β. ο. ν. Α. Μ. 13. Απο τοτε εινουν πε-
ρασει εξη ολοκληρα νοσσια. Που υποσει να
βυθαται κανεις: Ποσιτωτερο να μου στείλε-
τε τον νοσαστικο καταλογο για να σας σ-
μειωσω διπλα και το ιστορικο τους. Η δου-
λεια εινε πολλη, αλλα θα κανω κι' υπορω
για να σας ευχαριστισω. Συμφωνειτε: Μ.
α. ν. ω. λ. η. ν. Σ. κ. α. γ. α. ν. η. ν. η. ν. Αυτελο-
κηποι: Εν τασει. Πρωστας απο τα νοσασια
ενα μεσημερι να τα πουμε. Το ενδοσφ-
ερως σας με συγκινει. Α. σ. τ. ε. ρ. η. ν. Πα-
π. π. α. ι. ω. α. ν. ο. ν. ο. ν. Ενταυθα: Ο ελευθερος
στιγες δεν εινε τοσο ευκολος. Συνεπες....
Φ. λ. ω. ρ. α. Α. μ. π. α. τ. ε. λ. ο. υ. Ενταυθα:
Κι' ο δικος σας στινιο θελον δουλεια. Αλ-
λα και καλοι να ησαν. ο «Θεσσαλον» ενει ως
ασχη να μη δημοσιευη σμενασασια αναγω-
στων. Νικολαον Χριστοδου-
λου. Πειραια: Τα ακιττα του ξεαδελφου
(ενοησεται ισως τον κ. Βασ. Χριστοδου-
λου:) εινε παντα γεωατα νιομορω. Για τους
«μπεροκανατες» θα τον το πω. Ισως βοη-
ωρια την ιδεα σας. Παντως προτιμωτερο να
του γραψετε ο ιδιος. Γ. Δ. Μ. Ιωαννινα:
Προς Θεου, μη γαυετε την ψυχωσασια σας!
Αυτο θα σας βη σε κακο, μια που παινε-
τε αμεσως φωτια! Δ. η. η. τ. ο. ι. ο. ν. Γ. ι.

Ο ΠΙΟ ΣΥΜΠΑΘΗΣ ΠΡΟΤΑΓΟΝΙΣΤΗΣ

α ν ν ι κ η ν. Καβάλαν: "Οχι, δεν πρόκειται να γράψω. Τους λόγους πρέπει να τους έχετε καλύτερα από μένα, μιά και έβρασε στην περιφέρειά σας." Η υπήκος κώνη λάθος: Ν ι κ ό λ α ο υ Κ ο υ σ τ έ ν η ν. Ένταυθα: "Ο απεσταλμένος της Μ. Ανατολής με το ψευδώνυμο «Μποτιρώδης λογάρος» ήταν ο Έλληνας λογάρος κ. Ρ. Ρογκάκος. Μένε δοκιμαστές: Τί άλλο θέλετε τώρα; Η λ ί α ν Πα π α ν τ ω ν ό π ο υ λ ο υ. Φλώρινα: Οι σπουδαιότερες θανατώσεις που διεξάγονταν έναν εξαιρετικό ρόλο στον τομέα της εθνικής αντίστασης και του μυητικού πολέμου, είναι: 1) «Μπουμπουλίνα» της βουλικής Λέας Καραγιάννη, 2) «Απόλλων» υπό τον κ. Γιάννη Πελεκή, 3) «Βιρσιν» υπό τον κ. Λουκά Λινανά, 4) «Ουρσος» υπό τον τότε συνταγματάρχην Πυροβολικό κ. Κιτορίδακ. 5) «Κόρος» υπό τον πλοίαρχο Π. Ν. κ. Λυκούρη, 6) «Αλίκη» υπό τον πλοίαρχο κ. Χριστόνη και 7) «ΟΑΓ» η πιο σημαντική οργάνωση που έβρασε στην Ελλάδα, υπό τον κ. Γιάννη Μποτιρίνη. Γ ε ώ ρ γ ι ο υ Λ α τ ε ρ ν α τ ζ η ν. Κιόρακι: "Αν μπορούσατε να με βοηθήσατε θα ήμουν ευτυχής. Θέλετε ναβρω να σας συναντησώ; Εγώ: "Αν όχι, περάστε σεις ένα μεσημέρι από τα γραφεία μας, Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Μ ί ν ο υ Σ ι ν ι ώ ρ η ν. Ένταυθα: Πιστεύω πως άσπευκτες, Εκτός αν νομίζετε πως όλα αυτά γίνονται στην τήν. Κάνετε μεγάλο λάθος, όταν μάλιστα που λέτε ότι άγκυρα σε μυητική οργάνωση της Κατοχής. Πως λοιπόν έχετε τόσην άγνοια; Α ν δ ρ έ α ν Β. Μ ι λ ι ώ ρ η ν. Ένταυθα: "Όλα όσα και σωστά, μόνο που τα γράφετε στο τέλος. "Ο Ιβάνωφ δεν μπορούσε να βοήθησει στην Θεσσαλονίκη τον Ιανουάριο του 1944, γιατί του σφεκίστηκε το 1943. Εγώ δεν πιστεύω στα φαντασμάτα. Έσείς: Λ α ε τ ρ ή ν, Ζακύνθη: Λοιπόν, πρέπει να δώσω να κλάω! "Οχι γελά, φίλε μου, γελά... Α π ρ ο σ τ ο λ ο υ Σ τ α μ α τ ί ο υ Λ α ο ί α ς: Δεν υπάρχει ενδιαφέρον. "Αλλάστε, όπως έχετε και σεις, η ιστορία αυτή είναι λίγο υποδεχμένη και υποπτη. Γιατί, λοιπόν, να διακινδυνεύουμε χωρίς λόγο; Δεν συμφωνείτε; Σ π ύ ρ ο υ Πα π α σ π ύ ρ ο υ Βόλον: Δεν φαίνα να άσπασα να σας απαντήσω. Τα γράμματά ανούσιοντα κατά σειράν ληθεώς και πρέπει να έχετε ότι παίρνω εκατοντάδες γράμματά την εβδομάδα. Το κτήμα σας άσέτα ενδιαφέρον. Μόνο που γράφετε την ευκαρία. "Ας είναι, κάτι θα γίνει. Να γράψετε στον κ. Κωνσταντίνου Γιαννάτο, οδός Εμμανουήλ Μπενάκη 40, στην Αθήνα. Είμαι βέβαιος πως θα σας βοηθήσει. Κ ώ σ τ α ν Πα π α σ π ύ ρ ο υ Βόλον: Το ίδιο και για σας. Με όλη μου την καλή θέληση, δεν μπορούσα να σας απαντήσω γρηγορώτερα. Για το ενδιαφέρον και την άγνη σας ευχαριστώ. Τ ά κ η ν Α λ ε υ ρ ό π ο υ λ ο υ. Γεράσιμος Ξιδιάν, Ιωάννη Σαρδωβιανού, Χρήστον Αλεξανδρίδη, Φώτιον Μασαβελιαν, Γεωργίου και Κωνσταντίνου Σπαυλάνη, Ιωάννη Πατρουίου, Χαράλαμφο Γραβιάνη, Κορίτσι του Λαού, Λαοισίον. Αντώνιον Φαλκω και Ιωάννη Δεσιλόπουλου: Ευχαριστώ για την άγνη σας και το ενδιαφέρον. Σ τ α ύ ρ ο υ Μ ι κ έ λ η ν. Πόρον: Πολύ ευχαριστώ. Τα γεγονότα όπως τα γράφετε έχουν άσέτα ενδιαφέρον. Να μου γράψετε μόνο σε ποιο σημείο έγινε η απόδοσις των κρυπτόων. Τα υπόλοιπα είναι δική μου δουλειά. Η λ ί α ν Ν. Κ α σ α τ ζ α φ έ ρ η ν. Γ.Κ. 19Β. 3: "Αν έχετε ενδιαφέρον οι φωτογράφοι των εκτελεσθέντων να μου τις στείλτε. Τις άσφαλας εύρισκω Παντώς τα φωτογραφία του Α. Φ. στην Κρήτη την θελω άπωσδήποτε. Να μου εναναφώστε αν συμφωνείτε. Α ν δ ρ έ α ν Χ έ λ η ν. "Άργος: Το ρεπορτάζ που μου προτείπετε, θ' άσπαση στο «Θεσπύρι» μόλις τελειώσουν οι «Κατάσκοποι». Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Ε λ έ ν η ν. Α ν τ ε π ά σ α ν Ρόσον: Δεν έγραψα ποτέ για τον Σ. Α. Ποιός σας είπε ότι τον κακολόγησα; Θα με πιστεύετε αν σας πω ότι δεν έχω ιδέα ποιος είναι; Μ ι γ α α η Χ α λ ο ύ λ ι α ν. Σαν τορίνη: Βέβαια έτσι είναι. "Όταν θα μου εναναφώστε να μου στείλετε και τα φωτογραφία του Έλληνα ταγματάρχην. Τι μπορεί να σας στείλω ως αντάλλαγμα; "Ελπίζω να μη με παρεξηγήστε. Ε: Ν ι κ ό λ. Μ ο υ ρ α τ ο γ λ ο υ. Κηφισιά: "Υπήρξαν πάρα πολλοί έλληνομαθείς Γερμανοί, κυρίως των μυητικών υπηρεσιών τους. Επίσης νωρίων αναθυμιάων τ' άγγαλικά κ' έτσι πολλοί προσποριόμενοι τους Βοετανούς έψαπναν στα στίγιά και κτήσσαν καταφύγιο ως θύσαν καταδικώμενοι. Μά έβγαζαν έξωθεν το δέσποτα κ' έπιαν τους Έλληνες, που δέχονταν να τους φιλοένησαν. Αργότερα όμως το κόλπο τους να βούτηκε κ' έτσι κανείς δεν άνοιγε την πόρτα του. Παντός αυτός που πηθε από στίγιά σας, ήταν μόν Γερμανός. αλλά αντιντιεπικός. "Αποδείξει ότι δεν σας πρόδωκε. Ετύνας βέβαια, γιατί τώρα θα μου γράψετε από το άλλο κόσμο! Ι ω ά ν η ν Ν. Πα π α σ π ύ ρ ο υ ν ι α τ ο ρ έ ν. Ένταυθα: Περάστε από τα γραφεία μας ένα μεσημέρι. Ευχαριστώ ως άσπαση κ' ενώ στο ίσαστείο σας. Ποιός όμως ποτώ να σας βρω έλεύθερος;

Г. В. 1.

Τὰ «ἔργα τὰ ἐπείγοντα» ἐδῶ καὶ δυὸ βδομάδες φωτιᾶς μεγάλης ἀναψαν, προκάλεσαν καυγάδες, γι' αὐτὸ σφοδρῶς ἐπιθυμοῦν χιλιάδες περιέργων νὰ μάθουν τὰ νεώτερα τῶν ἐπείγοντων ἔργων.

Και μεγαλώνει ὁ σματᾶς
ὀλίγον κατ' ὀλίγον,
κί' ἂν δέν τὰ ξέρεις καί ρωτᾶς
ποιοὶ εἶν' ἀπ' τὰ ἐπείγοντα τὸ πιὸ πολὺ ἐπει-
(γον.

προθύμως σὲ πληροφορῶ
ὅτι σ' αὐτὸν τὸ δύσκολο κί' ἀνάποδο καιρὸ,
ὑπάρχει ἔργων δυσχερῶν μεγάλη ποικιλία,
ποὺ ὅλα εἶν' ἐπείγοντα, χωρὶς ἀμφιβολία.

Ἐπείγουν ἔργον ἀσφαλῶς—τὸ λέω διότις δόλον—
εἶνε ἡ αὐξησις μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων ὧν
πού, δυστυχῶς, ἐν... σώματι καὶ διότις ἐξαιρέ-
(σεις)

χορτάσανε δολόκληρο χειμώνα μ' υποσχέσεις
που άφειδώς τα έπιστима ξεφουρνιστά τα χείλη,
κι' έφτασε ή "Άνοιξι, παιδιά,
κι' είδαν με θλίψι στην καρδιά
πως... ώς το Μάη ζήσανε και φάγανε τριφύλλι!
"Η αύρηση που θέλουμε είν' αναγκαία, όντως,
γιατί θα τα κορώσουνε άλλοιώς...κατεπιγόντως!

Ἐπειγόν ἔργον θεωρῶ καὶ σοβαρὸν ἐπίσης
στῶν σκουπιδιῶν τὸ πρόβλημα νὰ εὐρεθῇ μὴ
(λύσεις,
πρᾶγμα λιγάκι δύσκολο, διότι ἄλλοι λένε
νὰ τὰ... ἐνταφιάζουνε καὶ ἄλλοι νὰ τὰ καίνε.

Καὶ τὰ σκουπίδια—συμφορά!—
νὰ μὰς παιδεύουν τρομερὰ
στιγμὴ δὲν ἔχουν παῖφι,
ποῦ — Παναγίτσα μου!—...φατιά νὰ πῆσιν νὰ τὸ
(κάψι!
Κάψιμον τοὺς χρειάζεται! Κι' ἄμεσως, μὲ τὸ πρῶτο
ἀς σπῇσούν οἱ ἀριόμοιοι νὰ βάλουν μπουρλότο
σὲ ὅλο τὸ σκουπίδιο γιὰ νὰ κοῦν συγχρόνως
οἱ... πεθερές, ἡ Πάουρο κι' ἡ λίγνη Μαραθῶνας

Ἀλλὰ καὶ ἡ «συμπίεσις—νομίζω—τῶν τιμῶν»
ἐπείγον ἔργον ἀσφαλῶς πρέπει νὰ θεωρηθῇται,
γιατὶ εἶνε ἀκατανόητο καὶ ἄνω ποταμῶν
νὰ συμπιέζωνται ἀντ' αὐτῶν οἱ... Ἕλληνες πο-
(λῖται)

που τρώνε μάλλον... άμυδρώς
και της ζωής τους γράφουνε τη θλιβερή ιστορία
συμπιεζόμενοι σφοδρώς
άπ' τη φρικτή άκρίβεια κι' άπ' την άδεκαρία!

Ἐπεὶ οὖν ἔργον — τὸ δηλῶ ξέροντας τὴν εὐθύνη
κί' ἔχοντας μιὰ πολὺτιμη προσωπικὴ μου πείραν—
εἶνε, παιδιά, τοῦ ὑφάσματος διανομή νὰ γίνη
σὲ ὅσους τὸ ἐτάξανε κί' ἀκόμα δὲν τὸ πῆραν.

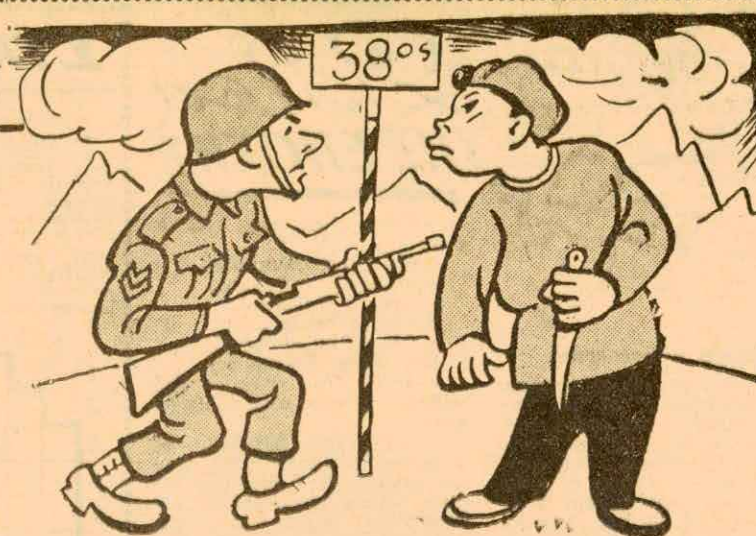
Γιατί μπορ νὰ τ' ὀρκιστῶ
ὅτι αὐτὸ τὸ ὕψασμα, ὑπέλλαλη προκόπη,
μοιάζει πολὺ μὲ τὸν... ἰστὸ
πὺ ὕφαινε καὶ ὕφαινε κάποτε τῆς Πηνελόπης!
Γιατί τοὺς κοροιδεύουνε μὲ τρόπον πὺ ἀπάδει:

Κι' ἐξ αὐτοῦ, ἀν' τὸ ὑφασμὰ οὐκ παροῦν, τὸ ρη-
(μάδι
θὰ δὴ ὁ κόσμος, μένεα πολὺ δικαίως πνέων,
τὰ... ἀποκαλυπτήρια τῶν Κολοκοτρωναίων!

Ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐπείγοντα κι' ἀπὸ τὰ πρῶτα ὥραιο
εἶνε τῆς εἰρηνεύσεως τὸ ἔργον στὴν Κορέα
ποὺ τὴν ὠργώσανε καλὰ στρατοί, ὀρδές, φου
(σάτα!

Κι' ὁ Τσι-Τσα-Τσε κι' ὁ Μπάρμπα Σάμ
στὸν ἄγριο τὸν πόλεμο ριχτήκαν μανιασμένοι
καὶ μῆνες μέσα στὸ Πουσαν
παύσαν τὴν ἀνταρσία τους!

Καὶ μέσ' στ' ἀλληλοφάγωμα τὸ τρομερὸ ἐτοῦτο

ἔκαναν κάτι... ζαβολιές καὶ πάταγαν τὸν «σοῦτο»
πού, ὅπως θὰ τὸ ξέρετε, καλοὶ μου συμπολίται,
τριακοστὸς καὶ ὄγδοος παράλληλος καλεῖται.
Νὰ εἰρηνεύσουν γρήγορα πρέπει λοιπὸν κεῖ κάτω
πρὶν ἡ Κορέα ἡ φτωχὴ μεταβληθῇ σέ... πιάτο.

Μετά την πρότασι Μαλίκ
 ὁ Κορεάτης Τσικ-Τσικ
 ἐξηγεῖσθαι εἶπε βεβαιωμένος,
 μὰ ἔχει ἓνα φόβο ζωρὸν
 —τί καλαμπουρί παγερόν—
 ὅτι... θὰ πᾶν γιὰ μαλλικὶ καὶ ἄδην κουρεμένος!

Βεβαίως κι' ή πολιτική ζωή σ' αυτή τή χώρα
πολλά έργα επείγοντα έχει κι' αυτή ώς τώρα.
Και πρώτο-πρώτο φυσικά

—καὶ αὐτὸ τὸ ξέρω ἐκ πείρας—
εἶνε νὰ μάθῃ... γαλλικὰ
ὁ κύριος Πλαστήρας.
ποὺ τὰ μιλεῖ βέβαια καὶ τώρα μιὰ σταλίτσα,
ἀλλὰ σὰν Γάλλος, βεριτάμπλ μέσα ἀπ' τὴν... Κα
(ῖτσι)

Ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπείγοντα καὶ πλέον σοβαρὰ
εἶνε κι' αὐτό, πού τὸν Μπῶ-Ζῳρζ, φίλοι μου, (φορὰ

Ἡ Παπανδρέου δηλαδή
πρέπει ἐπειγόντως, ἐν σπουδῇ
ἔστω κι' ἂν ἐχῇ ὁ ἄμαυρος καρδίαν τεθλιμμένην,
να πῇ με ὕψος τραγικόν:
«Κάτω τὸ Πλεισθιφικόν!»
Πιστεύω σὰν τοὺς ἄλλους τρεῖς εἰς τὴν Ἑνίσχυμιν
(νυν)

Μπορεί ἔργα ἐπείγοντα νὰ εἶνε κι' ἄλλ' ἀκόμη,
μὰ ἔπ' αὐτοῦ βαρύνουσα ἔχει ὁ Λαὸς μας γνώμη
ποὺ γιὰ κορόϊδο τὸν περνοῦν καὶ τοῦ ζητοῦν —

να εἶν' ἐκεῖνος διαρκῶς κ' ὁ θύτης καὶ τὸ θῦμα. (κρίμα)
Βαρέθηκε πιά ὁ Λαὸς τὶς τυμπανοκρουσίες,
δὲν θέλει πιά «πρὸς χάριν τοῦ» νὰ γίνωνται.

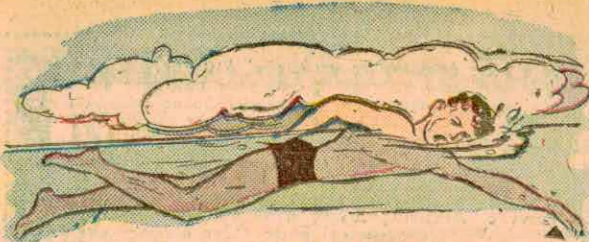
πολλὸν καλὴν πολιτεὺν
 ποὺ δίνουν καὶ τὸ αἷμα τους γιὰ τὴν Ἑλλάδα
 καὶ μ' ἓνα τρόπο ζηλεύουν
 τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Κόμης!

Λοιπὸν ἀκούστε, ἀγαπητοί,
τί ὁ Λαὸς μας ἀπαιτεῖ:
Συνεργασία εἰλικρινῆ ὅλων τῶν Ἀρχηγῶν
τοῦ ἔθνους πλὴν βόσκοντες τὴν ἀνεκτὴν αἰσῶν

Ναί!.. η Έλλάς, πραγματικά,
ανάγκη όλους γενικά
τους έχει στην άρσβα,

κι' εκείνοι όμως έχουνε ανάγκη την Ελλάδα!
Γιατί αν θα βουλιάζουμε μαζί της μίαν αυγή
για κάποιο μικροπείσμα τους—πών τρισανάθεμα το
αναπόδωλός στον άφρο ή Έλλάς θα ξαναβγή,
μ' αὐτοί θα παραμείνουνε όριστικώς στον πάτο

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Στο κούουλ πρέπει να στρέφουμε το κεφάλι στα πλάγια και να εισπνέουμε λίγο.

Μάθετε όλοι κολύμπι

Οδηγίες για το κρούλ

Μ' όλο που το ανθρώπινο σώμα πλέει φυσικά στο νερό, ο φόβος που έχει δημιουργηθεί στους ανθρώπους από τους πνιγμούς και τα ναυαγία, κάνει άλλο τόν κόσμο να πλησιάζει με δέος τη θάλασσα και να τη θεωρεί.

Θάλασσα λεβεντοπνίχτρα θάλασσα φαρμακερή!

Έτσι χρειάζεται κόπος ώσπου να μάθει κανείς κολύμπι.

Οι αρχάριοι πρέπει να μαθαίνουν το πρόσθιο, γιατί στο είδος αυτό της κολυμβήσεως η αναπνοή είναι εύκολη.

Το άλλο είδος κολυμβήσεως με το οποίο οι καλοί κολυμβητές πετυχαίνουν μεγάλη ταχύτητα, λέγεται «κρούλ» που σημαίνει «ερπείν».

Κι' αλήθεια, σ' αυτό το κολύμπι, θαρρείς πως ο άνθρωπος σέρνεται επάνω στην επιφάνεια του νερού αφήνοντας πίσω του ένα αύλακι αφρού;

Όταν ο αρχάριος αποκτήσει κάποια ευχέρεια στο πρόσθιο και κινείται πια ελεύθερα στο νερό, τότε μπορεί να αρχίσει και την εκμάθηση του κρούλ, που είναι αληθινά ένας θαυμάσιος τρόπος κολυμβήσεως και γεμίζει ικανοποίηση τον άνθρωπο που σίχισε με ταχύτητα το γαλανό κύμα. Και για το κολύμπι αυτό θα μάθουμε τις κινήσεις των χεριών και των ποδιών στη στεριά και αφού εξασκηθούμε καλά έξω και μέσα στο νερό, τότε θα προσπαθήσουμε να τις συνδυάσουμε. Έδώ δέβαινα τα πράγματα είναι κάπως δυσκολότερα, αλλά και ο κολυμβητής τώρα δεν είναι πια αρχάριος.

Τα πόδια χωρίς να είναι σφιχτά και τεντωμένα — βασικός νόμος στο κολύμπι — είναι να έχουμε πάντα χαλαρούς τους μύς — χτυπούν το νερό διαδοχικά. Ανεδοκατεβαίνουν με δύναμη και με γρήγορα. Κι' όταν δεν κουράζονται, καταλαβαίνει ο κολυμβητής ότι κινούνται καλά. Αυτό δεν συμβαίνει όταν τα πόδια είναι τεντωμένα, όποτε κουράζονται πολύ γρήγορα.

Τα χέρια επίσης κινούνται το ένα μετά το άλλο και σε καμιά περίπτωση δεν βρίσκονται και τα δυο μέσα ή έξω από το νερό. Όταν το ένα κινείται στον αέρα, το άλλο βρίσκεται μέσα στο νερό.

Όταν ο κολυμβητής άσκησέ αρκετά τότε παύσει

στα χέρια μια γοντρή σανίδα, ξεπλώνει στο νερό και αρχίζει να χτυπά τα πόδια του σαν προπέλλα. Αυτή είναι η πιο καλή άσκηση για να μάθουν οι κολυμβητές τις κινήσεις των ποδιών. Αντίθετα για να γυμνάσουν τα χέρια τους, κολυμπούν με δύναμη μόνον με τα χέρια χωρίς να χτυπούν τα πόδια τους.

Τώρα πια μένει να μάθετε πως ν' αναπνέετε και η αλήθεια είναι πως στο κρούλ, η εισπνοή και η έκπνοη γίνονται δύσκολα και χρειάζεται μεγάλη θέληση και υπομονή για να μάθει κανείς τι πρέπει να κάνει.

Κατά γενικών κανόνων δίνει οι κολυμβητές που σταματούν έπειτα από 10—15 μέτρα, δεν το κάνουν αυτό

Και στη στεριά ακόμη μπορούμε να κάνουμε όλες τις κινήσεις της κολυμβήσεως.

γιατί κουράστηκαν τα χέρια και τα πόδια τους, αλλά γιατί «μπούκωσαν» ή «ναπνίχτηκαν» τους.

Πρέπει, λοιπόν, να στρέφουμε το κεφάλι στα πλάγια και να εισπνέουμε λίγο. Έπειτα να στρέφουμε το κεφάλι εμπρός και να εκπνέουμε δυνατά μέσα στο νερό.

Χρειάζεται επιμονή και υπομονή, προσοχή, μελέτη μέσα και έξω από το νερό για να μπορέσουμε να ρυθμίσουμε αυτή τη «λειτούργεια», που είναι αληθινά βασική για να γίνει κανείς καλός κολυμβητής ταχύτητας. Είναι βέβαιο ότι οι νέοι

προσαρμόζονται πιο εύκολα σ' αυτές τις οδηγίες, αλλά είναι επίσης εξακριβωμένο ότι με λίγη υπομονή και πολλοί ηλικιωμένοι έγιναν θαυμάσιοι κολυμβητές.

Οι γονείς έχουν υποχρέωση να οδηγούν από πολύ μικρά τα παιδιά τους στη θάλασσα και στο μπάνιο και ποτέ να μην τα φοβερίζουν με τον πνιγμό.

Καμιά μέθοδος σωματικής αγωγής δεν είναι τόσο αποτελεσματική όσο η κολυμβήσις. Το παιδί που κολυμπά και παίζει στον ήλιο και στην αμμουδιά, βάζει τις πιο γερές και υγιεινές βάσεις που θα του εξασφαλίσουν μια ζωή χωρίς κρυολογήματα, πνευμονίτιδες, αδενοίτιδες, αμυγδαλίτιδες κλπ., και εκτός αυτού αποχτά ένα κορμί με τόσο κανονικές και ώριμες διαστάσεις, που θαρρείς πως ο κατασκευαστής καλλιτέχνης.

Όλων των κολυμβητών τα σώματα είναι θαυμάσια.

Γιατί αυξάνει το κολύμβημα την ευλύγιστά της σπονδυλικής στήλης και για το λόγο αυτό ενδείκνυται απόλυτως ως τρόπος θεραπείας των σκολιωσεων.

Υπάρχουν όμως και οργανισμοί για τους οποίους το κολύμπι είναι όχι μόνον ακατάλληλο αλλά ακόμη και πολύ επιβλαβές. Αυτό αφορά ιδίως εκείνους οι οποίοι υποφέρουν από πνευμονικές ή γενικές παθήσεις και από έντεριτιδες. Από την υγιεινή κατάσταση του ατόμου εξαρτάται επίσης και η διασκέδαση του θαλασσιού λουτρού. Υπάρχουν π. χ. οργανισμοί που έστω και αν δεν υποφέρουν από μια συγκεκριμένη πάθηση, δεν ανεχονται τα μεγάλες διαρκείες λουτρού. Πέντε ως δέκα λεπτά μέσα στη θάλασσα τους προσφέρουν πραγματική ανακούφιση και ωφέλεια. Πέραν όμως αυτού μπορεί να αποβεί γι' αυτούς το κολύμπι επιβλαβές. Για το λόγο αυτό συνιστάται σ' όλους τους κολυμβητές όταν αρχίζουν να ασθνεύουν έστω και ελαφρά κούραση, να βγαίνουν από το νερό και να μην επιμένουν να συνεχίσουν το κολύμπι τους. Μερικές γυναικείες κινήσεις μετά την έξοδο από το νερό επαναφέρουν την κυκλοφορία του αίματος και το μυϊκό σύστημα ταχύτερα στη φυσιολογική του κατάσταση.

Όταν η θάλασσα είναι πολύ κρύα το κολύμπι μπορεί να γίνει αιτία ωρισμένων ασθενειών του αναπνευστικού και του νευρικού συστήματος. Για το λόγο αυτό ποτέ, όσοι δεν είναι συνηθισμένοι, ν' αποφεύγουν τα μπάνια σε πολύ κρύο νερό αλλά και όταν τα αποφασίζουν να φροντίζουν να είναι πολύ μικρές διαρκείες.

Τέλος μην αφήνετε πολλή ώρα τα παιδιά στον ήλιο, όταν βγουν από το νερό. Μόλις στεγνώσουν να καθοντά στον ήλιο.

ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ
Διευθυντής της Γυμναστικής Ακαδημίας

ΧΙΟΥΜΟΡ

Κομπλιμάν μια φορά

—Μάλιστα, κυρία Πραξιθέα μου! Ποτέ δεν θα σ' έκανα τόσο.
—Ως πόσο με κάνεις;
—Μά... 50 με 52...

Στην έξογή:
—Και η γυναίκα σου είχε μαζί σου;
—Τρελλάθηκες; 'Αφού ο γιατρός μου συνέστησε ήσυχία και ήρεμία!...

Σκληρότητες:
—'Εκείνη; Σήμερα έχω τα γενέθλιά μου κι' ούτε ένα δώρο, ούτε ένα άνθος δεν μου πρόσφερε.
—'Εκείνος; Γιατί να σου θυμίσω, αγάπη μου, ότι επρόσθεσες ακόμα ένα χρόνο στη ράχη σου;

Σε μια σκοτεινή γέφυρα:
—'Ο λωποδύτης; Τα λεφτά σου ή τη ζωή σου!...
—'Ο γυναικείος διαβάτης; 'Απάνω στην ώρα έρχεσαι! Πηγαίνο ακριβώς ν' αυτοκτονήσω για... οικονομικούς λόγους!

Η υπηρέτρια (μπαίνοντας μέσα στο σαλόνι): Κυρία, κυρία, ο παπαγάλος έμαθε και λέει καινούργια λόγια.

Η κυρία (προς την επισκέπτρια): 'Ακούτε; 'Ο Ζοζός μου είναι πολύ έξυπνος. Θυμάται και την τελευταία ακόμα λέξη που θα πη ο σύζυγός μου... (Προς την υπηρέτρια): Και τι λέει λοιπόν ο παπαγάλος μας;
—'Η υπηρέτρια: Λέει... «Βουβάσου» πειά, γοηά παρακάβα!

—'Ο Τοτός με τη μαμά του κατεβαίνουν την οδό Πειραιώς. Σε μια διασταύρωση βλέπουν κόσμο μαζεμένο. Η μαμά ρωτάει τι συμβαίνει και μαθαίνει πως ένα αυτοκίνητο έχωσε έναν άνθρωπο.

—'Ο Τοτός αρχίζει να την τραβάει προς τα εκεί φωνάζοντας:
—Μαμά, θέλω να δω τον σκοτωμένο!

Και η μαμά του απαντάει:
—Πάμε τώρα, παιδί μου, που βιαζόμαστε... Θα δούμε κανέναν άλλον παρακάτω!...

Η κυρία Τ... τρέχει απ' το ένα δωμάτιο στο άλλο φωνάζοντας:
—Φωτιά! Φωτιά!

Δεν έρχεται όμως κανείς να δει τι συμβαίνει.

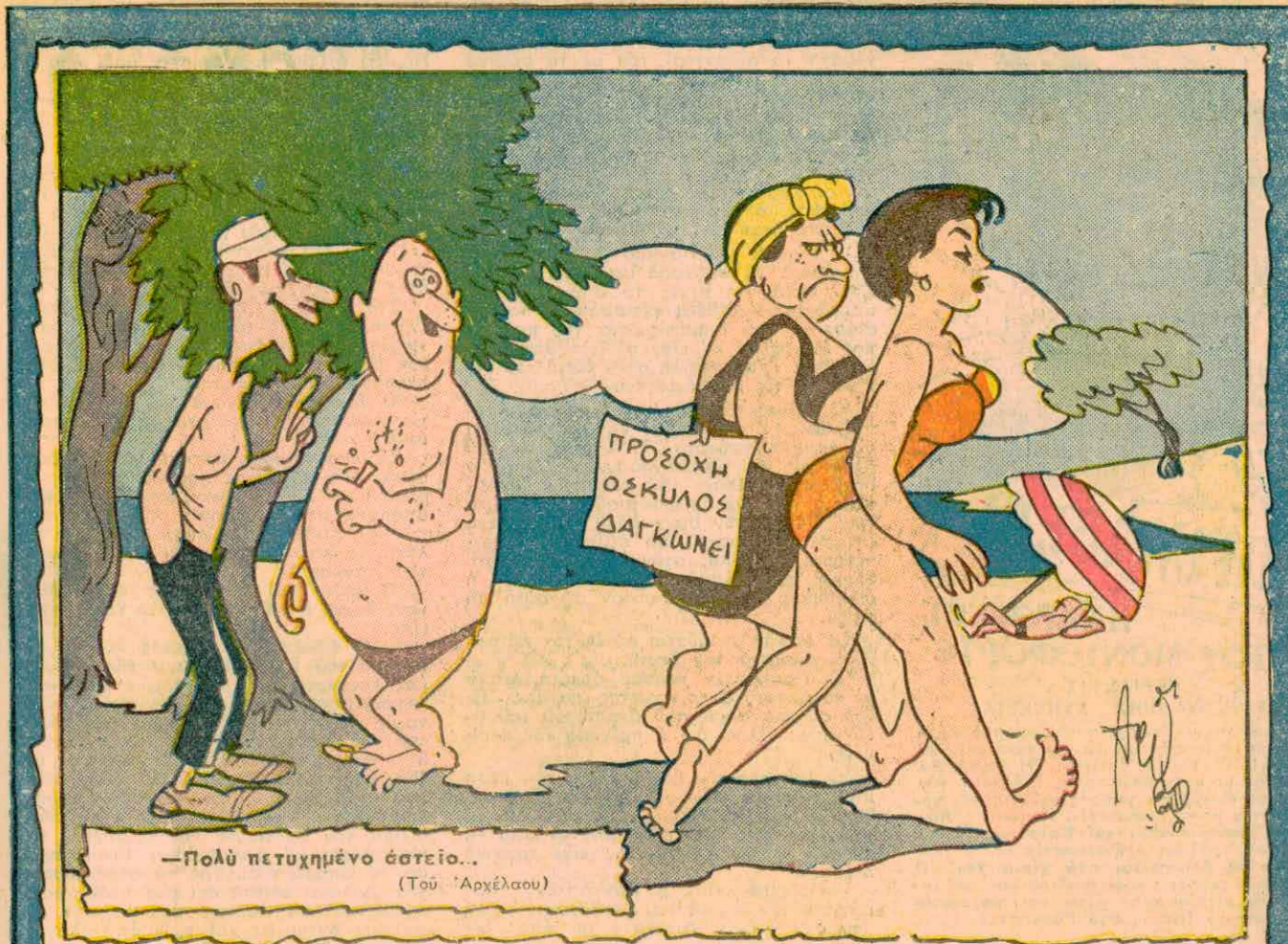
—Περίεργο! λέει τότε η κυρία Τ. Έχω δυο υπηρέτριες στο σπίτι μου και δεν υπάρχει εδώ ούτε ένας... πυροσβεστής!...

—'Εδούλεψες πολύν καιρό σέ αυτοκίνητο; ρωτάει ο κύριος τον υποψήφιο σωφέρ του. Τι στατικά έχεις;

—Έχω κόψει, κύριε, καμιά έκατοστή κότες, καμιά πενηνταριά σκυλιά, πέντε έως δέκα ανθρώπους... και κανείς ποτέ δεν μπόρεσε να μου πάρει τον αιώθμο!...

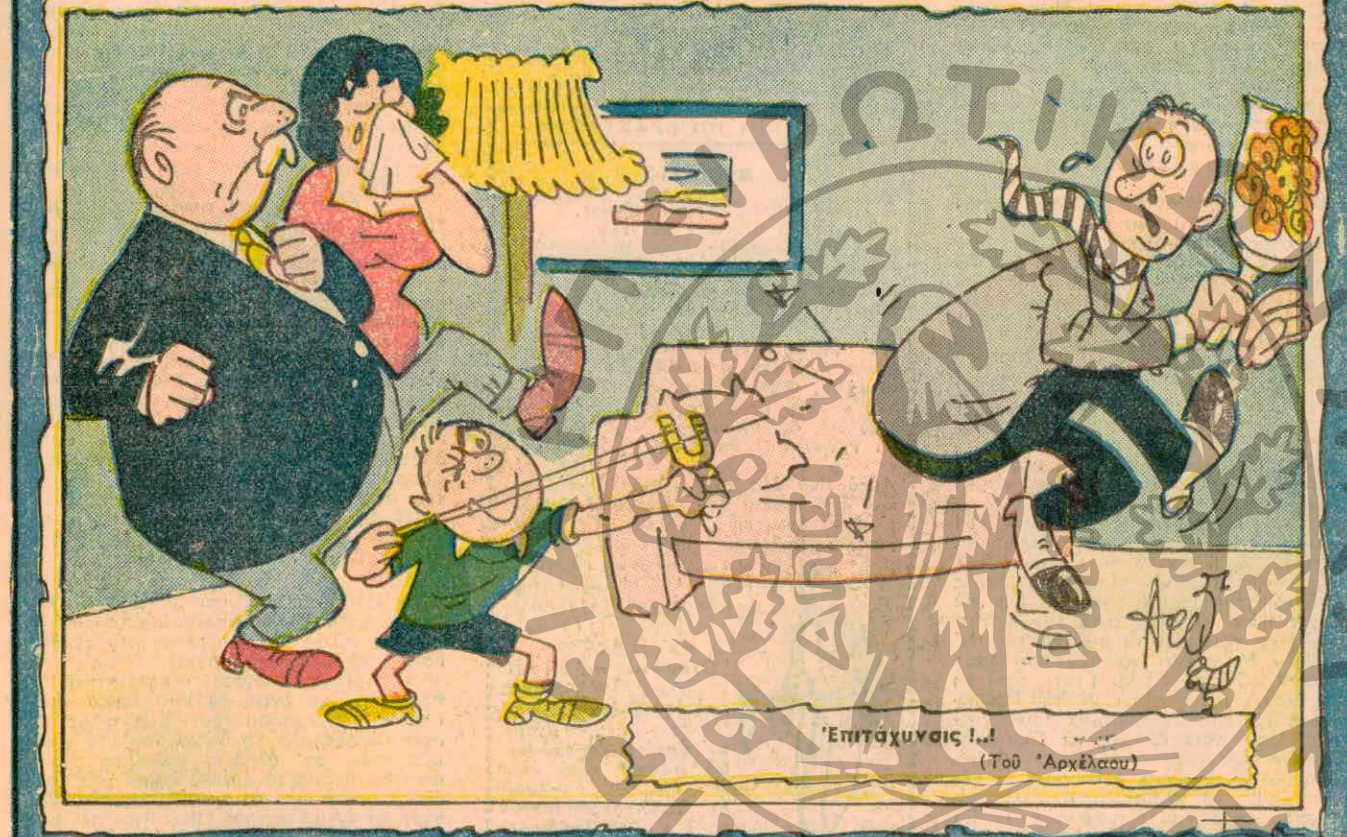
—Γιατί, καλέ μου άνθρωπε, θέλεις αυτό το καπέλλο που σου πάει τόσο φαρδύ; Χώνεται ως τ' αυτιά σου... λέει ο παληατζής σ' ένα πελάτη που έχει όλη φτωχού άνθρωπο.

—Μά δεν πρόκειται να το φορώ, απαντά εκείνος. Το θέλω μεγάλο γιατί θα το απλώνω στους διαβάτες για να ζητάω ελεημοσύνη!...

—Πολύ πετυχημένο άστείο...

(Του 'Αρχέλαου)

Επιτάχυναις!...

(Του 'Αρχέλαου)

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ
Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ
ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Λουκρητία Βοργία προτείνει στο Ραγκαστέν να συμμαχήσουν, να τον κάνει μεγάλο, βασιλιά! Ο Ιππότης αρνείται. Η Λουκρητία εκδικείται με καταβολή: Είδοποιεί τον πρίγκιπα Μανφρέντι για τις σχέσεις της γυναίκας του με τον Ραγκαστέν. Κατόπιν η Λουκρητία επισκέπτεται τον Καίσαρα και του λέει πως γρήγορα ο Ραγκαστέν κι η Πριμαβέρα θα βρίσκονται στα χέρια του. Ο Μανφρέντι βλέπει την Πριμαβέρα και τον Ιππότη να μιλούν στον κήπο και παρουσιάζεται ξαφνικά μπρος στο Ραγκαστέν.

—Θέλω ν' αποφύγουμε τις περιττές συζητήσεις νύχτα μου. Είδα κι' άκουσα τα πάντα. Μπορείτε να εύλογητε το Θεό, γιατί δεν σας σκότωσα άποψε εδώ, όπως μπορούσα να το κάω. 'Αλλ' ένας Μανφρέντι δεν δολοφονεί... Αύριο, όμως, θα σας περιμένω στα διαμερίσματά μου. 'Αν μένη ίχνος τιμής μέσα σας, δεν πρέπει να λείψετε απ' αυτή την πρόσκληση.

—Δεν θα λείψω, απάντησε ο Ραγκαστέν.

—Υποκλίθηκε κατόπιν με σεβασμό μπροστά στο συνομιλήτή του κι' απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

Επειτα από μερικά λεπτά, Βρισκόταν και πάλι στο σπίτι του 'Ορσίνι όπου έμενε. Ο Σπαντακάπας τον είδε να μπαίνει με σκυμμένο το κεφάλι και κατάλαβε από το ύφος του πως κάτι το εξαιρετικό του συνέβαινε.

Ο Ραγκαστέν, στ' αλήθεια, Βρισκόταν σε απερίγραπτη ψυχική κατάσταση: Η αποκάλυψη από τον Μανφρέντι των συναντήσεών του με τη Βεατρίκη κι' η πρόσκληση του πρίγκιπος τον είχαν φέρει σε τρομερή άνησιν. Τί έπρεπε να κάνει; Νά μονομαχήσει μαζί του; 'Αλλ' ο Μανφρέντι ήταν εβδομήντα δύο χρόνων και θα τον σκότωνε χωρίς μεγάλη δυσκολία. 'Αλλ' αυτό δεν ήθελε να το κάνει. Κι' έξ' άλλου σκοτώνοντας τον Μανφρέντι έβγαζε για πάντα την Πριμαβέρα, που δεν θα μπορούσε ποτέ να παντρευτεί τον άνθρωπο που είχε σκοτώσει το σύζυγό της. Ν' αφήσει τον Μανφρέντι να τον σκοτώσει; 'Αλλ' ούτε αυτό το ήθελε. Γιατί, από τη στιγμή που είχαν μιλήσει με την Πριμαβέρα για τον άδικο έρωτά τους, επιθυμούσε όσον ποτέ άλλοτε να ζήσει και να χαρή τη ζωή.

Όλη εκείνη τη νύχτα, ο Ραγκαστέν την πέρασε χωρίς να κλείσει μάτι. Έστιασε μέσα στο μυαλό του άναρθρα σχέδια για να βγεί από το αδιέξοδο όπου Βρισκόταν. 'Αλλ' όταν τα εξέταζε προσεκτικότερα, έβλεπε πως ήταν ανεφάρμοστα.

Το άλλο πρωί, πήγε από πολύ ένωρίς

στο ανάκτορο, με την ελπίδα ότι θα συναντούσε εκεί τη Βεατρίκη και θα κατόρθωνε να της μιλήσει, για να της κάνει γνωστή τη συνάντησή του με το σύζυγό της. 'Αλλά δεν μπόρεσε να την συναντήσει πούθενά και κανείς από τους υπηρέτες δεν ήταν σε θέση να τον πληροφορήσει για την πριγκίπισσα.

Ο Μανφρέντι εμφανίστηκε δυο φορές στην αίθουσα του συμβουλίου. Έλαβε μέρος σε μερικά συσκέψεις και κατόπιν αποσύρθηκε στα διαμερίσματά του, λέγοντας πως ήταν λίγο αδιάθετος.

Η αγωνία του Ραγκαστέν, όσο έβλεπε την ημέρα να προχωρή μεγάλωνε ολοένα. Καί, κατά τις πέντε το απόγευμα, μη μπορώντας ν' αντέξει περισσότερο, παρουσιάστηκε στα διαμερίσματα του πρίγκιπος Μανφρέντι κι' είπε σ' έναν από τους υπηρέτες ν' αναγγείλουν στον κύριο του ότι περίμενε τις διαταγές του.

Ο Μανφρέντι δεν τον περίμενε από τόσο νωρίς. Καί δεν είχε καταλήξει ακόμη σε καμιά απόφαση. Τί έπρεπε να του προτείνει; Νά μονομαχήσουν; 'Αλλ' αν ο Ιππότης δεν έκανε την παραμικρή προσπάθεια για να υπερασπισθεί τον εαυτό του; 'Η να τον συγχωρήσει και να τ'υ ζητήσει να εγκαταλείψει άμέσως το Μοντεφόρτε; 'Αλλά, στην περίπτωση αυτή, θα φηνη το έγκλημά του ατιμώρητο κι' η συνείδησής του εξέγειρόταν σ' αυτή τη σκέψη.

Οι άμφιταλαντεύσεις αυτές τον έκαναν ν' άρνηση να τον δεχτεί.

Ο Ραγκαστέν πέρασε αρκετά λεπτά σε κατάνυξις απερίγραπτης αγωνίας. Ένας αξιωματούχος του ανακτόρου του άνηγγειλε, τέλος, ότι ο πρίγκιπς τον περίμενε.

Ο Ιππότης τον βρήκε όρθιο στη μέση μιας μεγάλης αίθουσας, με το χέρι ευθυτενές και το κεφάλι υψωμένο. 'Αλλά το πρόσωπό του, που πλαισιωνόταν από τη μεγάλη ολόλευκη γενειάδα, είχε τραγική έκφραση.

—Πρίγκιψη, είπε ο Ραγκαστέν που μάντευε την ψυχική του κατάσταση, ή ζωή μου σας ανήκει. Διαθέστε την όπως θέλετε...

Ο πρίγκιπς Μανφρέντι τον κεραυνοβόλησε με το βλέμμα του. 'Αλλά κανένας ήχος δεν βγήκε από το στόμα του.

Πέρασαν και πάλι αρκετά λεπτά σιωπής. Στο τέλος, ο Μανφρέντι είπε:

—Θα μονομαχήσωμε εδώ, σε μία αί-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Απεργία

Μη μου στριζώνεσαι, Φροσί, και μη μου λες ότι κι' εσύ θα κάνεις απεργία, γιατί στο λέ—στερη φορά πως δόλου αυτό δεν με πειρά—νά, μα την Παναγία!

Κι' αν απεργήσης δηλαδή όπως περίπου η ΑΔΕΔΥ φράγκο, Φροσί, δεν δίνω και όσο θ' απεργής εσύ εγώ με άμεριμνησ—θα τρώω και θα πίνω!

Αυτό που λες είναι φαιδρό και από τέτοια δεν ιδρώ—ε' άφρι μου, όπως ξέρεται, γιατί μπορώ στο φί και πι—τις άπεργές να κατα—(πι—σάν άντρας νεμερπεν—(τέσης!

Όταν σε πι—με τα (λιμά και δυο φιλιά σου δώ—(θευμά κι' άργισω το γαδάκι, θα πάω να—(σκληρό κι' ...άπεργισάστρια (αυθωροί! θα γίνης, οέ Φροσάκι! Θ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Βουσα, που έχω διευθετημένη γι' αυτό το σκοπό. Σας αφήνω την έκλογη των όπλων. Τί προτιμάτε; το ξίφος ή το άγχειο; Νομίζω ότι θα συμφωνήσετε μαζί μου δι-τι οι μάρτυρες είναι περιττοί...

Ο Ραγκαστέν ήταν έτοιμος ν' απαντήσει, αλλά, εκείνη τη στιγμή, ή πόρτα άνοιξε διάπλατα κι' ένας αλλόκοτος έμφανίστηκε στο άνοιγμα.

—Απεσταλμένοι του άρχοντος Καίσαρος Βοργία, δούκα του Βαλαντουά και της Γκάντια, άνήγγειλε, έφτασαν στο ανάκτορο και ζητούν να γίνουν άμέσως δεκτοί από τον πρίγκιπα Μανφρέντι, για να του υποβάλουν προτάσεις ειρήνης εκ μέρους του ευγενούς κυρίου των.

Στο βάθος του διαδρόμου διακρίνονταν ένα πλήθος από ευπατρίδες και αξιωματικούς. Οι τρεις άπεσταλμένοι του Καίσαρος Βοργία προχωρούσαν άργα, με ύψος περήφανο κι' αξιοπρεπές.

Ο Μανφρέντι έλασε για μία στιγμή τις προσωπικές υποθέσεις του και περίμενε.

Σε λίγο, οι τρεις άπεσταλμένοι μπήκαν μέσα στην αίθουσα, προχώρησαν μερικά βήματα κι' έκαναν μία βαθειά υπόκλιση μπροστά στον πρίγκιπα Μανφρέντι.

—Τί επιθυμείτε, κύριοι; ρώτησε ο τελευταίος, που είχε ξεκάσει την παρουσία του Ραγκαστέν.

Ο ένας από τους τρεις άπεσταλμένους έκανε ένα βήμα προς τα εμπρός και είπε:

—Ο ένδοξος και ισχυρός κύριός μας δούκας του Βαλαντουά και της Γκάντια μας έπεφούτισε να υποβάλουμε στην ύψηλότητά σας μία πρόταση ειρήνης. 'Η πρότασή μας είναι ή ακόλουθη: Ο αυθέντης μας Καίσαρ Βοργίας έχει τη γνώμη ότι κύχθηκε πολύ αίμα ώς τώρα κι' ότι είναι καιρός να σταματήσουν οι πόλεμοι που άναστατώνουν την 'Ιταλία. Διόλου, λοιπόν, ότι παραιτείται από κάθε δικεικήσής του εις βάρος της κομνηνίας του Μοντεφόρτε κι' αναλαμβάνει την ύποχρέωση ν' αποσύρει άμέσως τα στρατεύματά του. Διόλου επίσης ότι είναι πρόθυμος ν' άποκαταστήσει άμέσως μερικές από τις παλαιές ήγεμονίες και πριν από όλες τη δική σας, πριγκιψη, με όλα τα δικαιώματα και τα προνόμια που είχατε κατά το παρελθόν. Είς αντάλλαγμα όλων αυτών, ο Καίσαρ Βοργίας ζητεί να διαλύσετε το στρατό σας. Γι' απόδειξη της καλής του πίστης, θα σας δώσω ως μνημόνεο δώδεκα ευπατρίδες από την ακολουθία του. Σεις, από τ' άλλο μέρος, θα υποχρεωθείτε να του δώσετε ένα μόνο. 'Αλλ' αυτόν θα τον ορίσωμε όνομαστικώς...

—Συνεχίστε, κύριε, είπε ο Μανφρέντι που είχε γίνει κατακίτρινος.

—Ο αυθέντης μου, συνέχισε ο αξιωματικός, θα άρκεσθί σ' ένα μόνον, πού, άλλωστε, δεν κατάγεται απ' αυτή τη χώρα. Ένωρώ τον Ιππότην της Ραγκαστέν.

Ο πρίγκιπς έβριζε μία ματιά προς το μέρος του θανασίμου αντιπάλου του. Ο τελευταίος είχε σταυρώσει τα χέρια και περίμενε με ήρεμία κι' αξιοπρέπεια.

Ήταν, στ' αλήθεια, μία μοναδική ευκαιρία για τον πρίγκιπα Μανφρέντι. Μπορούσε να πραγματοποιήσει την εκδίκησή του, χωρίς να έχη ο ίδιος καμιά προσωπική ανάμιξη. Γιατί ήξερε ότι ή παράδοσις του Ραγκαστέν στα χέρια του Καίσαρος Βοργία ίσοδυναμούσε με καταδίκη του σε θάνατο.

Ο Ιππότης κατάλαβε την πάλη που γινόταν μέσα στην ψυχή του και προχωρώντας ένα βήμα προς το μέρος του, του είπε:

—Όλα διευθετούνται με τον καλύτερο τρόπο, πρίγκιψη. 'Η φρόνησις επιβάλλει να δεχθίτε αυτές τις προτάσεις. Γιατί Βοσδύνετε να με παραδώσετε;

Ο πρίγκιπς Μανφρέντι κλονίστηκε. Το πρόσωπό του έγινε το ίδιο λευκό, όπως ήταν κι' η γενειάδα του. Ένα τρεμούλιασμα τάρραζε όλο το σώμα του. 'Η ευκαιρία ήταν, στ' αλήθεια μοναδική για ν' απαλλαγεί από το μισητό έγχροτο του. 'Αλλ' ήταν σωστό να τον παραδώσει στο Βοργία; 'Η εντιμότης του, που ήταν το φυσικό γνώρισμα του χαρακτήρος του έξενειρόταν σ' αυτή τη σκέψη.

Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπής. Ο πρίγκιπς μίλησε τέλος:

—Κύριοι, είπε, υπιπρέτσα σ' όλη μου τη ζωή την τιμή και δεν πρόκειται να προδώσω στα γράπεία μου τον εαυτό μου. Νά την ή απάντησή μου: Θεωρώ ως ατιμία το να σας παραδώσω τον Ιππότην ντε Ραγκαστέν, τη στιγμή που γνωρίζω το θανάσιμο μίσος του Καίσαρος Βοργία έναντιόν του. Άρνουμαι, λοιπόν, να εκπληρώσω την επιθυμία του κυρίου σας... 'Επειδή, όμως, ή απάντησις αυτή σας φαίνεται άκατανόητη, θα σας δώσω μία άλλη εξήγησι της άρνήσεώς μου. Ο Ιππότης ντε Ραγκαστέν είναι ο μόνος που δεν μπορεί να σας παραδώσω. Γιατί τον προορίζω για άρχηγό του στρατού μας, σε περίπτωση που σκοτωθώ ή καταστώ άνικανος να εκπληρώσω τα καθήκοντά μου...

Ο Ραγκαστέν άκουσε κατάπληκτος αυτά τα λόγια. Όσο για τους αντιπροσώπους του Βοργία, την άρχική κατάπληξή τους είχε διαδεχθεί τώρα ή άρνη.

—Πρίγκιψη, είπε ο ένας απ' αυτούς, μάς υβρίζετε!

—Όχι, διαμαρτυρήθηκε ο Μανφρέντι. 'Αλλ' ή πρότασις που μου κάμντε ξεφεύγει από τα όρια της τιμής. Αναλαμβάνοντας να μου την μεταφέρετε με κανέναν να καταλάβω ότι ή τιμή δεν σας ενδιαφέρει περισσότερο παρ' ό,τι τον αυθέντη σας. Δεν σας υβρίζω, άλλ' έλεεινολογώ την πράξι σας.

Λέγοντας αυτά, άπλωσε το χέρι του.

—Πηγαίνετε, κύριοι, πρόσθεσε. Δεν έχω να να πώ τίποτε άλλο.

Οι τρεις άπεσταλμένοι χαιρέτησαν και κατόπιν έκαναν μία απότομη μεταβολή κι' έφυγαν.

Ο πρίγκιπς κι' ο Ραγκαστέν έμειναν και πάλι μόνοι.

Ο Ιππότης ένοιωσε τώρα έναν άπέραντο σεβασμό για τον άνθρωπο που στεκόταν μπροστά του. Καί, με μία αυθόρμητη κίνησι, έγειρε το γόνο.

—'Αλλ' ο Μανφρέντι άπλωσε το χέρι του και τον έμπόδισε να μιλήσει.

—Σηκωθείτε, διάταξε.

Κι' αφού ο Ιππότης συμμορφώθηκε με την επιθυμία του, πρόσθεσε:

—Δεν μου χρωστάτε τίποτε, κύριε. Ένεργώντας όπως ένηόγησα, δεν έκανα τίποτε άλλο από το να υπακούσω στην επιταγή του Τάγματός μου, που απαιτεί από τα μέλη του τρία πράγματα: την άνδρεία, την πίστι και την αγνότητα.

—Αυτή ή επιταγή σας ύποχρεώνει να μην με παραδώσετε, άλλ' όχι και να με ονομάσετε διάδοχό σας, παρατήρησε ο Ραγκαστέν.

Ο πρίγκιπς έκανε ένα βήμα προς το μέρος του.

—Νέε μου, είπε, δεν με καταλάβατε. Θα σας εξηγήσω, λοιπόν, καθαρά τί περιμένω από σας... Ξέρω καλά πως μπορεί κανείς να Βασισθί στο λόγο σας... Όρκισθήτε μου, λοιπόν, ότι θα σεβασθήτε τη θέλησή μου.

—Το όρκίζομαι στ' όνομά μου! απάντησε ο Ραγκαστέν. Το όρκίζομαι στο περιδέραιο αυτό που περάσατε με τα χέρια σας στο λαιμό μου!

—Άρκει, είπε ο Μανφρέντι. 'Απαιτώ, λοιπόν, πρώτα-πρώτα, να μην φαυροώσετε ποτέ σε κείνην τί συνέβη μεταξύ μας...

—Το όρκίζομαι!

—Αυτό, στην περίπτωση που ή τύχη σας εναφανε μπροστά της. 'Αλλά θα σας ζητήσω — επίσης κι' αυτή είναι ή δεύτερη αξίωσίς μου — να μην επιδιώξετε να την ενασιδίητε, όσο εγώ ζώ.

Ο Ραγκαστέν δίστασε για μία στιγμή.

—Το όρκίζομαι, είπε τέλος. Άποτήσατε πάνω μου δικαιώματα, που τα χρησιμοποιείτε με μεγάλη σκληρότητα, πρίγκιψη.

—Όχι, απάντησε ο Μανφρέντι. Το αντίθετο είναι σωστό. Φέρνομαι απέναντί σας με μεγάλη επιεικεία. Μην ξεχνάτε ότι ή ζωή σας μου ανήκει.

—Δεν το ξεχνώ ποτέ! είπε ο Ραγκαστέν.

—Αυτό σημαίνει ότι μπορώ να την διαθέσω όπως θέλω.

Ο Ραγκαστέν έκανε μία καταφατική κίνησι με το κεφάλι.

—Νά, λοιπόν, τί έχω να σας προτείνω, είπε ο Μανφρέντι. Στην προσεχή συνάντησή μας με τον Καίσαρα Βοργία θα

φροντίσετε να σκοτωθίτε. Είσατε σύμφωνος;

Ο Ραγκαστέν δίστασε και πάλι. 'Αλλ' ο διαταγμός του δεν κράτησε περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο.

—Είμαι σύμφωνος, απάντησε.

Ένα πικρό χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη του Μανφρέντι.

—Δεν μεταμελούμαι, είπε, γιατί σας έκανα μέλος του Τάγματος των Άνδρείων. Τό αξίζετε... Πηγαίνετε, κύριε...

Μιλούσε με ήρεμη φωνή και χωρίς ίχνος κακίας.

Ο Ραγκαστέν υποκλίθηκε μπροστά του κι' έπειτα βγήκε άργα από το δωμάτιο.

Το τελευταίο άτου

Ο Καίσαρ Βοργίας κυριεύθηκε από όρη κι' άγανακτισί, όταν οι άπεσταλμένοι του του έφεραν την απάντησι του Μανφρέντι.

—Βλέπετε ποιά είναι το αποτέλεσμα! είπε στην αδελφή του.

Η Λουκρητία προσπαθούσε να έρμηνεύσι την άρνησι του Μανφρέντι χωρίς να το κατορθών.

—Έχεις δίκιο, απάντησε τέλος. Έκαμα ένα μεγάλο λάθος. 'Αλλά δεν χάθηκε κάθε έλπίς...

—Τί θέλεις να πής;

—Άφσέ με να ενεργήσω όπως νομίζω, απάντησε ή Λουκρητία έπειτα από μικρή σκέψη. Ξαναγυρίζω στο Μοντεφόρτε.

—Το μόνο που θα καταφέρω θα είναι ίσως να σε πιάσουν, είπε ο αδελφός της.

—Μη νοιάζεσαι γι' αυτό απάντησε ή νεαρή γυναίκα. Το μόνο που σου ζητώ είναι να μου δώσης τέσσερες άνδρες γενναίους και πιστούς.

Ο Καίσαρ κάλεσε άμέσως έναν αξιωματούχο και του έδωσε έντολή να θέσει τέσσερες από τους άντρες της προσωπικής του σωματοφυλακής στη διάθεσι της Λουκρητίας.

—Θά παίξω το τελευταίο μου άτου, είπε ή αδελφή του.

—Εξηγήσου καθαρά, την παρακάλεσε ο Καίσαρ.

—'Αλλ' ή Λουκρητία άπόφυγε να του άπαντήσει.

—Πότε θα κάμης την καινούργια έφοδο; ρώτησε.

—Σε τρεις ή τέσσερες ήμέρες. 'Η πληγή μου δεν μου επιτρέπει ακόμη ν' άνεδώ σε άλλο...

—Καλά, είπε ή Λουκρητία. Δεν θέλω να ξερω τίποτε άλλο.

Ήμέρες άγωνίας

Από την ήμέρα της συναντήσεώς του

Ένα βράδυ, τη στιγμή που είχε σκη-

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΓΑΜΗΛΙΟΣ ΠΟΜΠΗ

Στο Άμβούργο της Γερμανίας, όπου παντρεύτηκε ένας από τους πιο τολμηρούς άντρες, έκανε την εμφάνισή της στους δόμους της πόλεως ή πρωτότυπη αυτή πομπή που οργάνωσαν οι συνάδελφοι του γαμπρού. Φορώντας τα σκάφονά τους συνόδευσαν τους νεοπαντρεμένους από την εκκλησία ως το σπίτι τους με τα πόδια.

με τον πρίγκιπα Μανφρέντι, ο Ραγκαστέν έμεινε κλεισμένος στο δωμάτιο, που του είχε παραχωρήσει ο 'Ιούλιος 'Ορσίνι.

Ένα βράδυ, ο Σπαντακάπας του άνήγγειλε ότι ή μάχη θα ξανάρχιζε πιθανόν το άλλο πρωί, γιατί όλα έδειχναν πως ο Καίσαρ Βοργίας έτοιμάζε καινούργια έπιθεσι.

—Επί τέλους! είπε ο Ιππότης.

Ο Σπαντακάπας τον κύτταξε με άπορία. Καί, πηγαίνοντας κοντά του, ρώτησε:

—Τί έχετε, κύριε Ιππότη; Από μερικές μέρες δεν τρώτε σχεδόν και τη νύχτα στριφογυρίζετε στο κρεβάτι σας χωρίς να μπόρθε να βρήτε ύπνο...

—Έχετε άδυνατίσει πολύ... Φοβάμαι πως σας μάτιασαν...

Ο Ιππότης χαμογέλασε θλιβερά.

—Δεν είναι άβιαστος, απάντησε. 'Αλλ' ως τ' αφήσωμε αυτά... Κύτταξε να έτοιμάσης τα όπλα μου...

—Θά πάτε στη μάχη, κύριε; ρώτησε ο Σπαντακάπας.

—Πως σου ήρθε ή ιδέα ότι θα μπόρεσα να μην πάω;

—'Αν είσατε ματιασμένος, κύριε, δεν πρέπει να πάτε, είπε ο υπηρέτης. Γιατί σίγουρα θα σκοτωθίτε από την πρώτη στιγμή...

—Τόσο το καλύτερο, απάντησε ο γκαστέν.

Ο Σπαντακάπας δεν κατάλαβε τί έσήμαιαν αυτά τα λόγια και βγήκε λυπημένος από το δωμάτιο.

Νυχτερινή άναχώρησις

Μια θανάσιμη αγωνία βασάνιζε την ψυχή της Βεατρίκης όλες αυτές τις ήν—ες. Πήγαυε κάθε βράδυ στο μαρμαρίνο πάγκο, περιμένοντας πως θα ξανάβλεπε το Ραγκαστέν μπροστά της. 'Αλλ' ο Ιππότης δεν φαινόταν.

Τού κάκου ή νεαρή πριγκίπισσα προσπαθούσε να εξηγήσει τους λόγους της άπουσίας του. 'Από τ' άλλο μέρος, άπόφυγε να ζητήσει πληροφορίες γι' αυτόν, από φόβο μήπως προδοθή.

Όλα αυτά τα βράδια, ο πρίγκιπς Μανφρέντι την συνόδευε λίγη ώρα στον περιπατό της και κατόπιν έφευγε για να γυρίση στα διαμερίσματά του. Αυτό τουλάχιστον της έλεγε. 'Αλλά, στην πραγματικότητα, άπομακρυνόταν λίγο και κατόπιν ξαναγυρίζε στα βήματά του και παραμόνευε.

Χωρίς αποτέλεσμα, όμως. Ο Ιππότης, πιστός στο λόγο του, δεν είχε ξαναφανή. Κι' ή Βεατρίκη, βλέποντας πως ή άναμωνή της ήταν μάταιη, έφευγε στο τέλος, με την ψυχή πλημμυρισμένη από θλίψη κι' άγωνία.

Ένα βράδυ, τη στιγμή που είχε σκη-

πίστην ἢ κ. 'Ιουδα μετ' ἑσπερ σείδεις παρ-
 γασσασαίτων — τὰ ἄλλα ἢ σείδεις — σὺν
 ἄλλοις λαοῖς της. Κολλάρου καὶ σκούρα

АТТИМАТО

Ν ἡ γκρίνια, ἡ μισομηνία, ἡ φά-
ρα, ἡ ἀναποδοξία, ἡ καλὴ συνή-
θεια, τὸ κοινοποιοῦν, ἡ ἀρ-

...πρὸς τὸν νότον τὰ ὅρια τοῦ συνοικισμοῦ
...ου, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς Ἀθῆναι καὶ εἶχε
...τασεὶ ὡς στα χερσὶ τῆς Ἀττικῆς. Για-

ΔΡΑΚΟΝ

ἐδοξάθη καὶ τοῖς πολλοῖς ἡ Μαριὰμ

[illegible][illegible]

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑ

Νέα φάρμακα για τον πονοκέφαλο

Και μερικοί βασικοί κανόνες

Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην έχει υποφέρει κάποτε στη ζωή του από πονοκέφαλο. Η «πάθηση» αυτή είναι μία απ' τις κοινότερες, τόσο στους ανθρώπους όσο και στα ζώα, και συγχρόνως μία απ' τις πιο μυστηριώδεις. Ο γιατρός πρέπει να γίνει αληθινός... ντέτεκτιβ, για να βρει σε κάθε περίπτωση τους παράγοντες που την προκαλούν.

Άλλοτε ο πονοκέφαλος αποτελεί ένα σύμπτωμα άσθενειας κι' άλλοτε όχι. Πάντως, προκαλείται πάντοτε από μία διαστολή των αιμοφόρων αγγείων του εγκεφάλου.

Σε ώριμες περιπτώσεις, ο πόνος πρέπει να πάρει φάρμακα, ενώ σ' άλλες πρέπει απεναντίας να τα αποφυγή.

Ας πάρουμε ως παράδειγμα το περιστατικό μίας νεαρής υπαλλήλου. Αυτή ένοιωθε σαν ένα στεφάνι να της σφίγγει ολόγυρα τον εγκεφαλο. Έπαιρνε διάφορες σκόνες κατά του πόνου, έπειτα όμως από λίγο καιρό έπαυαν να φέρνουν αποτέλεσμα κι' ο πονοκέφαλος χειροτέρευε. Η νέα είχε γίνει νευρική, υπέφερε από άπνεια κι' έδγαλε ένα εξάνθημα.

Οι εξετάσεις ούρων και αίματος απέδειξαν ότι έπαιρνε μεγάλες ποσότητες βρωμιούχων, που περιείχοντο στα φάρμακα κατά του πονοκέφαλου. Όταν έπαυε να παίρνει τα φάρμακα αυτά, οι πόνοι της έλειψαν τελείως.

Η περίπτωση αυτή δείχνει ότι τα φάρμακα κατά του πονοκέφαλου μπορεί να γίνουν βλαβερά, όταν παίρνονται επί πολύν καιρό. Καί μās επιτρέπει να διατυπώσωμε ένα πρώτο κανόνα για τα θύματα του πονοκέφαλου:

Μην χρησιμοποιήτε κανένα φάρμακο επί πολύν καιρό, χωρίς ιατρική παρακολούθηση.

Αν έχετε χρόνιο πονοκέφαλο, αποταθήτε στο γιατρό σας. Έρχομαστε τώρα στην περίπτωση ενός νέου επιχειρηματίου, που φαινόταν απόλυτα εύτυχισμένος στη ζωή του, κι' όμως υπέφερε συνεχώς από πονοκέφαλο έντοπισμένο στο μέτωπο και στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Τέλος, αφού ο γιατρός τον εξέτασε του κάκου τέσσερες φορές, την πέμπτη ο νέος του ώμολόγησε κάτι που του είχε κρύψει ως τότε: Είχε καταχρασθή 80.000 δολάρια του συνταξίου του, κι' η διαρκής σκέψη πώς να τα επιστρέψει του προκαλούσε τον πονοκέφαλο. Μετά την ώμολογία του αυτή, ο πονοκέφαλος έλειψε.

Δεύτερος κανών λοιπόν: Μην κρύβετε από το γιατρό σας τίποτε από ό,τι άπασχολεί το πνεύμα σας.

Δεδομένου ότι ο πονοκέφαλος μπορεί νανε σύμπτωμα

μίας αρρώστειας φαινομενικά άσχετης μ' αυτόν, επιβάλλεται μία γενική ιατρική εξέταση. Μπορεί π.χ. να πονή το κεφάλι επειδή δεν λειτουργεί κανονικά η καρδιά, ή επειδή υπάρχει μεγάλη αρτηριακή πίεση. Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι τα διάφορα όργανα του σώματός μας αποτελούν ένα ενιαίο σύνολο, κι' ότι η καρδιά, οι πνεύμονες, τα έντερα και το κεφάλι συνδέονται μεταξύ τους στενότερα απ' ό,τι πιστεύουν πολλοί!

Κανών τρίτος: Υποβληθήτε σε μία γενική ιατρική εξέταση, καθώς και στις ειδικές που θα σας υποδείξει ο γιατρός σας.

Σε ώριμες περιπτώσεις, οι πονοκέφαλοι φαίνονται σαν να εντοπίζονται στα μάτια, μολονότι δεν έχουν πραγματικά καμμία σχέση μ' αυτά. Τέτοιου τύπου είναι ο «ισταμινικός» πονοκέφαλος. Σ' αυτόν, πονεί μόνο η μία πλευρά του προσώπου, το μάτι προς το μέρος αυτό ερεθίζεται και δακρύζει, η μύτη τρέχει, το πρόσωπο είναι σαν πρησμένο.

Ο Άμερικανός δόκτωρ Μ. Χόρτον απέδειξε ότι οι πονοκέφαλοι αυτοί προκαλούνται από την ξαφνική έκλυση μεγάλων ποσοτήτων ισταμίνης απ' το σώμα, έπειτα από ένα ισχυρό κλονισμό ή κάκωση. Καί ανακούφισε τους αρρώστους του με ένεσεις άραισότητας διαλύσεως ισταμίνης, που προκαλούσαν σιγά-σιγά μία άνοχη του οργανισμού στην ούσια αυτή.

Η οδοντοπάτη ήμικρανία μοιάζει πολύ με την ισταμινικό πονοκέφαλο, τόσο, που δεν μπορεί πολλές φορές να γίνει διάκρισις μεταξύ τους. Συνοδεύεται συχνά από ναυτία κι' έμετους και μπορεί να έμφανισθή πρίν ή κατά την έμμηνορροή. Συνήθως, έρχεται κεραυνόβολα και χωρίς προειδοποίηση. Φαίνεται ότι οι συγκινήσεις την εύνοούν κάπως.

Τώρα λοιπόν εφαρμόζονται κατά της ήμικρανίας υποδορείες ένεσεις με διάλυσις μίας ούσιας που λέγεται D.H.E. 45 και που συγγενεύει με την εργοτίνη. Οι ένεσεις αυτές προκαλούν τη συστολή των αίμοφορων αγγείων, κι' έτσι άνακουφίζουν απ' τον πονοκέφαλο.

Χορηγούνται επίσης ταμπλέτες «καφεργκόιν», που ενεργούν κι' αυτές στα αίμοφορα άγγεία.

Οι νέοι που υποφέρουν από ήμικρανία, θα παρηγορηθούν βέβαια αν μάθουν ότι η κατάστασί τους θα καλλιεργηθή με την ηλικία. Πρόγματι, η ήμικρανία είναι μάλλον αρρώστεια της νεότητος, και χάνεται συχνά κατά την έμμηνορροή.

Έχει παρατηρηθή εξ άλλου ότι παθαίνουν ήμικρανία συνήθως άνθρωποι με μεγάλη ένερ-

γητικότητα και αντίληψη, συχνότερα δε οι γυναίκες παρά οι άντρες.

Το συμπέρασμα λοιπόν είναι ότι υπάρχουν πολλές μέθοδοι θεραπείας του πονοκέφαλου, αναλόγως του είδους του. Καί μόνον ο γιατρός είναι αρμόδιος να υποδείξει την καταλληλότερη σε κάθε περίπτωση.

Η βιταμίνη D εναντίον του λύκου

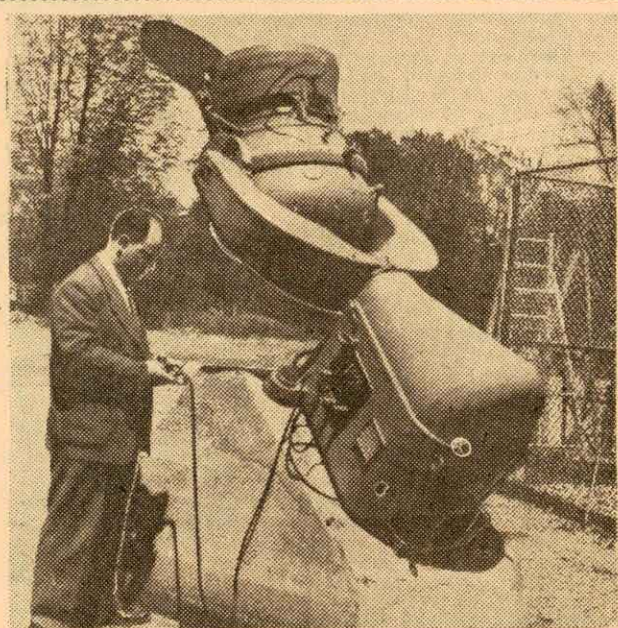
Οι μεγάλες δόσεις βιταμίνης D απέδειξαν αποτελεσματικές εναντίον του λύκου, που είναι άγνωστον, μία μορφή της φυματώσεως που προσβάλλει το δέρμα. Με την βιταμίνη D μπορεί να συνδυασθή επίσης η στοεπτομυκίνη. Οι δόσεις, που χορηγούνται ημερησίως είναι οι εξής: 150.000 μονάδες βιταμίνης D και 1 γραμμάριο στοεπτομυκίνης. Η θεραπεία πρέπει να συνεχισθή επί μακρό διάστημα. Οι ένεσεις γίνονται συνήθως επί 3 μήνες και συνεχίζονται επί άλλους 3 μήνες έπειτα από διακοπή ενός μηνός.

Η θεραπεία της δυσμηνορροίας

Για τη θεραπεία της δυσμηνορροίας γίνονται σήμερα ένεσεις γλυκοκινικού άσβεστίου, σε δόσεις 1.30 γραμ. την ημέρα. Οι ένεσεις γίνονται κατά τις εφτά ημέρες, που προηγούνται της περιόδου ή κατά τις τέσσερες ημέρες, που ακολουθούν και κατά τις τρείς πρώτες ημέρες της έμμηνου ροής.

Πώς έπενεργεί η «ρουτίνη»

Ένα νέο φάρμακο εναντίον της άσθματος υπεράσσεως είναι η «ρουτίνη», που έξάγεται από τον άπηνανθο, τον λαμπύκο και τον καπνό. Η ρουτίνη δεν θεραπεύει την υπέρταση, αλλά προλαμβάνει τα δυσάρεστα επακόλουθα της, λόγω της ιδιότητός της να ενισχύει τα τοιχώματα των τοιγοειδών αίμοφορων αγγείων. Ως γνωστόν, οι έγκεφαλικές και όφθαλμικές αίμορραγίες, που είναι αποτέλεσμα της υπεράσσεως.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΜΕΤΕΩΡΙΤΕΣ

Μία τηλεσκοπική φωτογραφική μηχανή νέου τύπου, που άνωστάθηκε «Σούπερ-Σμίτ», χρησιμοποιείται στο άστεροσκοπείο του αμερικανικού πανεπιστημίου του Χάρβαρντ για την φωτογράφιση των μετεωριτών. Η συσκευή αυτή έχει βάρος 2 1/2 τόννων, ένα φακό διαμέτρου 46 εκατοστών και κινείται με ένα κοίλο κάτοπτρο 59 εκατοστών. Οι φωτογραφίες που λαμβάνονται μ' αυτήν, αποτελούν ένα στοιχείο πολύτιμο για τις έρευνες τις σχετικές με τα κατεβυόμενα βλήματα και τις ρουκέτες.

δφείλονται σε σφείες των έν λόγω άγγείων. Η «ρουτίνη» παίνεται σε καμώλες, σε δόσεις 20 γιλιοστογράμμων, δύο φορές την ημέρα.

Η βιταμίνη U εναντίον του έλκους

Εναντίον του γαστρικού έλκους άδixσε να χορηγοποιήται από μερικούς υπνες μία νέα βιταμίνη, που είναι γνωστή με το όνομα U. Η βιταμίνη αυτή έξάγεται από το κοινό κραμβολάχανο. Οι Άγγλοι γιατροί συνιστούν επίσης στους άσθενείς των να πίνουν το γυμ από μισό κραμβολάχανο την ημέρα. Ο γυμός αυτός, όπως κι' η βιταμίνη U, έπενεργούν τόσο στο γαστρικό, όσον και στο έλκος του δωδεκαδακτύλου, φαίνεται, όμως, ότι τα εύεργετικά αποτελέσματά των έκδηλούνται ταχύτερα στην πρώτη περίπτωση.

Η θεραπεία του έρπητος ζωστήρος

Οι Άγγλοι έπιστήμονες έφασαν μόζουν με ικανοποιητικά αποτελέσματα τις ένεσεις ήπατικόν έκυλινθιδίων εναντίον του έρπητος ζωστήρος. Έπειτα από μερικές παρόμοιες ένεσεις, οι πόνοι παύουν και έξασθενίζονται τα έξανθήματα.

Εναντίον του σπασμωδικού βηχός

Στην Άμερική χορηγοποιείται κατά των τελευταίων καιρό σε μεγάλη κλίμακα ένα νέο φάρμακο, η καλουμένη «κορσιδίνη» εναντίον του σπασμωδικού βηχός, που προσβάλλει πολλά άτομα κατά την άνοιξη άνοίξεως και του φθινοπώρου. Το φάρμακο αυτό καταπαίνει το βήχα, αλλά δεν έξασθενίζει την αίτια, που τον προκαλεί και που είναι συνήθως μία υπερευαίσθησις του βλεννογόνου των άναπνευστικών άνωγών.

Η θεραπεία των «κράμπς»

Η βιταμίνη B1 απέδειχθη πολύ αποτελεσματική εναντίον των «κράμπς». Πρέπει να χορηγηται επί μακρό χρονικά διαστήματα, με μικρές ενδιάμεσες διακοπές. Το φάρμακο παίνεται από το στόμα.

ΠΑΙΔΙΑ

χωρίς πατέρες

Το δάμμα της «παρθενογενέσεως»

Έχει φτάσει λοιπόν η εποχή των θαυμάτων στο πεδίο της άναπαγωγής όλων των ζωικών ειδών και του ανθρώπου ακόμη.

Οι γυναίκες π.χ. που θέλουν άποκτήσουν γρήγορα πολυμελή οικογένεια, θα μπορούν πιθανότατα στο προσέχεις μέλλον άποκτήσουν 12 παιδιά το μήνα! Έπομένως στα 25 χρόνια (όσο διαρκεί συνήθως η άναπαγωγική ικανότης των) θ' άποκτήσουν 3.600 παιδιά. Αν αυτό συνεχισθή και στη δεύτερα γενεά, θαχά στο τέλος 12.960.000 έγγονα — όσοι είναι οι κάτοικοι μίας μεγάλης χώρας!

Πώς μπορεί να γίνει αυτό; Μ' ένα τρόπο για τον οποίο έχουμε γράψει κι' άλλοτε.

Κανονικά, κάθε είδος ζωού παράγει ώριμνόν αριθμό άπογόνων κατά σταθερά χρονικά διαστήματα. Ο άνθρωπος π.χ. μπορεί να φέρη στον κόσμο ένα παιδί κάθε 9 μήνες (τα διδύμα, τρίδυμα, κλπ. είναι σπάνια). Επίσης οι φορδές γεννούν ένα μόνο πουλάρι κι' οι αγέλαδες ένα μοσχάρι, κάθε ώριμνόν μήνες. Γιατί έλευθερώνεται κάθε φορά ένα μόνον ώριον απ' τις ώσθηκες τους, που γονιμοποιείται κατόπιν από άρσενικά γεννητικά κύτταρα.

Με ένεσεις όμως ώριμνών άρσενών, μπορεί να έλευθερωθούν περισσότερα ώρια σε κάθε περίοδο ωτοκίας (στον άνθρωπο, η περίοδος αυτή είναι 28 ημέρες περίπου). Τα πλεονάζοντα αυτά ώρια είναι πρακτικώς άχρηστα και μάλιστα μπορεί να γίνουν επικίνδυνα, γιατί, αν συμβή να γονιμοποιηθούν όλα μέσα στο σώμα του θηλυκού ζώου, τα όργανά του θάνα άνικα να διαβρέψουν τόσα έμβρυα συγχρόνως.

Άλλα ένας Κινέζος βιολόγος, ο δόκτωρ Μιν-Τσάου-Τσάνγκ, έβρηκε μίαν άλλη μέθοδο για να διαχά τα ώρια αυτά απ' το σώμα της μητέρας, να τα διατηρή για ένα χρονικό διάστημα να τα γονιμοποιή τεχνητά με σπερματοζώρια και να τα μεταφυτεύη ύστερα μέσα στο σώμα άλλων θηλυκών ζώων του ίδιου είδους. Έκαμε μάλιστα επιτυχημένα πειράματα σε κουνέλια, διατηρώντας επί 168 ώρες τα ώρια έξω απ' το σώμα των θηλυκών.

Τι γίνεται κατόπιν; Η «θετή μητέρα» — άς την ονομάσουμε έτσι — διατρέφει το ξένο έμβρυον μέσα στο σώμα της, με το αίμα της, και το φέρνει στον κόσμο έπειτα απ' το κανονικό χρονικό διάστημα της κύσεως. Το παιδί όμως αυτό δεν έχει τίποτε δικό της, δεν της μοιάζει καθόλου. Ο ρόλος της είναι σαν μίας απλής έκκολαστικής μηχανής...

Η μέθοδος αυτή της «μεταφυτεύσεως» των γονιμοποιημένων ώριων τελειοποιήθηκε προσάτως απ' τους Άμερικανους βιολόγους Άμπάου και Ροκ. Ως τώρα όμως εφαρμόσθηκε μόνο σε ζώα. Γιατί η έπέκτασι της και στον άνθρωπο θα μπορούσε να προκαλέση τεράστια κοινωνικά προβλήματα και άναστατώσεις. Άρκετές γυναίκες ζήτησαν μόνες τους να χρησιμοποιηθούν για τέτοιου είδους πειράματα, αλλά η προσφορά τους δεν έγινε δεκτή απ' τους δύο βιολόγους. Ωστόσο, ο δόκτωρ Ροκ τονίζει ότι δεν υπάρχει κανένα τεχνικό εμπόδιο στην έφαρμογή αυτής της μεθόδου στον άνθρωπο. Προσχωρινώς, έχουν γεννηθή άπό κοινές αγέλαδες μοσχάρια

προερχόμενα από ώρια ζώων εκλεκτής ράτσας. Έτσι, από μία έξαιρετική αγέλαδα, ή από μία καθαράαιμη φοράδα, μπορούν ναρθούν στον κόσμο δεκάδες μοσχάρια ή πουλάρια κάθε μήνα, με τη βοήθεια των «θετών μητέρων» και μάλιστα χωρίς οι πραγματικές μητέρες να έλλάξουν καθόλου τη συνήθισμένη καθημερινή ζωή τους.

Άλλο ενδιαφέρον αποτέλεσμα της νέας αυτής τεχνικής είναι ότι τα ώρια μίας μικρόσωμης ή λεπτοκαμωμένης γυναίκας θα «μεταφυτευώνται» σε μίαν άλλη, γρή, υγιειντάτη και εύσμη, για την οποία ο τοκετός θάνα εύκολώτατος και ακίνδυνος. Αυτό έγινε ήδη στα ζώα: Π.χ. μεγαλόσωμες κουνέλες γέννησαν με τη μεγαλύτερη εύκολία κουνελάρια προερχόμενα από ώρια μικρότερης ράτσας.

Εξ άλλου, θα μπορεί στο μέλλον άποκτήση παιδιά μία γυναίκα, που της έχει άφαιρεθή η μήτρα, διατηρηθ όμως άστικές τις ώσθηκες της.

Η «μεταφυτεύσις» ώριων ένος ζωικού είδους σε άλλο, διαφορετικό είναι άδύνατη. Δεν μπορεί π.χ. το ώριον μίας γυναίκας να άναπτυχθή σε παιδί μέσα στη μήτρα... μίας αγέλαδας! Γιατί υπάρχουν βασικές διαφορές στη σύστασι των πρωτεϊνών των κυττάρων των διαφόρων ζωικών ειδών.

Δεν άποκλείεται ωστόσο να έπινοηθή στο μέλλον μία έκκολαστική μηχανή, που θ' άντικαταστήσει τη μήτρα της «θετής μητέρας». Άρκει να λυθούν ώριμένα τεχνικά προβλήματα, ιδίως δε η κατασκευή ενός τεχνητού «πλακούντος» (της μεμβράνης απ' την οποία διατρέφεται το έμβρυον μέσα στο σώμα της μητέρας).

Όχι λιγώτερο έκπληκτικά είναι τα πειράματα ενός άλλου Άμερικανού βιολόγου, του δόκτωρος Γκρέγκορ Πίνκου. Αυτά άφορούν την «παρθενογένεσις», δηλαδή τη δημιουργία άπογόνων άπό ώρια που δεν ήρθαν σε καμμία έπαφή με άρσενικά γεννητικά κύτταρα. Ο «πατέρας» στις περιπτώσεις αυτές ήταν... ένα κομμάτι «ζηρού πάγου» (στερεού άνδρακικού όξέος).

Ο δόκτωρ Πίνκου είναι ο πρώτος έπιστήμων που έπέτυχε την παρθενογένεσι σε θερμόαιμα ζώα. Μία κουνέλα παρθένος έφερε στον κόσμο ένα υγιεινάτο και κανονικό κουνελάκι άφου ο δόκτωρ Πίνκου υπέβαλε σε ψύξη με ζηρό πάγο τα γεννητικά της όργανα επί 20 λεπτά της ώρας!

Μ' άλλα λόγια, με τη μέθοδο αυτή καταργούνται οι άρσενες, και τα παιδιά θα μοιάζουν άποκλειστικά και μόνο στη μητέρα!

Το πιθανώτερο όμως είναι ότι οι περισσότερες γυναίκες θα έξέκολαθήσουν να προτιμούν τον παλιν και κλασσικό τρόπο άναπαγωγής!

Ιατρικές συμβουλές

★ Τραγουδάτε! Το τραγούδι είναι άληθινό σπόρ, που άναπτύσσει τους μύς του θώρακος κι' αύξάνει την εύκολία της άναπνοης.

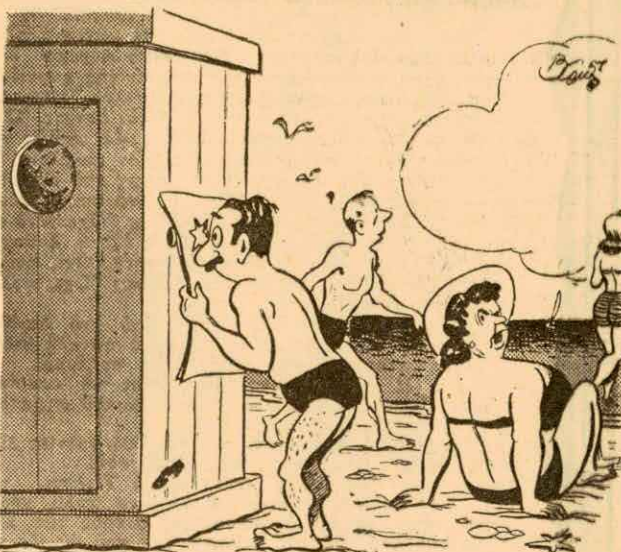
★ Άποφεύγετε να τρώγετε καρπούς που είναι ψαμμένοι στη γη. Από τα ψαμένα στο χώμα αυτά φρούτα μπορεί να σας μεταδοθή τέτανος! Προσέχετε λοιπόν. Μην νομίζετε δε ότι η άσθενεια αυτή είναι σπάνια. Κάθε άλλο μάλιστα...

★ Μία μικρή άδιαθεσις ή ένα μικρό σπυράκι μη τα περιφρονήτε. Μην πητε:

— Όχι, άδερφέ, άστέιο πράγμα!

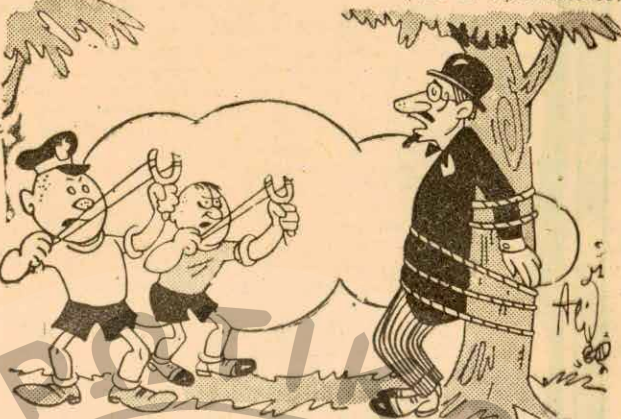
Παράδειγμα οι παρουνιές. Άρχίζουν μ' ένα τίποτε και πολλές φορές καταλήγουμε στο χειρουργείο!

Τελωτοθεραπεία

— Πολύκαρπε, εκεί βοήκεις να διαβάσης την έφημερίδα σου;

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Όποτε μās άφισες στην ίδια τάξι...

(Του Άρχέλαου)

— Πιάστε την, πιάστε την, την κλέφτρα...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Ο ΤΖΙΑΝΝΙ γνώρισε την "Ιντα κάποιο δρόμο στο κομψό «Τσίντρα Μπάρ», έτσι τυχαία από κάποιο φίλο του, που του τη σύστησε. Η "Ιντα ήταν μελαχροινή, λυγρή, με μάτια υγρά κι έκφραστικά και φορούσε ένα κομψό φόρεμα. Το δέρμα της ήταν διάφανο και το πρόσωπό της χαριτωμένο με καλοχτενισμένα όντουλαρισμένα μαλλιά. Ήταν απ' τους «τύπους» που άρεσουν πάντα στους άντρες. Ο Τζιάννι την κάλεσε να χορεύουν. Την ένοιωσε, καθώς την κρατούσε σφιχτά πάνω του, γλυκά, όλο να γέλεια κι άναπνεε εύχάριστα το μεθυστικό άρωμα του ντεκολτέ της.

— Έμενε στο Μιλάνο; "Οχι, σ' ένα σπίτι, κοντά στη λίμνη. Ερχόταν συχνά στο Μιλάνο; "Οχι. Μια φορά τον μήνα, γιατί της άρεσε η φύση, η έξοχη. Ζούσε με τον άντρα της; "Οχι. Με τα παιδιά της; "Οχι. Χωρισμένη; "Οχι. Είχε ζήσει πάντα στο Μιλάνο; "Οχι, πολλά χρόνια στο Λονδίνο.

— Κι' εγώ έζησα αρκετό καιρό στο Λονδίνο, της είπε ο Τζιάννι. Ήμουν εκεί το '45 με άποστολή για το ζήτημα του επαναπατισμού των αιχμαλώτων πολέμου.

— Ω! Έκανε εκείνη, τότε ίσως να γνώρισατε τον άντρα μου. Ήταν αξιωματικός του αγγλικού στρατού.

— Ήταν;...

— Πέθανε, δυστυχώς, εδώ και δυό χρόνια, είπε μελαγχολικό η "Ιντα. Ήταν σπουδαίος άνθρωπος.

— Δεν αμφιβάλλω, απάντησε ο Τζιάννι.

Και σκέφτηκε: Είπε μια γυναίκα απλή, χήρα κι' έρωτευμένη πάντα με την ανάμνησι του άντρός της. Μα τ' όνομα του άντρός της, Τζώρτζ Φόρεστ, δεν του θυμίζει τίποτα.

★

Όπως είχαν συμφωνήσει τη βραδιά του χορού, ο Τζιάννι την επισκέφτηκε, λίγο αργότερα, στη βίλλα της. Η "Ιντα τον δέχτηκε με το πιο γλυκό χαμόγελο κι' άρχισε να του μιλάει πάλι για τον μακαρίτη.

Ο Τζώρτζ, τούλεγε η "Ιντα, ήταν ο πιο παντοκλής άνθρωπος. Ύπερασπιζόταν τους αδύνατους, περιφρονούσε το χρήμα.

Οι γυναίκες όλες τον έρωτευαν, μα αυτός αγαπούσε μόνο την "Ιντα και ποτέ του δεν την είχε απατήσει. Πέθανε θύμα του ήρωισμού του. Μια μέρα πούχε μπή σ' ένα μπάρ, στο Λονδίνο, χαλαρούσε κάποιον γιατί είχε επιτεθεί σε κάποια φτωχιά κοπέλλα. Μα αυτός ήταν όπλισμένος πυροβόλησε το Τζώρτζ και τον τραυμάτισε, αλλοίμονο, θανάσιμα. Έτσι είχε πεθάνει ο άντρας της. Σαν ήρωας, τονίζε η "Ιντα, που κείνη την εποχή έτυχε να βρίσκεται, μακριά του, στην Ιταλία. Τόφερνε βαρεία που τον είχε αφήσει μόνο. Ίσως, αν ήταν κοντά του, να μη συνέβαινε το κακό.

Η "Ιντα έκλαιγε, ακουμπώντας στο ώμο του Τζιάννι.

★

Μια μέρα που η "Ιντα του μιλούσε πάλι για το Τζώρτζ, ο Τζιάννι προσπάθησε να τη φιλήσει στο στόμα, μα εκείνη τον απόφυγε χαμογελώντας.

— Θα σου δείξω τις φωτογραφίες του, του είπε.

— Άνοιξε ένα άλμπουμ κι' ούδειξε μερικές.

— Δεν ήταν ωραίος, Τζιάννι; Κύτταξέ τον εδώ με τη στολή του, εκεί με το φράκο του. Δεν ήταν ωραίος;

Ο Τζιάννι πρώτη φορά πρόσεξε τις φωτογραφίες του νεκρού αντίπαλου του. Και σιγά-σιγά ξαναθυμόταν. Μα που τον είχε συναντήσει αυτόν τον «τύπο»; Ναι, τώρα τον θυμόταν, τον είχε συναντήσει πολλές φορές μεθυσμένο. Ήταν ένας ελεεινός άνθρωπος, που τον είχαν διώξει απ' το στρατό για τα ελαττώματά του, ένας χαρτοπαίκτης, που ζούσε με τα λεφτά της γυναίκας του, που είχε ανακατωθεί σε ύποπτες επιχειρήσεις ναρκωτικών και που τον είχαν κατηγορήσει ακόμα για αποπλάνησι μιας ανήλικης κοπέλλας. Ναι, τον θυμόταν τώρα.

— Δεν ήταν ωραίος, Τζιάννι; τον ξαναρώτησε η "Ιντα.

— Εκείνος τότε την αγκάλιασε με το στανιό και κατάφερε να την φιλήσει. Μα η "Ιντα φάνηκε λυπημένη.

— "Οχι, Τζιάννι, δε θέλω, δεν πρέπει, του είπε. Δεν θα παντρευτώ κανέναν άλλο, έπειτα απ' τον αγαπημένο μου.

— Να σε παντρευτώ; είπε σαρκαστικά ο Τζιάννι. Ποιος σου είπε τέτοιο πράγμα, "Ιντα; Δεν το σκεφτήκα ποτέ που.

Εκείνη τον κύτταξε αποσβολωμένη, μα συνήλθε γρήγορα απ' την ταραχή της.

— Ο Τζώρτζ, είπε ξερά, με ζήτησε σε γάμο τρεις μέρες ύστερ' απ' τη γνωριμία μας.

— Ο Τζώρτζ σου ήθελε τα λεφτά σου, γι' αυτό βιαζόταν να σε παντρευτεί. Έγω όμως δεν έχω ανάγκη απ' τα λεφτά σου και γι' αυτό δεν σκέπτομαι το γάμο.

— Πηγαίνετε, σας παρακαλώ του είπε η "Ιντα μ' αξιοπρέπεια και κατάχλωμη.

— Τον γνώρισα, στο Λονδίνο, το Τζώρτζ, είπε ο Τζιάννι σ' αβάλε να δικαιολογηθεί, τώρα τον θυμάμαι καλά, ήταν ένας μεθύστακας, ένας ελεεινός.

Ερωτική ΑΥΤΑΠΑΤΗ

Διδαγματικό διήγημα

— Φύγετε! Ξαναείπε η "Ιντα.

— Μα, ξύπνα, επί τέλους, "Ιντα, φώναξε έξω φρενύ ο Τζιάννι. Ξέρω τί αξίζει ο Τζώρτζ. Τον είχαν διώξει απ' το στρατό, τον περιφρονούσαν όλοι.

— Ο Τζώρτζ ήταν σπουδαίος τα συκαμένα ψεύδη που λέτε γι' αυτόν δεν μπορούν να άμαυρώσουν τη μνήμη του.

— Άνόητη, είπε ανάμεσα απ' τα δόντια του ο Τζιάννι κι' έφυγε.

★

Όταν έλαβε το σχετικό γράμμα απ' το Λονδίνο, ο Τζιάννι το διάβασε με χαμόγελο ικανοποίησας. Ήταν η απάντησι του φίλου του Τσάρλ Χάρνμπλου, του συνταγματάρχη.

«Το άτομο για το οποίο με ρωτάς — τούγραφε ο Τσάρλ, ανάμεσα σ' άλλα — ήταν πραγματικά ένας παλιάνθρωπος. Στα τριάντα του χρόνια είχε κάνει ό,τι χειρότερο μπορεί να φανταστής. Έκλεβε στα χαρτιά, μεθούσε, γλεντούσε με παλιογυναίκες. Όσο για το θάνατο του Τζώρτζ Φόρεστ, αυτός συνέβη σ' ένα ύπογειο κέντρο, σ' εια σύμπλοκή, εξ αίτιας μι-ας χαμένης που ήταν φιλένάδα του. Ο Τζώρτζ είχε πυροβολήσει κάποιον που τούκανε παρατηρήσεις γιατί κακομεταχειριζόταν κι' εκμεταλλευόταν την άτυχη αυτή γυναίκα. Ο άλλος τον άσχοισε στις γραθιές. Τότε, ο Τζώρτζ, τυφλά στα μεθύσι, θέλοντας να βγύ απ' το κέντρο, ώρμησε εμπρός, χτύπησε το κεφάλι του στη γωνιά του τούχου κι' έμεινε στον τόπο. Αυτός ήταν ο ήρωϊκός θάνατός του. Μα, για τον πολύ κόσμο δώσαμε μιαν άλλη εξήγησι για το θάνατό του εξ αίτιας της γυναίκας του, που είχε πραγματικά ένα αγ-γελοσ κι' αρκετά άνοητη γιατί ποτέ της δεν κατάλαβε ποιόν ελεεινό άνθρωπο είχε παντρευτεί, αφού της έφαγε μά-λιστα τη μισή της περιουσία...»

Ο Τζιάννι ήταν ευχαριστημένος. Τώρα β' απόδειχνε σ' αυτή την άνοητη ποιός ήταν πραγματικά ο άντρας της. Θα την καλούσε μάλιστα σπίτι του.

★

Η "Ιντα πήγε στο ραντεβού του. Τη δέχτηκε στο σαλόνι. Σ' ένα τραπέζι ήταν το γράμμα του "Αγγλου συνταγματάρχη.

— Αγαπητή μου "Ιντα, της είπε, θέλω να με συγχωρήσεις αν...

— "Οχι, Τζιάννι, τον διέκοψε γλυκά, μη μιλάς. Τώρα τα καταλαβαίνω όλα, Τζιάννι. Ίσως έπρεπε να μη σε συγχωρήσω για όσα είπες για το Τζώρτζ. Μα σε συγχωρώ, Τζιάννι. Καταλαβαίνω τί θα πη νάναι κανείς έρωτευμένος. Σ' έκαμα τό-σο να ύποφέρης μιλώντας σου όλοένα για το Τζώρτζ. Και θέλησες απ' τη ζήλεια σου να μου πης τα ψέμματα που μου είπες. Το έκανες γιατί μ' αγαπούσες και ήμουν μια γαί-στρια να σε κάνω να ύποφέρης τόσο. Τώρα πιά έσθυσες, αν-νάμνησι του Τζώρτζ. Τώρα στην καρδιά μου είσαι σύ, Τζιάν-νι. Μου έλειψες τόσο πολύ όλες αυτές τις μέρες. Μη μιλάς, είμαι ευτυχισμένη, γιατί ξέρω πως μ' αγαπάς και σ' άπα-ώ.

«Μια άνοητη, τρομερά άνοητη», σκεφτόταν ο Τζιάννι. Και την είδε εξαφνα να πλησιάζει στο τραπέζι, όπου βρισκόταν το γράμμα του φίλου του Τσάρλ.

«Ήθελε να φωνάξει, να την έμ-ποδίσει να μην το πάρη στα χέρια της και το διαβάσει. Κι' όταν την είδε να το παραμερίζει και να παίρνει το βάσο με τα λουλούδια και ν' απολαμβάνη το άρωμά τους, ένοιωσε τον εαυτό του άνακουφισμένο.

— Τι ωραία που είναι, Τζιάννι! Σ' άρεσουν και σένα τα λουλούδια; τον ρώτησε.

«Τί άνόητη, ξανασκέφτηκε ο Τζιάννι, τί άνόητη, αλλά και πόσο ωραία γυναίκα!... Δεν ξέρει τί θα πη κακό, τί θα πη βρωμιά. Η ψυχή της είν' άγνή».

— Τώρα πές μου το πως θέλεις να με παντρευτείς.

— Ναι, της είπε γλυκά κι' αυτός, ναι. "Ιντα, θέλω να σε παντρευτώ.

Και την έκλεισε, θερμά στην άγκαλιά του, φιλώντας την στα χείλη.

Είχε νικήσει τον άπαισιο νεκρό!...

MARIA KAZAMPELLA

Βαβίλιον του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο 'Αντρέας σφίγγει την Τερέζα συγκινημένος στην αγκαλιά του. Αποφασίζει να παραιτηθεί απ' τη θέση του γραμματέως του πατέρα της νέας και να πάσει δουλειά στα γραφεία ενός μεγάλου βιομηχανικού οίκου. Έτσι θα περνούσε ένας χρόνος, η Τερέζα θα ενηλικιώνταν και θα παντρευόταν. Η Τερέζα επισκέπτεται συγχρόνως τον Μαρίν ντε Κομρεμόν, του λέει ότι αγαπά τον Αντρέα και τον παρακαλεί να πάει να ενδιαφέρεται γι' αυτή. Ο νέος δέχεται, με μεγάλη λύπη. Υπόσχεται ακόμα να πη στην κόμισσα ότι αυτός δεν δέχεται το γάμο του με την Τερέζα. Περνά ένας χρόνος. Η Τερέζα μιλάει στον πατέρα της για το γάμο της με τον 'Αντρέα. Ο κύριος Χριστιανός υποχωρεί. 'Αξόφνη όμως επεμβαίνει η Ναβίνα και ακολουθεί μία δραματική σκηνή μεταξύ αυτής και της Τερέζας. «Δεν είσατε η μητέρα μου, η Φράγκα έχει δίκιο!...», της φωνάζει η νέα.

Πού πηγαίνεις; τη ρώτησε η Ναβίνα, που προσπαθούσε με ηρεμία, αλλά και τόση νύ αντιμετώπιση την όλη της επαναστατημένης κόρης της. Σε διατάζει να πάς στην καμαρά σου και να περιμένεις εκεί τις εντολές μου.

Δεν έχω να λάβω καμιά διαταγή από σένα! απάντησε η Τερέζα, κυττάζοντας την κόμισσα ντε Ροσβέλ απ' το κεφάλι ως τα πόδια. 'Αλλωστε είμαι πια ένηλικια σήμερα και φεύγω απ' το σπίτι του πατέρα μου.

Και χωρίς να περιμένη απάντησι απ' την κόμισσα βγήκε έξω.

Η Φράγκα που είχε ακούσει τις φωνές των δύο γυναικών, βρέθηκε στην καμαρά της αδελφής της, σχεδόν συγχρόνως μ' αυτήν.

Θέε μου! Τερέζα μου! φώναξε η γλυκειά Φράγκα, που εκείνη τη στιγμή φαινόταν πολύ πιο ταραγμένη απ' την αδελφή της. Ω, Τερέζα μου, τί συμβαίνει;

Νά, ανάγγειλα το γάμο μου στον κόμη και την κόμισσα ντε Ροσβέλ κι' έπειδή εκείνη με πρόσβαλε πρόστυχα, φεύγω άμέσως! απάντησε η Τερέζα.

Ω! φώναξε η Φράγκα υψώνοντας με απελπισία τα χέρια της. Αυτό ακριβώς φοβόμουν κι' εγώ, μα δεν το έλεγα σε κανένα αν και η σκέψι αυτή δεν με άφηνε να κοιμηθώ.

Χωρίς να φαίνεται ότι ακούει την αδελφή της, η Τερέζα χτύπησε ένα κουδούνι. Μία υπηρέτρια παρουσιάστηκε άμέσως. Νά φέρς εδώ τις δύο δερμάτινες βαλίτσες μου! τη διατάξε η νέα.

Όταν η καμαριέρα βγήκε έξω, η Φράγκα ρώτησε την αδελφή της:

Και με ποιόν θέλεις να παντρευτείς, Τερέζα;

Ω! Θά το έχω μαντέψει, βέβαια.

Με τον 'Αντρέα ντ' 'Ανζελύ δεν είναι έτσι;

Ναί.

Κι' αυτός σε συμβουλεύει να φύγεις απ' το σπίτι;

Ναί, αλλά μ' έναν όρο: ότι και τώρα και στο μέλλον δεν θα δεχτή ούτε μία πεντάρα...

Λες την αλήθεια;

Για να σου αποδείξω ότι λέω την αλήθεια σου ανακοινώω από τώρα ότι αύριο κιάλας θα σου παραχωρήσω όλη την κληρονομία που μου άφησε ο δον Ζοζέ.

Η Φράγκα έσφίξε το χέρι της αδελφής της και της απάντησε:

Αυτό είναι περιττό, γιατί δεν θα την δεχτώ ποτέ!

Η Τερέζα δυσσερεστημένη ύψωσε τους ώμους της και είπε:

Πρέπει να δεχτής, γιατί αλλιώς θα μοιράσω στους φτωχούς τα εκατομμύρια αυτά...

Ω, Τερέζα! φώναξε η Φράγκα. Σκέφθηκες καλά τί σκάνδαλο θα δημιουργηθεί έπειτα απ' όλα αυτά;

Και σύ σκέφθηκες πόσο μαυριδική ήταν η ζωή μου εδώ μέσα; Νά είμαι υπαχρεωμένη να υποφέρω αυτή τη φριχτή κόμισσα και να μη μπορώ να απαλλαγώ απ' την παρουσία της!

Την υποφέρω κι' εγώ! είπε απλά η Φράγκα. Κι' εγώ μόνο έρω πόσο πονώ χρόνια τώρα! 'Αλλά ξεχνάς, Τερέζα, τον πατέρα μας, που η ύγεια του χειροτερεύει μέρα με τη μέρα; Πρέπει να είναι κανείς τυχερός για να μην το βλέπει αυτό! Έχουμε καθήκοντα απέναντι του πατέρα μας, οποιoδήποτε κι' αν ήταν το παρελθόν του.

Οχι! φώναξε η Τερέζα περισσότερο βίαια από κάθε άλλη φορά. Οχι! 'Αν διέπραξε το φοβερό έγκλημα για το οποίο τον υποψιάζεσθε κι' οι δύο, αν έφερε δηλαδή στη θέσι της υπηρέτας μας μία ξένη, δεν του χρωστάμε τίποτε άλλο από...

Η ΠΟΥΝΤΙΕΡΑ ΠΟΥ ΦΕΓΓΕΙ

Η πουντιέρα αυτή έχει μία μικρή υπαφορά κι' ένα λαυράκι, που επιτρέπει στις γυναίκες να διορθώσουν το μακινιά τους στο αυτοκίνητο στο σινεμά, και σε οποιοδήποτε άλλο μέρος που φωτίζεται πολύ λίγο. Πωλείται σήμερα στα καταστήματα νεωτερισμών της Νέας Υόρκης.

το μίσος και την περιφρόνησί μας. Η Φράγκα ανασήκωσε ξαφνικά το λεπτοκαμωμένο της σώμα και το ωραίο της πρόσωπο πήρε μία έκφρασι ασύνκοιτης αξιοπρέπειας.

Ξέχασες κάτι, Τερέζα, είπε στην αδελφή της. Απομνηστές το οικογενειακό όνομά μας. Τόσο εγώ, όσο κι' εσύ. Δεν έχουμε το δικαίωμα να το κληιδώσουμε. Τι θα πής για να δικαιολογηθείς που φεύγεις μ' αυτό τον τρόπο απ' το πατρικό σου σπίτι; Ότι μας έκλεισαν τη μητέρα μας και ότι την αγείρει, τη βδελυρή, την τερατώδη αυτή πράξι, την έκανε ο ίδιος ο πατέρας μας, ο κύριος ντε Ροσβέλ; Σε ξεφορκίζω, άκουσε με. Ο πατέρας μας είναι βαρειά άρρωστος κι' οι μέρες του είναι μετρημένες...

Ίσως κατά τις τελευταίες του στιγμές να αισθανθή τύψεις συνειδήσεως και να μας αποκαλύψει μόνος του το μυστήριο αυτό... Οπωσδήποτε, μετά το θάνατό του, όταν ολοκληρω η περιουσία θα είναι δική σου, θα κατορθώσουμε έχοντας και τη βοήθεια της νουνάς μου να εξαχνίσουμε τα πάντα και θα υποφέρουμε να τιμωρήσουμε τον ένοχο του τρομερού έγκλημάτος, χωρίς να επισύρουμε την προσοχή του κόσμου εις βάρος του ονόματος του πατέρα μας.

Οχι! τη διέκοψε η Τερέζα. Δεν θέλω να σ' ακούσω... Είμαι μεγαλύτερη, δεν είμαι υποχρεωμένη ν' ακολουθώ τις συμβουλές σου...

Οφείλεις να υπακούσης στη φωνή του καθήκοντος!

Το καθήκον αλλιώς το αντιλαμβάνεται εσύ κι' αλλιώς εγώ. 'Εγώ αγαπώ και σύ όχι... Δεν έχω τάχα καθήκοντα απέναντι του ανθρώπου που αγαπώ;... 'Εξ άλλου, Φράγκα, θα δούμε την ημέρα που θ' αγαπήσεις κι' εσύ, αν δεν θα κάνεις, ό,τι κάνω εγώ τώρα...

Τη στιγμή εκείνη η καμαριέρα κι' ένας υπηρέτης μπήκαν μέσα φέροντας τις βαλίτσες που είχε ζητήσει η Τερέζα. Η αξιοπρέπειά της δεν επέτρεπε στη Φράγκα να προσθέσει ούτε λέξι υποστά τούτε υπηρέτες.

Κι' έφυγε, πιστεύοντας ότι η αδελφή της θα έφευγε την άλλη μέρα και ότι στο μεταξύ θα μπορούσε να την ξαναβρεί και να της έκφραση και πάλι τη λύπη της για τα σχέδιά της.

Γελιότανε όμως. Η Τερέζα βόηθησε μόνη της την καμαριέρα να τοποθετήσει στις βαλίτσες όσα πράγματα ήθελε να πάει μαζί της, γιατί θα έφευγε το ίδιο βράδυ κιάλας. Πήρε κατόπιν και τα χρήματα που είχε συγκεντρώσει από τις οικονομίες της ένα χρόνο τώρα, και τα οποία θα της έφταναν για να μείνει μερικούς μήνες στο μοναστήρι, στο οποίο σκόπευε να καταφύγει ως που να γίνουν οι γάμοι της.

Έτσι, έπειτα, από δύο ώρες, χωρίς να ξαναβρεί την αδελφή της και χωρίς να πεί ν' αποχαιρετήσει τη μίς Σίμπυλ, που την είχε μεγαλώσει, γιατί φοβόταν μήπως θελήσει κι' αυτή να την κάνει ν' αλλάξει απόφασι, η Τερέζα έφευγε πάντοτε απ' το μέγαρο, που όλα του τα πλούτη ήταν δικά της. Τράβηξε κατεύθειαν σ' ένα μοναστήρι, που είχε την καλύτερη φήμη και στο οποίο εύρισκαν άσυλο όσες νέες βοίσκόντουσαν στη θέσι της, καθώς και οι τίμιες γυναίκες που ήθελαν να χωρίσουν απ' τους συζύγους τους.

Την άλλη μέρα, με την άδεια της ήγουμένης. Βγήκε απ' το μοναστήρι, πήγε σ' έναν συμβολαιογράφο κι' απηύθυνε στους γονείς της την πρόσκλησι που δίνει ο νόμος και με την οποία ζητείται η συγκατάθεσι τους σ' ένα γάμο που αποφασίζεται παρά τη θέλησί τους.

Όταν γύρισε στο μοναστήρι, έγραψε και στον 'Αντρέα. Ένα χρόνο ολοκληρώ τώρα δεν είχε λάβει καθόλου ειδήσεις του.

'Αλλά δεν ανησύχησε καθόλου, γιατί του είχε έμπιστοσύνη. Του έγραψε:

«Χθές συμπλήρωσα τα είκοσίένα μου χρόνια. Όπως λοιπόν είχα αποφασίσει, πήγα και βρήκα τον πατέρα μου για να ξηγηθώ μαζί του. Θά το πιστέψης ότι λίγω έλειψε η συνομιλία μου μαζί του να έχη τα πιο ευχάριστα αποτελέσματα; Ο πατέρας μου, υποχωρώντας στις παρακλήσεις μου, συγκινήθηκε και είχε άρχισι να γράφει με το ίδιο του το χέρι τη συναίνεσι του στο γάμο μας, όταν μπήκε ξαφνα μέσα η κόμισσα ντε Ροσβέλ, η οποία τα έματάνισε όλα. Η σκηνή που ακολούθησε άνωμεσα σ' έμένα και σ' αυτή ήταν τρομερή. 'Υστερα από δύο ώρες έφυγα απ' το πατρικό μου σπίτι, δυσσερεστημένη με όλους και μ' αυτήν ακόμα την αδελφή μου, που δεν επιδοκιμάζει διόλου τη διαγωγή μου.

Μην ανησύχης όμως, καλέ μου. Δεν μου έκανε την ελαχίστη εντύπωσι, ούτε η έκρηξι της λύσσας της κόμισσας, ούτε οι παρατηρήσεις της αγαπημένης μου Φράγκας, που προσπάθησε να με κάνει ν' αλλάξω γνώμη. Είμαι ευχαριστημένη απ' τον εαυτό μου και με περηφάνεια σου έμπιστεύομαι το μέλλον μου. Θά γίνω σύζυγος σου και θά είμαι ευτυχισμένη με τη σκέψι ότι θά σου χρωστώ τα πάντα.

Λαχταρώ ένα καινούργιο σπίτι, καινούργια οικογένεια, ευτυχία και γαλήνη. Και τ' όνειρό μου αυτό, αγαπημένε μου, μονάχα εσύ μπορείς να το κάνης πραγματικότητα.

Σήμερα πήγα σ' έναν συμβολαιογράφο, στον οποίο ανέθεσα να κάνει τ' αναγκαία διαδήματα για το γάμο μας. 'Εσύ, πάλι, έτοιμάσε το σπίτι, στο οποίο θά εγκατασταθούμε μόλις παντρευτούμε. Σου συνιστώ να φροντίσης να είναι όσο το δυνατόν πιο απλό. Μην κάνης κανένα τρελό έξοδο. Στην αρχή, η ζωή ίσως να μας φαίνη λίγο δύσκολη. 'Αλλά ένωσά να λάβω μέρος κι' εγώ στον αγώνα για τη δημιουργία της ευτυχίας μας. Η σύζυγος ενός ανθρώπου που ζή απ' την εργασία του πρέπει να εργάζεται κι' εκείνη.

Καθώς καταλαβαίνεις, έπιμένω να κάνομε μία ζωή απλή σε όλα της. 'Αργότερα, όταν θα μάς ένοσησι η τύχη, το πράγμα αλλάζει...

Η ήγυμένη που ξέρει τα πάντα σχετικά με μένα, σου επιτρέπει να έρχεσαι να με έπισκέπτεσαι, σπανιότατα όμως.

Η μνηστή σου
ΤΕΡΕΖΑ ΝΤΕ ΡΟΣΒΕΛ

Ο 'Αντρέας όταν έλαβε την έπιστολή αυτή λίγο έλειψε να τρελαθή απ' τη χαρά του.

«Είνε δυνατόν αυτό; Νά το πιστέψω; άναρωτιόταν. Είνε αλήθεια ή όνειρο;»

Και ξαναδιάβασε το γράμμα της αγαπημένης του.

Όταν έφτασε στο σημείο που η Τερέζα του έγραφε πως ήθελε να εργαστή κι' η ίδια, ο 'Αντρέας χαμογέλασε περήφανα. 'Απ' την ημέρα που είχε υπή στην βιομηχανικό Οίκο, στον οποίο εργαζόταν πριν ένα χρόνο τώρα, είχε δείξει τόσο ικανότητα κι' ευσυνειδησία, που οι διευθυνταί του τον προήγαγαν γρήγορα σε ανώτερη θέσι και του διπλασίασαν το μισθό του. Κέρδιζε τώρα πέντε χιλιάδες φράγκα το μήνα και του είχαν υποσχεθή αργότερα ότι θά του έδιναν μερίδιο από τα κέρδη... 'Α! η Τερέζα δεν θα μετανόιανε για την αγάπη της, για την έκλογή της.

Ενώ η Τερέζα φρόντιζε στο μοναστήρι για το μέλλον της, η Φράγκα έτρεξε στο συνηθισμένο της καταφύγιο στη νουνά της, Βαρώνη Γιάκομπσεν, που τα χρόνια δεν είχαν φθείρει σχεδόν καθόλου την υπέροχη όμορφιά της.

Ω! νουνά μου, καλή μου νουνά, της φώναξε πέφτοντας στην αγκαλιά της και θρηνώντας πικρά. Δεν ξέρεις τί πάθαμε! Η Βαρώνη χλώμιασε. 'Εξακολουθούσε να έχη ξεχωριστή αδυναμία κι' αγάπη για τη Φράγκα. Η καρδιά της έπαλλε τώρα για τρία μόνο πρόσωπα: για τη Φράγκα, την Τερέζα και τη μίς Σίμπυλ.

Τί συμβαίνει; ρώτησε ωστόσο με γαλήνη...

Εφυγε η Τερέζα απ' το σπίτι... 'Α!... 'Εξηγήσου καλύτερα.

Νά! η Τερέζα χθές ενηλικιώθηκε. Ζήτησε, λοιπόν, από τον πατέρα την άδεια να παντρευτή.

Νά παντρευτή; Ποιόν;...

Τον 'Αντρέα ντ' 'Ανζελύ, τον πρώην γραμματέα του πατέρα μας.

Και το ήξερες εσύ αυτό;

Το είχα μαντέψει μόνο.

Γιατί δεν μου το είπες;

Ήταν μυστικό της αδελφής μου.

Εξακολουθώ.

Όπως φαίνεται, ο πατέρας μου ήταν έτοιμος να δώση τη συγκατάθεσί του, όταν ξαφνα παρουσιάστηκε ο κόμης. Τότε συνέβη μία τρομερή σκηνή μεταξύ αυτής και της Τερέζας. 'Αμέσως κατόπιν έτρεξε στο δωμάτιο της αδελφής μου, η οποία μου έξηγησε, με λίγα λόγια τί συνέβαινε. Την ξεφορκισα να μην εκτελέση την απόφασί της και ν' αποφύγη κάθε σκάνδαλο χάριν του ονόματός μας... Μα, εκείνη δεν θέλησε ν' ακούση τίποτα κι' έφυγε χθές, χωρίς να με ξαναβρεί πια και χωρίς ν' αποχαιρετήσει ούτε τη μίς Σίμπυλ.

Και πού πήγε;

Σ' ένα μοναστήρι.

Πρέπει να την αφήσουμε εκεί, είπε η Βαρώνη Γιάκομπσεν.

Κι' έπειτα από μία μικρή σιωπή, εξακολουθώ:

Γνωρίζεις τον κ. ντ' 'Ανζελύ, μικρούλα μου;

Έζησε δυο σχεδόν χρόνια κάτω από την ίδια στέγη με μένα.

Τί χαρακτηριστικά έχει;

Μου φάνηκε πάντοτε πολύ καλός.

Ξέρεις ποιές είναι οι προθέσεις της αδελφής σου για την περιουσία, που θα περιέλθι σ' αυτήν ύστερα από το θάνατο του κόμητος;

Α! η Τερέζα μου δήλωσε ότι τόσο αυτή, όσο και ο μνηστήρας, δεν έννοούν να πάρουν ούτε λεπτό απ' την κληρονομία αυτή. Θέλησε μάλιστα να την παραχωρήσει σ' έμένα, κι' έπειδή εγώ της είπα ότι δεν θά την δεχτώ, μου απάντησε ότι, σ' αυτή την περίπτωση, είναι συμφωνη με το μνηστήρα της να την μοιράση στους φτωχούς.

Η Βαρώνη Γιάκομπσεν, που τα λόγια αυτά της έκαναν βαθεία εντύπωσι, φαινόταν βυθισμένη σε σκέψεις.

Άκουσε, είπε τέλος. Ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ είναι πραγματικά άξιος να δειξη μία τέτοια αφοιοκέρδεια. Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά που το κάνει αυτό.

Ναί, παραχώρησε τη μητρική του κληρονομία για να σώση την υπόληψι του πατέρα του...

Τέτοια πράγματα, είπε η Βαρώνη, δεν συμβαίνουν συχνά στον καιρό μας. Γι' αυτό ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ μου φαίνεται άνθρωπος άξιος μεγάλης υπόληψης. Μας μένει τώρα να εξακριβώσουμε αν...

Γιατί το όνομα δεν προσθέτει τίποτα στην αξία ενός ανθρώπου. Μήπως τώρα που το έμαδες θά σε κάνει να μ' αγαπάς περισσότερο;

Ναί, παραχώρησε τη μητρική του κληρονομία για να σώση την υπόληψι του πατέρα του...

Τέτοια πράγματα, είπε η Βαρώνη, δεν συμβαίνουν συχνά στον καιρό μας. Γι' αυτό ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ μου φαίνεται άνθρωπος άξιος μεγάλης υπόληψης. Μας μένει τώρα να εξακριβώσουμε αν...

Γιατί το όνομα δεν προσθέτει τίποτα στην αξία ενός ανθρώπου. Μήπως τώρα που το έμαδες θά σε κάνει να μ' αγαπάς περισσότερο;

Ναί, παραχώρησε τη μητρική του κληρονομία για να σώση την υπόληψι του πατέρα του...

Τέτοια πράγματα, είπε η Βαρώνη, δεν συμβαίνουν συχνά στον καιρό μας. Γι' αυτό ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ μου φαίνεται άνθρωπος άξιος μεγάλης υπόληψης. Μας μένει τώρα να εξακριβώσουμε αν...

Γιατί το όνομα δεν προσθέτει τίποτα στην αξία ενός ανθρώπου. Μήπως τώρα που το έμαδες θά σε κάνει να μ' αγαπάς περισσότερο;

Ναί, παραχώρησε τη μητρική του κληρονομία για να σώση την υπόληψι του πατέρα του...

Τέτοια πράγματα, είπε η Βαρώνη, δεν συμβαίνουν συχνά στον καιρό μας. Γι' αυτό ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ μου φαίνεται άνθρωπος άξιος μεγάλης υπόληψης. Μας μένει τώρα να εξακριβώσουμε αν...

Γιατί το όνομα δεν προσθέτει τίποτα στην αξία ενός ανθρώπου. Μήπως τώρα που το έμαδες θά σε κάνει να μ' αγαπάς περισσότερο;

Ναί, παραχώρησε τη μητρική του κληρονομία για να σώση την υπόληψι του πατέρα του...

Τέτοια πράγματα, είπε η Βαρώνη, δεν συμβαίνουν συχνά στον καιρό μας. Γι' αυτό ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ μου φαίνεται άνθρωπος άξιος μεγάλης υπόληψης. Μας μένει τώρα να εξακριβώσουμε αν...

Γιατί το όνομα δεν προσθέτει τίποτα στην αξία ενός ανθρώπου. Μήπως τώρα που το έμαδες θά σε κάνει να μ' αγαπάς περισσότερο;

Ναί, παραχώρησε τη μητρική του κληρονομία για να σώση την υπόληψι του πατέρα του...

Τέτοια πράγματα, είπε η Βαρώνη, δεν συμβαίνουν συχνά στον καιρό μας. Γι' αυτό ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ μου φαίνεται άνθρωπος άξιος μεγάλης υπόληψης. Μας μένει τώρα να εξακριβώσουμε αν...

Γιατί το όνομα δεν προσθέτει τίποτα στην αξία ενός ανθρώπου. Μήπως τώρα που το έμαδες θά σε κάνει να μ' αγαπάς περισσότερο;

Ναί, παραχώρησε τη μητρική του κληρονομία για να σώση την υπόληψι του πατέρα του...

Τέτοια πράγματα, είπε η Βαρώνη, δεν συμβαίνουν συχνά στον καιρό μας. Γι' αυτό ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ μου φαίνεται άνθρωπος άξιος μεγάλης υπόληψης. Μας μένει τώρα να εξακριβώσουμε αν...

Γιατί το όνομα δεν προσθέτει τίποτα στην αξία ενός ανθρώπου. Μήπως τώρα που το έμαδες θά σε κάνει να μ' αγαπάς περισσότερο;

Ναί, παραχώρησε τη μητρική του κληρονομία για να σώση την υπόληψι του πατέρα του...

Τέτοια πράγματα, είπε η Βαρώνη, δεν συμβαίνουν συχνά στον καιρό μας. Γι' αυτό ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ μου φαίνεται άνθρωπος άξιος μεγάλης υπόληψης. Μας μένει τώρα να εξακριβώσουμε αν...

τα αισθήματα που έδειξε στην Τερέζα είναι αληθινά. Θά έρθη η στιγμή που θά κ' ανουμε όριστικά τον ντ' 'Ανζελύ. Πάντως αυτός και η Τερέζα θά περάσουν από μεγάλες δοκιμασίες, γιατί η Ναβίνα τους μισεί και θά τους κατατρέξη... Νά δούμε τότε ποιά διαγωγή θά δείξη ο 'Αντρέας. 'Αν είναι πάντως όπως τον υποθέτεις, τότε εγώ θά φροντίσω γι' αυτόν...

Μα στο μεταξύ η Τερέζα θά υποφέρει.

Ας υποφέρη. Πρέπει να πάρη ένα μάθημα... Δεν πρέπει να φαντάζεται κανείς τη ζωή διαφορετική απ' ό,τι είναι.

Μα είναι αδελφή μου και την αγαπώ! Την αγαπώ!

Ηρθε να ζητήσει τη συμβουλή μου, Δεν είν' αλήθεια;

Ναί, νουνά.

Και θά κάνης ό,τι σε συμβουλέψω;

Θά προσπαθώ... Λέγετε...

Η Τερέζα δεν φέρεθηκε καλά σε σενα και στη Σίμπυλ. 'Αφού την ήσυχ για λίγο καιρό, 'Επειτα βλέπουμε...

Αν και λυπόταν πολύ, η Φράγκα έκανε, ωστόσο, εκείνο που ήθελε η κ. Παυλίνα Γιάκομπσεν.

Η μέρα του γάμου του 'Αντρέα και της Τερέζας είχε φτάσει. Μόλις είχαν ιδωθή λίγες φορές κατά τις έδωμάδες που είχαν μεσολαβήσει. Ο 'Αντρέας δεν είχε πη καθόλου στη μνηστή του που βρίσκονταν το σπίτι που επρόκειτο να εγκατασταθούν, γιατί ήθελε να την ξαναβρεί.

Εκείνο λοιπόν το πρωινό του Αυγούστου, πήγε και πήρε με άμαξι την Τερέζα απ' το μοναστήρι και την ώδηγησε στο Δημαρχείο του 'Αγίου Σουλπίκιου.

Τέσσερες φίλοι του 'Αντρέα, παλαιοί συμμαθηταί του, θά του χρησιμοποιούν για μάρτυρες.

Μόλις είδαν τη μνηστή του, προχώρησαν για να της σφίξουν το χέρι. Μα στάθηκαν άμέσως κατάπληκτοι μπροστά στην υπέροχη όμορφιά της, που την αναδεικνυε ακόμα περισσότερο η λευκή νυφική τουαλέττα της.

Στα χέρια της κρατούσε μία ανθοδέσμη από λουλούδια πορτοκαλλιάς, που της είχε προσφέρει ο 'Αντρέας.

Εκείνη τη στιγμή ένας κλητήρας παρουσιάστηκε και φώναξε:

Ο κύριος μαρκήσιος 'Αντρέας ντε Σαιν - Ζαν ντ' 'Ανζελύ. Η δεσποινίς Τερέζα ντε Ροσβέλ.

Η Τερέζα έψωσε τα μεγάλα της μάτια και κύτταξε ξαφνιασμένη τον μνηστήρα της.

Είνε δικό σου, 'Αντρέα, το ωραίο αυτό όνομα; τον ρώτησε χαρούμενη. Γιατί δε μου είχες πη τίποτα;

Γιατί το όνομα δεν προσθέτει τίποτα στην αξία ενός ανθρώπου. Μήπως τώρα που το έμαδες θά σε κάνει να μ' αγαπάς περισσότερο;

Ναί, παραχώρησε τη μητρική του κληρονομία για να σώση την υπόληψι του πατέρα του...

Τέτοια πράγματα, είπε η Βαρώνη, δεν συμβαίνουν συχνά στον καιρό μας. Γι' αυτό ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ μου φαίνεται άνθρωπος άξιος μεγάλης υπόληψης. Μας μένει τώρα να εξακριβώσουμε αν...

Γιατί το όνομα δεν προσθέτει τίποτα στην αξία ενός ανθρώπου. Μήπως τώρα που το έμαδες θά σε κάνει να μ' αγαπάς περισσότερο;

Ναί, παραχώρησε τη μητρική του κληρονομία για να σώση την υπόληψι του πατέρα του...

Τέτοια πράγματα, είπε η Βαρώνη, δεν συμβαίνουν συχνά στον καιρό μας. Γι' αυτό ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ μου φαίνεται άνθρωπος άξιος μεγάλης υπόληψης. Μας μένει τώρα να εξακριβώσουμε αν...

Γιατί το όνομα δεν προσθέτει τίποτα στην αξία ενός ανθρώπου. Μήπως τώρα που το έμαδες θά σε κάνει να μ' αγαπάς περισσότερο;

Ναί, παραχώρησε τη μητρική του κληρονομία για να σώση την υπόληψι του πατέρα του...

Τέτοια πράγματα, είπε η Βαρώνη, δεν συμβαίνουν συχνά στον καιρό μας. Γι' αυτό ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ μου φαίνεται άνθρωπος άξιος μεγάλης υπόληψης. Μας μένει τώρα να εξακριβώσουμε αν...

Γιατί το όνομα δεν προσθέτει τίποτα στην αξία ενός ανθρώπου. Μήπως τώρα που το έμαδες θά σε κάνει να μ' αγαπάς περισσότερο;

Ναί, παραχώρησε τη μητρική του κληρονομία για να σώση την υπόληψι του πατέρα του...

Τέτοια πράγματα, είπε η Βαρώνη, δεν συμβαίνουν συχνά στον καιρό μας. Γι' αυτό ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ μου φαίνεται άνθρωπος άξιος μεγάλης υπόληψης. Μας μένει τώρα να εξακριβώσουμε αν...

Γιατί το όνομα δεν προσθέτει τίποτα στην αξία ενός ανθρώπου. Μήπως τώρα που το έμαδες θά σε κάνει να μ' αγαπάς περισσότερο;

Ναί, παραχώρησε τη μητρική του κληρονομία για να σώση την υπόληψι του

ΟΙ παριστάμενοι, όταν άκουσαν τὰ λαμπρά αὐτὰ ὀνόματα, περίμεναν νὰ δοῦν μεγαλόπρεπη πομπή, μὰ ἀπογοητεύθηκαν κάπως όταν εἶδαν τοὺς μελλοντοφύους νὰ συνοδεύονται μόνο ἀπ' τοὺς τέσσερες ἀπαρίτητους μαρτυρῆς.

Ὡστόσο ἕνα ψιθύρισμα θαυμασμοῦ ἀκούστηκε ἀπ' τὰ στόματα ὅλων, όταν εἶδαν τὴν καλλονὴ τῆς ὕψης. Οἱ γυναῖκες τῆ θαύμαζαν εὐκρινὰ καὶ οἱ ἄντρες ζήλευαν τὸ γαμπρό.

—Οἱ γονεῖς ποὺ εἶνε; ρώτησε ὁ Δῆμαρχος.

—Ὁ γαμπρὸς εἶνε ὁφθαλμὸς, ἀπάντησε ὁ γραμματεὺς τῆς Δημαρχίας. Οἱ γονεῖς τῆς ὕψης ἀνήλθον ἀπὸ δώσουν τὴ συγκατάθεσί τους, ἀλλὰ ἐτηρηθήσαν ὅλες οἱ νόμιμες διατυπώσεις.

—Καλὰ, Ἐυπρόσ!

Ὁ Δῆμαρχος εἶπε μερικά τυπικὰ λόγια καὶ εἰπεῖτα πρόσφερε ἐπίσημα:

—Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου σὰς ἐνώνω!

Ὁ Ἀντρέας ἔγραψε πρῶτος τ' ὄνομά του στὸ μεγάλο λεξιλαρικό βιβλίο τῶν γάμων.

Κατόπιν ὁ Δῆμαρχος ἔδωσε τὴν πέννα στὴν Τερέζα, λέγοντάς της:

—Εὐσεβηθήτε νὰ ὑπογράψετε, κυρία μαρκησία.

Ὅταν ἄκουσε τὸν τίτλο αὐτὸ μὲ τὸν ὅποιον πρώτη φορὰ τὴν ὀνόμαζαν, ἡ Τερέζα ἔγινε κατακόκκινη.

Ὅταν τελείωσαν ὅλες οἱ διατυπώσεις, οἱ νεόνυμφοι πῆγαν ἀπ' τὴ Δημαρχία στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σουλπίκιου γιὰ τὸν θρησκευτικὸ γάμο. Ἡ ἱεροτελεστία ἔγινε μέσα στὸ παρεκκλήσιον τῆς Παναγίας. Κατόπιν, ἡ Τερέζα, σπινθιμένη στὸ μπράτσο τοῦ Ἀντρέα, δέχτηκε τὰ συγχαρητήρια τῶν νέων, ποὺ εἶχαν χρησιμεύσει ὡς μάρτυρες τους. Ὅταν ἐκεῖνοι ἀποσύρθηκαν ἡ Τερέζα ρώτησε τὸ σύζυγό της:

—Καὶ τώρα βέβαια θὰ πάμε κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι μας.

Ὁ Ἀντρέας τῆς ἀπάντησε καταφατικά καὶ τὴν ὡδήγησε πρὸς τὸ ἀμάξι ποὺ τοὺς περίμενε.

Μὰ ἡ Τερέζα τοῦ εἶπε ναυογελῶντας:

—Εἶνε τόσο λαμπρὸς ὁ καιρὸς, ὥστε θὰ προτιμοῦσα νὰ πάμε μὲ τὰ πόδια. Ἐκτός πιά ἂν εἶνε μακριὰ τὸ σπίτι μας.

Ὁ Ἀντρέας ἔδωσε τ' ἀμάξι καὶ ξεκίνησαν. Βορσκόντουσαν μπρὸς σὲ μιὰ ἀπ' τὶς εἰσόδους τοῦ κήπου τοῦ Λουξεμβούργου καὶ μπήκαν σ' αὐτόν.

Κάτω ἀπ' τὴ σκιά τῶν δενδροστοιχιῶν, ἕνα σωρὸ παιδάκια ἐπαίαν χαρούμενα.

Μπρὸς στὰ χαριτωμένα αὐτὰ πλάσματα, ποὺ γέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὶς καθαρές φωνὲς τους, ὁ Ἀντρέας καὶ ἡ Τερέζα σταμάτησαν. Τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν, τὰ μάγουλα τῆς Τερέζας κακκίνισαν καὶ ὁ Ἀντρέας ψιθύρισε στ' αὐτὴ της:

—Δὲν θ' ἀργήσουμε ν' ἀποκτήσουμε κι' ἐμεῖς ἕνα τέτοιο ἀγγελούδι, ἀγαπημένη μου!

Ἀπέναντι ἀκριβῶς στὴν ἔξοδο τοῦ κήπου βορσκόνταν τὸ μικρὸ μέγαρο ποὺ εἶχε νοικιάσει ὁ Ἀντρέας καὶ τὸ ὅποιον εἶνε ἐπιπλωθεῖ μὲ ὅσο μπορούσε περισσότερο γούστο.

Ἡ θέα ἀπ' αὐτὸ ἦταν ἐξαιρεσία. Εἶχε κανεῖς μπροστὰ τοὺς τὸν ἀνοιχτὸ ὀρίζοντα γεμάτο φῶς καὶ ἀρώματα.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μεγάρου δὲν ἦταν πολυτελὲς ἂν κι' ὁ Ἀντρέας ἔδωσε ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε.

Γιὰ ἕνα δωμάτιο ἰδιαίτερος εἶχε κάνει τρελλὰ ἔξοδα: Γιὰ τὸ μικρὸ σαλόνι. Τὸ εἶχε ἐπιπλώσει μὲ τὴν ἴδια πολυτέλεια ποὺ ἦταν ἐπιπλωμένο καὶ τὸ μικρὸ σαλόνι, ὅπου ἔμεναν συνήθως ἡ Τερέζα καὶ ἡ Φράγκα, στὸ μέγαρο ντὲ Ροσβέλ, γιατί ἤξερε πὼς ἡ Τερέζα τὸ ὑπεραγαποῦσε.

Ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ τοῦ παρὰθύρου ἐμπαινε ἡ ὁροσερὴ αὐρα, σαλεύοντας ἑλαφρὰ τὶς λευκὲς κουρτίνες.

Ἡ ὑπὸπρέτσια καταγίνονταν αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ ἀπόγευμα, τὸ πρῶτο πρῶγευμα ποὺ θὰ ἐπαιρναν στὸ σπίτι τους, μόνοι τους οἱ δύο νεαροὶ σύζυγοι.

Ἡ Τερέζα, ἀποκαυμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησίν της, ἐαπλώθηκε σὲ ἕναν καναπέ.

Τὰ βλέμματά της καλοῦσαν τὸν Ἀντρέα. Ἐκεῖνος πῆγε καὶ στάθηκε κοντὰ της.

Ἡ Τερέζα, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ εἶπε

ἡ δὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεπε ἀπὸ εὐτυχία:

—Πόσο καλὸς εἶσαι!... Τί εὐτυχισμένη ζωὴ ποὺ θὰ περάσω κοντὰ σου!

Ὁ Ἀντρέας δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ ἀπ' τὴ συγκίνησίν του.

—Τερέζα! Τερέζα! ψιθύρισε τέλος. Πόσα καὶ πόσα θυσίες γιὰ μένα! Πὼς θὰ μπορέσω νὰ σοῦ τὰ ξεπληρώσω!

Ἐκεῖνη τὸν διέκοψε ἀπτότουτο:

—Σῶπα! τοῦ εἶπε. Σῶπα! Μὴ βλαστημάς! Δὲν θυσίασε τίποτε. Τίποτε... Ἦρθε κοντὰ σου, γιατί ὁ Θεὸς σὲ εἶχε προορίσει γιὰ μένα ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ γεννήθηκε.

Ὁ γι' Ἀνζελὺ ἄκουγε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ κύτταζε τὴ σύζυγό του, μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία καὶ ἔκστασι.

Ἡ νέα ἔδωσε τότε τὸ χέρι τῆς ἐπάνω στὸ χέρι του καὶ ψιθύρισε:

—Μπρὸς τὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους εἶμαι σύζυγός σου! Γιὰ τίποτε ἄλλο δὲν με μέλλει!

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗ

Τὸ συγκλονιστικὸ ἐρωτικὸ καὶ περιπετειώδες ἀνάγνωσμα:

ΣΟΦΙΑ ΡΕΝΤΗ Ἡ Ὠραία Ἑλένη τῆς Ἐναστάσεως

Εἶνε ἡ συναρπαστικὴ ἱστορία μιᾶς φλογερῆς ἀγάπης ποὺ συντάραξε τὴν Ἑλλάδα τὴν περίοδο τῆς γιγαντομαχίας τοῦ 21, γραμμένη ἐπὶ τῇ βάσει ἀγνωστων στοιχείων ἀπὸ τὸν κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ.

Δὺο παλληκάρια ὁ Γιάννης Νοταρὰς καὶ ὁ Παναγιώτης Νοταρὰς ἐρωτεύονται παράφορα τὴν πεντάμορφη ἀρχοντοπούλα τῆς Κορίνθου Σοφία Ρέντη καὶ ρίχνονται σ' ἕναν ἀγριο αἱματηρὸ ἀγῶνα γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν καρδιά της.

Ἐπικὲς συγκρούσεις, ἀγρία μίσση, ὑπέροχες αὐτοθυσίες, αἱματηρὲς μάχες, παθητικὲς σκηνὲς ἀγάπης, πόνου καὶ ἀπελπισίας, κάνουν τὸ ἀνάγνωσμα αὐτὸ ἀπὸ τὰ συγκλονιστικώτερα ποὺ ἐγράψαν ὡς σήμερα.

Ἐπίσης παρακολουθήστε στὴν «ΑΘΗΝΑΪΚΗ» ΕΛΛΗΝΕΣ Στὰ Κάτεργα τῆς Γερμανίας (Ἡ ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ...) τοῦ κ. ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Ἐκπληκτικὲς ἀποδράσεις Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ἀπὸ τῆς αἰτίας γερμανικῆς φυλακῆς. Τὸ ἀνατριχιαστικὸ δράμα τῶν Ἑβραίων. Ὁ σιωπηλὸς θάνατος στοὺς τρομεροὺς θαλάμους τῶν ἀερίων. Ἡ δράσις τῆς Συμμαχικῆς Κατασκοπείας στὰ στρατόπεδα τοῦ ἐχθροῦ.

Οἱ κ.κ. Παπάγος, Πισσίνας, Μπακόπουλος, Δέδες, Κοσιμάς κλπ. στὸ στρατόπεδο τοῦ Κενγκστάιν.

Πὼς ἐκτελέσθηκε ὁ γυῖος τοῦ Στάλιν κτλ.

Ἐπὶ τῇ βάσει κατασχεθέντων ἀρχείων καὶ ἄλλων ἐπισήμων πηγῶν.

.. μυστήριο

Ἦταν χειμῶνας, ἔξη ἡ ὥρα τὸ βορᾶ. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἐφευγε χιόνι καὶ τὰ λεωφορεῖα μὲ μεγάλη δυσκολία ἀνέβαιναν τοὺς ἀνηφορικὸς δρόμους τῆς Μονμάρτης.

Ἐνας νέος 20 περίπου χρόνων, ψηλός, κομπὸς μὲ πλατιοὺς ὤμους, μ' ἑλαφρὸ καὶ λυγρὸ βῆμα, μπῆκε τὴν ὥρα αὐτὴ στὴν αὐτοπορτα μιᾶς μεγάλης κατοικίας, ὅπου ἔμεναν πολλοὶ ἐνοικοί.

—Ἐχετε τίποτα γιὰ μένα, κυρὰ Σαμουῆλ; ρώτησε τὴ θυρωρὸ καθὼς περνοῦσε μπρὸς τὰ ἀπ' τὸ θυρωρεῖο.

—Μάλιστα, κύριε Ροβέρτε. Ἦρθε διὰ φορὲς καὶ σὰς ζήτησε ὁ φίλος σας ὁ κ. Περιέ. Εἶπε μάλιστα πὼς θὰ ξαναγιοῖση.

—Καλὰ, ἄμα ξανάρθη νὰ μοῦ τὸν στείλῃς ἐπάνω.

Καὶ ὁ Ροβέρτος, λυγρὸς κι' ἀνάλαφρος, ἀνέβηκε τὴ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ διαμέρισμά του, στὸ ἔκτο πάτωμα τῆς πολυκατοικίας. Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ ἀποτελεῖτο ἀπὸ δύο δωμάτια, στολισμένα μὲ ἀρκετὸ γούστο. Τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἑμοιάζε μὲ ἀτελιὲ καλλιτέχνη.

—Μπρὸρ! ἔκανε ὁ Ροβέρτος μπαίνοντας μέσα. Δὲν κάνει καὶ πολλὴ ζέστη ἐδῶ πέρα. Τόσο τὸ καλύτερο ὅμως. Ἐτσι ἡ προτομὴ ποὺ φτιάχνω ἀργεὶ νὰ ξεραθῇ καὶ δουλεύεται εὐκολώτερα.

Ὁ Ροβέρτος εἶχε ἰδιόρρυθμη ὡμορφιά, συμπαθητικώτατα χαρακτηριστικά, μετὰ ἐννια καστανὰ μαλλιά καὶ διὰ μεγάλα φωτεινὰ καστανόχρυσα μάτια, ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ἀντίληψη καὶ γλυκύτητα.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα χτύπησε καὶ μπῆκε μέσα ὁ ζωγράφος Ζωρὴ Περιέ, στενὸς φίλος τοῦ νέου.

—Ἀγαπητέ μου Ροβέρτε, εἶπε, ἦρθε νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι.

—Ἡ δουλειὰ σου εἶνε τελειωμένη, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς γλυπτής, ἂν ἐξαστάται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ μένα.

—Μοῦ χρειάζεται γιὰ μοντέλλο σὲ μιὰ εἰκόνα μου, εἶπε ὁ Περιέ ἀποφασιστικά.

Ἀπὸ καιρὸ ἤθελε νὰ σοῦ ζητήσω αὐτὴ τὴ χάρι, ἀλλὰ δισταζὰ γιατί ἤξερα πὼς εἶσαι διαρκῶς ἀπασχολημένος. Μὰ ἔ-ν βρισκῶ τελειότερο μοντέλλο ἀπὸ σένα γι' αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ ζωγραφίσω. Καὶ σήμε-ρα, ἀφήνοντας τὴν ντροπὴ στὴν ἄκρη, ἦρ-θα. Δὲν πρέπει νὰ μοῦ ἀρνηθῇς αὐτὴ τὴ χάρι.

—Δὲν ἔχω καμμιὰ δυσκολία. Μὲ τὴ διαφορά μόνο ὅτι δὲν ξέρω πὼς νὰ οἰκονομήσω τὴν ὥρα ποὺ χρειάζεται γιὰ τὸ πο-ζάρισμα. Ἐχω πολλὴ δουλειά.

—Ἐδῶ μέσα; Μὲ τὴ γλυπτική;

Ὁ Ροβέρτος κοκκίνισε καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε διστακτικός. Ὑστερα εἶπε:

—Ὁχι ἐδῶ μέσα... Εἶμαι ἕνας ἐργά-της ποὺ δὲν ὀρίζει τὸν καιρὸ του...

—Ἐργάτης ἐσύ; Μ' αὐτὰ τὰ κουβὰ γέ-ρια; Μ' αὐτὸ τὸ παρουσιαστικό; Πές μου καλύτερα πὼς εἶσαι ἕνα βασιλόπουλο καὶ τότε θὰ σὲ πιστέψω...

—Καὶ ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἶμαι ἕνας ἀπλὸς ἐργάτης. Ἐργάτομα ἐυλογλύ-πτῃς σ' ἕνα ἐπιπλαποιεῖο... Καὶ ἐπειδὴ μὲ παρουσιάσεις μὲ βασιλόπουλο θὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶμαι ἕνας νόθος, ἕνα ἔκθετο παιδί.

—Ὁ Ροβέρτε! φώναξε ὁ Περιέ μὲ βα-θειὰ συμπόνοια. Συγχώρησέ με! Δὲν τὰ ἤξερα ὅλ' αὐτὰ, ἀγαπητέ μου... Σὲ λυ-πάμαι πολύ, ἂν καὶ ὅσα μοῦ εἶπες δὲν μποροῦν νὰ ἐλαττώσουν σὲ τίποτα τὴν ἀ-γάπη μου καὶ τὴν ἐκτίμησί μου γιὰ σένα.

—Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν ἐδίεσσα νὰ σοῦ τὰ πῶ. Ὡς τὰ δώδεκα χρόνια μου μεγάλωσα σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ ἀσυλο ἔκθε-των παιδιῶν καὶ ἀνάρπων γέρον. Ἐνας ἀπ' τοὺς τελευταίους ἦταν κάποιος καλλι-τέχνης παρόλυτος. Ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς μὲ εἶχε συμπαθήσει πολὺ καὶ ξεχωρίζον-τας πρῶτος τὴν καλλιτεχνικὴ μου ἰδιοσυν-κрасία, μοῦ ἔδωσε τὰ πρῶτα μαθήματα γλυπτικῆς. Ἀπὸ τότε κάθε τί ποὺ ἔδλεπα μοῦ χρησίμευε γιὰ μοντέλλο: τὰ ζῶα τῆς αὐλῆς τοῦ ἀσύλου, τὰ ἄνη τοῦ κήπου, κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ ἱερὰ σκευὴ τῆς ἐκκλησίας. Οἱ ἀδελφὲς τοῦ Ἐ-λέους τοῦ ἀσύλου εὗρισκαν τὰ πρῶτα μου αὐτὰ ἔργα θαυμάσια κι' ἔλεγαν ὅτι θὰ γίνω μιὰ μέρα διάσημος καλλιτέχνης. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο μοῦ φερόντουσαν πάντα μὲ μεγάλη καλωσύνη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Δ—Τι δὲν πρέπει νὰ κάνετε

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Δεσποινίδες, Κύριοι, Νὰ οἱ δύο μας ἦρως ἀραβωνιασμένοι. Τ' ἀραβωνιά-σματα εἶνε μιὰ περὶ ὁδὸς εὐκολὴ κι' ἐξαιρεσία. Κάθε ἀρχὴ εἶνε πάντα εὐχάριστη. Ὁ ἕνας ἀνακαλύπτει τὸν ἄλλο· ὁ ἕ- νας ποθεῖ τὸν ἄλλο· δὲν παλεύουν ἀκόμα νὰ τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς. Αὐτὲς ἀρχίζουν μὲ τὸ γαμήλιο ταξίδι. Τότε, ἐφαιρικά, βρι- σκονται μέσα στὴ διπλὴ μοναξιά ποὺ στε- νοχωρεῖ κάθε ἀντράγγυνο, δύο πλάσματα, δηλαδή, ποὺ μό- λης γνωρίζονται. Φαντάζον- ται πὼς γνωρίζονται. Γιὰ τὴν πραγματικότητα ὁ ἕνας εἶδε τὸν ἄλλο στίς ἀπατηλὲς καταστάσεις ποὺ δημιουργεῖ τὸ κόρτε. Ἡ ζωὴ θὰ τοὺς ἀπο- καλύψῃ τὴν ἀλήθεια ποὺ πολ- λὲς φορὲς εἶνε τραγικὴ. Ἀλλὰ κάθε πράγμα στὸν καιρὸ του...

Θέλω πρῶτα νὰ σὰς δείξω τοὺς ἥρωές μου μέσα στὸ τραῖνο, καθὼς ταξιδεύουν ἐπειτα ἀπ' τὴν τελετὴ τοῦ γάμου. Νὰ λοιπὸν τὸ γαμήλιο ταξίδι.

Σκηνὴ πρώτη: Αὐτὸ ποὺ δὲν πρέπει νὰ γίνε- ται.

Στὸ σταθμὸ τῆς Λυών. Τὸ τραῖνο ἐτοιμάζεται νὰ ἐκκινήσῃ. Ὁ Φίλιππος βρίσκεται κιόλας στὴ θέσι του καὶ σκύβει μ' ἀνσυχία ἀπ' τὸ παρὰθύρο πρὸς τὴ Μαρὶζ, ποὺ εἶνε στὴν ἀποβάθρα, φορώντας ἕνα ταξιδιωτι- κὸ τσιγάρ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μαρὶζ, ἀνέβητε!... Μὰ ἀνέβητε λοιπόν!... Τί περιμένε- τε στὴν ἀποβάθρα; Τὸ τραῖνο θὰ ἐκ- κινήσῃ... Δὲν μένουν πιά παρὰ τρία λεπτὰ.

ΜΑΡΙΖ: Θ' ἀκούσῃ τὴ σφυρί- χτρα. Περιμένω τὴν Καρίνα. Μοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ νάρθῃ νὰ μ' ἀποχαι- ρετήσῃ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Πῶς; Καλέσατε τοὺς φίλους σας καὶ τίς φιλενάδες σας; Κι' ὅμως μὴ βιάστε νὰ ὀκί- στῶ νὰ μὴν πῶ στοὺς δικούς μου ἀπὸ ποῖο σταθμὸ θὰ φεύγαμε!

ΜΑΡΙΖ: Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρά- γμα. Ἡ Καρίνα κι' ἐγὼ εἴμαστε μιὰ καὶ μὴν γυναῖκα... Πάντα μοι- ραζόμαστε τὸ κάθε τί. Εἶναι κάτι πρὶν πολλὸ ἀπὸ ἐμπιστὴ μου· εἶνε ἡ ἴδια ἡ συνειδήσις μου... Ἡ καὶ μέ- νη ἡ Καρίνα! Ὁ γάμος μου ἦταν γι' αὐτὴ ἕνα χτύπημα!... Μὰ δὲν τὴν βλέπω, ἴσως νὰ μὴ βόηκε ταξί.

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ: Στίς θέσεις σας, πα- ρακαλῶ!... Ἐυπρός, ἐσείς, ἡ νεαρὴ κυρία, ἀνέβητε!

Ἡ Μαρὶζ ἀνέβαινε ἀναστενάζοντας. Ἡ ἀτμομηχανὴ σφυ- ρίζει καὶ τὸ τραῖνο ξεκινάει.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (μακάριος): Ἐπὶ τέλος, ξεκίνησαμε!... Μα- κροῦν ἀπ' τὴν οἰκογένεια, ἀπ' τοὺς φίλους, ἀπ' ὅλα!... Οὐφ! Εἶμαι πεθαμένος ἀπ' τὴν κόουρασι... Καὶ πεινώ τρομερά...

Τί ἀγγορεῖα, Θεέ μου! Ὅλ' αὐτὰ τ' ἀγνωστὰ καὶ ἰδωμένα χέριαν ποὺ πρέπει νὰ τὰ σφίγγῃς χαμογελῶντας... Αὐτὴ ἡ ἀ- τέλειωτη παρελθούσα... Σὰς ἀγαπᾷ πολύ, Μαρὶζ, ἀλλὰ πὼς νὰ σὰς τὸ πῶ, οἱ γονεῖς σας εἶνε, μὰ τὴν πίστι μου, πολὺ περίεργοι ἄνθρωποι. Τί διάλογο τοὺς ἤρθε νὰ καλέσουν ὅλ' αὐτὰ τὰ μακρινὰ ξαδέφρα ἀπ' τὴν ἐπαρχία... Ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ γεροδράκας ποὺ μοῦλεγε, μὲ τόσο συγκινητικὸ πό- νο: «Νὰ τῆς χαρίσετε τὴν εὐτυχία, νεαρέ μου, νὰ τῆς χαρί- στε τὴν εὐτυχία...»;

ΜΑΡΙΖ (ψυχρά, μὲ δυσἀρέσκεια): Ἦταν ὁ θεῖος μου ὁ Κυπριανός, ὁ ἀντρας τῆς θεῖας μου Σελίνας... Γιὰ τί πρά- γμα τὸν κατηγορεῖτε; Εἶν' ἕνας σπουδαῖος ἄνθρωπος. Ἦταν καθηγητὴς τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καρακάς... Φαντάζεστε, Φίλιππε, πὼς ἡ δική σας ἡ οἰ- κογένεια εἶνε πρὶν ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ τὴ δική μου!... Ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ ἀνθρωπάκος μὲ τὴ γενειάδα ποὺ ἤθελε νὰ μὲ φιλήσῃ μὲ τὸ στανιό, ἐνῶ ἔστανε ὡς τὸν ὅμο μου!... Κι' ὁ θεῖος σας, ὁ στρατηγός, ποὺ μοῦλεγε σὰ νὰ μὲ διδάσκει: «Πρέπει νὰ τὸν φοραζόρετε αὐτὸ τὸ νεαρό» δὲν ἔχει καθόλου τρόπους. Δαμάστε τον! Δαμάστε τον!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (πειραγμένος): Ὅλες οἱ οἰκογένειες ἔχουν τὰ τρωτά τους σημεία. Τοῦλάχιστον ὁ στρατηγὸς ἔκανε ἐντύ- πωσι. Κέρδισε τρεῖς σημαντικὲς μάχες... Καὶ μὰς ἔκανε ἕνα δῶρο «καθὼς πρέπει», ἐνῶ τὸ κολλιέ τῆς θεῖας σας...

ΜΑΡΙΖ: Τί ἔχετε νὰ πῆτε γιὰ τὸ κολλιέ τῆς θεῖας Σελίνας; ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τί ἔχω νὰ πῶ; Τὰ πάντα! Δὲν εἶδατε τὸ γελοῖο καὶ ντεμοντέ δέσιμό του, τὰ ἑλεεινὰ μαργαριτάρια του; Μὰ εἶνε φοιχτό!

ΜΑΡΙΖ: Δὲν συμμερίζομαι καθόλου τὴ γνώμη σας, Φί- λιππε. Τὸ δέσιμό του δὲν εἶνε καθόλου ντεμοντέ. Εἶνε παλαιό.

πράγμα ποὺ διαφέρει... Ἐπειτα ἡ θεῖα Σελίνα δὲν εἶνε πλού- σια. Μοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ κολλιέ γιατί εἶνε οἰκογενειακὸ κει- μῆλο. Τὸ εἶχε χάρισε ὁ Δούκας τοῦ Μοργύ...

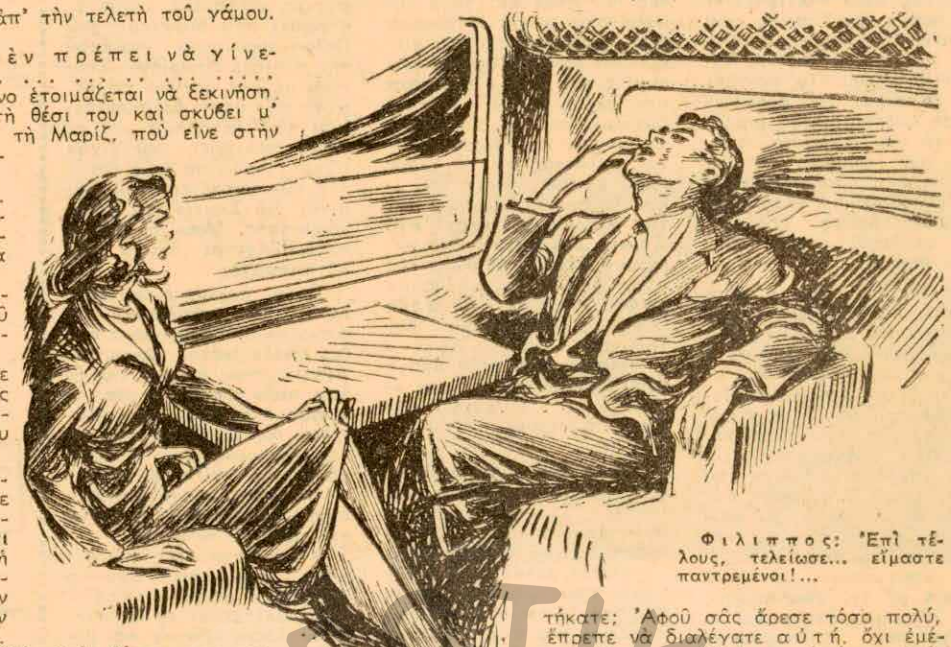
ΦΙΛΙΠΠΟΣ (σφυρίζοντας μὲ προσποιημένο θαυμασμό): Νὰ ἕνα μεγάλο νέο! Εἶμαι ἀλήθεια περήφανος ποὺ μπαίνω σὲ μιὰ οἰκογένεια τιμημένη ἀπὸ τόσους διάσημους προγόνους... Τέλος πάντων σ' αὐτὴ τὴν ἀνίαστὴ μέρα, εἶχαμε καὶ κάποια ἀντισταθμίματα. Ἡ φίλη σας ἡ Σαντάλ ἦταν πολὺ γοητευτικὴ.

ΜΑΡΙΖ: Ἡ Σαντάλ!... Ἀ! αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργο. Ἐγὼ συνήθως τὴ βρίσκω καλὴ, σήμερα ὅμως μ' ἔκείνο τὸ μεγάλο καπέλλο, μ' ἔκείνο τὸ πέρα πολὺ κοντὸ φόρεμα...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τὸ μεγάλο μαῦρο τῆς καπέλλο ἔκανε νὰ φαντάζουν πρὶν πολλὸ τὰ εἰσώτα τῆς μαλλιά καὶ τὸ κοντὸ τῆς φόρεμα ἄφηνε νὰ φαίνονται οἱ ὠραίες τῆς γάμπες.

ΜΑΡΙΖ: Γιὰ νὰ μοῦ μιλήσε- τε γιὰ τὰ μαλλιά καὶ τὶς γά- μπες τῆς Σαντάλ μὲ παντρεῦ-

Μαθήματα
ΣΥΝΕΚΚΛΗΣΕ
Εὐτυχίας

Φίλιππος: Ἐπὶ τέ- λους, τελείωσε... εἴμαστε παντρεμένοι!...

τήκατε; Ἀφοῦ σὰς ἄρεσε τόσο πολύ, ἔπαυσε νὰ διαλέγατε αὐτὴ, ὅχι ἐμέ- να, Φίλιππε... Ἀλλωστε ὑπάρχει ἀκό- μα καιρός...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μὴ λέτε ἀνοησίες. Μα- ρὶζ... Ἡ μάλλον μὴ λέτε ἀνοησίες... Τώρα πιά θὰ μιλοῦμε στὸν ἐνικό.

ΜΑΡΙΖ: Δὲν ἔχω αὐτὴ τὴ στιγμή καμμιὰ δρεξὶ νὰ σὰς μιλήσω στὸν ἐνικό.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ἐπὶ τέλος, Μαρὶζ, δὲν θὰ τασακωθῶμε ἀπ' τὴν πρώτη ὥρα τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος... Ἐλὰ κάθησε κοντὰ μου...

ΜΑΡΙΖ: Οὔτε ἔχω δρεξὶ νὰ καθίσω κοντὰ σας, οὔτε νὰ σὰς μιλήω στὸν ἐνικό... Φτάνει πιά!... Καὶ μὴ φαντασθῆτε πρὸ πάντων πὼς ἡ σημερινὴ μικρὴ τελετὴ σας δίνει τὸ δικαί- ωμα νὰ κανονίσετε κάθε μου κίνησι.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (μὲ πολλὴ σταθερότητα): Ἀκριβῶς, αὐτὸ τὸ δικαίωμα μοῦ παραχωρεῖ ὁ Κόδις τοῦ γάμου.

ΜΑΡΙΖ: Πόσο εἶστε χυδαῖος, Φίλιππε!... Ὁ στρατηγὸς εἶχε δικη: δὲν ἔχετε καθόλου τρόπους...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (βαριετισμένος): Καλὰ. Πολὺ καλὰ... (Χα- σμουριέται). Ἐπὶ τέλος τελείωσε! Εἴμαστε παντρεμένοι. Ἔρεξε τί ἀπάντησε ὁ Μπέρναρ Σῶ όταν τὸν ρώτησαν ἂν εἶνε γαμοσυνοῦν νὰ παντρευοῦναι Παρσασκεῖ;

ΜΑΡΙΖ: Οὔτε ξέρω, οὔτε θέλω νὰ μάθω.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ὁ Μπέρναρ Σῶ ἀπάντησε: «Βέβαια, φυσι- κά. Γιὰτί θέλετε ὅμως ἡ Παρσασκεὺ ν' ἀποτελῇ ἐξαιρέσι!...» Δὲν εἶν' ἀστεῖο, ἐ;...

ΜΑΡΙΖ: Δὲν τὸ βρίσκω καθόλου ἀστεῖο... Ἐπειτα δὲν παντρευθήκαμε Παρσασκεῖ, ἀλλὰ Δευτέρα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ἐσύ, παιδί μου, δὲ νοιώθεις ἀπὸ χιούμορ! ΜΑΡΙΖ (βάζει τὰ κλάματα): Θεέ μου, Θεέ μου! Τί κάνω ὁλομόναχη μέσα στὸ τραῖνο, μακριὰ ἀπ' τὸ σπίτι μου, πλάι σ' ἕναν ἄντρα ποὺ δὲν τὸν γνωρίζω; (Λυγμοί).

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Χώνεται σὲ μιὰ γωνιά, μακριὰ ἀπ' τὸν ἄντρα της. Ἐτσι, εἶδατε τί δὲν πρέπει νὰ κάνετε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ γαμήλιο ταξίδι. Τί πρέπει νὰ κάνετε.

Ο Ναός του Ποσειδώνος στο Σούνιο.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΣΟΥΝΙΟ

Για να γνωρίσουμε την Ελλάδα

Μιά από τις πιο ωραίες εκδρομές στην Αττική είναι και εκείνη του Σουνίου, που το ἀγκαλιάζουν τα νερά του Σαρωνικού και του νοτίου Εύβοϊκού. Το μετέμειο του Αιγαίου το δροσίζει τους καλοκαιρινούς μήνες, ενώ το φθινόπωρο το πέρασμα των πουλιών συγκεντρώνει εκεί τους Αθηναίους κυνηγούς. Αμέτρητους Νεμρώδ, τόσους πολλούς, που αναλογιέται ένας για... κάθε πουλί!...

Αλλά δεν είναι μόνο η δροσιά και το κυνήγι που τραβούν τον επισκέπτη στο Σούνιο, είναι ακόμα και η ιστορία του τόπου και οι κολώνες του ναού του Ποσειδώνος, που χτίστηκε στα χρόνια του Περικλή, και που σήμερα προβάλλουν επάνω στο δρόμο του ακρωτηρίου, θυμίζοντας αρχαίες δοξές, αλλά και νέω-τες. Σε μία από τις κολώνες αυτές, που έχουν γίνει πραγματικό ιστορικό αρχείο με τις σκαλισμένες στο μάρμαρο υπογραφές εκείνων που επισκέφθηκαν κατά καιρούς το Σούνιο, διαβάσει κανείς και το όνομα του Λόρδου Βύρωνος, σκαλισμένο από τον ίδιο, την εποχή που η «Κόρη των Αθηνών» ένεπνε το μεγάλο ποιητή, λίγο, δηλαδή, πριν από την Ελληνική Επανάσταση.

Οι έντεκα αυτές κολώνες που σώζονται από το ναό του Ποσειδώνος, έδωσαν στα παλαιότερα χρόνια και το όνομα στο ακρωτήριο του Σουνίου, που είναι περισσότερο γνωστό στους ναυτικούς ως Κάβο Κολώνες.

Το πέρασμα από το Σούνιο τους χειμωνιάτικους μήνες δεν ήταν και τόσο εύκολο στα μικρά ιστιοφόρα της αρχαιότητας που κινούνταν από τις συχνές τρικυμίες που έχει η θάλασσα στο μέρος αυτό. Και οι αρχαίοι ναυτικοί, άνθρωποι πρακτικοί και θεοφοβούμενοι, θελοντας να τα έχουν καλά με τους θεούς που έξουσίαζαν τη θάλασσα και τη στεριά, έχτισαν στο Σούνιο δυο ναούς, αφιερωμένους στον Ποσειδώνα και στην Αθηνά και μετέβαλαν τη νοτιώτατη αυτή άκρη της Αττικής σε τόπο λατρείας.

Ακόμα από την εποχή του Ομήρου το Σούνιο ονομαζόταν «Ιερόν Ἀκρωτήριον».

Αλλά δεν ήταν μόνο οι ναοί αυτοί που είχαν κάνει το Σούνιο περίφημο στον αρχαίο κόσμο. Ήσαν ακόμα και τα πλουσιώτατα μεταλλεία μολυβδίου και αργύρου που υπήρχαν στην περιοχή (Λαύριο) και που παρείχαν μία από τις μεγαλύτερες προσόδους της Αθηναϊκής Πολιτείας στα χρόνια της ακμής της.

Στα μεταλλεία του Λαυρίου εργαζόντουσαν άπαντα από 20 χιλιάδες δούλοι. Με τα χρήματα των μεταλλείων αυτών έφτιασαν οι Αθηναίοι το στόλο που αντιμετώπιζε τους Πέρσες στη ναυμαχία της Σαλαμίνας. Και αργότερα, ένα μεγάλο μέρος από τα χρήματα που έδωσε ο Περικλής χτίζοντας τα άθανατα έργα της Ακροπόλεως, προερχόντουσαν από τις προσόδους του Λαυρίου. Ξέρουμε ακόμα πως τις παραμονές του Πελοποννησιακού πολέμου, υπήρχαν στο θη-

σαυροφυλάκιο της Αθήνας χρήματα από τις ίδιες προσόδους του Λαυρίου που φθάναν τα 10.000 τάλαντα χρυσού. Δηλαδή, άπαντα από δέκα εκατομμύρια χρυσές λίρες!...

Οι Αθηναίοι, για περισσότερη ασφάλεια, είχαν οχυρώσει στο διάστημα του Πελοποννησιακού πολέμου την περιοχή Λαυρίου—Σουνίου με ένα μεγάλο τείχος, μέσα στο οποίο δρισκόντουσαν τα μεταλλεία και οι τρεις πολιτείες που είχαν σχηματιστεί από τους εργάτες των μεταλλείων: ο Θορικός, το Σούνιο και η Ανάφυστος. Από το τείχος αυτό σώζονται ακόμα πολλά τμήματα.

Πότε άρχισε ή έκμεταλλευσις των μεταλλείων του Λαυρίου από τους αρχαίους δεν είναι γνωστό. Φαίνεται, πάντως, πως ή άρχή της ήταν πολύ παλαιά για να γράφει ο Ξενοφών πως «κα- νένας δεν επιχειρεί πια να την εξακριβώση». Η έκμεταλλευσις των μεταλλείων κράτησε ως τη ρωμαϊκή εποχή, όποτε και τα εγκατέλειψαν οι Αθηναίοι.

Κι ο Πανσανίας που πέ- ρασε αργότερα από το Σούνιο, αναφέρει: «...Πιο πέρα βρίσκεται το Λαύριο, όπου ήσαν κάποτε τα μεταλλεία αργύρου των Αθηναίων».

Επρεπε να περάσουν αρκετοί αιώνες, για να ξανα- θυμηθούν τη λησμονημένη εκείνη πλουτοφόρο περιοχή και να άρχισή ή έκμεταλλευσις της από τους νεωτέρους Έλληνες.

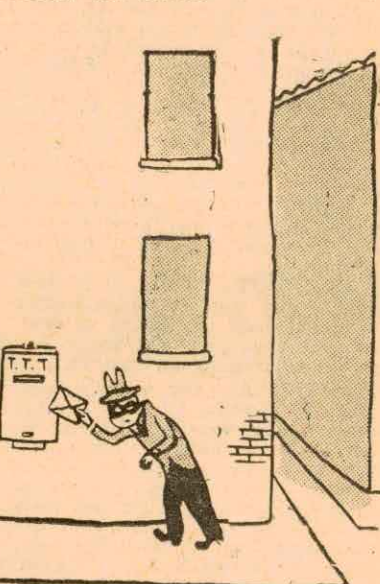
Δυο εταιρείες, ή μία γαλλική και ή άλλη ελληνική, ύστερ από μακρότατες και θυελλωδέστερες συζητήσεις στη Βουλή και στις εφημερίδες (1869—1875), ανέλαβαν να συνεχίσουν το έργο των αρχαίων Αθηναίων. Μα οι νεώτερες αποδόσεις του Λαυρίου, δεν ήσαν, φυσικά, ανάλογες με τις συζητήσεις και το θόρυβο που έγιναν γύρω από το ζήτημα της έκμεταλλεύσεώς του.

Είνε αδύνατο να φαντασθώ ή άναγνώστης το σούσουρο γύρω από το λαυριακό ζήτημα και τις καταστροφές που έφερε ή ιστορία αυτή. Ξετρέλλανε τους Έλληνες και τους έκανε να σκάδουν τη γή για να βρούν άνυπαρκτους θησαυρούς. Και πολλοί ξετινάχθηκαν στο τέλος!...

ΕΠ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

—Τώρα εξηγείται, βρε Κλέαρχε, εκείνη ή παράξενη επιμονή σου να με καλέσεις για φαί!...

Ταχυδρόμησης άνωμόνου επιστολής...

—Πώς συμβαίνει, φίλε μου, κάθε φορά που περνάτε από μπροστά μου, να σας πέφτουν τα χαρτιά!...

Ο Πατριάρχης ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Η πατριωτική δράσις του

Ο πλέον στερεός δεσμός του ξε- νιτεμένου Έλληνα με την μακρινή και φτωχή του πατρίδα είναι άναμφιδόλως ή Έκκλησία. Κι έτσι εξηγείται γιατί στις χώρες της Έγγυς και της Μέσης Ανατολής ή Έκκλησία, οι Ποιμενάρχαι του λαού παίζουν τό- σο σπουδαίο ρόλο. Ένωσούμε τα τέσ- σερα ιστορικά πατριαρχεία, της Κωνσταντινουπόλεως, της Αλεξαν- δρείας, των Ιεροσολύμων και της Αντιοχείας. Κάθε ένα από τα πα- τριαρχεία αυτά έχει την υπέροχη ι- στορία του, με τις μεγάλες μορφές των ιεραρχών που το κυβέρνησαν κα- τά διαστήματα τους θρύλους και τις παραδόσεις του.

Θα μάς άπασχολήση σήμερα το πατριαρχείο Αλεξανδρείας.

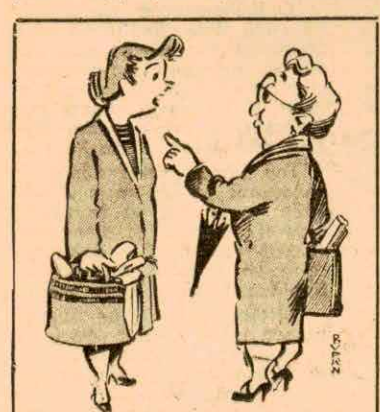
Στην έρευνά μου γύρω από τα προβλήματα του Αιγυπτιακού Έλ- ληνισμού, ξεκίνησα φυσικά, από το πατριαρχείο. Ο Πατριάρχης της Α- λεξανδρείας έχει δικαιοδοσία σε όλη την Αφρική και φέρει τον τίτλο του Πάπα. Σύμφωνα με μια παράδοση το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας είναι το αρχαιότερο από τ' άλλα τρία.

Οι τίτλοι του Πατριάρχου Αλε- ξανδρείας είναι οι έξης: Πάπας και Πατριάρχης της Μεγάλης Πόλεως Αλεξανδρείας, Λιδύης, Πενταπόλε- ως Αιθιοπίας και πάσης γής Αιγύ- πτου, Πατήρ πάντων, Ποιμήν ποι- μένων, Άρχιερεύς άρχιερέων. Τρίτος και Δέκατος των Άποστόλων και Κριτής της Οίκουμένης.

Σήμερα πατριαρχεύει στο θρόνο της Αλεξανδρείας ο πρώην Λεοντο- πόλεως Χριστόφορος. Η Ίερά Σύ- νδος, με άρχιγραμματέα τον άρχι- μανδρίτη Παρθένιο, άποτελείται ά- πό τους Μητροπολίτας, Τριπόλεως, Αξώμης, Λεοντοπόλεως, Ίωαννουπό- λεως, Πηλουσίου, Έρουπόλεως και Νουβίας.

Ο ρόλος του Πατριαρχείου από της εποχής της ιδρύσεώς του μέχρι σήμερα υπήρξε μεγάλος, γόνιμος, ιστορικός. Τόν πατριαρχικό θρόνο της πόλεως του Αλεξάνδρου έλάμ- πουναν πάντοτε μορφές άγωνιστών ιεραρχών, που και μέσα στις πιο αντίξοες συνθήκες ήξεραν να κρατούν ψηλά την σημαία των ελληνικών ι- δεωδών.

Σήμερα ο ρόλος αυτός, με την μείωσι της προπολεμικής δυνάμεως

—Αν δεν έχει ο δικός σας υπακάλης Κυρία Νίτσα μου έλα να πάρω από τον δικό μας σα- πούνι «ΣΑΝΤΕ» να το μεταχει- ριστής στη μπουγάδα και σε κά- θε λάτρω του σπιτιού και θα με ευγνωμονή. Πιο καλό σαπούνι ά- πό το «ΣΑΝΤΕ» δεν έχω ξα- ναθή.

των Έλληνικών παροικιών της Αιγύ- πτου, αλλά και της υπολοίπου Α- φρικής, είναι πλέον δύσκολος. Αλλά ο Πατριάρχης Χριστόφορος είναι, ό- πως είπαμε, δεινός άγωνιστής και ύ- πέρμαχος των δικαιωμάτων του ποι- μινίου του.

Σοβαρόν επίσης είναι και το ζήτη- μα της διαδοχής επί του πατριαρχι- κού θρόνου, διότι υπάρχει κίνδυνος, με το πλθος των Συρο-ορθόδοξων να ίδωμεν πολύ γρήγορα ίσως στο θρό- νο της Αλεξανδρείας Πατριάρχη, που να μην έχη καμμία σχέση με τον Έλληνισμό και την Ελλάδα. Αυτό φυσικά, θ' απέβαινε εις βάρος όλου του θέματος του άποδοιμου εις την Αφρική Έλληνισμού.

Ο σημερινός Πατριάρχης της Α- λεξανδρείας Χριστόφορος, ο οποίος προτού ανέλθι εις τον ανώτατον ι- ερατικών θρόνον υπήρξε μητροπολί- της Λεοντοπόλεως, γνωρίζει όλα αυ- τή τα μεγάλα προβλήματα και με κάθε τρόπον προσπαθεί να τα επί- λυση με τον καλύτερον και πλέον ευνοϊκόν διά την ελληνικήν οδοδο- ξίαν τρόπον.

Είνε εύτυχώς ο σημερινός ιεράρ- χης του Έλληνισμού της Αφρικής δεινός άγωνιστής από την πρώτην του νεότητα και δεν διστάει να κά- μη χρήση ρεαλιστικής πολιτικής και να λάβη έκτακτα μέτρα όταν διακυ- δεύονται, τυχόν, τα συμφέροντα του Πατριαρχείου και της Ορθοδοξίας. Αυτό συνέβη τελευταίως με την διέ- νεξιν μεταξύ του Πατριαρχείου και της κοινότητος των Συρο-ορθόδοξων της Αιγύπτου, στην οποία ο Πατρι- άρχης Χριστόφορος μετά πολλούς ά- γώνας είπε την τελευταία λέξη.

Ο Πατριάρχης με έδεχθη στα έπί της οδού Φουάτ κεντρικά γραφεία του Πατριαρχείου, στην αίθουσαν του θρόνου. Πρόκειται περί ενός σεδα- σμίου γέροντος με κατάλευκη γενει- άδα και με σπινθηρίζοντα από εύ- φυϊαν μάτια, που έχει αναλώσει τη ζωή του όλόκληρη υπέρ των ζητη- μάτων του Πατριαρχείου και των προβλημάτων γενικά που άφορούν τον Αιγυπτιακόν Έλληνισμόν.

Εμείνα επί μίαν ώραν σχεδόν συνομιλών με τον γρηαίον Ποιμενάρ- χην και διετίστωσα την βαθυτάτην γνώσιν του επί πάντος θεολογικι- κού ή κοινωνικού ζητήματος. Αδα- μαντίνο χαρακτήρος, ισχυρογώνιαν κάπως εις εξαιρετικές περιπτώσεις, πάντοτε όμως καλής πίστεως και ι- διαίτερα ανιδιολητής. Πτωχός ως ο έσχάτος των πιστών ορθόδοξων του ποιμινίου του. Η προσωπική του πε- ριοουσία περιορίζεται —χωρίς υπερ- βολήν— εις το ταπεινόν ράσον του, άπόδειξις και αυτό της εντίμου πε- νίας του άνδρος.

Για τις διαφορές της κοινότητος και του Πατριαρχείου ο Πατριάρχης Χριστόφορος έχει καθωρισμένη γνώ- μνη, την οποίαν δεν πρόκειται να συ- ζητήσω, δεδομένου ότι το θέμα εκ- φεύγει της αρμοδιότητος υίας άλλης δημοσιογραφικής έρευνης. Το μόνον, που θα είχε να εύχθώ κανείς θα ή- το να τερματισθώ όσον το δυνατόν γρηγορώτερα ή διαμάχη αυτή ή ό- ποια μοιραίως αποδίνει εις βάρος των συμφερόντων του Αιγυπτιακού Έλληνισμού.

Εμείνα όπως είπα αρκετά πλη- σίον του Πατριάρχου, παρακολουθών με σεβασμόν και ευχαρίστησιν την ομιλίαν του.

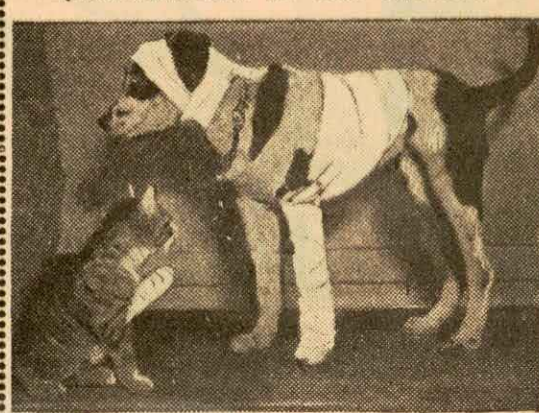
Και όταν τελικός ή συνέντευξις έληξε, με ώδήγησε ο ίδιος μέχρι της έξωθύρας, όπου με άποχαιρήτησε με καλωσύνην και μου είπε:

—Σε παρακαλώ να διαβίβω- σης μέσω του «Θσαυρού» τας εύχας μου προς τον Έλληνικόν λαόν. Του εύχομαι από τα βάθη της γεροντι- κής μου ψυχής, όλην την εύτυχίαν, την ειρήνην και την ευημερίαν των όποι- ων είναι άξιος.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΤΗΣ ΡΙΤΑΣ

Στο Παρίσι, ο δικηγόρος της Ρίτας Χαϊνουωθ, Τσάου Τόρεν και ο νομικός σύμβουλος του Άλφ Χάν, Μπάρτλεϋ Κουμ συζητούν τους όρους του δια- ζυγίου του ζεύγους. Η φωτογραφία αυτή άποτελεί την καλύτερη διάψευσι των φημών που κυκλοφορούν περί προσπαθειών του ζεύγους για συμφιλίωσι. Ο γωρισμός είναι όριστικός κι' άς λένε ότι θέλουν οι ...μυθιστοριογράφοι των ξένων εφημερίδων.

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ Ο ΑΤΟΜΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Πολύ άπασχολεί τελευταίως τους Νεοσοκείους το ζήτημα της προστασίας των κατοικίδιων ζώων από ένα ένδεονόμο ατομικό πόλεμο. Η Έταιρεία Προ- στασίας Ζώων όδοναγώς για τους ένδιαφερομένους ειδικά μαθήματα κατά τα όποια οι ζωόφιλοι μαθαί- νουν πως να προσφέρουν τις πρώτες βοήθειες στους πιστούς φίλους τους. Ανωτέρω δύο προαίονιοι έν- θροοι: ένας σκύλος και ένα γάτα, που νοσημοποι- ούνται στα μαθήματα αυτά για την εκμάθησι της έ- φαρμογής των ειδικών επιδέσεων.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΒΑΛΙΤΣΑ

Μία εταιρεία ταξιδιωτικών ειδών της Νέας Υόρκης έφτιαξε τη βαλίτσα αυτή από νάυλον, που έχει ένα ξεχωριστό χώρισμα από κάτω μέρος για τα πα- παπούτσια. Το χώρισμα αυτό κλείνει μ' ένα ειδικό φερμουάρ, που επιτρέπει στα παπούτσια ν' αερί- ζονται. Η πρακτική αυτή βαλίτσα στοιχίζει 15 δολ- λάρια και άδανισαν να την νοσημοποιούν ήδη όσοι βασέθηκαν τις παλιές κλασσικές βαλίτσες.

ΑΛ. Γ. ΠΩΠ.

IPIS

LAIT D'EMAQUILLANT

Καθαρίζει απαλυνει και τονώνει το δέρμα. Απαραίτητον δια τον καθαρισμόν του δέρματος.

Lada

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ

ΑΠΟΚΑ ΑΝΤ Γ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΝΟΣ 5

(Έγκρ. Υπ. Υγιεινής)

Είνε αδύνατο να φαντα- σθώ ή άναγνώστης το σού- σουρο γύρω από το λαυρι- ακό ζήτημα και τις κατα- στροφές που έφερε ή ιστο- ρία αυτή. Ξετρέλλανε τους Έλληνες και τους έκανε να σκάδουν τη γή για να βρούν άνυπαρκτους θησαυ- ρούς. Και πολλοί ξετινά- χθηκαν στο τέλος!...

ΕΠ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ίστορικό διήγημα

ΚΑΤΑ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνα, ὁ Γκασπάρ Μπρόλιο, γιὸς τοῦ περιφημοῦ κοντοτιέρου Γαστάλια, ἔγραψε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἱστορία τοῦ βασιλῆα Ἀλφόνσου τῆς Ἀραγωνίας καὶ τῆς Λουκρητίας ντ' Ἀλάντα. Κι' ἀπὸ τότε οἱ ποιητὲς οἱ μυθιστοριογράφοι κι' οἱ τραγουδιστὲς καταπίστηκαν ἀναρίθμητες φορὲς μ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Ἦταν τὸ ἔτος 1433. Ὁ Ἀλφόνσος τῆς Ἀραγωνίας εἰς ἀνέβη πρὶν ἀπὸ λίγων καιρῶν στὸ θρόνο τῆς Νεαπόλεως κι' εἶχε παντρευτῇ μιὰ μακρινή πριγκίπισσα σύμφωνα μὲ τὴν ὑποδείξει τῶν ἀνθρώπων τῆς αὐλῆς του, πού εἶχαν γιὰ

μάτα τοῦ βασιλῆα εἰσχωρεῖσαν ὡς τὰ κατὰ βῆμα τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀναστάτωση. Ποτὲ ἄλλοτε ὡς τότε δὲν εἶχε αἰσθανθῇ τόσο συγκίνησι...

Ὁ Ἀλφόνσος ἔμεινε μερικὲς

Ἐνα ἔργο ΕΙΔΥΛΛΙΟ

ὁδηγὸν στὴν ἐκλογὴ τοῦ τοῦ πολιτικὸν συμφέρον τοῦ μονάρχου τῶν.

Τὸ ἀνοικτὸ ἐκεῖνο παλινδρόμιο, ὁ νεαρὸς βασιλῆας, εἶχε ἀνέβη στὸ ἀλόγῳ του καὶ, περιστοιχισμένος ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη ἀκόλουθία, ἔκανε τὸν περίπατό του στὸν παραλινδρόμιο τοῦ Νεαπόλεως.

Τὴν ὥρα ἐκεῖνη, μιὰ δημοφιλὴς ἐπαίξε στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ τῆς μαζὶ μὲ τὰ μικρότερα ἀδελφία τῆς. Λεγόταν Λουκρητία ντ' Ἀλάντα καὶ καταγόταν ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. Εἶχε τὸ ἀτύχημα, ὅμως, νὰ χάσῃ πρὶν ἀπὸ λίγων καιρῶν καὶ τοὺς δύο γονεῖς τῆς κι' ἀπὸ τότε εἶχε ἀφοσιωθῇ στὴν ἀνατροφή τῶν δύο ἀδελφῶν τῆς, πού ἦταν τὸ ἕνα ἑξάκι καὶ τὸ ἄλλο ἑντεκά χρονῶν καὶ προσπαθοῦσε νὰ παίξῃ, ὅσο τῆς τὸ ἐπέτρεπε ἡ νεαρὴ ἡλικία τῆς— ἦταν δὲν ἦταν δέκα ὀκτὼ χρόνων — τὸ ρόλο τῆς ὑπεύθυνης κοινῆς τῶν.

Ἡ νέα, μόλις ἀκουσε τὸ θόρυβο πού ἔκαναν τὰ ἄλογα τῆς βασιλικῆς συνοδείας, ἄφησε τὰ παιγνίδια καὶ, τρέχοντας κοντὰ στὰ κάγκελλα, ἔβλεπε ἀνάμεσα στὰ κλωνοειδῆ μιὰ παρσαλιὰ, πού βρισκόταν ἐκεῖ, τὸ κεφάλι τῆς, γιὰ νὰ ἴδῃ ἐκείνους πού περνοῦσαν.

Ἡ βασιλῆας Ἀλφόνσος βλέποντας αὐτὸ τὸ ὁμορφὸ κεφάλι, τράβηξε τὰ χαλινάρια τοῦ ὁμορφικοῦ ἀλόγου πού καὶ στάθηκε.

Ἡ Λουκρητία ἔγινε τότε κατὰ κράτη καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἀνέβησαν νὰ τρέμουν... Τὰ βλέμ-

Ὁ βασιλῆας Ἀλφόνσος, βλέποντας τὸ ὁμορφὸ κεφάλι τῆς νέας, τράβηξε τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου καὶ στάθηκε...

στιγμὲς σ' αὐτὴ τὴ θέσι. Ἐπειτα, σπρουνῶν τὸ ἀλόγο τοῦ κι' ἀπομακρύνθηκε καλπάζοντας, μαζὶ μὲ κείνους πού τὸν συνόδευαν.

Ἡ ὁλόκληρη βασιλικὴ συνοδεία ἐξαφανίστηκε σὲ λίγο στὸ βάθος τοῦ δρόμου, σὰν ἕνα φευγαλέο κι' ἀπαστὸ δεινό. Καὶ τότε ἡ δημοφιλὴ Λουκρητία ἐξέπασε σὲ λυγμούς... Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀφθονοῦ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς καὶ τὸ στήθος τῆς ἀνατασσόταν ἀπὸ ἀναφυλλήτα, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ ποῖα ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἐξαιρετικῆς λύπης τῆς...

Ἀλλὰ καὶ στὸν Ἀλφόνσο ἐ-

πίσης ἡ νέα εἶχε κάμει πολὺ μεγάλη ἐντύπωση. Κι' ὁ βασιλῆας ἀρχισε νὰ περνᾷ κάθε ποῦ κατὰ τὰ παράθυρά τῆς, βαρεῖναστένάζοντας ἀπὸ ἀγάπη καὶ πόθο. Ἡ Λουκρητία παραμέριζε τότε τὰ βαρεῖα παραπετάσματα καὶ τοῦ γαμογελοῦσε.

Ἐνα χρόνον κράτησε αὐτὸ τὸ σιωπηλὸ εἰδύλλιο. Καὶ μιὰ μέρα, δύο ἄνθρωποι τῆς δόνας Λουκρητίας ἔφεραν στ' ἀνακτο-

—Ναί, ἀγαπημένε μου, πρόσθεσε, μὴν ζητᾷς ὅτι μπορεῖ νὰ κληιδώσῃ τὴν ὑπόληψί μου. Σὲ ἱκετεύω, καλέ μου!...

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆς βύθισε σὲ μεγάλη λύπη τὸν Ἀλφόνσο, πού ἦταν παντρεμένος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ προσφέρει τίποτε ἄλλο στὴ Λουκρητία ἀπὸ τὴν παρουσίαν ἀγάπης τοῦ.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸ γάμο του δὲν εἶχε ἀποκτήσει παιδιὰ. Κι' ἦταν ὅχι μόνον δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσις ἐνὸς βασιλῆα, σκεφτόταν, ν' ἀφήσῃ ἀπογόνους γιὰ νὰ τὸν διαδεχθῶν στὸ θρόνον του.

Ἐπεισε, λοιπόν, τὴν Λουκρητία νὰ πᾶν στὴ Ρώμη καὶ νὰ πέσῃ στὰ πόδια τοῦ Πάπα, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ ν' ἀκυρώσῃ τὸν πρώτον γάμον του, ἀφοῦ αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἐνωθῶν.

Ἡ νέα ἐξετέλεσε τὴ βασιλικὴ ἐπιθυμία, πού ἦταν ἄλλωστε καὶ δική τῆς.

Μὴν λογασιάζετε ἐμὲν εἰπε στὸν Κάλιστο τὸν 3ο ἀλλὰ τὸ βασιλῆα κι' ἀφέντη μου. Πὼς ὑποεῖτε νὰ τὸν καταδικάσετε νὰ γάσῃ κάθε ἐλπίδα ὅτι θ' ἀφήσῃ, πεθαίνοντας, στὸ θρόνον παιδιὰ, πού θάγουν στίς φλέβες τοῦς τὸ αἷμα του;

Ὁ Κάλιστος ὁ 3ος ὠστόσο, πού ἦταν ἀκαμπτος στὰ ζητήματα τῆς θῆκῆς καὶ τῆς ἀρετῆς, ἀνέστησε κατηχηματικὰ νὰ κάμῃ αὐτὴ τὴν ἀκύωσι κι' ἡ Λουκρητία νύκισε στὴ Νεάπολιν, μὲ τὴν καρδιά βαρεῖα ἀπὸ λύπη κι' ἀπελπίσιαν.

Τοῦ κάκου προστάθηκε ὁ Ἀλφόνσος νὰ τὴν κάμῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμην καὶ νὰ δεχτῇ τὴ θέσι τῆς παρόντος φίλης στὴν πλεονεία του, ἀφοῦ ἄλλωστε, αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ πραγματικὴ βασιλίσσα καὶ σύζυγός του.

Ἡ Λουκρητία ἔμεινε ἀμετάπειστη κι' ἕνα ποῦ ἀφοῦ ἀποκατέστησε τ' ἀδέφια τῆς ἔφυγε γιὰ νὰ πᾶν νὰ κλεισθῇ σ' ἕνα γειτονικὸ μοναστήρι, ὅπου ἔζησε ὡς τὰ βαθεῖα τῆς γεράματα.

Ἀπὸ τότε δὲν ἐναυσανανθῆκαν ποτὲ μὲ τὸ βασιλῆα. Ἀλλ' ὁ Ἀλφόνσος δὲν τὴν ἔχασε ποτὲ. Καὶ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια προσφέροντας τ' ὄνομά τῆς.

—Σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ μου! τῆς

ΛΟΥΝΤΟΒΙΚΟ ΜΠΟΝΙ

εἶπε. Μακροῦ σου, ἀγάπη μου, ὅλα μοῦ φαίνονται μαύρα κι' ἀσπρά. Σὲ λατρεύω!... Μὰ καὶ σὺ μ' ἀγαπᾷς. Λουκρητία εἰμαστέ πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Γιατὶ νὰ βασανίζομαστε χωρὶς λόγο; Γιατὶ νὰ μὴν γίνῃς δική μου, δική μου γιὰ πάντα, πολυαγαπημένη μου; Πές μου μονάχα μιὰ λέξη κι' ὅ,τι ποθεῖς θὰ γίνῃ. Μὰ νὴ βασανίζῃς περισσότερο τὴ φτωχὴ μου καρδιά. Εἰσαι ἡ μὴν γυναῖκα πού μοῦ ταιριάζει, Λουκρητία. Τὸ ἐνοίωσα αὐτὸ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ πού ἀντίκρισα τὸ γλυκὸ σου πρόσωπο, τὰ φωτεινὰ σου μάτια...

Ἡ Λουκρητία ἐκλαίγε ἀπὸ συγκίνησι καὶ χαρὰ. Ἀλλὰ μ' ὅλη τὴν ἀγάπης τῆς γιὰ τὸ βασιλῆα, τοῦ εἶπε καθαρά πὼς εἶχε κληρονομήσει ἕνα ἐντίμονο ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς κι' ὅτι αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχε τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὸ διατηρῇ ἀκλιβότο κι' ἀμόλυτο. Τὸν παρακάλεσε, λοιπόν, νὰ μὴν τῆς ζητήσῃ τίποτε πού νὰ ἔβαζε σὲ κίνδυνον τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψί τῆς.

—Ναί, ἀγαπημένε μου, πρόσθεσε, μὴν ζητᾷς ὅτι μπορεῖ νὰ κληιδώσῃ τὴν ὑπόληψί μου. Σὲ ἱκετεύω, καλέ μου!...

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆς βύθισε σὲ μεγάλη λύπη τὸν Ἀλφόνσο, πού ἦταν παντρεμένος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ προσφέρει τίποτε ἄλλο στὴ Λουκρητία ἀπὸ τὴν παρουσίαν ἀγάπης τοῦ.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸ γάμο του δὲν εἶχε ἀποκτήσει παιδιὰ. Κι' ἦταν ὅχι μόνον δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσις ἐνὸς βασιλῆα, σκεφτόταν, ν' ἀφήσῃ ἀπογόνους γιὰ νὰ τὸν διαδεχθῶν στὸ θρόνον του.

Ἐπεισε, λοιπόν, τὴν Λουκρητία νὰ πᾶν στὴ Ρώμη καὶ νὰ πέσῃ στὰ πόδια τοῦ Πάπα, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ ν' ἀκυρώσῃ τὸν πρώτον γάμον του, ἀφοῦ αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἐνωθῶν.

Ἡ νέα ἐξετέλεσε τὴ βασιλικὴ ἐπιθυμία, πού ἦταν ἄλλωστε καὶ δική τῆς.

Μὴν λογασιάζετε ἐμὲν εἰπε στὸν Κάλιστο τὸν 3ο ἀλλὰ τὸ βασιλῆα κι' ἀφέντη μου. Πὼς ὑποεῖτε νὰ τὸν καταδικάσετε νὰ γάσῃ κάθε ἐλπίδα ὅτι θ' ἀφήσῃ, πεθαίνοντας, στὸ θρόνον παιδιὰ, πού θάγουν στίς φλέβες τοῦς τὸ αἷμα του;

Ὁ Κάλιστος ὁ 3ος ὠστόσο, πού ἦταν ἀκαμπτος στὰ ζητήματα τῆς θῆκῆς καὶ τῆς ἀρετῆς, ἀνέστησε κατηχηματικὰ νὰ κάμῃ αὐτὴ τὴν ἀκύωσι κι' ἡ Λουκρητία νύκισε στὴ Νεάπολιν, μὲ τὴν καρδιά βαρεῖα ἀπὸ λύπη κι' ἀπελπίσιαν.

Τοῦ κάκου προστάθηκε ὁ Ἀλφόνσος νὰ τὴν κάμῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμην καὶ νὰ δεχτῇ τὴ θέσι τῆς παρόντος φίλης στὴν πλεονεία του, ἀφοῦ ἄλλωστε, αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ πραγματικὴ βασιλίσσα καὶ σύζυγός του.

Ἡ Λουκρητία ἔμεινε ἀμετάπειστη κι' ἕνα ποῦ ἀφοῦ ἀποκατέστησε τ' ἀδέφια τῆς ἔφυγε γιὰ νὰ πᾶν νὰ κλεισθῇ σ' ἕνα γειτονικὸ μοναστήρι, ὅπου ἔζησε ὡς τὰ βαθεῖα τῆς γεράματα.

Ἀπὸ τότε δὲν ἐναυσανανθῆκαν ποτὲ μὲ τὸ βασιλῆα. Ἀλλ' ὁ Ἀλφόνσος δὲν τὴν ἔχασε ποτὲ. Καὶ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια προσφέροντας τ' ὄνομά τῆς.

—Σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ μου! τῆς

ΛΟΥΝΤΟΒΙΚΟ ΜΠΟΝΙ

Ὁ πεδῖον τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑπερήχων ἐπεκτείνεται κάθε μέρα χάρις στίς νεώτερες ἐρευνες τῶν ἐπιστημόνων.

Τὸ αὐτὸ μας ἀκούει, ὡς γνωστόν, ἤχους, πού ἀντιστοιχοῦν μέχρι 20.000 παλμικῶν δονήσεων κατὰ 1". Πέραν ἀπὸ τὴν 20.000 δονήσεις, ἀρχίζει τὸ μυστηριώδες βασίλειον τῶν ὑπερήχων πού ἐκτείνονται μέχρι 300.000 δονήσεων κατὰ 1" καὶ ἴσως περισσότερες. Τοὺς ὑπερήχους αὐτοὺς δὲν τοὺς ἀκούμε.

Οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες μελέτησαν ἰδίως κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸ τὸ δυνατόν τῆς χρησιμοποίησιν τῶν ὑπερήχων γιὰ τὴν καταστροφή τῶν καρκινωδῶν ὄγκων.

Κατὰ τὰ γενόμενα πειράματα, παρήχθησαν ἕνα ἢ δύο καρκινώματα σὲ μεγάλῳ ἀσθινὸν ποντικῶν. Τὰ ζῶα αὐτὰ χωρίστηκαν κατόπιν σὲ δύο κατηγορίες καὶ τὰ ἀνήκοντα στὴν πρώτη ὑπεβλήθησαν στὴν ἐπίδρασι ὑπερήχων. Παρατηρήθη,

Ἀσθενὴς πού πάσχει ἀπὸ καρκίνου τοῦ στόματος, ὑποβάλλεται σὲ θεραπεία ὑπερήχων μὲ τὸ εἰδικὸ μηχανήμα.

τῆς παραμικρῆς βλάβης τῶν γειτονικῶν ὑγιῶν ὁσίων.

Ἐγίναν ἐπίσης πειράματα σὲ ζῶα συνδιασμοῦ ἐφαρμογῆς ὁρίσιν καὶ ὑπερήχων. Μολοντί τὰ ἀποτελέσματα ἦταν ἀπολύτως ἱκανοποιητικά, ἡ μέθοδος αὐτὴ δὲν δοκιμάστηκε ἀκόμη σὲ ἀνθρώπους.

Οἱ ὑπερήχοι ἀπέδωσαν ἐπίσης πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα στὴν θεραπεία διαφόρων μορφῶν ἐκζέματος καὶ ἐλκῶν τοῦ δέρματος.

Μέχρι τοῦδε, οἱ ὑπερήχοι ἐδοκιμάσθησαν σὲ ὑπερἐξήκοντα ἀσθενεῖς, μὲ ἀποτελέ-

τερεῖσεις, ποσοστὸν σημαντικῶν. Οἱ ὑπερήχοι ἀπέδωσαν, ἐξ ἄλλου, ἐξαιρετὰ ἀποτελέσματα στὴν θεραπεία τῶν ἀρθριτικῶν παρὰμορφώσεων. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τῆς θεραπείας ἐγγίζουσι τὰ ὅρια τοῦ θαύματος.

Στὸ βρογχικὸ ὄστημα, οἱ ὑπερήχοι ἀπέδωσαν θεραπείας 17% καὶ καλυτερεύσεις 40%. Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ὑπερήχων στὴν περίπτωσιν αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεταί μ' ἐξαιρετικὰ μεγάλη προσοχή, γιὰ νὰ μὴν χιχθῇ ἡ καρδιά.

Οἱ ὑπερήχοι ἀπέδωσαν ἐπίσης ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα σὲ περιπτώσεις ὑπεριδρώσεως (54%), ἐνῶ οἱ ἀκτίνες X εἶχαν ἀποδώσει μέτρια ἢ μηδαμινὰ ἀποτελέσματα.

Ὅχι λιγώτερο ἱκανοποιητικὰ ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα πού ἀπέδωσαν οἱ ὑπερήχοι σὲ περιπτώσεις νευρικής ἀκράτειας τῶν οὐρῶν. Πολλοὶ ἐπιστήμονες ὥστόσο, ἀποδίδουν αὐτὲς τῆς θεραπείας στὸν ψυχικὸ κυρίως παρὰγοντα, στὴν ἐκ τῶν προτέρων, δηλαδὴ, πεποίθησιν τοῦ ἀσθενοῦς ὅτι θὰ θεραπευθῇ μὲ τὸ νέο «θανατοποιογὰ» μέσον.

Οἱ ὑπερήχοι ἀπέδωσαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα καὶ σὲ περιπτώσεις ἐνδορρητιτίδας, ὁστεομυελίτιδος γαστρικοῦ ἔλκους, φλεγμονῶν, κτλ. Μὲ πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα ἐφορούσθησαν ἐπίσης εἰς τὴν Αὐστρίαν στὴν θεραπεία τῆς ὁστροκλήρυνσης, τῶν παθήσεων τοῦ ἱμμορροῦ ἀνδρῶν κτλ.

Μὲ τοὺς ὑπερήχους συμβαίνει ὅτι καὶ μὲ τῆς ἀκτίνες X ἢ τῆς ἀκτίνης τοῦ ραδίου. Δὲν ἐξορύσκει ἀκόμη ποῖες εἶνε οἱ καταλλήλως ἐδῶσεις, οὔτε ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος γιὰ κάθε ἐφαρμογή. Οἱ ἐπιστήμονες προνοοῦν κατ' ἀνάγκην ψηλαφῆτα. Πιστεύεται, ὅμως, ὅτι, σὲ πολὺ προσεγγεῖς μέλλον, οἱ ὑπερήχοι θὰ ἀποτελέσουν ἕνα σπουδαῖοτατο ὄπλο στὰ χεῖρά τῆς ἐπιστήμης.

Οἱ ὑπερήχοι ΘΕΡΑΠΕΥΟΥΝ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ

Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν καὶ σὲ ἄλλες ἀσθενεῖς

λοιπόν, τὸ ἐξῆς: Οἱ αὐτόματες θεραπείες στὰ ζῶα πού δὲν εἶχαν ὑποβληθῇ στὴν ἐπίδρασι ὑπερήχων ἀνῆλθαν μόλις σὲ 10%. Ἐνῶ στὰ ἄλλα ἔφθασαν σὲ ἀναλογία 50% χωρὶς ὑποτροπὴ. Μία ἐξαιρετικὴ παρατήρησις εἶνε ἡ ἐξῆς: Στὰ ζῶα στὰ ὁποῖα εἶχαν σχηματισθῇ δύο καρκινώματα, μόνον τὸ ἕνα ὑπεβλήθη στὴν ἐπίδρασι ὑπερήχων. Παρὰ τὸ γεγονός αὐτὸ, εἶχαν καὶ τὰ δύο τὴν ἴδια ἐξέλιξι: εἴτε πρὸς τὴν θεραπεία, εἴτε πρὸς τὸ θάνατο. Τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν κατέστη δυνατόν νὰ ἐρμηνευθῇ μὲ τρόπον ἱκανοποιητικόν. Ὑποτίθεται πάντως, ὅτι οἱ ὑπερήχοι δὲν ἔχουν μόνον τοπικὴ ἐπίδρασι, ἀλλὰ ἐνεργοῦν σ' ὅλο τὸν ὁργανισμό.

Στοὺς ἀνθρώπους οἱ ὑπερήχοι ἐφορούσθησαν μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν θεραπεία διαφόρων κακοήθων ὄγκων τοῦ δέρματος. Πολλοὶ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι θὰ ἦταν δυνατόν νὰ θεραπευθοῦν ἐπίσης καὶ ἐσωτερικὰ καρκινώματα ἀν διαθέταμε κατάλληλα ὄργανα, πού νὰ διέσπειραν κατὰ τρόπον ὁμοιόμορφο στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὄγκου τοὺς ἀπαιτούμενους ὑπερήχους, χωρὶς τὸν κίνδυνον

σμάτων ἄλλοτε περισσότερο καὶ ἄλλοτε λιγώτερο ἱκανοποιητικά. Ἡ ἐνερgetικὴ ἐπίδρασις σὲ πλείστες περιπτώσεις φαίνεται ὅτι ὀφείλεται στὸ ὅτι ἐπιταχύνουν καὶ ζωηρεύουν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Θεωρεῖται ἀναμφισβήτητο, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἐπιδρῶν στὸ σύνολο τοῦ ὁργανισμοῦ διὰ μέσου τοῦ νευροφυτικῆς συστήματος.

Σὲ περιπτώσεις ἰσχυρῆς, νευραλγίας, νευριτίδων κλπ, οἱ θεραπείες πού ἐπετετεύθησαν μὲ ὑπερήχους ἔφθασαν σὲ ἀναλογία 60%. Παρατηρήθησαν ἐπίσης 20% αἰσθηταὶ καλυ-

Καρκίνος τοῦ δέρματος στὸ πρόσωπο πού θεραπεύθηκε μὲ ὑπερήχους. Ἀριστερά: Ἡ ἀσθενὴς πρὶν ἀπὸ τὴν θεραπεία. Στὸ μέσον: Ἐπειτα ἀπὸ ἑπτὰ ἐφαρμογὰς ὑπερήχων. Δεξιά: Πλήρης θεραπεία τοῦ καρκίνου.

Ο Τζόε οδηγούσε το αυτοκίνητο. Καθώς έβγαζαν από την πόλη, ο Λίππο, που καθόταν πλάι του, έσκυψε προς το μέρος του και του είπε να πάρουν έναν πλάγιό δρόμο, που περνούσε από μια απόκορη κηφήνη κ' έρημη τοποθεσία.

— "Όχι, απάντησε ο Τζόε. Θ' ακολουθήσουμε τη λεωφόρο. Έτσι θα κερδίσουμε είκοσι τουλάχιστον λεπτά."

Ο Λίππο του παρατήρησε ότι η λεωφόρος περνούσε από δυο ή τρία προάστια κι' ότι έτσι θα περνούσαν πάνω στους αστυνομικούς, ενώ, αν έπαιρναν το δρόμο των βουνών, είχαν πολύ μεγαλύτερες πιθανότητες να ξεφύγουν.

— "Ανοήσιες! είπε ο Τζόε. Γιατί σε τρομάζουν οι αστυνομικοί; αφού κανείς δεν μας ζητάει απ' αυτό το μέρος."

Ο Λίππο αναγκάστηκε, στο τέλος, να συμφωνήσει μαζί του. Αλλά δεν ήταν ησυχος. Καί, σε μία στοσόφ, άπλωσε, ξαφνικά, το χέρι του και γύρισε το κλειδί της μίζας. "Επειτα τράβηξε με όρμη το χειρόφρενο."

Το αυτοκίνητο τραντάχθηκε ολόκληρο και σταμάτησε έπειτα από μερικά μέτρα.

Ο Τζόε τον άγριοκύταξε.

— Τρελλάθηκες; του φώναξε.

— Προτιμώ να πάω με τα πόδια, απάντησε ο Λίππο. "Η απόστασις δεν είναι μεγάλη ως τον κρουώνα μας."

— Κάμε όπως θέλεις, απάντησε ο Τζόε, ενώ ξανάβαζε το αυτοκίνητο σε κίνηση.

Ο κρουώνας τους ήταν ένα μικρό σπιτάκι κοντά στις όχθες του Χούδσον. Πήγαιναν εκεί κάθε τόσο και παρίσταναν τους έρασιτέχνες ψαράδες. Ποιός, λοιπόν, θα μπορούσε να υποπτευθεί πως αυτοί οι δυο φιλήσυχοι άνθρωποι είχαν ληστέψει πριν από λίγη ώρα μια Τράπεζα κι' είχαν σκοτώσει τον ταμία της; Είχαν φύγει κατόπιν βιαστικά, ενώ οι αστυνομικοί έτρεχαν προς την αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη που είχαν πάρει κάνοντας τη σκέψη πως θα προσπαθούσαν να φύγουν από το ανατολικό μέρος της πόλεως.

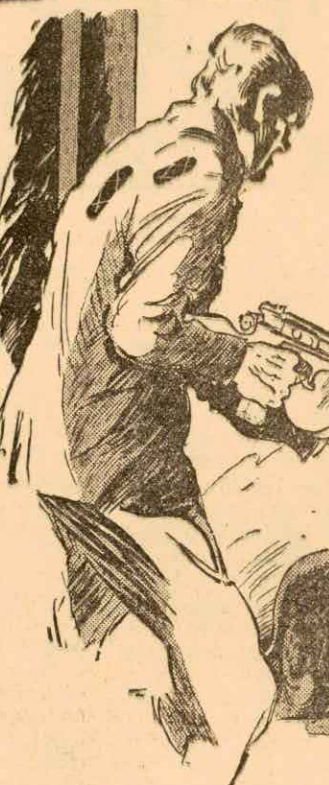
Οι δυο γκάνγκστερς όμως, είχαν διευθυνθεί θαρραλέα προς το κέντρο της πόλεως — αυτό ήταν μια ξευπνη ιδέα του Τζόε — και κατόπιν βγήκαν από το βόρειο μέρος. Και το τέχνασμα είχε πιάσει.

Ο Λίππο βάδιζε τώρα με μενάλα βήματα πάνω στον έξογκο δρόμο. Από τη στιγμή που είχε κατεβεί από το αυτοκίνητο αισθανόταν

τον έαυτο του πιο ασφαλίσμενο.

Στο μεταξύ, θα είχαν ελπίσει, βέβαια, όλα τα αστυνομικά τμήματα της περιοχής κι' οι αστυνομικοί θα έτρεχαν δεξιά κι' αριστερά αναζητώντας τους δραστές

Τιμωρία

Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε με όρμη και παρουσιάστηκε ο Τζόε κρατώντας ένα αυτόματο όπλο στο χέρι...

της ληστείας. "Αλλά, σκεφτόταν ο Λίππο, γιατί τάχα θα υποπτευόνταν αυτόν περισσότερο από όποιονδήποτε άλλο διαδότη;

Δεν άφισε, ωστόσο, από το χέρι του τη λαβή του περιστροφικού, που είχε μέσα στην τσέπη του παλτού του.

Ξαφνικά, ένας αστυνομικός πάνω σε μια μοτοσυκλέτα βγήκε από έναν πλάγιό δρόμο. Βλέποντας το Λίππο, διευθύνθηκε προς το μέρος του και σταμάτησε απότομα τη μηχανή του.

— "Από που έρδασατε; ρώτησε."

— "Αντί για απάντησι, ο Λίππο έβγαλε με άστροπιαία ταχύτητα το περιστροφικό και πίεσε δύο φορές τη σκανδάλη."

Ο αστυνομικός κυλίστηκε αμέσως κάτω. Οι δυο σφαίρες τον είχαν χτυπήσει ή μια στο στήθος κι' η άλλη στην κοιλιά.

Ο Λίππο πήγε τότε κοντά και, σκύβοντας πάνω του, είδε πως ήταν νεκρός. Τοιμαζόταν ν' απομακρυνθεί, όταν, μια ιδέα πέρασε, ξαφνικά, από το μυαλό του.

Χωρίς να χάει καιρό, άρπαξε αμέσως τον αστυνομικό από τα πόδια και τον τράβηξε πίσω από κάτι θάμνους, που βρίσκονταν εκεί κοντά. Γύρισε κατόπι και πήρε τη μοτοσυκλέτα.

— "Υστερα από μερικά λεπτά, ο Λίππο, φορώντας τη στολή του θύματός του κι' άνεβασμένος στη μοτοσυκλέτα του, έτρεγε πάνω στο μεγάλο δρόμο. Οι δυο τρύπες στο στήθος και την κοιλιά της στολής δεν διακρίνονταν καθόλου σχεδόν."

Όταν έφθασε στη γειτονική πολίχνη, είδε μερικούς αστυνομικούς που σταματούσαν τ' αυτοκίνητα και ήλεγχαν τις ταυτότητες εκείνων

Οι προφυλάξεις ήταν, λοιπόν, περιττές. Ο Λίππο άρχισε να τρέχει προς το μέρος του σπιτιού.

Ήταν πια σίγουρος για τη σωτηρία του, για το θρίαμβό του.

Αλλά ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε με όρμη και στο άνοιγμα εμφανίστηκε ο Τζόε, κρατώντας ένα αυτόματο όπλο στο χέρι.

Ο Λίππο δεν πρόφτασε να του φωνάξει πως δεν έπρεπε να γελαστή από τη στολή που φορούσε και πως δεν ήταν αστυνομικός μα ο πιστός σύντροφός του

Οι σφαίρες άρχισαν να πέφτουν σαν βροχή πάνω του και σωριασθηκε νεκρός.

Ο Τζόε που φαντάστηκε πως οι αστυνομικοί είχαν ανακαλύψει το κρησφύγετό του, βγήκε από το σπίτι κι' άρχισε να τρέχει σαν τρελός, χωρίς να ξέρει πού έπρεπε να διευθύνει τα βήματά του. Σε λίγο έπεσε πάνω σε μια περιπόλο αστυνομικών με μοτοσυκλέτες, που είχαν ακούσει τους πυροβολισμούς κι' έτρεχαν για να ιδούν από πού προέρχονταν. Ο γκάνγκστερ σήκωσε το αυτόμάτο του και τοιμάστηκε να πείσει τη σκανδάλη.

— "Αλλά, οι αστυνομικοί δεν του έδωσαν τον καιρό. Είχαν βγάλει κι' όλους τα περιστροφικά τους κι' άρχισαν να πυροβολούν εναντίον του..."

Ο Τζόε άφισε τότε το όπλο από τα χείλια του κι' έπεσε μπρούμυτα στο έδαφος με το σώμα διάτρητο από σφαίρες.

ΟΥΓΚΟ ΚΑΜΠΟΛΕΡ

"Αλλά, ο Λίππο ήταν άνθρωπος πολύ προνοητικός."

Κάθε του δουλειά την έκανε με σύστημα. Δεν του άρεσαν οι πρόχειρες δουλειές, οι γκάφες. Για να είναι σίγουρος, ένας γκάνγκστερ πρέπει να προσέχει το καθετί να υπολογίζει, να λαμβάνει τα μέτρα του.

Σταμάτησε, λοιπόν, τη μοτοσυκλέτα, την έκρυψε μέσα σε μια τάφρο κι' άρχισε να προχωρή με προφύλαξη προς το μέρος του σπιτιού.

Πού μπορούσε να ξέρει; Οι αστυνομικοί ίσως να είχαν ψηφισθεί κάτι και να είχαν στήσει καρτέρι.

— "Αλλά, έπειτα από μερικά βήματα, διέκρινε το αυτοκίνητο του Τζόε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού."

Ήσυχασε τότε. Γιατί αυτό σήμαινε πως όλα είχαν πάει καλά και πως δεν είχε κανένα λόγο να φοβάται.

Για να φτάσει ο Τζόε στο σπίτι, οι αστυνομικοί είχαν χάσει τα ίχνη τους, τα είχαν θαλασλώσει, δεν ήξεραν, οι βλάκες, τί τους γινόταν.

Οι προφυλάξεις ήταν, λοιπόν, περιττές. Ο Λίππο άρχισε να τρέχει προς το μέρος του σπιτιού.

Ήταν πια σίγουρος για τη σωτηρία του, για το θρίαμβό του.

Αλλά ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε με όρμη και στο άνοιγμα εμφανίστηκε ο Τζόε, κρατώντας ένα αυτόματο όπλο στο χέρι.

Ο Λίππο δεν πρόφτασε να του φωνάξει πως δεν έπρεπε να γελαστή από τη στολή που φορούσε και πως δεν ήταν αστυνομικός μα ο πιστός σύντροφός του

Οι σφαίρες άρχισαν να πέφτουν σαν βροχή πάνω του και σωριασθηκε νεκρός.

Ο Τζόε που φαντάστηκε πως οι αστυνομικοί είχαν ανακαλύψει το κρησφύγετό του, βγήκε από το σπίτι κι' άρχισε να τρέχει σαν τρελός, χωρίς να ξέρει πού έπρεπε να διευθύνει τα βήματά του. Σε λίγο έπεσε πάνω σε μια περιπόλο αστυνομικών με μοτοσυκλέτες, που είχαν ακούσει τους πυροβολισμούς κι' έτρεχαν για να ιδούν από πού προέρχονταν. Ο γκάνγκστερ σήκωσε το αυτόμάτο του και τοιμάστηκε να πείσει τη σκανδάλη.

— "Αλλά, οι αστυνομικοί δεν του έδωσαν τον καιρό. Είχαν βγάλει κι' όλους τα περιστροφικά τους κι' άρχισαν να πυροβολούν εναντίον του..."

Ο Τζόε άφισε τότε το όπλο από τα χείλια του κι' έπεσε μπρούμυτα στο έδαφος με το σώμα διάτρητο από σφαίρες.

ΟΥΓΚΟ ΚΑΜΠΟΛΕΡ

ΔΥΝΑΜΙΚΗ γυναίκα, η αυτοκράτειρα 'Αριάδνη. Σ' εποχή που το θηλυ ζούσε σε ασυμμετρική σχεδόν απομόνωση χωρίς να έχει το δικαίωμα να εκδηλώνει (να βγαίνει απ' το σπίτι) όποτε ήθελε, κι' ήταν υποχρεωμένη να χαμηλώνει τα μάτια όταν μιλούσε με άντρα, έστα και με τον πατέρα της, — σ' εποχή, λοιπόν, που οι νόμοι δεν την ανέγνωριζαν ως μάρτυρα στα δικαστήρια, η 'Αριάδνη κατόρθωσε με την ισχυρή της θέληση ν' ανεβάσει δυο βασιλείς, συζύγους της, στο θρόνο του Βυζαντίου.

Σκληρή γυναίκα, η αυτοκράτειρα 'Αριάδνη. Όταν διαφώνησε με τον ένα απ' αυτούς, δεν διάταξε να τον βάλει ζωντανό, μέσα σε μια μεγαλοπρεπή λάνκα, είνε η άλλη. Όπως επίσης δεν της στοίχιζε τίποτα να διατάξει να ρίξουν σε μία στέρνα τον θείο της, το Βασιλικό, που τόλμησε να διεκδικήσει το στέμμα, μαζί με τη γυναίκα του και τα παιδιά του, και να τους αφήσουν να πεθάνουν της πείνας.

Ήταν αληθινή κόρη του Λέοντος Α' του Μεγάλου του Μακελλή (χασάπη) (457—474) και της Βηρίνας.

Στο Λέοντα έλαχε άνωθεν ο κληρος ν' άνευρη το θάνατο του άγίασμα της Ζωόδοχου Πηγής. Η ιστορία αυτή έγινε τον καιρό που πριν ακόμα καταταγή στο στρατό ο Λέων, έκανε άλλοτε το μακελλή (χασάπη) και άλλοτε διαφορές δουλείας του ποδαριού. Τον βοηθούσε κι' η γυναίκα του για να βελτιώσουν τα οικονομικά τους, κι' ήταν περιζήτητη απ' τα μακελλία της πόλεως: τα δαχτυλά της έστριβαν τα «χορδοκουλία» (άντερα για το κοκορέτσι) με καταπληκτική ταχύτητα και εύλυκτα. Η ίδια ή φωνή, που υπέδειξε στο Λέοντα το μέρος, όπου βρισκόταν η πηγή, σε μια μαγευτική τοποθεσία, καταπράσιναν από πλατάνια και κυπαρίσσια, έξω απ' τα τείχη της Πόλεως, η ίδια μυστηριώδης φωνή του προανήγγειλε ότι μια μέρα θα γινόταν βασιλεύς. Κι' όταν πραγματοποιήθηκε η προφητεία, ο Λέων έχτισε εκεί, από εύγνωμοσύνη, ένα ναό, της Θεοτόκου των Πηγών, που τον καλλύπανε αργότερα ο 'Ιουστινιανός Α', επειδή ήπιε απ' το άγίασμα και θεραπεύθηκε από τη δυσουρία που έπασχε.

Μετά το θάνατο του Μαρκιανού (457), το στέμμα ανήκε δικαιοπατικά στον Άλανο στρατηγό Άσπαρ, τον πιο ισχυρό άρχοντα της αυτοκρατορίας. Ήταν, όμως, ξενικής καταγωγής και άρειανος, αρετικός δηλαδή. Δύο ανυπόβλητα εμπόδια για την ανάρρησή του στο θρόνο. Εστέφθη, λοιπόν, βασιλεύς ο Λέων, αξιωματούχος τότε.

Πριν περάσει πολύς καιρός, ο βασιλεύς, θέλοντας να περιορίσει τις αξιώσεις των ξένων μισοφόρων, που υπηρετούσαν στο κράτος, διάταξε να σκοτώσουν τον Άσπαρ, που ήταν απ' τους κυριώτερους άρχηγούς των, και τα δυο παιδιά του. Στην ύποθεσι αυτή τον βοήθησε πολύ κάποιος Ζήνων, αξιωματούχος των 'Ισαύρων, σκληρών πολεμιστών της Μικράς 'Ασίας. Ο αυτοκράτορας τον συμπάθησε τόσο, ώστε του έδωσε γυναίκα την κόρη του 'Αριάδνη.

Δεν μπορούσε να φαντασθεί ότι ο γάμος αυτός θα γινόταν άφορη ν' άρχισεν ένας ύπουλος και αμείλικτος άγών επικρατήσεως μεταξύ της θυγατέρας του και της μητέρας της, της Βηρίνας. Στο Παλάτιον δεν υπήρχε θέσις για δυο ταυτόχρονας γυναίκες τόσο φιλόδοξες, εγωίστριες και αυταρχικές...

Όταν πέθανε ο Λέων ο Α', τον διεδέχθη ο γιός του Ζήνωνος και της 'Αριάδνης, μικρό παιδί ακόμα, υπό την κηδεμονία των γονέων του. Μια μέρα, άρρώστησε βαρεια. Η μητέρα του, ταλαιπαίνοντας ότι δεν θα ζούσε και βλέποντας ότι η μητέρα της βυσσοδομούσε για να στεφθεί ο αδελφός της ο Βασιλικός και όχι ο γαμπρός της, καταφύγει σε μια τολμηρή ενέργεια: Βάζει τον ανήλικο γιό της να στέφει βασιλέα τον πατέρα του λίγες ώρες πριν κλείσει τα μάτια του.

Η Βηρίνα είχε χάσει το παιγνίδι. Μα δεν κατέθεσε τα όπλα. Όσο καιρό της άφηναν διασείμα οι φροντίδες της για την ανέγερσι εκκλησιών, τον διέθετε σε ραδιουργίες εναντίον της κόρης της και του γαμπρού της, — εκτός αν ήταν άπασχολημένη με καμιά έρωτική περιπέτεια. Είχε φλογερή ιδιοσυγκρασία ή πρώην μακελλίσσα...

Επί βασιλείας Ζήνωνος (474—491) δεν συνέβησαν εξαιρετικά γεγονότα. Ο άνθρωπος αυτός, που ζούσε κάτω απ' την τρομοκρατία δυο γυναικών, της πεθεράς του και της συζύγου του, δεν ήταν από εκείνους που σφραγίζουν μια εποχή με την ισχυρή προσωπικότητά τους. Επί πλέον, συχνές κρίσεις επιληψίας τον μετέβαλλαν σε πτώμα. Ωστόσο έκανε κάτι πολύ σπουδαίο: έθεσε τις βάσεις της πολεοδομικής του Βυζαντίου.

Την εποχή εκείνη, δεν υπήρχε στη βασιλίδα των πόλεων μια συνοικία κάπως ευπρόσδεκτη. Μέγαρος, καλύβες, ναοί και σπιτία ήταν χτισμένα ανάκατα σε δρόμους κατασκευασμένους χωρίς ρυθμό, ανάλογα με την εμπνεύσι του κάθε εργολάβου. Ο Ζήνων επέβαλε κάποια άρμονία στη ρυμοτομία. Ήρισε μεταξύ άλλων ότι οι δρόμοι έπρεπε να έχουν πάρδος τουλάχιστο 3 μέτρα και οι εξώστες να βρίσκονται 4 μέτρα και 50 πάνω απ' την επιφάνεια της γης. Σπουδαία καινοτομία που ήταν επίσης το ότι εθεσπίσε όλοι οι ύπόνομοι να καταλήγουν στη θάλασσα.

Ενώ ο αυτοκράτορας επάσχισε να ευτρέψει την πρωτεύουσά του, η πεθερά του δεν έπαυε να συνωμοτεί εναντίον του. Και κατόρθωσε, τέλος, να οργανώσει μια επανάστασι, για να τον ανατρέψει. Ο Ζήνων φοβήθηκε. Ήξερε καλά με ποιόν είχε να κάνει... Έφυγε, λοιπόν, κρυφά απ' το Βυζάντιο και πήγε σε μια επαρχία, αφήνοντας στη γυναίκα του τη φροντίδα να τα βγάλει πέρα μόνη της.

Η στάσις εξερράγη, με πρωτοφανή όρμη και με τρομερή αργιότητα ασυνήθιστη και σ' αυτά ακόμα τα χρονικά του Βυζαντίου ίσως έπειδι είχε άρχισι μια γυναίκα... Οι επαναστάτες έπρονένησαν μεγάλες καταστροφές στην Πόλη. Μεταξύ άλλων, έκασαν και το Πανδιδάκτριον, ίδρυμα του Θεοφίλου του Β', με τη δημοσία βιβλιοθήκη του, που περιλάμβανε 120.000 τόμους.

Η Βηρίνα έβριόμυε. Και ανέβασε στο θρόνο τον αδελφό της το Βασιλικό. Μα ο θρίαμβός της δεν βάσταξε πολύ. Είχε, βλέπε-

τε, έναν αντίπαλο εξ ίσου δυναμικό: την ίδια της την κόρη. Η 'Αριάδνη δεν ήταν Ζήνων. Δεν θ' άφηνε να της αποσπασουν το στέμμα απ' το κεφάλι. Συγκέντρωσε, λοιπόν, τους όπαδούς της και επέτρεψε κατά το θέιο της, κατά της μητέρας μέλλον.

Επακολούθησαν σκληρές και πολύνεκρες μάχες. Τέλος, τα στρατεύματα του Βασιλικού νικήθηκαν, και ο άρχηγός τους έγκατέλειψε το Παλάτιον και κατέφυγε σε μια εκκλησία, άσυλο απαράβιαστο.

Βγήκε από κεί μέσα μονάχα αφού η αυτοκράτειρα του έδωσε την κατηγορηματική ύπασχεσι ότι θα του χάριζε τη ζωή. Μόλις, όμως, πήγε σπίτι του και, πριν ακόμα προφθάσει να φιλήσει τη γυναίκα του και τα παιδιά του, τους έπιασαν δλους μαζί και τους έρριξαν — κατά διαταγή της 'Αριάδνης — σε μια βαθεία στέρνα, όπου τους άφσαν να πεθάνουν μαρτυρικά, από πείνα, κρύο και δίψα.

Στο μεταξύ, επανήλθε στην πρωτεύουσα του ο Ζήνων... νικητής και τροπαιούχος...

Όσο για τη Βηρίνα, η κόρη της δεν τόλμησε να της επιβάλει την ποινή που θα της άξιζε ίσως. Την τιώρησε, όμως, μ' άλλο τρόπο, που της στοίχισε περισσότερο: Την έστειλε έξωρια σ' ένα νησι, μακριά απ' τους διαδρόμους των ανακτόρων και απ' τους αλίκους κύκλους, όπου συνωμοτούσε και ραδιουργούσε.

Η μακελλίσσα δεν μπόρεσε να ζήσει πολλόν καιρό στην άδράνεια της έξορίας. Πέθανε στα 484, από μαρσμο ίσως.

Η στάσις που εκράτησε ο Ζήνων όταν κινδύνευσε ο θρόνος του, κάθε άλλο ήταν παρά ανδρική. Η 'Αριάδνη δεν μπορούσε πια να νοιώθει έκτιμησι για το δειλό σύζυγό της. Κι' η περιφρόνησι, που ένοιωθε γι' αυτόν μετεβλήθη σε έχθρότητα, αντίπαθεια και μίσος, όταν είδε το βασιλέα να της φέρεται μ' αγέρωχο ύφος. Πίστεψε, ο άνοητος, ότι αυτός κατάρτελλε την επανάστασι του Βασιλικού!

Ο αυτοκράτορας δεν τόλμυσε άλλοτε να της φέρη αντίρρησι. Τώρα διαφώνυσε μαζί της σε πολλά πράγματα, είχε τó ανήκουστο θάρρος να την αντίκρουη και να μην έκτελει τις επιθυμίες της.

Η στάσις του αυτή υπήρχε ο δλεθρός του. Μια μέρα, στα 491, ο Ζήνων έπεσε αναισθητός από μια κρίσι επιληψίας. Κι' όταν συνήρθε, βρέθηκε μέσα σε μια μαρμαρένια λάρνακα καλά σφραγισμένη!

Τί είχε συμβή; Η βασιλίσσα — όπως έλεγαν — θέλοντας να ξεφορτωθή το σύζυγό της, τον παρουσίασε ως νεκρό, ενώ εκείνος ήταν άπλος αναισθητός, κι' έσπευσε να τον βάλει στη

Ο Ζήνων τώρα είχε το ανήκουστο θάρρος ν' αντίκρουη θαρραλέα την 'Αριάδνη...

λάρνακα και να τον βάλει ζωντανό! Όταν πέθανε η 'Αριάδνη άνοιξαν τη λάρνακα και βρήκανε το πτώμα του Ζήνωνος συσπασμένο απ' τη φοβερή αγωνία του ζωντανού ένταφιασμού του, με τα δαχτυλά καταφαγωμένα με τα ίδια τα δοντία του, πάνω στην απελτίσιό του.

Μετά το θάνατο του Ζήνωνος, ο θρόνος ανήκε δικαιοπατικά στον αδελφό του, το Λογγίνο. Μα η 'Αριάδνη δεν είχε καμμία διαθεσι να υποστηρίξει την οικογένεια του μακαρίτη. Και ανέλαβε (Η συνέχεια άπισθεν)

Ο Γερμανός επιστήμων Ρούντολφ Ντίζελ.

Ο Ντίζελ ζήσιν η Βραζιλία;

Η μυθιοστορηματική εξέφασίς του

Τό βράδυ τής 29 Σεπτεμβρίου 1913, δύο κύριοι μέσης ηλικίας και πολύ καλοντυμένοι συζητούσαν, κανοντάς μικρές βόλτες πάνω στη γέφυρα ενός μικρού σκάφους, που διέσχισε τα ύδατα τής Μάγχης, κατευθυνόμενοι στις αγγλικές ακτές. Οι δύο αυτοί κύριοι εξακολουθούσαν τη συζήτησή τους ως τα μέσα νύχτας σχεδόν. Χώρισαν τότε, αφού ευχθήκαν ο ένας στον άλλον καλή νύχτα.

Ο ένας από τους δύο ήταν ο περίφημος Γερμανός επιστήμων δόκτωρ Ρούντολφ Ντίζελ, ο εφευρέτης των ομιώνων μηχανών εσωτερικής καύσεως, που κατέκτησαν όλο τον κόσμο. Ο δόκτωρ Γεώργιος Κάρελς, που τον συνόδευε σ' αυτό το ταξίδι, διηύθυνε στη Γάνδη ένα μεγάλο εργοστάσιο, που κατασκεύαζε κινητήρες του είδους αυτού για λογαριασμό ενός μεγάλου αγγλοαμερικανικού τράστ, που είχε αγοράσει τό προνομή τής αποκλειστικής εκμεταλλεύσεως του Γερμανού εφευρέτη.

Τό άλλο πρωί, ο δεκαετής γιός του Ντίζελ Πέτρος, που ταξίδευε μαζί με τον πατέρα του, έτρεξε στην καμπίνα του για να τον ειδοποιήσει ότι είχαν φτάσει στο λιμένα του Χαίρ-γουνκ, στις εκβολές του Ταμέσως κι' αὐτή, με στίβαρά χέρια, τὰ ἤνία τοῦ κράτους.

Χρειάζονταν, ὅμως, ἕνας βασιλεὺς, θὰ τὸν διώριζε αὐτή.

Φόρεσε τὴ βασιλική της πορφύρα καὶ τὸ στέμμα της καὶ παρουσιάσθη στὸν Ἱππόδρομο, ὅπου εἶχε συγκεντρωθῇ στὸ μεταξύ ὁ λαὸς τῆς πρωτεύουσας, συνοδευμένη ἀπὸ τοὺς ἀνωτάτους ἀξιωματικούς της αὐλῆς καὶ τοῦ κράτους. Καὶ ἀνεκοίμωσε στὰ πληθῆ, κατὰ διαταγὴν της, ἡ Συγκλήτος καὶ οἱ τιτλοῦχοι θὰ συνεκιντῶντο, ὑπὸ τὴν προεδρίαν της, καὶ θὰ ὑπεδέκταντο τὸν διάδοχό τοῦ Ζήνωνος. Τὸ ἀνώτατο αὐτὸ συμβούλιο ἔγινε, πράγματι, γιὰ τοὺς τύπους. Γιατὶ οἱ συγκεντρωθέντες ἀνέβησαν ἐν λευκῷ στὴν αὐτοκράτειρα νὰ ἐκλέξῃ βασιλεῖα. Ἐκεῖνη ὑπέδειξε τότε τὸν Ἀναστάσιο, ἕναν αὐλικὸ 60 περίπου ἐτῶν.

Ἐπὶ ἀπὸ δύο μέρες, στὶς 11 Ἀπριλίου 491, γινόταν ἡ στέψις τοῦ Ἀναστασίου καὶ οἱ γάμοι του μετὰ τὴν Ἀριάνη.

Ὁ Ἀναστάσιος Α' ὁ Δίκωρος, — τὸν ἔλεγαν ἐπὶ γιὰ τὸ ἰσχυρὸν τὸν ματιῶν του — εἶχαν διαφορετικὸ χρῶμα καθεμιά, — ἦσαν ἀνθρώποι στοχαστικοί. Καὶ τὸ ἀπέδειξε, ὑπακούοντας τυφλὰ στὰ θελήματα τῆς γυναίκας του, ποὺ τὴν ἔτρεμε κυριολεκτικῶς.

Ἡ Ἀριάνη ἔζησε εὐτυχισμένη κοντὰ τοῦ τὰ τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς της. Εἶχαν κοίτασι πᾶσι μέσῃς τῆς οἰτρικμῆς τῆς ἀκρόστατου φιλοδοξίας της. Ἡ ἰκανοποίησις τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς αὐταρχικότητος της τὴν εἶχαν μεταβάλει σὲ ἥρημ καὶ γλυκεῖα γυναῖκα.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ δὲν ἐνοιώθε κανένα πᾶν ἂν τὸ κεφάλι της, δὲν εἶχε νὰ ἐπιθυμῇ τίποτα...

ὅτι οἱ ἐπιβάτες ἐτοιμάζονταν ν' ἀποβιβασθῶν. Ἀλλὰ βρῆκε τὸ κρεβάτι τοῦ ἀδικοῦ. Πάνω σ' αὐτὸ ἦταν ἡ πιτῶμα τοῦ διπλωμένου κανονικά, ὅπως τὴν εἶχε βάλει ὁ καμαράτος ἀπὸ τὸ δρόμο.

Ὁ μικρὸς ἔτρεξε κατόπιν στὸ κατὰστρώμα. Ἀλλ' οὐτε ἐκεῖ βρῆκε τὸν πατέρα του.

Τὴν εἶχε ἀπογίνει ὁ Ντίζελ, ὑπὸ τὴν προσωπικὴ ἐπίβλεψιν τοῦ κυβερνήτου, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Πάνω στὴν προκυμᾶσα, εἶχαν συγκεντρωθῇ, στὸ μεταξύ, ἀντιπροσωπεῖες τῶν πανεπιστημίων τῶν τεχνικῶν σχολῶν, τῶν Ἀγγλῶν καὶ Ἀμερικανῶν διανοητῶν κτλ., γιὰ νὰ ὑποδεχθῶν τὸ μεγάλο εφευρέτη. Ἀλλ' ἀναγκάσθηκαν νὰ φύγουν ἀπρακτές.

Τὸ ἀγγλικὸ Ναυαρχεῖο εἶχε ὁργανώσει ἐπίσης μιὰ δεξίωσιν πρὸς τιμὴν του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ματαιώθηκε τὴν τελευταία στιγμή.

Στὸ μεταξύ, δεκάδες ὀκταετῶν καὶ ἄλλων μικρῶν σκαφῶν εἶχαν ἀνοίχθῃ στὸ πέλαγος γιὰ νὰ ἐρευνήσουν τὴ θάλασσα. Οὐτε αὐτὲς οἱ ἐρευνες, ὁμως ἀπέδωσαν τίποτε.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ μέρες, ἕνα πῶμα ἐξεβράσθη στὶς ὀλλανδικὰς ἀκτές, τόσο παραμορφωμένο, ὥστε δὲν κατωρθώθη ν' ἀναγνωρισθῇ.

Στὶς τέσπες του βρέθηκε ἕνα πορτοφόλι, ποὺ ὁ μικρὸς Πέτρος ἀναγνώρισε πᾶς ἀνὰ τὸν πατέρα του. Πιστεύθηκε τότε ὅτι ὁ Ρούντολφ Ντίζελ εἶχε πνιγθῇ. Διευτυδέσαν ὁμως, διάφορες ὑποθέσεις σχετικὰ μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ πνιγμοῦ του.

Ἡ ἀπλούστερη ἀπ' αὐτὲς ἦταν ὅτι ὁ Ντίζελ παρασύρθηκε ἀπὸ κάποιο κύμα ἢ ὅτι παραπάτησε κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Μιὰ ἄλλη ὑπόθεσις ἦταν ὅτι αὐτοκτόνησε. Ὅπως ἀποδείχθηκε ἀπὸ τὶς σημειώσεις ποὺ βρέθηκαν στὸ γρασεῖο του, ὁ Ντίζελ εἶχε χρεὴ 375 χιλιάδων δολларίων. Ἐνῆντα πιστωτικὸ ὑπολοίπου στὶς Τράπεζες μόνον 10 χιλιάδων δολларίων. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν φαίνεται, ὡστόσο, πιθανή γιὰ τὸ Ντίζελ ἀρκούσε νὰ πῇ μιὰ λέξι γιὰ νὰ ἔχη ἑκατομῦρία δολларίων.

Τρίτη ὑπόθεσις ἦταν ὅτι ὁ μεγάλος εφευρέτης δολοφονήθηκε ἀπὸ τὴν γερμανικὴ μυστικὴ ὑπηρεσία, ἐπειδὴ εἶχε πωλήσει τὴν εφευρέσιν του στοὺς Ἀγγλοαμερικανούς.

Ἀλλ' ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο κηρύχθηκε ὁ πόλεμος, ἡ Γερμανία παρουσίασε ὑπερδρακτικὰ ὑποβρύχια, ἐρωδιωσμένα μετὰ κινητήρες Ντίζελ.

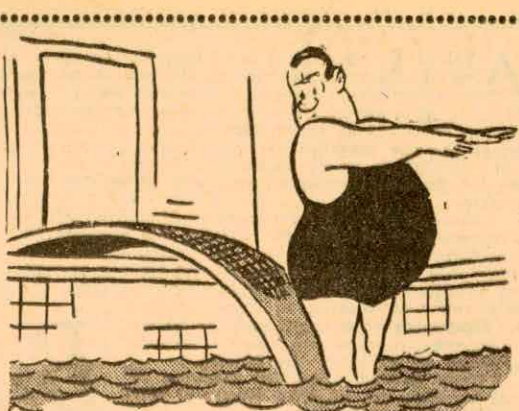
Τὸ πράγμα αὐτὸ φάνηκε τότε πολὺ παράξενο, γιὰτὶ, ὅπως εἴπαμε, ὁ Ντίζελ εἶχε πωλήσει τὴν εφευρέσιν του στοὺς Ἀγγλοαμερικανούς. Ὑποστηρίχθηκε, λοιπὸν ὅτι οἱ συμπαιῖται τοῦ τοῦ τὴν ἔκλεψαν καὶ κατόπιν τὸν ἀκότωσαν.

Τελευταία, ὁμως, διάφορες πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι ὁ Ντίζελ ζῇ ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴ Βραζιλία. Ἀντισημειώθηκε τότε μιὰ τέταρτη ὑπόθεσις, ποὺ εἶνε περισσότερο μυθιοστορηματικὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες. Σύμφωνα μ' αὐτή, ἡ γερμανικὴ μυστικὴ ὑπηρεσία, ἀφοῦ ἐξανόγκασε τὸν Ντίζελ νὰ τὴν φανερῶσιν τὸ μυστικὸν του, σκηνοθέτησε κατόπιν ἕνα δῆθεν πνιγμὸν τοῦ γιὰ νὰ μὴν ὑποπτεῖται οἱ σύμμαχοι ὅτι καὶ οἱ Γερμανοὶ ἐπίσης διέθεταν ὑποβρύχια μετὰ μηχανεὲς Ντίζελ. Τὸ παραμορφωμένο πῶμα ποὺ ἐξεβράσθη, λοιπὸν, στὶς ὀλλανδικὰς ἀκτές ἦταν κάποιου ἀγνώστου. Ἀλλ' ἡ τοποθέτησις στὶς τέσπες τοῦ τοῦ πορτοφολιοῦ τοῦ Ντίζελ ἔκαμε ἐκείνους ποὺ τὸν βρῆκαν νὰ φαντασθῶν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸ μεγάλο εφευρέτη.

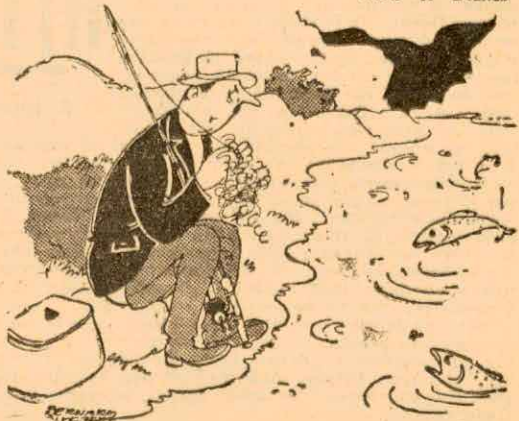
Ὅσο γιὰ τὸ Ντίζελ, σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν πάντοτε, πῆδσε στὴ θάλασσα σ' ἕνα ὠρισμένο σημεῖο, ὅπου τὸν πείνιμε κάποιο γερμανικὸ πλοῖο ἢ ὑποβρύχιο κι' ἔφυγε κατόπιν γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερικὴ.

Τὸ ὅτι δὲν ἔδωκε ἔκτοτε σημεῖα ζωῆς, ὑποτίθεται ὅτι ὀφείλεται σὲ ρητὸν τῆς συμφωνίας του μετὰ τὴν γερμανικὴ μυστικὴ ὑπηρεσία.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶνε ἀκόρετὰ πιθανοφανής. Σύμφωνα μετὰ ὠρισμένους πληροφορίες, μάλιστα, ὁ υἱὸς Ντίζελ πρὸκειται νὰ πᾶν συντάξις στὴ Βραζιλία μετὰ τὸ ἰδιόκτητο γιᾶν του, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν πατέρα του. Ἐπὶ θὰ διαλευκνωθῇ ἕνα ἀπὸ τὰ σκοτεινότερα μυστήρια τῆς ἐποχῆς μας.

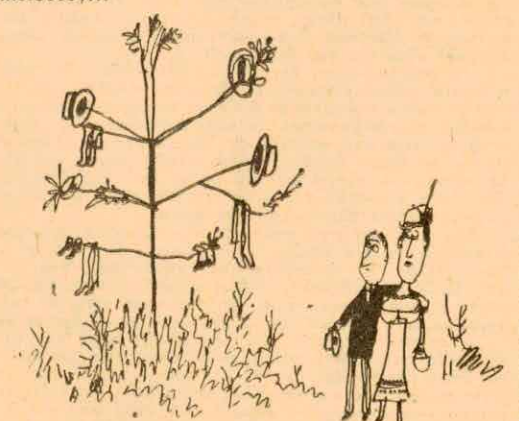
Κολυμβητὴς βαρέων βαρῶν... «Noir et Blanc»

Νὰ τὸ ξεμπλέξω μιὰ στιγμή καὶ θὰ σὰς πῶ ἐγώ!...

Γιατὶ, βρε ἀθεόφοβοι, ἀργεῖτε τόσο πολὺ νὰ κλείσετε!...

Πᾶμε νὰ φύγουμε, δὲν ὑπάρχει βεσις οὔτε ἐδῶ!...

Ο ΙΟΥΛΙΟΣ

Χρονολογικά, ιστορικά καὶ λαογραφικά τοῦ μηνός

Φούντωμα τοῦ καλοκαιριοῦ τὸν μῆνα αὐτόν. Ὁ ἥλιος πυρπολεῖ τὰ πάντα. Κι' ἡ λαχτάρα τῆς θροσῆς, τῆς σκιάς, τῆς ἀναπαύσεως ξεσηκώνει ἀπὸ τὴν πολιτεία ὅσους μποροῦν γιὰ τὸν παραθερισμὸν τοῦς — στὴ γαλήνη τῆς ἐξοχῆς, στὴ χαρὰ τοῦ θουνοῦ, στὴ μαγεῖα τῆς θάλασσας.

Μὰ στὸν κάμπο ὁ κόσμος τῆς δουλειᾶς, ὁ δεμένος σφιχτὰ μετὰ τὴν αἰώνια μάνα του, τὴ Γῆ, συνεχίζει τὶς ἀγροτικές του ἐνασχολήσεις πυρετωδῶς, μετένει καὶ διασύνῃ, νὰ τὰ φροντίσῃ ὅλα, νὰ τὰ προλάβῃ ὅλα, γιὰτὶ ἀπ' τὸ δικὸν του μόχθον ἐξαρτᾶται ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ ἡ διατροφή καὶ τῆς ἰδίας του τῆς οἰκογενείας ἢ ζωῆς — ἀπὸ τὴν καλὴ σοδειά!

Κι' εἴσι καθε ἀγροτικὴ περιοχή, αὐτὸν τὸν καιρὸ, μεταβάλλεται σὲ μιὰ μεγάλη κυνέλη φροντίδας κι' ἐργασίας:

Στὰ χωράφια θερίζουν τὰ δῶψιμα σιτηρὰ. Στ' ἀλώνια ἀλωνίζουν τὸ χρυσὸν καρπὸ. Στὰ περιβόλια μαζεύουν τὰ ὠριμα φρούτα.

Ὁ Ἰούλιος εἶνε ὁ ἑβδομος μῆνας τοῦ συγχρόνου ἡμερολογίου καὶ ἔχει 31 ἡμέρες.

Στὸ ρωμαϊκὸ ἡμερολόγιο, προτοῦ τὸ μεταρρυθμίσῃ ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, ὁ Ἰούλιος ἦταν πέμπτος μῆνας τῆς σειράς τοῦ ἔτους, τὸ ὁποῖο τότε ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Μάρτιο.

Ὁ μῆνας αὐτὸς ὠνομάστηκε ἐπὶ πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορα Ἰουλίου Καίσαρος, ὁ ὁποῖος εἶχε γεννηθῇ στὶς 7 τοῦ μηνός Ἰουλίου. Πρὶν ἀπὸ τὴν ὀνομασία αὐτή, οἱ Ρωμαῖοι τὸν ἀποκαλοῦσαν Κυρινάλιο ἢ Κουιντίλιο.

Ὁ Ἰούλιος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν μῆνα Ἐκατομβαιῶνα τοῦ ἀττικοῦ ἡμερολογίου, (17 Ἰουλίου — 15 Αὐγούστου).

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιο, ὁ ἥλιος διατρέχει τὸ ζωδιακὸ ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος. Καὶ σύμφωνα μετὰ τὴ λαϊκὴ ἀστρολογία οἱ ἄντρες, ποὺ ἔχουν γεννηθῇ τὸν μῆνα αὐτόν εἶνε περὶφανοί, γενναῖοφρονες, εὐγενικοὶ κι' αἰσθηματίες. Τοὺς διακρίνουν εὐθύτης καὶ εὐκρινεία, τάξι καὶ ἐξυπνάδα. Εἶνε ἐπίσης φιλεύσπλαχνοι καὶ καταδεκτικοί. Τοὺς συμπαθοῦν οἱ γυναῖκες. Ἐξ ἄλλου οἱ γυναῖκες ποὺ γεννηθῶν τὸν Ἰούλιο εἶνε ὠραίες, τολμηρές, ἀλλὰ μετὰ εἰς αὐτὰς καὶ πολλὰ μειώματα. Ἀγαποῦν μετὰ σφοδρότητα, μὰ συχνὰ καρδιά τοὺς τίς ξεγελά...

Ὅπως προαναφέραμε, ὁ Ἰούλιος εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀποδοτικότερους μῆνες σχετικὰ μετὰ τὴν γεωργικὴ παραγωγή.

Κατὰ τὴ διάρκειά του γενιεύεται ὁ θερισμὸς τῶν σιτη-

Λυδία Πουλιέζου — Δούκα

Ἱατρός — Δερματολόγος

Τηλ. 54203 — Στουρνάρα 30

ῶν καὶ γίνεται τὸ ἀλώνισμα καὶ ἡ συγκομιδὴ τοῦς. Στὰ περιβόλια οἱ κηπουροὶ ποτίζουν τὰ λαχανικά τοῦς, ἰδίως τὴν τομάτα. Οἱ δεντροκόμοι καταπολεμοῦν τὰ θλαστικά ζώδια κι' ἐντομα τῶν ὀπωροφόρων, συνάδουν διάφορα φρούτα (κεράσια, θερύκκα, ἀχλάδια) καὶ ἐτοιμάζουν τὰ δεντρούλια γιὰ τὸ φύτεμά τοὺς τὸ φθινόπωρον. Οἱ ἀμπελοποιοὶ θειαφίζουν καὶ ψεκάζουν μετὰ χαλκὸ τὰ κλήματα, γιὰ νὰ ἐξοντώσουν τὸν σκουλήκι τῶν σταφυλίων. Ἐτοιμάζουν ἐπίσης τὰ ἀλώνια γιὰ τὸ μαζεμα καὶ τὸ ἀπλωμα τῶν σταφίδων. Τέλος οἱ κτηνοτρόφοι ὀδηγοῦν τὰ κοπάδια τοῦς στὰ θερισμένα χωράφια γιὰ νὰ βοσκήσουν.

Κατὰ τὸν Ἰούλιο, ἡ ὁρθόδοξη ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην διαφόρων ἁγίων. Στὶς 20 Ἰουλίου εἶνε ἡ γιορτὴ τοῦ Προφήτη Ἡλία, ποὺ συνήθως τὰ ἀφιερώνουν στὴ μνήμην τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ εἶνε χτισμένα στὰ ψαλῶματα καὶ στὶς πλαγιὰς τῶν βουνῶν. Ἐπίσης μετὰ τὴν εὐλάβεια πανηγυρίζεται ἡ γιορτὴ τῆς μεγαλομάρτυρος Μαρίας, στὶς 17 Ἰουλίου, τῆς ὁμομάρτυρος Παρασκευῆς, στὶς 26, καὶ τοῦ μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονα, στὶς 27 Ἰουλίου.

Ἡ ἑλληνικὴ λαογραφία ἔχει δώσει στὸν Ἰούλιο διάφορα παραωνύμια, ἀνάλογα μετὰ τὶς διαφορὰς γεωργικὰς ἐργασίας ποὺ γίνονται τὸν μῆνα αὐτόν κατὰ τόπους. Ἐπὶ αὐτὸν τὸν ἀποκαλοῦν Θεριστὴ (γιὰτὶ σ' ἐκεῖνον τὸν τόπο θερίζουν ἀκόμη), ἀλλοῦ Ἀλωνάρη (ἐπειδὴ τότε ἀλωνίζουν), καὶ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε λαϊκότερα γνωστός, ἀλλοῦ Χασκόμην ἢ Φουσκόμην (γιὰτὶ τὸ μῆνα αὐτόν ἀρχίζουν τὰ σῦκα νὰ φουσκώσουν, νὰ ὠριμάζουν).

Ἐπίσης στὴν Αἰτωλία τὸν ὀνομάζουν Ἀιλία καὶ στὴ Σωζόπολιν εἶνε γνωστός μετὰ τὸ παράξενο παραωνύμιο «Αἰ-Κερατίτης».

Τέλος, σὲ ἄλλα μέρη, τὸν ἀποκαλοῦν Χορτοκόπο, Ἀλωνιστὴ, Λιωτρόπην, Δευτερογιούνην καὶ Γυαλιστὴ (ἐνδεχομένως ἐπειδὴ τὸν Ἰούλιο μαυρίζουν καὶ παίρνουν μιὰ γυαλάδα οἱ ῥώγες τῶν σταφυλίων).

Πολλὰς παροιμίας καὶ ρητῶν, ποὺ σχετίζονται μετὰ γεωργικὰς ἀσχολίας καὶ μετεωρολογικὰς παρατηρήσεις τοῦ λαοῦ, ἀναφέρονται στὸ μῆνα Ἰούλιο. Γνωστότερες ἀπ' αὐτὲς εἶνε οἱ παρακάτω:

Τὸν Ἀλωνάρην ἔδρεχε στὸν ποτισμένο τόπο. — Τῆς ἁγίας Μαρίας σῦκα, καὶ τοῦ αἰ-Λια σταφύλι, καὶ τ' αἰ-Λια τὸν καρύδι, τοῦ Σωτήρος τὸ σταφύλι καὶ τῆς Παναγίας τὸ σῦκα (δηλαδὴ τότε ὠριμάζουν).

Ὁ Προκόπης κόφτει ἀγγούρια, ἡ ἁγία-Μαρίνα σῦκα, κι' αἰ-Λιάς τὰ σταφυλάκια μετὰ τὰ θεογονιανέσκια.

Τὸν Ἀλωνάρην ἔδρεχε στὸν ποτισμένο τόπο. — Τῆς ἁγίας Μαρίας σῦκα, καὶ τοῦ αἰ-Λια σταφύλι, καὶ τ' αἰ-Λια τὸν καρύδι, τοῦ Σωτήρος τὸ σταφύλι καὶ τῆς Παναγίας τὸ σῦκα (δηλαδὴ τότε ὠριμάζουν).

Ὁ Προκόπης κόφτει ἀγγούρια, ἡ ἁγία-Μαρίνα σῦκα, κι' αἰ-Λιάς τὰ σταφυλάκια μετὰ τὰ θεογονιανέσκια.

Τὸν Ἀλωνάρην ἔδρεχε στὸν ποτισμένο τόπο. — Τῆς ἁγίας Μαρίας σῦκα, καὶ τοῦ αἰ-Λια σταφύλι, καὶ τ' αἰ-Λια τὸν καρύδι, τοῦ Σωτήρος τὸ σταφύλι καὶ τῆς Παναγίας τὸ σῦκα (δηλαδὴ τότε ὠριμάζουν).

Ὁ Προκόπης κόφτει ἀγγούρια, ἡ ἁγία-Μαρίνα σῦκα, κι' αἰ-Λιάς τὰ σταφυλάκια μετὰ τὰ θεογονιανέσκια.

Τὸν Ἀλωνάρην ἔδρεχε στὸν ποτισμένο τόπο. — Τῆς ἁγίας Μαρίας σῦκα, καὶ τοῦ αἰ-Λια σταφύλι, καὶ τ' αἰ-Λια τὸν καρύδι, τοῦ Σωτήρος τὸ σταφύλι καὶ τῆς Παναγίας τὸ σῦκα (δηλαδὴ τότε ὠριμάζουν).

Ὁ Προκόπης κόφτει ἀγγούρια, ἡ ἁγία-Μαρίνα σῦκα, κι' αἰ-Λιάς τὰ σταφυλάκια μετὰ τὰ θεογονιανέσκια.

Τὸν Ἀλωνάρην ἔδρεχε στὸν ποτισμένο τόπο. — Τῆς ἁγίας Μαρίας σῦκα, καὶ τοῦ αἰ-Λια σταφύλι, καὶ τ' αἰ-Λια τὸν καρύδι, τοῦ Σωτήρος τὸ σταφύλι καὶ τῆς Παναγίας τὸ σῦκα (δηλαδὴ τότε ὠριμάζουν).

Ὁ Προκόπης κόφτει ἀγγούρια, ἡ ἁγία-Μαρίνα σῦκα, κι' αἰ-Λιάς τὰ σταφυλάκια μετὰ τὰ θεογονιανέσκια.

Τὸν Ἀλωνάρην ἔδρεχε στὸν ποτισμένο τόπο. — Τῆς ἁγίας Μαρίας σῦκα, καὶ τοῦ αἰ-Λια σταφύλι, καὶ τ' αἰ-Λια τὸν καρύδι, τοῦ Σωτήρος τὸ σταφύλι καὶ τῆς Παναγίας τὸ σῦκα (δηλαδὴ τότε ὠριμάζουν).

Ὁ Προκόπης κόφτει ἀγγούρια, ἡ ἁγία-Μαρίνα σῦκα, κι' αἰ-Λιάς τὰ σταφυλάκια μετὰ τὰ θεογονιανέσκια.

Τὸν Ἀλωνάρην ἔδρεχε στὸν ποτισμένο τόπο. — Τῆς ἁγίας Μαρίας σῦκα, καὶ τοῦ αἰ-Λια σταφύλι, καὶ τ' αἰ-Λια τὸν καρύδι, τοῦ Σωτήρος τὸ σταφύλι καὶ τῆς Παναγίας τὸ σῦκα (δηλαδὴ τότε ὠριμάζουν).

Ὁ Προκόπης κόφτει ἀγγούρια, ἡ ἁγία-Μαρίνα σῦκα, κι' αἰ-Λιάς τὰ σταφυλάκια μετὰ τὰ θεογονιανέσκια.

Τὸν Ἀλωνάρην ἔδρεχε στὸν ποτισμένο τόπο. — Τῆς ἁγίας Μαρίας σῦκα, καὶ τοῦ αἰ-Λια σταφύλι, καὶ τ' αἰ-Λια τὸν καρύδι, τοῦ Σωτήρος τὸ σταφύλι καὶ τῆς Παναγίας τὸ σῦκα (δηλαδὴ τότε ὠριμάζουν).

Ὁ Προκόπης κόφτει ἀγγούρια, ἡ ἁγία-Μαρίνα σῦκα, κι' αἰ-Λιάς τὰ σταφυλάκια μετὰ τὰ θεογονιανέσκια.

Τὸν Ἀλωνάρην ἔδρεχε στὸν ποτισμένο τόπο. — Τῆς ἁγίας Μαρίας σῦκα, καὶ τοῦ αἰ-Λια σταφύλι, καὶ τ' αἰ-Λια τὸν καρύδι, τοῦ Σωτήρος τὸ σταφύλι καὶ τῆς Παναγίας τὸ σῦκα (δηλαδὴ τότε ὠριμάζουν).

Ὁ Προκόπης κόφτει ἀγγούρια, ἡ ἁγία-Μαρίνα σῦκα, κι' αἰ-Λιάς τὰ σταφυλάκια μετὰ τὰ θεογονιανέσκια.

Τὸν Ἀλωνάρην ἔδρεχε στὸν ποτισμένο τόπο. — Τῆς ἁγίας Μαρίας σῦκα, καὶ τοῦ αἰ-Λια σταφύλι, καὶ τ' αἰ-Λια τὸν καρύδι, τοῦ Σωτήρος τὸ σταφύλι καὶ τῆς Παναγίας τὸ σῦκα (δηλαδὴ τότε ὠριμάζουν).

Ὁ Προκόπης κόφτει ἀγγούρια, ἡ ἁγία-Μαρίνα σῦκα, κι' αἰ-Λιάς τὰ σταφυλάκια μετὰ τὰ θεογονιανέσκια.

Τὸ κόλπο

Ὅλες οἱ γυναῖκες, ὅταν θέλουν νὰ πετύχουν κάτι γίνονται χαδιάρες σὰν τίς γάτες. Ἐπὶ ἀποχτοῦν αὐτὸ ποὺ θέλουν, δηλαδὴ μαργαριτάρια, κολλίε, ἕνα μπριλλαντινὸν δαχτυλίδι, ἕνα γυναικικὸ πανάκριβο, κτλ. Αὐτὴ ἦταν ἡ περίπτωση τῆς Ἀλντάς.

Ἦταν μιὰ χαριτωμένη γυναῖκα, πολὺ θηλυκότητος, ὅλο νύκτα, ὅλο ἔκανε τὸν ἄντρα της, τὸ Ντιόγκο ὅπως ἦλεγε. Ποτὲ δὲν τῆς ἔλεγε ὅχι καὶ τῆς ἱκανοποιούσε ὅλα τῆς τὰ καπρίτσια.

Στὸ κατὰστημα τῆς «κυρίας Φρανσουᾶς» ἔβρισκε κανένας τὰ πάντα, ὅτι ποθοῦσε ν' ἀγοράσῃ μιὰ κομψὴ κι' ὀμορφὴν γυναῖκα. Ἡ Ἀλντά εἶχε καὶ τίς δύο αὐτὲς «ἀρετές». Καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ κατὰστημα εἶχε δὴ τὸν περίφημο γυναικικὸ ἀπὸ διζόν.

Ὅταν μῆκε μετὰ τὸν ἄντρα της, τὸ Ντιόγκο, ζήτησε ἀπὸ τὴν «μαντὰμ Φρανσουᾶς» νὰ τὸν προβάρῃ. Τῆς πῆγαινε περίφημα, τὴν ἔκανε ἀκόμα ὠραιότερη κι' ὁ ἄντρας τῆς ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ. Μὰ ὅταν ἄκουσε τὴν «μαντὰμ» νὰ προφῇ τὴν τιμὴν, λίγο ἔλειψε ὁ δυστυχὴς νὰ πάθῃ συγκοπή.

Ὅταν ἡ Ἀλντά πλησίασε μετὰ τὸν κύριον, ἡ «μαντὰμ» καθέστηκε ὡς ἀπάντησιν, ὅτι ποθοῦσε ν' ἀγοράσῃ μιὰ κομψὴ κι' ὀμορφὴν γυναῖκα. Ἡ Ἀλντά εἶχε καὶ τίς δύο αὐτὲς «ἀρετές». Καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ κατὰστημα εἶχε δὴ τὸν περίφημο γυναικικὸ ἀπὸ διζόν.

Ὅταν μῆκε μετὰ τὸν ἄντρα της, τὸ Ντιόγκο, ζήτησε ἀπὸ τὴν «μαντὰμ Φρανσουᾶς» νὰ τὸν προβάρῃ. Τῆς πῆγαινε περίφημα, τὴν ἔκανε ἀκόμα ὠραιότερη κι' ὁ ἄντρας τῆς ἄφησε νὰ το

τάλαβε πώς δεν ήταν ο «σύνυγος» της.

—Αυτή είναι η γούνα; ρώτησε ο άντρας.

—Ναί, αγάπη μου, είπε η «Αλντα» με νάζι. Δεν είναι θαύμα, Γκοφρέντο;

Ο Γκοφρέντο έριξε μια ματιά στην τιμή και χλώμιασε.

—Μά, χρυσή μου, θα κάνεις λάθος... Μου είπες πώς...

—Όχι, κύριε, η τιμή είναι αυτή: ένα εκατομμύριο.

—Αδύνατο να κάνω μια τέτοια τρέλλα, είπε ο Γκοφρέντο. Τετρακόσιες χιλιάδες, αν θέλετε;

—Ο κύριος θ' άστειεύεται δέβαια; είπε με απάθεια η «μαντάμ».

—Χρυσούλη μου, έκανε κλαψουρίζοντας η «Αλντα», τι είναι μια μικρή θυσία για την αγαπημένη σου; Σκέψου όταν θα μ' αγκαλιάζεις και θα φοράς τη γούνα αυτή, πώς θα γλυστράει το χέρι σου.

—Πεντακόσιες χιλιάδες, είπε ο Γκοφρέντο στη «μαντάμ».

—Αδύνατο.

—Εξακόσιες χιλιάδες.

Πάλι η καταραμένη «μαντάμ» είπε όχι.

—Εφτακόσιες χιλιάδες, είπε ο Γκοφρέντο που τον έλουζε κρύος ιδρώτας.

Κι όταν ξανά η «μαντάμ» είπε όχι, τότε ο Γκοφρέντο είπε στην «Αλντα»:

—Εφτακόσιες χιλιάδες, ούτε λεπτό παραπάνω.

—Πολύ καλά, αναστέναξε η «Αλντα».

Και βγήκαν απ' το κατάστημα.

★

Την άλλη μέρα, πάλι, το δράδυ, η «μαντάμ» είδε την «Αλντα» να ξαναμπαίνει στο κατάστημά της λυγερή και κουνιστή. «Ελαμπε από χαρά. Και όμορφα φυσικά. Τούτη τη φορά όμως η «Αλντα» ήταν μόνη.

—Πού είναι εκείνη η γούνα; είδε επιτακτικά.

Και η «μαντάμ» με πολλή χάρη της την παρουσίασε. Η «Αλντα» έβγαλε το παλτό της και φόρεσε τη γούνα. Ήταν εύχισμένη.

—Κάνετε ένα πακέτο το παλτό μου και στείλε το σπίτι μου, σ' αυτή τη διεύθυνση. Θα φορέσω τη γούνα, είπε.

—Μά, κυρία, ξέρετε, η τιμή είναι η ίδια... Ένα εκατομμύριο...

—Δεν μ' ενδιαφέρει. Θα πληρώσω αμέσως.

Η «Αλντα» έβγαλε απ' την τσάντα της δυο επιταγές, την κάθε μια από εφτακόσιες χιλιάδες φράγκα. Τη μια την υπέγραψε ο Ντιόγκο, ο άντρας της, και την άλλη, ο Γκοφρέντο, ο φίλος της. «Όταν η

«Αλντα» είδε πώς ήταν εν τάξει οι δυο επιταγές, έδωσε τα ρέστα — τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα — στην «Αλντα».

—Σας παρακαλώ πολύ, «μαντάμ» Φρανσουάζ, είπε η «Αλντα», θέλω εχεμύθεια, πώς να πω, λίγη... συνονεχή. «Αν τύχη και περάσει από δω κανένας απ' τους δυο «κυρίους» που με συνοδεύαν; Άλλα βράδια, θα τους πείτε πώς κατάφερα να σας πείσω να μου κάνετε μια μεγάλη έκπτωση και πώς μου πουλήσατε τη γούνα για εφτακόσιες χιλιάδες. Καταλάβατε, «μαντάμ»;

—Τη δουλειά μας δεν ξέρουμε τώρα κυρία; Έχεμύθεια είναι το έμβλημά μας, έκανε χαμογελώντας πονηρά η «μαντάμ».

Η «Αλντα» δγῆκε φορώντας την περίφημη γούνα και μπήκε σ' ένα κοσμηματοπωλείο. Έκεί τον χαριτωμένο κολλιέ με τα μπριλλάντια δεν ήταν μόνο τ' όνειρό της, αλλά κι ο έφι-αλτης της.

—Πόσο στοιχίζει; ρώτησε.

—Τριακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα, κυρία, είπε ο υπάλληλος.

Η «Αλντα» πλήρωσε και φόρεσε στο λαιμό της το ωραίο κολλιέ. «Επειτα μπήκε σ' ένα κατάστημα που πουλούσε γραβάτες. Αγόρασε δυο ωραίες μεταξωτές γραβάτες, μια για το Ντιόγκο και μια για το Γκοφρέντο. Ύστερα τηλεφώνησε, σαν βγήκε απ' το κατάστημα, στο Γκοφρέντο:

—Αγάπη μου, του είπε, είμαι η πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου και σ' εσένα χρωστάω την ευτυχία μου. Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ τρελλά!... Μά πρέπει να κάνεις υπομονή, γιατί αυτές τις μέρες ο θάλασμος ο άντρας μου δεν μ' αφήνει ούτε στιγμή μόνη. Σου αγόρασα, ξέρεις, μια ωραία γραβάτα. Σε φιλώ, δώρα, η «Αλντα» σου!

—Αφίσε το ακουστικό, μπήκε σ' ένα ζαχαροπλαστείο, έφαγε δυο πάστες και τράβηξε μ' ένα αυτοκίνητο σπίτι της. Ο άντρας της την περιμενε. Μόλις τον είδε, η «Αλντα», έπεσε στην αγκαλιά του.

—Αγάπη μου, του είπε, είμαι η πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου, και σ' εσένα χρωστάω την ευτυχία μου.

—Τι είν' αυτό; ρώτησε ο Ντιόγκο, δείχνοντας το κολλιέ.

—Είπε ένα μικρό δώρο που έκανα στον εαυτό μου. Ήθελα να σου κάνω μια έκπληξη και τα κατάφερα. Ξέρεις, όλο το χρόνο έκανα οικονομίες απ' τα λεφτά που μουδίνεις για το σπίτι και τ' αγόρασα. Και για να μην παραπονιέσαι, κύτα τι σου αγόρασα και σένα.

Και του έδωσε τη μια απ' τις δυο μεταξωτές γραβάτες.

—Το δώρο σου! έκανε με νάζι η «Αλντα».

—Α! έκανε ο Ντιόγκο, είσαι η πιο οικονομός και η πιο καταπληκτική σύζυγος του κόσμου. Και μονάχα αυτό; Όμορφη, ενάρετη και νοικοκυρά επί πλέον!...

Η «Αλντα» χαμογούσε, μα δεν ήξερε κανείς αν το χαμόγελό της έκρυβε ειρωνεία ή ικανοποίηση. Ο Ντιόγκο, όπως κάθε σύζυγος που σέβεται για τον εαυτό του, ήταν πανευτυχής!

ΝΤΟΝΙΟ ΤΣΙΟΝΤΙ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Εύ α γ γ ε λ ο ν 'Ο λ υ μ π ί ο υ. Ένταυθα: 'Η διεύθυνσις της Dorothy Mc Lane εινε: Santa Monica Boulevard 8231, Hollywood, Calif. U. S. A. Μικρόν έπαρχειώτην. Πύονον: 'Υπάρχει στην 'Αθήνα και η έξις σχολή: «Ανωτέρα επαγγελματική σχολή καλλιτεχνών και τεχνικών του κινηματογράφου», οδός Νοταρά 15. Λάμπρον Μαυρομάτην. Καρδίτσαν: Τά σκίτα σας καθόλου επιτυχημένα. Μερικές ιδέες εινε καλές. Κατά συμπτωσιν δε μιά απ' αυτές προκειται να δημοσιευθῇ, γιατί την εινε και κάποιος γελοιογράφος μας. Έλ έν ν Μ π ο ο υ σ α λ η. Μοσχάτο: 'Η διεύθυνσις της Κας Ρουζελτ εινε: Mrs Roosevelt, Mac Call's Magazine, 230 Park Ave, New York 17, N. Y. U. S. A. Μας εινε προς το παρόν άγνωστη η διεύθυνσις της Κας Κατίνας Παεινού. 'Η λ ί α ν Γ ι α ν ν ο υ λ ο π ο υ λ ο ν. Θεσ/νίκην: Τό «ήλιοβασιλευμα στο χωριό» δεν αξίζει πολλά παγνυματα. Το τελευταίο τετραστινο μάλιστα εινε αντίστοιχό. Γιατί άνηκει σέ μεγάλο 'Ιταλό ποιητή. 'Ιδου τό. όπως τό «κατασκευάσατε» σεις:

Τό σημαντικό του έξωκκλησιού και με τους ήγους που σκοπιά, χαρούσμου χτυπάει τη δύση του ήλιου γεοιτάει.

Τ ρ ε ί ς Κ α μ π α λ έ ρ ο ς: 'Η διεύθυνσις του James Cagney εινε: Warner Bros. Studios, 4000 West Olive Street, Burbank, Calif. U. S. A. Μπορείτε να του γράψετε γαλλικά. Για τό καλά σας λόγια σας ευχαριστούμε καθώς και για τό... ευχάριστο άρωμα που ανέιδε το γραμμα σας. Ν ι κ ο λ α ο ν Λ ά μ π ρ ο λ ο ν. Κωνσταντινούπολιν: Σας ευχαριστούμε για τό καλακευτικά λόγια σας. Δυστυχώς κανένα από τό μυθιστορημάτα σας δεν εξεδόθη ούτε και προκειται να κυκλοφορήσῃ σέ Βι-δίο. Γ. Γ κ ί ο. Ένταυθα: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. 'Η λ ί α ν Ζ α β ο α δ ι ν ό ν. Μελιγιά: Τό ποιήμα σας άνηκει στην κατηγορία εκείνων που μας έκαναν να πάρουμε την απόφασι να η δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. 'Ιδου ένα απόσπασμα από τό «Χωριό»:

Αι μέλισσαι μαγεύονται μελυσίζοντες και αι πρόδικαι χαρούμεναι γυρίζουν. Μαυρόμαλλα τά πρόβατα κορίτσια μακροθαύτανα της θεμονιάς τά κάλλη. Ευχάριστο σιωπηλό κοσμοπολιό, από τό βούση πένουν νερό.

Τό όποιον... υπέν εις τό πηλίκον! Medecin Militaire 197: Δεν ένομε λάβει κανένα δικό σας σταυρόλεγο γι' αυτό και δεν σας απάντησαμε αν εγκρίνεται ή όχι. 'Α π ο δ ε κ α ε τ ί α σ α ν α γ ν ω σ τ ρ ι α: 'Η διεύθυνσις του Peter Lawford εινε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U. S. A. Β α σ ί λ ε ι ο ν Γ ρ α μ μ α τ ι κ ό ν. Ένταυθα: 'Ο Μωρίς Σεβαλιέ βρίσκεται τώρα στον Καναδά και άγνωστούμε την έκει διεύθυνσί του. 'Η διεύθυνσις της Rhonda Fleming εινε Paramount Pictures Corp, 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U. S. A. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Π ο υ λ ι δ ο π ο υ λ ο ν. Σ.Τ.Γ. 914A: 'Η διεύθυνσις της June Allyson εινε: 209 Cora de Oro Road, Bel Air, Los Angeles Calif. U. S. A. Ν ι κ ο λ α ο ν Α υ γ ο σ τ ι δ ο ν. Πειραιά: 'Η πρωταγωνίστρια του φίλου «Η Νάνου» πάλι στο Ρίο» ονομάζεται Jane Powell και η διεύθυνσις της εινε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U. S. A. Δ ι ο ν ύ σ ι ο ν Κ α ρ ο ῶ ν. Κασιόδοι: Στό Σικάγο εκδίδεται τό «Esquire», που εινε ένα από τά μεγαλύτερα περιοδικά της 'Αμερικής. 'Η διεύθυνσις του εινε: Esquire Inc, 65 E. South Water St, Chicago 1, Illinois, U. S. A. Σας ευχαριστούμε για τό καλακευτικά λόγια, που περιέχει τό ευγενικό γράμμα σας. 'Α ν δ ρ ο ῤ ε ν. Π α ν τ α ῤ ῆ ν. Άργος: Τό τεύχος, που μας έφτάε εινε τό 643. Σας τό ταχυδρομούσαμε ήδη και πιστεύουμε να τό λάβετε. Ν ι κ ο ν Λ ι μ ν α ῖ ο ν: Πολύ προνοητικόν, φτιαγμένα και τά τρία σας σταυρόλεγα. Άνορθονοαίτες και άνορθοίτες λέξεις δεν έχουν καμιά θέσι σ' ένα σταυρόλεγο. Δεν επιτρέπεται επίσης η επανάληψις των ίδιων λέξεων. Προπει τέλος ν' αποφεύγετε όσο τό δυνατόν τίς λέξεις των 2 και 3 γραμμάτων. Κ ω ν σ τ. Σ α λ α π ά τ α ν. Θεσ/νίκην: 'Η «πυρομίδα» σας μικρή και όχι τόσο πετυχημένη. 'Όσο για τό «πρωτότυπο σταυρόλεγο» τό καταστρέφουν οι δυο λέξεις ΠΑΛΑΜΙΣ και ΝΟ-ΣΗΣΙΣ. 'Α γ α θ ω ν α Κ α ρ α ν ά σ ο ν. Λαμία: Σας ευχαριστούμε για τό ευγενικό γράμμα σας. Τό σταυρόλεγο σας «Καλοκαίρι» εινε καλο και θα δημοσιευθῇ. Προτιμούμε στο μέλλον να μας στέλνετε σταυρόλεγα χωρίς επιγραφές. Έκτος αν προκειται για καμιά εξαιρετική εορτή. Θ ρ ε μ σ τ ο κ λ ῆ ν. Δ η μ η τ ρ ι ο ν. Αμαλιάδα: Τό τελευταίο σας σταυρόλεγο ένει άρεκτα μαύρα τετραγωνίδια. Θα έπρεπε έξ άλλου να περιείχε πολύ πιο διαλεκτές λέξεις. 'Όσο για τίς λέξεις ΚΟΜΟΡΙΝΟΝ, ΧΥΣ, ΤΟΙ και ΟΓ, πρέπει ν' αντικατασταθούν. Αν τό επιτύχουμε θα τό δημοσιεύουμε. Φ ι ν ῆ σ τ ο σ κ ο τ ῆ δ ι: 'Εχουμε μόνο την έξις διεύθυνσι: C. Petropoulos, C. C. F. A. Conakry, Guinee Francaise, A. O. F. 'Αν μας στείλετε τη διεύθυνσί σας θα σας ταχυδρομούσουμε άλλη μια... Σ. Χ ρ ι σ τ ο φ ῖ δ η ν. Ένταυθα: Και τά δυο έξόστινα καλούτσικα. 'Ο στίχος σας νοιείται άδως ακόμα δουλεμα. Δυστυχώς δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Ε υ ῤ α γ γ ε λ ο ν. Δ η μ η τ ρ ι ο ν. Λαμία: 'Η διεύθυνσις του Κ. Ε. Παρούλια εινε: Pacific Coast Review, 942 Howard Street, San Francisco 3, Calif. U. S. A. Μπορείτε να του γράψετε έλληνικά. 'Α γ α μ. Φ α ρ ά κ ο ν. Ένταυθα: Πολύ καλή ή ιδέα σας. Σημειώσαμε τη διεύθυνσί σας και θα σας είδοποιήσουμε εν καιρώ. Ε υ ῤ α γ γ ε λ ο ν. 'Ο λ υ μ π ί ο υ. Ένταυθα: 'Η διεύθυνσις της Cecile Aubry εινε: Productions Aicma, 49 Avenue de Villiers, Paris France. 'Ι ο ρ ο δ ῶ ν η ν Ξ ε ν ι τ ὀ π ο λ ο ν. Καβάλα: Πρωταγωνίστρια του φίλου «Τό έπινυμα της Άεροδότης» εινε η Ava Gardner και η διεύθυνσις της εινε: 2395 Nichols Canyon Road, Hollywood, Calif. U. S. A. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Ξ ε π ν η τ ὀ ν: 'Η διεύθυνσις της Esther Williams εινε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U. S. A. 'Α γ ῆ σ ι λ α ο ν Λ ο υ ῖ δ α ν. Ένταυθα: 'Η ήθοποιος που είδατε στο φίλμ «Περουττας» ονομάζεται Françoise Arnoul, 'Η διεύθυνσις της εινε: Productions E. T. P. C. 3, Rue Clement, Marot, Paris, France. Γυρίζει τώρα τό φίλμ «Τό πιο άυροφο κορίτσι του κόσμου», τό όποιο άσφαλώς θα προσβλήθῃ του γρόνου στην 'Αθήνα.

Ο παράξενος δολοφόνος με τό ρολόι

ΔΥΟ πυροβολισμοί άντήχησαν μέσα στη νύχτα, κι' ύστερα ένα γυναικείο ξεφωνητό. Τό σπίτι του γιατρού Τάουνσεντ, στον Νιού Μπράιτον, άναστατώθηκε. Άναψαν φώτα στα διάφορα δωμάτια. 'Ο σάφερ Χέις, που έμενε στο ισόγειο, είχε αναγνωρίσει τη φωνή της κυρίας του. Ντύθηκε πρόχειρα, ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα κι' ώρμησε μέσα στην κρεβατοκάμαρα του ζεύγους Τάουνσεντ.

—Πυροβόλησαν τό γιατρό! του φώναξε η κ. Τάουνσεντ μ' άπελπισία. Είδοπαίψε την άστynomία!

—'Ο σάφερ κατέβηκε άμέσως στο χώλλ, βρήκε όμως κρυμμένα τά σώματα του τηλεφώνου. Ύπληρχε, εύτυχώς, και δεύτερο τηλεφώνο στο γραφείο του γιατρού. Έτσι, ο Χέις μπόρεσε να καλέση την άστynomία.

Όταν έφτασαν οι άστynomικοί. Βρήκαν τό γιατρό σοβαρά πληγμένο και άνοίσθητο. Μιά σφαίρα είχε τρυπήσει την κοιλιά του κι' είχε σπηνωθεί στη βάσι της σπονδυλικής στήλης. Τόν μετέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο, όπου οι γιατροί γυνάματευσαν ότι είχε ελαχιστες έλπίδες να γλυτώσει.

Στό μεταξύ, η κυρία Τάουνσεντ διηγείτο στον άστynomικό επιθεωρητή Σμίτπεργκερ, ότι είχε συμβῃ: Τήν είχε ζυτηώσει ξαφνικά ο ήχος της φωνής του συζύγου της. Κι' είχε δῃ να σκυδη κάποιος άπάνω του, κρατώντας ένα άναμένο σπέρτο στόνα χέρι κι' ένα πιστόλι στ' άλλο.

—Πάρε τά λεφτά μου, μά μη σκοτώσης! τούλεγε ο γιατρός.

—Γιά σένα ήρθα, όχι για τά λεφτά σου! άπάντησε εκείνος άγρια.

Τόν πυροβόλησε ύστερα δυο φορές κι' έφυγε τρέχοντας. 'Η κ. Τάουνσεντ δεν μπορούσε να τόν περιγράψει λεπτομερώς. Είπε μόνο πώς ήταν μετρίου άνασθήματος, λεπτός, πώς φορούσε μια καπαρντίνα και πώς είχε κρυμμένο τό κάτω μέρος του προσώπου του μ' ένα μπλε μαντήλι με βούλες.

Τό έγκλημα είχε γίνει τη νύχτα της 27ης 'Ιανουαρίου 1907 στις 4 ακριβώς. 'Ο δράστης δεν είχε άγγίξει ούτε τό πορτοφόλι του γιατρού ούτε τά κοσμήματα της γυναίκας του που βρίσκονταν πάνω στο κομοδίνο. Τό γεγονός αυτό, μαζί με την άπάντησι που είχε δώσει στο γιατρό, έδειχναν πώς είχε έρθει εκεί μόνο και μόνο για να τον σκοτώσει.

Η κατάθεσι της κόρης των Τάουνσεντ πρόσθεσε ένα άκόμα παράξενο στοιχείο στην ύπόθεσι. 'Η κοπελλίτσα αυτή είχε ζυτηώσει τη νύχτα από ένα έλαφο θορύβο. 'Η πόρτα της κάμαρας της έβλεπε στο διάδρομο κι' είχε μείνει άνοιχτή. Είπε λοιπόν έναν άνθρωπο να στέκεται έξω απ' την κρεβατοκάμαρα των γονέων της και ν' ανάβῃ κάθε τόσο ένα σπέρτο για να κυττάζῃ τό ρολόι του. Απολιθωμένη απ' τόν τρόπο, δεν μπόρεσε να προσφέρῃ λέξι για μερικά λεπτά, ως ότου ο άγνωστος άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο των γονέων της. Μετά λίγες στιγμές άκουσε τους πυροβολισμούς. Ύστερα είδε τόν άγνωστο κακούργο να φύγει τρέχοντας.

Η άστynomία δεν δυσκολεύθηκε να εξακριβώσῃ ότι ο δολοφόνος είχε μπῃ στο σπίτι από ένα μισανοιχτό παράθυρο του ισόγειου κι' ότι είχε βῃ απ' την πίσω πόρτα.

Ο Σμίτπεργκερ προσπάθησε να μάθῃ μήπως ο γιατρός είχε κανένα έγκρητο. Όλοι όμως τόν βεβαίωσαν πως ήταν θαυμασμός ανθρώπου, που δεν είχε καμει ποτέ κακό σε κανένα.

Τόν έγνομεν μισομέρι, ζήτησε να μιλήσῃ στον επιθεωρητή μιά γυναίκα πούμενη άντικρου από τό σπίτι του γιατρού. Τού είπε ότι, τό προηγούμενο άπόγεμα, είχε ζήτησει κάποιον να νοικιάσῃ ένα δωμάτιο στο σπίτι της, για λίγες μέρες. Ήταν λεπτός, μετρίου άνασθήματος, με σκούρα καπαρντίνα. Είχε έπιμεινει να βλέπῃ από τό δώρο τό δωμάτιο που θα του διναν, κι' η σπιτινοικοκυρά είχε συμμορφωθῃ με την έπιθυμία του. Είχε περάσει ύστερα όλη τη βαράδυ κλεισμένος στην κάμαρά του, κυττάζοντας απ' τό παράθυρο, σαν να σκοπέυε τό άντικρυνό σπίτι. Τό πρωί, είχε εξαφανισθῃ. Τό κρεβάτι του είχε μείνει άπείραχτο.

Ο επιθεωρητής ήταν πιά βέβαιος ότι ο κακούργος είχε προετοιμάσει τό έγκλημά του με ψυχρή μεθοδικότητα. Γιατί όμως να περιμένῃ ως τίς 4 τό πρωί, εφόσον όλοι στο σπίτι του γιατρού είχαν κοιμηθῃ με μεράνυχτα;... Αυτό φαινόταν άνεξήγητο...

Ο Τάουνσεντ ξεψύχησε, χωρίς ν' άνακτήσῃ καθόλου τίς αισθήσεις του.

Ίσως βάμενε μυστηριώδες για πάντα αυτό τό έγκλημα, αν κάποιος κάτοικος του Μπρούκλιν δεν τύχαινε ν' άκούσῃ τῷ γυναικί του να κουβεντιάζῃ στο διπλανό δωμάτιο με την αδελφή της και ν' αῖ της λέῃ για κάποιον

Τό
ΕΓΚΛΗΜΑ
ΕΝΟΣ
ΨΥΧΟΠΑΘΟΝ

Η νέα είδε ένα άγνωστο ν' ανάβῃ ένα σπέρτο για να κυττάζῃ τό ρολόι του...

συγγενή του, όνόματι Τζών Μπέλ, που είχε διατυπώσει άπειλές κατά του δόκτορος Τάουνσεντ. 'Ο σύζυγος θεώρησε καλό τότε να στείλῃ ένα φίλο του, άστynomικο, κι' έτσι η πληροφορία αυτή έφτασε στο Σμίτπεργκερ, που άρχισε άμέσως τίς σχετικές έρευνες.

Ο επιθεωρητής μπόρεσε να εξακριβώσῃ τότε απ' τό σάφερ του Τάουνσεντ ότι, προ ενός μηνός, ο γιατρός είχε περιποιήθῃ την άρρωστη γυναίκα του Μπέλ κι' είχε προσπαθήσει να τη σώσῃ. Τῇ μετέφερε μάλιστα με τ' αυτοκίνητό του στο νοσοκομείο. Τήν ίδια νύχτα, όμως, η γυναίκα πέθανε, γιατί η άρρώστεια της ήταν πολύ βαρεία.

Μά, έπειτα στο βιβλίο τόν νοσοκομείου, όποκάλυψε μιά περιέργη λεπτομέρεια στο Σμίτπεργκερ: 'Ο θάνατος αὐτῆς είχε συμβῃ στις 26 'Ιανουαρίου 1906, στις 4 τη νύχτα... δηλαδή ένα χρόνο άκριβώς πριν απ' την ημέρα και τήν ώρα που δολοφονήθηκε ο δόκτορ Τάουνσεντ.

Τό μυστήριό διαφωτιζόταν επί τέλους! 'Ο Μπέλ είχε θεωρήσει τό γιατρό υπεύθυνο για τό θάνατο της γυναίκας του, όπως ν' αῖ λάθῃ υπ' όψι τις προσπάθειές του για ν' αῖ σώσῃ. Κι' είχε ορκισθῇ να εκδικηθῇ, τήν επείγει άκριβώς τού τραγικού αὐτοῦ γεγονότος!

Ο Μπέλ έμενε άλλοτε στο Νιού Μπράιτον. Άφού χήρεψε όμως, είχε εγκατασταθῃ στο Μπρούκλιν. Εκεί τόν βρήκε και τόν συνέλαβε ο επιθεωρητής.

Τά χαρακτηριστικά του άναποκρίνονται με την περιγραφή του δολοφόνου του γιατρού. Σ' ένα σφύριγμα τού βρέθηκαν έπιτά σποχαρειτιστήρια γραμματα που είχε έτοιμάσει για να στείλῃ σέ φίλους του. Τότε έγγραψε ότι σκόπευε ν' αυτοκτονήσῃ, πρόσθεσε δε ότι προηγουμένως θα σκοτώσει τόν υπεύθυνο του θανάτου της γυναίκας του. Τέλος, βρέθηκε σέ μιά κρυπτή, στο δωμάτιό του, τό πιστόλι με τό όποιο είχε δολοφονηθῇ ο γιατρός. Η άνοχή του για τῇ δολοφονία του γιατρού ήταν άποδειγμένη.

Τά στοιχεία που συγκεντρώθηκαν ήταν άδιάσειστα. Έτσι, τό Μάιο του 1907, ο Τζών Μπέλ καταδικάσθηκε σέ θάνατο. Ύστερα όμως διατυπώθηκαν άμφιβολίες για τῇ διανομική του κατάσταση. 'Η ποινή του μετετράπη σέ ισόβια δεσμά και τόν έκλεισαν σ' ένα άσπλο για ψυχοπαθείς έγκληματίες, όπου πέθανε στις 19 'Ιανουαρίου 1941. Τότε μόνο επαλήθευσε ίσως η εὐχή που είχε χαράξει πάνω στην πλάκα του τάφου της γυναίκας του:

«Η εκδίκησις άς άνανώσῃ τόν εύτυχισμένο έρωτά μας στους σούανους για πάντα».

SAVON INOXYOL
Προλαμβάνει τας δερματικές παθήσεις. Απολύει τό δέρμα. Έξαιρετο σαπούνι τουαλέτας.
Πωλείται εις τά Φαρμακεία.

Κουβεντούλες

Μικροπαντρεμένη: Σας λυπάμαι με όλη μου την καρδιά, καλή μου φίλη, και καταλαβαίνω την απελτίσιά σας. Δεν μπορώ, εν τούτοις, να σας συμβουλευώ να αφήσετε τον άντρα σας, γιατί καταλαβαίνω πως τον αγαπάτε. Άλλωστε δεν συνήδη τίποτε το ανεπαρκές. Αυτή τη στιγμή έχει παρασυνθη και δεν καταλαβαίνει, τί κάνει, αλλά κάτι τέτοιες τσούλες δεν κρατούν πολύ. Με το να θέλετε να εγκαταλείψετε το σπίτι σας δεν κάνετε άλλο παρά ν' ανοίγετε διαπλάτα, την πύρα στην αντίληψή σας. Το θέλετε αυτό; Όχι βέβαια. Μείνετε λοιπόν κοντά στον άντρα σας, φροντίστε το σπίτι σας. Είτε ο μόνος τρόπος να το προστατεύετε από παρεισφρικές, χρησιμοποίηστε λίγη διπλωματία. Παραπαθήστε να είστε ευάρεστη και συγχώνως κέκτα και αποφεύγετε κάθε είδους σκηνές ή υπαινιγμούς. Δεν θα ωφεληθούν σε τίποτε, ενώ με λίγη υπόμνηση και καλωσύνη θα ξανακερδίσετε τον άντρα σας, ο οποίος, είμαι βέβαια, δεν έπαψε ούτε στιγμή να σας αγαπάει.

Η μόδα

ΠΑΡΙΣΙ. Ιούνιος. (Της απεσταλμένης συνεργάτιδος του «Θησαυρού»). — «Αν οι Παριζιάνες δεν περιφρονούσαν τις κλιματικές συνθήκες, ασφαλώς οι Αθηναίες δεν θα ήξεραν πως να ντυθούν το καλοκαίρι.

Στην παραμυθία αυτή πρωτεύουσα του κόσμου, στον «θούλο» αυτόν που λέγεται Παρίσι το καλοκαίρι είναι μια εποχή τόσο διαφορετική απ' αυτήν που ξέρουν οι Αθηναίες μας.

Ενα πρώτο αόρατο ζήτημα και το άπογομα για εφονική βροχή, που δεν άργει να μεταβληθεί σε θύελλα μ' όλα τα «πρωτοπανικρά» της: αστραπές, βροντές, κεραυνούς!

Την επομένη, φυσικά, δροσιά που απαιτείται για την επανόρθωση, όχι πάντα όμως για την Παριζιάνα, αλλά μάλλον για τις ξένες, αυτές που είναι περαστικές από το Παρίσι και τα κάνουν με την ακαταστασία του καιρού.

Η Παριζιάνα αδιαφορεί. Είναι καλοκαίρι κι' έννοια να φορέσει τα καλοκαιρινά της φορέματα. Κι' έτσι είτε ζέστη, είτε δροσιά οι καλοκαιρινές τουαλέτες δίνουν και παίρνουν στα βουλεύματα με τα φορέματα πεδούρια, τις διπλές σειρές, τα παννύφη δέντρα, τις βιτοίνες με την πάντα γιορτινή τους εμφάνιση.

Άλλα ποιος είναι οι φτενές προτιμήσεις της Παριζιάνας; Της αρέσουν πολύ τα έμποια για μονοκόμματα, φορέματα με πολύ φαρδιές φούστες, συνωστές στη μέση και κορσάς ελαφρώς. Στο νέο κορσάκι πάντα μια μονόκομη βέρα ή μια ελαφριά ιμικρή καπα που την μεταχειρίζεται μονάχα τα βράδια όταν η δροσιά άνοιξη να γίνεται πιο αισθητή.

Της αρέσουν επίσης τα ντε πίες, δηλαδή φούστα έμποια μονόκομη, υπαυλά και υπολεό από το ύψος της φούστας.

Το υπολεό είναι αρκετά κοντό για να φαίνεται πίσω 2—3 δάκτυλα ή υπαυλά.

Εμείς καί σκωτσέζικα: Τα έμποια που είναι μεταξωτά έχουν μικρά ανεμία ή βούλες μικρές, και μεγάλες, σε σκούρο φόντο. Άλλα τα βαμπακερά, ή λινά έχουν σχέδια πολύ μεγαλύτερα: πουλιά ή λουλούδια, σε φόντο ανοιχτό.

Μαζί με τα έμποια βλέπουμε και μεγάλη ποικιλία από σκωτσέζικα.

—Φουστάνια, δόκλαρα με κουμπωτά από πάνω ως κάτω, χωρίς ναμίκια με μια στενή ζώνη δερματίνη και με τσέπες στα πλάγια.

—Φούστες σκωτσέζικες, με μονόκομες υπαυλές, σε γούματα σκούρα, ενώ οι φούστες είναι από γυμνό σκωτσέζικο.

—Φορεμάτσια αν' όρου με υποστό εφομοστό κι' αντί για ναμίκια ένας πρόσθετος μεγάλος γιγας, που κουμπώνει με κουμπία στα δύο πλάγια.

—Τα γανιόματα με λευκό πικέ είναι, επίσης αν' όρου και ά-έρινες εσάπες συμπληρώνουν τα σύνολα.

Αντιθέσεις: Το Παρίσι είναι ο τόπος των εκπλήξεων. Συναντά κανείς στους δρόμους όλες τις φυλές: Ινδιάνες με τα μακρά ατλάζωτα παντελόνια τους. Κινεζούλες γραττωμένες. Άσπινες ντυμένες με την τελευταία λέξη της μόδας.

Η Γαλλίδα αριστοκράτισσα με

Τρία χαριτωμένα παρισινά μοντέλα «ντενιέ κρέ».

λικά: Καστόρια μαλακά, καστόρια πλίσσ, υφάσματα λινά, μεταξωτά. Τα σήματα είναι διάφορα: Μ' ένα κατέβασμα στο πλάι, μ' ένα κατέβασμα υποστό, φορεμένο σαν κασέτο ή σαν κούκος ναυτικός.

Η κάθε μια μπορεί να διαλέξει το σήμα που της πάει και το ύλικό που ταιριάζει με το ντύσιμό της.

Τα γούματα των υπερέ είναι και σκούρα και ανοιχτά, αλλά πολύ της μόδας είναι τα ποσεινογκρά τα έβέκ τα υπαύρουα και τα μαύρα.

Μερικές κοκέτες για να τους δώσουν πιο πολύ την μορφή κα-

στην ημερομηνία διάταξι σε άντρες και γυναίκες. Το βλέπουμε σε όλους τους νοματισμούς, αλλά ποσ πάντων σε υαρόν και υπλέ.

Είπε το ύψος της κλασσικής ζακέτας που φορούν κατά προτίμηση όλες οι κοπέλες με γουαφένια ή πυρόσανθα μαλλιά. Άλλοτε έλεθεσαν οινμένα στους ώμους κι' άλλοτε δεμένα με μια αγκράφα τα μαλλιά τους περιβάλλον ένα προσωπική τσαντινικό με τσανταφυλάνια επίδεσμιδα.

Κάποτε —όχι συχνά— ή φούστα αντικαθίσταται με πανταλόνι, που οι νεσές κοπέλες το φορούν, ιδίως όταν πηγαίνουν με ποδήλατο. Άλλα και στους δρόμους τα παρύνά συναντά κανείς που και που πανταλόνια μακρού ή λίγο κοντύτερα από τους αστραγάλους.

Τα υπερέ: Άλλη τοελλή μόδα έφετος, η μόδα των υπερέ. Άλλα σε τί άσφαστη ποικιλία! Για όλα τα γούστα για όλα τα ποσώτα.

Ανίζουμε με τα υπερέ Μπάσκ και προγυαρούμε κι' όλο προγυαρούμε ώσπου φτάνουμε σε καπελλάκια-καλότες.

Υπάρχουν σε όλα τα γούματα καμωμένα από διάφορα υ-

πελλου τα γανιόρουα στο μερό, που κατεβαίνει με ένα δυοσφο κλίπ.

Εκτός όμως από τα υπερέ, έχουμε και μια άλλη πρωτοτυπία, την οποία λαοσάσει η Παριζιάνα: Ένα είδος κανονική με νύλον γαζιό, με στρουγγυλό τετέ και μικρό υποπό. Τα βλέπουμε αυτά τα κανονικά σε όλες τις καλές βιτοίνες, σε γούματα υπερέ και λευκά. Είναι πρακτικώτατα γιατί μπορούν και να πλυθούν χωρίς να γαλάσουν και δεν έχουν ανάγκη από σιδερώματα. Τα παρύνά πολλές Παριζιάνες φορούν τέτοια κανονικά με ταγιεράκια λινά ή με φορέματα ρεμπίλι. Τα υποκατεβαίνουν λίγο στο πλάι ή υποστό.

Είπε καπελλάκια γανιτωμένα και εύκολα φορέματα.

Μαζί με τα υπερέ και τα κανονικά νάυλον βλέπουμε και άλλες μικρές φούστες από υφές, σε φυσικό γούμα, γανιτισμένες με λουλούδια, κορδέλλες και βελάκια.

Χρήσιμες συμβουλές

Μερικές φορές κάνουν αδέξιες κινήσεις και έχουνε δυσάρεστες συνέπειες. Δεν είναι όμως όλες αυτές οι συνέπειες ανεπαρκώς.

Αν πέσει το στυλό μας και λεκιάσει το γαλι ή το φορέμα μας σε σκεπάζουμε άμέσως το λεκέ με στυπώναστο και ύστερα σε τον τσιώμε με ζεστό γάλα. Ο λεκές εξαλείφεται έντελως.

Αν μείνι νερό σε κρουσά λλινη κασάφ και την λεκίαση σπάζουμε τσάφια αγγών, τ' ανακατεύουμε με γονιό αλάτι και ζυδι. Τα ριχνουμε στην κασάφ την κουνάμε καλά και καθαρίζει γονιόνα.

Αν ριέξουμε καφέ στο λευκό τοαπερουνόλο γυμπατέ το λεκέ με βρεγμένο πανί και εξαλείφεται ύστερα από μερικά γυμπατά.

Αν άνα ποδούγοί σε ένα βάζο σε νυαλισμένο τσάφιο έσπάζουμε λίγο ελαιόλαδο, γύνουμε μέσα λίγο άσπασο κερί και τ' αφήνουμε να κρυώσει. Αφού σκουπισουμε το τσάφιο το περνάμε με αυτή την αλοιφή και ύστερα το νυαλίζουμε.

Η αλληλογραφία μου

Α. Μ. 125: «Αφήστε τα μαλλιά σας στο φυσικό τους νόμα γιατί θα μετανοήσετε αν ανήσετε από τώρα τις βαφές.

Κάκια Α. Περιοιά: Το πυνό λούσιμο καλό είναι, αλλά λέγοντας συχνά δεν έννοω πιο συχνά από μια φορά το μήνα. Την παραμονή κάθε λουσιώματος τοίθετε τις ρίζες των μαλλιών σας με ρετινιόλαδο.

Αίλιαν Χάροβει: Σταματήστε το θεονίκωμα και τοίθετε τα νύχια σας κάθε βράδυ με ελαιόλαδο, φροντίζοντας να μην πλένετε τα νύχια σας, αλλά απλώς να τα σκουπίζετε μ' ένα πανάκι.

Ορφανούλαν: Πολύ με λυπήσε η ιστορία σας, αλλά δεν πρέπει να απελπίσεστε κάθε όση είναι πάντα δύσκολη.

Μία υπερέ: Πολύ σωστή η σκέψις σας, αλλά αν η κόρη σας δεν έην καμιά κλισί για ραπτική θα είναι πάντα μια μετορίτης και θα δυσκολεύεται να κερδίσει τη ζωή της.

Α. Μ. ο. Ρ. Περιοιά: Εύναοιστάς θα σας δειχτώ μόλις επιστρέψω στην Αθήνα. Θα με ζητήσετε στο «Θησαυρό» και θα σας πούν πως υπολείτε να με ελδοποιήσετε.

Φλογισμένα Νεϊάτα: Δεν έχετε δίκιο κι' άφου μου ζητάτε τη γνώμη μου θα σας πώ ότι όλο το λάθος είναι δικό σας που αφήσατε την άναπνη σας χωρίς μια είδησι σας τσούσε μήνες.

Θαλασσοπούλι του Αίγαιου: Δεν θέλω να σας τσούδω, αλλά δεν θα κάνετε άσχηνα να ζητήσετε τη γνώμη ενός παθολόγου γιατί τα συμπτώματα, που υποπνιόσαστε θέλουν λίγη προσοχή.

ΕΞΗΜΕΡΑΛΛΑ

Συγκινητικό διήγημα

Η Λουίζα μου είπε άμέσως την αλήθεια και ίσως αυτό μ' έκανε ν' αποφασίσω να την παντρευτώ. Δουλεύαμε στο ίδιο γραφείο και η καθημερινή επαφή μας έκανε να έρωτευθούμε ο ένας τον άλλο. Μά δεν έκδηλωθήκαμε άμέσως. Αυτό έγινε όταν κάποιο βράδυ, τελειώνοντας τη δουλειά μας, της ζήτησα να βγούμε μαζί μετά το φαγητό.

—Δεν μπορώ, Ρενέ, μου άπάντησε η Λουίζα, μένω σε μια πανσιόν και δεν μας επιτρέπουν να βγαίνουμε μετά το φαγητό.

—Τότε, της είπα, μπορούμε να συναντηθούμε την Κυριακή τ' άπόγεμα.

—Τό άπόγεμα της Κυριακής πηγαίνω σπίτι μου. Καλύτερα να σου πώ την αλήθεια, Ρενέ. Πηγαίνω σπίτι για να βλέπω το παιδί μου.

—Ό! μ' άπεί...

—Θά σου έξηγησω, Ρενέ, με δική μου. Δεν είμαι παντρεμένη κι' όμως έχω έν' αγοράκι! Είμαστε και οι δύο μας μόνοι και νομίζω πως μόνοι θα μένουμε σ' όλη μας τη ζωή. Και τώρα πιά δεν έχουμε τίποτ, άλλο να πούμε. Καληνύχτα, Ρενέ.

Πριν προφτάσω να της άπαντήσω, με χαιρέτησε βιαστικά και χάθηκε στη στροφή του δρόμου.

Πρέπει να πώ πως τα λόγια της μου έκαναν έντυπτοι και τη νύχτα έκανα χίλιες δύο σκέψεις.

«Άποψε, σκεπτόμουν, θα την περιμένω ξανά. Θα της πώ να μου διηγηθεί την ιστορία της. Άν τουλάχιστον αυτός που την παράτησε, πέθανε... Είναι ένα κορίτσι που ύποφερε φαίνεται απ' τον έρωτα. Άλλα φάνηκε ελκρινής μαζί μου και μου είπε την αλήθεια. Μπορούσε, αν ήταν άλλη, να με κάνει να την έρωτευθώ, κι' άφου με τύλιξε, τότε να μου έλεγε το μυστικό της. Ναί, σάθηκε τιμία μαζί μου, Γι' αυτό πρέπει να της φερθώ κι' έχω τιμία».

Επειτα από λίγες μέρες, της έπα ένα βράδυ, καθώς βγαίναμε απ' το γραφείο:

—Λουίζα, δεν με νοιάζει τίποτ, απ' το παρελθόν σου, θέλω μόνο να ξέρω αν μπορείς ελκρινά να μ' αγαπήσεις.

—Δεν μπορώ, Ρενέ, να σου κούψω τα αισθήματά μου. Είμαι μια γυναίκα νέα και όχι και τόσο άσχημη (ήταν αληθινά χαριτωμένη και πολύ νόστιμη) και θάθελα να σου προσφέρω τη ζωή μου. Είναι περικόνη και μοιάζει με τόσες άλλες! Άπατήθηκα στις ελπίδες μου και ύπέφερα πολύ. Γι' αυτό δεν θάθελα να ύποφέρω άλλο. Άν νομίζω πως μια μέρα θα μετανιώσω και πως μια άλλη κοπέλα, δίχως παρελθόν, θα σου δώση την εύτυχία, τότε, άφασέ με, μ' αν πιστεύεις πως μια καρδιά πονεμένη και ελκρινής μπορεί ν' άείξει πιο πολύ, τότε...

Ο δρόμος ήταν σκοτεινός. Πέρασα το χέρι μου γύρω απ' τη μέση της και την έσφιξα πάνω μου. Επειτα της είπα:

—Λουίζα, δεν θα σε κάνω να ύποφέρεις. Άν θέλεις, την Κυριακή θα σε συνοδέω στο παιδί σου.

Το αγοράκι ήταν τεσσάρων χρονών και ζούσε σ' ένα σπιτάκι με τη μητέρα της Λουίζας. Η μητέρα της ήταν μια κοντή κι' άσχημη γυναίκα, άρκετά προχωρημένη στα χρόνια. Όταν με είδε πίσω απ' την κόρη της, μου φάνηκε πως με κύτταξε μ' έχθρικό βλέμμα. Το αγοράκι έτρεξε να κωχή στη φούστα της μητέρας του.

—Καλημέρα, μικρούλη μου, τού είπα χαμογελώντας, πρέπει να γνωριστούμε οι δύο μας. Πως σε λένε;

Ο μικρός με κύτταξε δίχως ν' άπαντήσει. Η Λουίζα είπε:

—Μητέρα, ο κύριος είναι ο συνάδελφός μου Ρενέ Μαρκε και θέλει να με γνωρίσει.

—Ναί πρόσθεσα, θάθελα να παντρευτώ την κόρη σας, αν δεν έχετε αντίρρηση κι' αν ο μικρός δέχεται—και γέλασα—μια σακούλα καραμέλες.

Τώρα πιά δεν μπορούσα να περιμένω. Δεν ξέρω γιατί βιαζόμουν. Παρουσίασα τη Λουίζα στους γονείς μου, μ' άδεν τούς είπα τίποτα για το παιδί. Είχα δειχτεί τη Λουίζα με το παρελθόν της, μ' ά τώρα που θα γίνονταν γυναίκα μου προσπαθούσα να το κούψω απ' τους άλλους και να το ξεάσω

κι' έγώ ο ίδιος. Άποφάσισα για τις «κακές γλώσσες» να παντρευτούμε στην πόλι κι' όχι στο προάστιο που μέναμε. Η Λουίζα θάφευγε απ' την πανσιόν της κι' έγώ απ' το πατρικό σπίτι. Θα ζούσαμε σε δυό καμαρούλες που είχα νοικιάσει. Όσο για το μικρό Μάξ, αυτός θάμενε με τη μητέρα της Λουίζας, όπως και πριν.

Ο «μήνας του μέλιτος» ύπρεξε μια μεγάλη εύτυχία για

Ο ΠΑΡΕΝΑΛΚΤΟΣ

τους δύο μας. Η Λουίζα ήταν η γυναίκα που όνειρευόμουν. Λίγους μήνες όμως μετά το γάμο μας δυό γεγονότα άλλαξαν τη ζωή μας. Το πρώτο ήταν ο θάνατος της μητέρας της Λουίζας. Και το δεύτερο ότι ο μικρός Μάξ εγκαταστάθηκε πιά, όπως ήταν φυσικό, στο σπίτι μας. Άπό τότε συμβούλεψα τη Λουίζα να σύνη απ' το γραφείο για να μπορεί να φροντίζει το σπίτι και το παιδί της.

Ενα βράδυ, γυρίζοντας, άκουσα τη φωνή της γυναίκας μου κάτι να λέει στο μικρό κι' αυτός να γέλαει. Μου φάνηκε κεινη τη στιγμή πως τον μισούσα. Δεν ξέρω γιατί δεν μπορούσα να ύποφέρω το Μάξ. Κάθε του έκδηλωσι αγάπης απέναντί μου, μούδινα στο νεύρα και μουρχόταν ή έπιθυμία να τον τσάκισω στο έυλο. Η Λουίζα έβλεπε την άπροστροφή μου στο παιδί της και ίσως να μετανιόωνε για το γάμο της.

Τα πράγματα ίσως να χειροτέρευον αν η Λουίζα δεν μούλεγε, μια μέρα, πως θα γίνονταν ξανά μητέρα.

Όταν γεννήθηκε η Λάουρα ήμουν τρελός από χαρά. Τώρα ο Μάξ δεν λογαριάζονταν πιά, η Λουίζα έπρεπε ν' άφασιωθή στο δικό μου το παιδί κι' όχι στο άλλο, στον παρελθόντα. Φυσικά μια υπερέ αγαπάει το ίδιο όλα της τα παιδιά. Μά έγώ σαν ήμουν σπίτι έπαιζα μόνον με τη Λάουρα, τη χάρδευα, τη φιλούσα κι' όταν ο Μάξ με πλησίαζε, προσπαθούσα να τον διώξω από κοντά μου. Στα έξη του χρόνια, ο Μάξ ήπιγε σχολείο και η Λάουρα πηγαίνονταν στο σπίτι μπουσουλώντας. Ήταν ένα κορίτσάκι ζωηρό και καπριτσιόζικο. Και παιδεύε όλοένα το Μάξ. Η μικρή εύρισκε τα παιχνίδια του που του τάσπαζε. Έγώ φώναζα τη Λάουρα «κοριτσάκι μου» σά ναθελα να την ξεχωρίσω απ' το Μάξ. Η Λουίζα τάδελεσε όλ' αυτά, μ' άφρονόταν πάντα σ' όλους με την ίδια γαλήνια άφασίωση.

Ενα βράδυ, γυρίζοντας σπίτι μου, είδα κόσμο μαζεμένο. Όταν ή θυσαρός με είδε, μου φώναξε:

—Κύριε Ρενέ, έγινε ένα δυστύχημα!...

Η Λουίζα έκλαιγε σα χαμένη κι' έσφιγγε πάνω της το κοριτσάκι μας που ξεφώνιζε. Άνακουφίστηκα βλέποντας ότι η γυναίκα μου και το παιδί μου δεν είχαν πάθει τίποτα κι' αδιαφορήσαν, φυσικά, για το Μάξ.

Την ιστορία την έμαθα μετά στο νοσοκομείο. Η Λουίζα δεν πρόφτασε να τρέξει, μ' άπασκολούθησε στη σκληρή απ' την άλλη καμφορά.

Η Λάουρα είχε πλησιάσει σε μια εύλινη άνοσθήλη όπου ήταν τοποθετημένο ένα μεγάλο βάζο με λουλούδια. Ήταν υψηλά κι' ήθελε να το πιάσει. Μά στη βία της σκόνταψε πάνω στην άνοσθήλη. Ο Μάξ που έπαιζε παραμερα την είδε. Τότε έτρεξε κοντά στη μικρή και δέχτηκε αυτός το βάζο στο κεφάλι, που φυσικά άνοιξε και τα αίματα άρχισαν να τρέχουν. Ο Μάξ είχε άσσει το «κοριτσάκι μου».

Τότε κατάλαβα πόσο ήμουν άδικος απέναντί του. Έν' αγοράκι όρφατό ήταν ο Μάξ που γύνεσε λίγη στροφή από μένα και που τού την είχα αρνήσει. Μάλιστα του είχα δώσει να καταλάβη πως ήταν ένας παρεισφρικός. Άν με είχε μιμηθεί στα αισθήματά μου, στην άδιαφορία μου, η Λάουρα θάταν τώρα νεκρή. Κι' όμως ρίχτηκε για να σώση την άδελη του και γι' αυτό τώρα και οι δύο μας ήμαστε κοντά στο «κρεβάτι του». Η γυναίκα μου έκλαιγε κι' έγώ δεν καταφέρνα να συγκρατήσω τα δάκρυά μου. Έξανα έσκυψα πάνω απ' το μικρό και, για πρώτη φορά, τον φίλησα μ' όλη την τρυφερότητα που έννοιθα εκείνη τη στιγμή. Κι' έννοιωσα την καρδιά μου να χτυπά, ενώ ψηθύριζε: —Μπαμπά!...

PIER LERMIT

ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ για έφευρέσεις

Ήλεκτρικά ψυγεία, κουζίνες και ψυχρό φως

Υπάρχουν στην καθημερινή ζωή άμετρητες μικρές ανάγκες, που δεν ικανοποιούνται όπως πρέπει, και περιμένουν συνεπώς τον έφευρέτη, που θα τις εκμεταλλευτεί για να πλουτίσει. Το πόσο χρήσιμα είναι αυτά τα χίλια μικροπράγματα, αποδεικνύεται απ' το ότι οι Αμερικανοί μόνον ξοδεύουν 1½ δισεκατομμύριο δολάρια το έτος για την αγορά αντικειμένων αξίας μέχρι πενήντα σέντς το πολύ.

Τί χρειάζεται για να γίνει καθένας έφευρέτης; Ένα τίποτα, λίγη παρατηρητικότητα και αντίληψις και περισσότερη τύχη... Τα σχετικά παραδείγματα είναι άπειρα. Κάποιος περίμενε μια μέρα το λεωφορείο, σ' ένα δρόμο της Ουάσινγκτον. Για να περάσει την ώρα του, πήρε από χάσμα μια πεταγμένη φουρκέτα και τη λυγισε γύρω απ' τα δαχτυλά του. Ξαφνικά, το σχήμα, που της είχε δώσει τον γέννηση την ιδέα να τη μεταχειρισθεί για τη συγκράτηση χαρτιών. Έτσι γεννήθηκαν οι γνωστοί «συνδετήρες» των γραφείων, κι' ο έφευρέτης τους κέρδισε, δίχως κόπο, ένα ποσόν σεβαστό.

Με την ίδια ευκολία κάποια Άννα Γκρήνουϊτς, σύζυγος ενός άνεργου του Σικάγου, επινόησε ένα νέο είδος «μπιγκουντί» για τα μαλλιά, κι' έλυσε έτσι το πρόβλημα της συντηρήσεως της οικογενείας της.

Υπάρχουν εξ' άλλου πολυάριθμες επισημονικές παρατηρήσεις, που περιμένουν εκείνον που θα βρει την πρακτική κι' επικερδή εφαρμογή τους. 'Ο Πελάτι π.χ. έχει ανακαλύψει απ' το 1834 ότι, αν περάσει ηλεκτρικό ρεύμα από ένα σημείο, όπου είναι συσσωρευμένα δυο διαφορετικά μέταλλα ψυχεται το σημείο εκείνο. Πώς λοιπόν, δεν έχει ακόμη κατασκευασθεί μ' αυτή την αρχή ένα ιδεώδες ηλεκτρικό ψυγείο, χωρίς μωτέρ και συμπιεστή, φθηνότερο κατά 60% απ' τα συνηθισμένα και με απόδοσις τριπλάσια; Η ιδέα περιμένει τον έφευρέτη...

Ας έρθουμε τώρα στους ηλεκτρικούς λαμπτήρες μας, που μεταβάλλουν σε φως μόνο τα 7% της ενέργειας, που καταναλώνουν. Όλη η υπόλοιπη ενέργεια σπαταλάται ως άχρηστη θερμότητα. Κι' όμως θα μπορούσε πιθανότατα να εφαρμοσθεί για τον ηλεκτροφωτισμό μας το εξής επιστημονικό φαινόμενον:

«Αν βυθίσουμε σε κιτρικόν άργιλλιν

ΚΑΡΑΜΕΝΕ ΤΟΙΚΙΔΕΣ
ΚΑΟΥ ΜΠΟΥ

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ,
ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΛΗΣ,
ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ ΡΙΖΙΚΗ, ταχεία εξαφάνιση. Ειδική θεραπεία δια ξανάνευσια προσώπου Πανάδες τοιχοπτώσεις, ρυτίδες, άγγειώματα, τσιγματούλες κλπ. Ιατρός ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ 4505 Βολωνίου 12, αθήν, τηλέφωνο 33-039 ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΟΡΕΑΝ

αν ένα άρνητικό ηλεκτρόδιον από κάρβουνο ή μολύβι κι' ένα θετικό από αλουμίνιον, εμφανίζεται πάνω στην επιφάνεια του δευτέρου μια λάμψη, κι' ύστερα μια σειρά από έντονα φωτεινά σημεία. Το φως αυτό είναι έντελως ψυχρό, χωρίς άνωφελή θερμότητα. Δεν έχει όμως ακόμη εφαρμοσθεί στην πράξη.

Αν τα άλατα του άργυρου των φωτογραφικών πλακών αντικατασταθούν με διχρωμικόν κάλιο, μια ουσία επίσης ευαίσθητη στο φως φθινή και άφθονη, βγαίνει μια πραγματική επανόσταση για τη φωτογραφική τέχνη.

Κατά τα πρώτα πειράματα με ύψιστο ρεύματα, είχε παρατηρηθεί ότι θερμαίνοντο ισχυρά τα μέταλλα αν περνούσαν από αυτά ρεύματα. Το φαινόμενον χρησιμοποιήθηκε για την παραγωγή υψηλών θερμοκρασιών μέσα σε ηλεκτρικούς φούρνους για την τήξη μετάλλων. Γιατί όμως να μην εφαρμοσθεί και σε μια νέου είδους ηλεκτρική κουζίνα όπου να συγκεντρώνεται, δηλ. η θερμότης μόνο στο θερμαινόμενον αντικείμενον; Έτσι δεν θα θερμαίνεται π.χ. η «πλάκα» της ηλεκτρικής αυτής κουζίνας, αλλά μόνον η κατασρόλα που θα περιέχει το φαγητό...

Σ' ένα βιβλίο, που κυκλοφόρησε πρόσφατως στην Αμερική, ο συγγραφέας προσφέρει στους υποψηφίους έφευρέτες «τροφή για σκέψις», όπως την ονομάζει. Τους υποδεικνύει δηλαδή πάνω από 3.000 χρησιμώτατες ιδέες για έφευρέσεις που δεν έχουν γίνει ακόμη, ή που απαιτούν τελειοποίηση. Να μερικές απ' αυτές:

1) Μια μέθοδος αποτυπώσεως της όμιλίας απ' ευθείας στο χαρτί, χωρίς τη βοήθεια στενογράφων.

2) Ένα σύστημα, που θα δείχνει τότε φτάνει στο τέλος της μιάς δακτυλογραφούμενης σελίδας, όπως ακριβώς ένα κουδούνισμα δείχνει το τέλος της κάθε γραμμής του κειμένου.

3) Ένα σπρίτο, που δεν πετάει διαάπυρα μόρια όταν ανάβει, και που μενει αναμένο ακόμη και με τον ισχυρότερο άνεμο.

4) Ένας αποσιωπητήρ για τα γυναικεία θορυβώδηστα τραπανά με πεπιεσμένον αέρα.

5) Μια απλή και ανέξοδη ελαστική σφραγίδα, που θα μελανώνεται μόνη της.

6) Μια γρήγορη μέθοδος τρυπήματος του γυαλίου χωρίς κίνδυνον να σπάσει.

7) Μια κάλσα, που θα στέκεται στη θέσι της και θα εφαρμόζει στην έντελεια χωρίς ελαστικά ή καλσοδέτες.

8) Ένας τρόπος μονίμου στερεώματος των σφυριών στις λαβές τους.

9) Ματογυάλια με ειδικούς φακούς, που θα διορθώνουν την όρασι όσων πάσχουν από δαλτωνισμό.

10) Δίσκοι γραμμοφώνου τόσο σκληροί ώστε να μη φθείρονται ποτέ και να μην κάνουν κανένα θρυβό.

11) Ένας τρόπος φθηνής συναρμογής των καρεκλών, έτσι ώστε να μη ξεχαρβαλώνονται με τη χρήση.

12) Ένας τρόπος δεσμάτος των διαμαντιών σε χρυσάφι, έτσι ώστε να μη φθείρη το διαμάντι, το μέταλλο και χαλαρώνεται με τον καιρό.

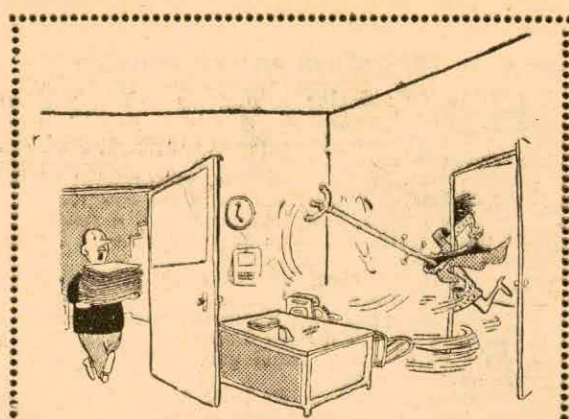
13) Ένα νέο σύστημα τιμπουσόν, που να μην σπάει τους φελλούς.

14) Ένα ρολόι φθινό και έντελως άθροδο.

Οι έφευρέσεις, όπως τονίζεται και παραπάνω, είναι τις περισσότερες φορές τυχαίες, αποτέλεσμα μιάς συμπτώσεως, που δεν την είχαμε προβλέψει, ένα... λάθος καμμία φορά ενός επιστήμονος που ψάχνοντας για άλλο, βρίσκει κάτι το καινούργιο, όπως έγινε στην περίπτωση της πενικιλίνης. Λοιπόν δεν είναι παράξενο να βρήτε και σεις καμμία φορά κάτι ψάχνοντας για ένα ολότελο άλλο πράγμα.

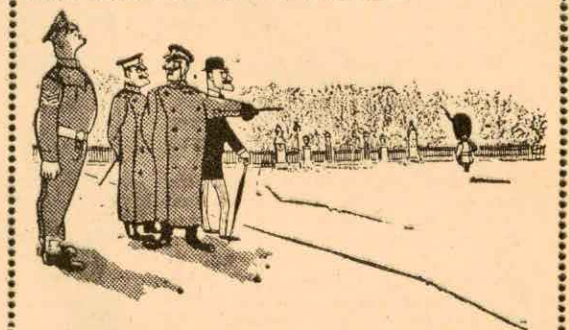
Όταν η μητέρα δεν προσέχει

Τρία δρέφη στην Αμερική έπασαν θύματα της απροσεξίας της μητέρας τους. Κατά το άνοιγμα δηλαδή γυάλινων δοχείων με βρεφικές τροφές, έσπασε λίγο το χείλος τους κι' έπασαν λεπτά θραύσματα γυαλίου μέσα στο φαγητό των παιδιών. Το ένα από τα δρέφη τραυματίσθηκε στο εσωτερικό του λαιμού, το δεύτερο έπαθε έντερια και το τρίτο περιτονιτίδα.

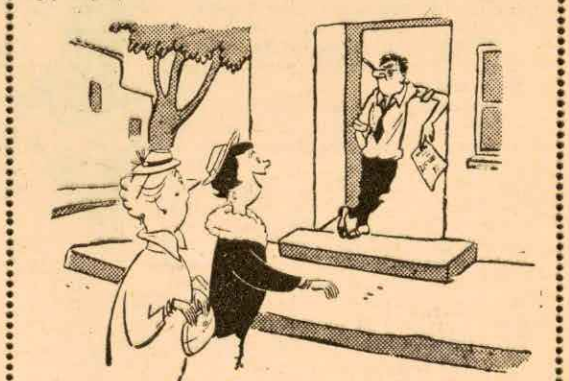

ΕΓΙΝΕ ΚΑΠΝΟΣ!...

Ο δεινός υντης: Πριν φύγετε, δεσποινίς, συμπληρώστε κι' αυτά τα έντυπα!...

Πέστον, λοχία, να βγάλει το καπέλλο του, για να δει ότι η παρέλασι έχει διαλυθεί από εδώ και έξη ώρες!...

Φαίνεται, Διλή μου, ότι αξιωνθήκανε να μου στείλουν, επί τέλους, το καπέλλο που είχα παραγγείλει!...

Επί τέλους!... Έρχονται τα κοστούμια μας!...

«ici Paris»

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΓΚΥ ΝΤΕ ΤΕΡΑΜΟΝ

Ο ΔΟΡΑΤΟΣ

Χουάν Ναβάρος για κάποιο έγκλημά του. Άλλα ποιά άρα γε ήταν αυτό το έγκλημα; Και πώς αυτή θα κατάφερνε ν' αποσπάσει την όμολογία του δράστου; Άλλ' η Μπιάνκα δεν άκουγε αυτή τη στιγμή τίποτε άλλο, εκτός από τη φωνή της αγάπης της. Τί ενδιέφερε με ποιά αντίταλγμα θα κατάφερνε να συγκινήσει το Φούλτων;

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Έβελιν δέχεται το δόσο του συζύγου της και το τοποθετεί σε μία υστική κρυπτή. Το αντίλαμπάνεται αυτό ή μικρό υπρόεταίο της, που ανήκει στη συμμαρία της Μπιάνκας, ειδοποιεί την άσυνκωνκατείνονα και άποσασίζονα να κλέψουν το περιδέραιο. Ένώ συνεννοούνται για την κλοπή, ανακαλύπτουν τον Φούλτων μέσα στο ίδιο σαλόνι. Πώς ξέφυγε απ' τη φυλακή του; Τον ξανακλείνουν στο υπόγειο. Επικειρούν να κλέψουν το κόσμημα, αλλά έχει ειδοποιηθεί μυστηριώδως ή άστυνομία και την παθαίνουν. Ποιος τους πρόδωσε; Ο Φούλτων; Εκείνος όμως γελά όταν του το λένε αυτό. Πώς μπορούσε να βνη απ' τη φυλακή του; Τα μυστηριώδη φαινόμενα συνεχίζονται. Η Μπιάνκα βλέπει στον αέρα δυο τρομερά μάτια. Ένα νέο γράφει στον τοίχο με φωσφορίζοντα ναύματα: «Ο Έντγκαρ Φούλτων θ' αλλάξει διαθέσεις απέναντι της ώρας Μπιάνκας, αν αυτή κατορθώσει ν' αποσπάσει απ' το Χουάν Ναβάρος την όμολογία του έγκληματος, που διέπραξε άλλοτε».

Η Μπιάνκα τρέχει στο κελί του Φούλτων και λητεί έλκνήσεις.

— Συγχωρήστε με, απάντησε ή Μπιάνκα. Είμαι τρελή! Άλλα πέστε μου την αλήθεια: Είχατε έρθει πριν από μερικές στιγμές στο δωμάτιό μου;

Ο Φούλτων ξέσπασε σε άκράτητα γέλια.

— Νομίζω, απάντησε σε λίγο, πως ή προσπαθείτε να με τρελλάνετε ή είσατε τρελλοί όλοι σας εδώ μέσα. Πώς ήταν δυνατόν να ήρθα στο σαλόνι σας, κυρία, αφού είμαι κλεισμένος εδώ μέσα;

— Έχετε δίκιο, είπε ή Μπιάνκα, καταλαβαίνοντας πόσον παράλογη ήταν ή έρώτησίς της. Χαίρετε, κύριε...

Και βιάσθηκε να φύγει από το υπόγειο.

Γύρισε συλλογισμένη στο δωμάτιό της. Όλα αυτά της φαινόταν άκατανόητα κι' έζηγνα. Η λογική απέκλειε τις υποψίες της εναντίον του Φούλτων. Κι' όμως ήταν άνομισθήτο ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν το κεντρικό πρόσωπο του μυστηριώδους δράματος, που παιζόταν γύρω της. Μήπως αυτόν δεν άφορούσε ή αλλόκοτη φράσις, που είχε εμφανισθεί για μερικές στιγμές πάνω στον τοίχο;

Η φράσις αυτή της έδινε μία υπόθεσις, που άνταποκρινόταν στους βαθύτερους πόθους της, άλλ' από τ' άλλο μέρος, εξάρτουσε την πραγματοποίηση της από έναν όρο: Έπρεπε αυτή, ή Μπιάνκα, ν' αποσπάσει την όμολογία του

Χουάν Ναβάρος, αν αυτή ή βάρκα έκανε, ξαφνικά, νερά και βούλιαζε; Οί επιβάτες της θα βρίσκονταν στη θάλασσα κι' ο Αϊδερν θα μερικές επιδέσεις κινήσεις θα μπορούσε να κάμει την Έβελιν να μην ξαναγενθί ποτέ στην επιφάνεια.

Άλλα για να πραγματοποιηθή αυτό το σχέδιο έπρεπε ο Αϊδερν να πεισθή να το έκελεσει.

Όμως όπως πάντοτε ο Ναβάρος της πρότεινε να χωρίσουν.

— Η συμβίωσίς μας, της είπε, δεν έχει πιά κανένα λόγο. Με μισείς και δεν σ' αγαπά πιά μ' όλο που σ' έλάτρευσα άλλοτε. Ας τερματίσωμε, λοιπόν, τη μεταξύ μας συμβίωσις, που κατάντησε μαρτυρική και για τους δυο.

— Όχι! απάντησε ή Έβελιν. Δεν θα φύγω από κοντά σου, Χουάν, προτού λυθί το μυστήριό που μ' άπασχολεί.

Όταν αυτό γίνη, δεν θα έχω την παραμικρή δυσκολία να σου ξαναδώσω την έλευθερία σου και ν' αποκτήσω κι' εγώ τη δική μου.

— Όπως θέλεις! είπε ο Χουάν, που λυσσούσε από όργη.

Άλλ' αφού ή Έβελιν δεν ήθελε να του δώσει την έλευθερία του, έπρεπε να την αποκτήσει μόνος του. Και γι' αυτό...

— Άλλά τί συνεννόησι μπορούμε να κάμωμε μαζί του, αφού δεν επιδιώκομε τον ίδιο σκοπό;

— Σιωπή! φώναξε με θυμό ή Μπιάνκα. Δεν θα κρίνεις εύσ' τί πρέπει ή τί δεν πρέπει να γίνη... Ξεχνάς, νομίζω, ότι εγώ διατάσσω εδώ μέσα...

Ο γκαγκστερ κατέβασε το κεφάλι, προσπαθώντας να κρύψει την όργη του. Ήταν ή πρώτη φορά που ή Μπιάνκα του φερνόταν μ' αυτό τον τρόπο.

— Σιωπή! φώναξε ή γκαγκστερίνα. Έχω το σχέδιό μου. Αγαπητέ μου Ρωμανώφ, πρέπει να προσπαθήσει να συνδεθής με τον Χουάν Ναβάρος και να του αποσπάσει την όμολογία που μ' χρειάζεται...

Μπορώ να βασισθώ σε σένα; — Θά κάμω τα πάντα για να επιτύχης, απάντησε ο Ρωμανώφ.

Μία δολοφονική απόπειρα

Ο Ρωμανώφ ήταν εilikρινής δίνοντας αυτή την υπόθεσις στη Μπιάνκα. Άλλά, στο μεταξύ, συνέβαιναν μερικά άλλα γεγονότα, που τον άναγκασαν να στρέψη άλλοι την προσοχή του.

Ενα πρωί, οί δυο Κινέζοι που φουρτούσαν τα πόδια

του σπιτιού της γκαγκστερίνας ανέβηκαν τρέχοντας στον κοιτώνα της και, πέφτοντας στα πόδια της, της έκαμαν γνωστό ότι ο φυλακισμένος είχε εξαφανισθή.

Είς μάτην έρευνήθηκε όλο το σπίτι. Τα ίχνη του Φούλτων δεν βρέθηκαν πουθενά.

Η είδησις αυτή κατατάραξε τη γκαγκστερίνα. Όχι γιατί αγαπούσε τον Φούλτων. Το πάθος της γι' αυτόν είχε περάσει πιά. Άλλά, τη στιγμή εκείνη, περισσότερο από οποτεδήποτε άλλοτε, ο άνθρωπος αυτός δεν έπρεπε να είχε έλευθερία δράσεως.

Άλλά τί είχε συμβή; Το πράγμα ήταν πολύ απλό. Η άμορφη γκαγκστερίνα είχε δημιουργήσει ένα καινούργιο θύμα, τον Χουάν Ναβάρος.

Ο σύζυγος της Έβελιν ήταν ξετρελαμένος μαζί της. Και σε τέτοιο βαθμό, μάλιστα, που είχε αποφασίσει σοβαρά να την κάμει γυναίκα του.

Άλλ' αυτό ήταν άδύνατον, βέβαια, εφ' όσον ζούσε ή Έβελιν.

Όμως όπως πάντοτε ο Ναβάρος της πρότεινε να χωρίσουν.

— Η συμβίωσίς μας, της είπε, δεν έχει πιά κανένα λόγο. Με μισείς και δεν σ' αγαπά πιά μ' όλο που σ' έλάτρευσα άλλοτε. Ας τερματίσωμε, λοιπόν, τη μεταξύ μας συμβίωσις, που κατάντησε μαρτυρική και για τους δυο.

— Όχι! απάντησε ή Έβελιν. Δεν θα φύγω από κοντά σου, Χουάν, προτού λυθί το μυστήριό που μ' άπασχολεί.

Όταν αυτό γίνη, δεν θα έχω την παραμικρή δυσκολία να σου ξαναδώσω την έλευθερία σου και ν' αποκτήσω κι' εγώ τη δική μου.

— Όπως θέλεις! είπε ο Χουάν, που λυσσούσε από όργη.

Άλλ' αφού ή Έβελιν δεν ήθελε να του δώσει την έλευθερία του, έπρεπε να την αποκτήσει μόνος του. Και γι' αυτό...

— Άλλά τί συνεννόησι μπορούμε να κάμωμε μαζί του, αφού δεν επιδιώκομε τον ίδιο σκοπό;

— Σιωπή! φώναξε με θυμό ή Μπιάνκα. Δεν θα κρίνεις εύσ' τί πρέπει ή τί δεν πρέπει να γίνη... Ξεχνάς, νομίζω, ότι εγώ διατάσσω εδώ μέσα...

Ο γκαγκστερ κατέβασε το κεφάλι, προσπαθώντας να κρύψει την όργη του. Ήταν ή πρώτη φορά που ή Μπιάνκα του φερνόταν μ' αυτό τον τρόπο.

— Σιωπή! φώναξε ή γκαγκστερίνα. Έχω το σχέδιό μου. Αγαπητέ μου Ρωμανώφ, πρέπει να προσπαθήσει να συνδεθής με τον Χουάν Ναβάρος και να του αποσπάσει την όμολογία που μ' χρειάζεται...

Μπορώ να βασισθώ σε σένα; — Θά κάμω τα πάντα για να επιτύχης, απάντησε ο Ρωμανώφ.

Μία δολοφονική απόπειρα

Ο Ρωμανώφ ήταν εilikρινής δίνοντας αυτή την υπόθεσις στη Μπιάνκα. Άλλά, στο μεταξύ, συνέβαιναν μερικά άλλα γεγονότα, που τον άναγκασαν να στρέψη άλλοι την προσοχή του.

Ενα πρωί, οί δυο Κινέζοι που φουρτούσαν τα πόδια

αυτό ένας μόνον τρόπος άπληρης: το έγκλημα.

Ο Ναβάρος δεν διάτασε καθόλου στην άποψίς του. Τα γεγονότα, εξ' άλλου, τον έξυπνέτησαν περισσότερο από ό,τι φανταζόταν στην πραγματικότητα: το έγκληματικού σχεδίου του.

Την εποχή εκείνη, ή ναυτική λέσχη της Νέας Υόρκης είχε οργανώσει ιστιοπλοϊκούς άγώνες κι' ή Έβελιν είχε εκφράσει την επιθυμία να συνοδεύσει τον Πάλ Αϊδερν, έναν επαγγελματία των θαλασσίων σπόρ, που θα διηύθυνε τη βάρκα της.

Τί το εύκολότερο, σκέφθηκε ο Ναβάρος, αν αυτή ή βάρκα έκανε, ξαφνικά, νερά και βούλιαζε; Οί επιβάτες της θα βρίσκονταν στη θάλασσα κι' ο Αϊδερν θα μερικές επιδέσεις κινήσεις θα μπορούσε να κάμει την Έβελιν να μην ξαναγενθί ποτέ στην επιφάνεια.

Άλλα για να πραγματοποιηθή αυτό το σχέδιο έπρεπε ο Αϊδερν να πεισθή να το έκελεσει.

Όμως όπως πάντοτε ο Ναβάρος της πρότεινε να χωρίσουν.

— Η συμβίωσίς μας, της είπε, δεν έχει πιά κανένα λόγο. Με μισείς και δεν σ' αγαπά πιά μ' όλο που σ' έλάτρευσα άλλοτε. Ας τερματίσωμε, λοιπόν, τη μεταξύ μας συμβίωσις, που κατάντησε μαρτυρική και για τους δυο.

— Όχι! απάντησε ή Έβελιν. Δεν θα φύγω από κοντά σου, Χουάν, προτού λυθί το μυστήριό που μ' άπασχολεί.

Όταν αυτό γίνη, δεν θα έχω την παραμικρή δυσκολία να σου ξαναδώσω την έλευθερία σου και ν' αποκτήσω κι' εγώ τη δική μου.

— Όπως θέλεις! είπε ο Χουάν, που λυσσούσε από όργη.

Άλλ' αφού ή Έβελιν δεν ήθελε να του δώσει την έλευθερία του, έπρεπε να την αποκτήσει μόνος του. Και γι' αυτό...

— Άλλά τί συνεννόησι μπορούμε να κάμωμε μαζί του, αφού δεν επιδιώκομε τον ίδιο σκοπό;

— Σιωπή! φώναξε με θυμό ή Μπιάνκα. Δεν θα κρίνεις εύσ' τί πρέπει ή τί δεν πρέπει να γίνη... Ξεχνάς, νομίζω, ότι εγώ διατάσσω εδώ μέσα...

Ο γκαγκστερ κατέβασε το κεφάλι, προσπαθώντας να κρύψει την όργη του. Ήταν ή πρώτη φορά που ή Μπιάνκα του φερνόταν μ' αυτό τον τρόπο.

— Σιωπή! φώναξε ή γκαγκστερίνα. Έχω το σχέδιό μου. Αγαπητέ μου Ρωμανώφ, πρέπει να προσπαθήσει να συνδεθής με τον Χουάν Ναβάρος και να του αποσπάσει την όμολογία που μ' χρειάζεται...

Μπορώ να βασισθώ σε σένα; — Θά κάμω τα πάντα για να επιτύχης, απάντησε ο Ρωμανώφ.

Μία δολοφονική απόπειρα

Ο Ρωμανώφ ήταν εilikρινής δίνοντας αυτή την υπόθεσις στη Μπιάνκα. Άλλά, στο μεταξύ, συνέβαιναν μερικά άλλα γεγονότα, που τον άναγκασαν να στρέψη άλλοι την προσοχή του.

Ενα πρωί, οί δυο Κινέζοι που φουρτούσαν τα πόδια

Μικρές Ιστορίες

Τάλε κουάλε

Διακριτικό χτύπημα στην πόρτα:

Τίκ, τίκ, τίκ!

Μελωδική φωνούλα, κάτι μεταξύ ουράνιας συμφωνίας και... συγχροδίας αηδονιών:

Εμπρός!

Η πόρτα του γραφείου των «Ενικών Επιχειρήσεων Π. Μουρνταράκη και Σία» ανοίγει και εμφανίζεται μία νεαρά ύπαρξις σε στυλ Τζίνιας Πολιμπόικιτα! Την υποδέχεται με ευπροσήγορη κακεντρέχεια ή Συλβάνα Μάγκανο, δηλαδή ή σωσίας της.

— Σε τί μπορώ να σάς φανώ χρήσιμη, δεσποινίς;

— Μαύ είπαν ότι το γραφείο σας ζητάει μία υπάλληλο. Είπε αλήθεια;

— Βεβαίως, δεσποινίς. Εγώ είμαι ιδιαίτερα δακτυλογράφος του κ. Μουρνταράκη. Χρειάζεται όμως μία και ό... κ. Σία!

— Και λέτε να είμαι κατάλληλη γι' αυτή τη θέσι;

— Βεβαίως δεσποινίς.

Στιγμή χαριτωμένης και γοητευτικής άμχανιάς.

— Τι;

— Νά, δεν ξέρω γραφομηχανή.

Η «επεξερασμένη» ξεσπάει σε χάχανα:

— Και μήπως... ξέρω εγώ;...

Ο νεών νοεϊτώ!...

κοντά της την εξήγησε με τη γνωστή απαισιόδοξη του.

—Σημαίνει, της είπε, ότι η δουλειά θα αποτύχει. Στοιχηματίζω ότι αυτός ο διαδοχικός άνθρωπος άκουσε όλες τις συνωμοσίες μας πάνω σ' αυτό το ζήτημα κι' εξαφανίστηκε τώρα για να ματαιώσει τα σχέδιά μας.

—Το μίσος σου έναντι του σέ κάνει να παραλογίζεσαι, αγαπητέ μου Σέργιε, απάντησε η σερήνα. Μην ξεχνάς ότι στη Βάρκα θα βρίσκονται μόνον ο Αϊδερν κι' η Έβελιν. Κι' ότι ο φίλος μας θα κανονίσει με κάποιο τρόπο τα πράγματα, ώστε η Βάρκα ν' αναποδογυρίσει στο ύψος του ακρωτηρίου Τρέντον, που οι ναυτικοί το αποκαλούν «μικρό Χόρν», εξ αιτίας της μεγάλης θαλασσοταραχής που επικρατεί πάντοτε εκεί. Δεν φαντάζομαι να υποθέτεις ότι ο Φούλτων θα παίξει το ρόλο του δελφινίου, που θα εμφανιστεί στην κρίσιμη στιγμή για να σώσει την ωραία του.

—Δεν ξέρω τι θα κάνει για να την σώσει, είπε ο Ρωμανώφ. Το μόνο που ξέρω είναι πως θα την σώσει... Οι αγώνες θα γίνουν, άλλωστε, το άγουμα και δεν θ' αργήσω με να το μάθω.

Και, πραγματικά, ο Ρωμανώφ δεν άπατηθηκε στις προβλέψεις του.

Η Έβελιν δεν διέτρεξε κανένα κίνδυνο εκείνο το απόγευμα. Για τον απλούστατο λόγο ότι εκείνος που διηύθυνε τη Βάρκα της δεν ήταν ο Πάλ Αϊδερν, αλλά ο Έντγκαρ Φούλτων.

Ο Ρωμανώφ δεν έκανε λάθος όταν έλεγε ότι ο Φούλτων είχε ακούσει τα πάντα.

Το εγκληματικό σχέδιο της Μπιάνκας και του Ναβάρους δεν κατατάραξε. Κι' αποφάσισε να δράσει άμεσα. Για να το κατορθώσει, όμως έπρεπε να φύγει από το υπόγειο, όπου τον είχαν φυλακισμένον.

ΡΥΤΙΔΕΣ ματιών, πονάδες, κραταεληές, εξαφανίζονται σε λίγες επισκέψεις.

Ινστιτούτον Καλλωγής «CON-STANT», Περικλέους 28, β' πάτωμα. Συμβουλευί δωρεάν.

ΚΟΜΜΩΤΑΙ και ΚΟΜΜΩΤΡΙΑΙ

Αν θέλετε να διπλάσιασετε την πελατεία σας στη ΠΕΡΜΑΝΤ χρησιμοποιήστε το νέο φάρμακο, την ημίρρευστον κρέμα **ΜΙΤΣΕΚΟ**

Διαρκής παρακαταθήκη: Κομμωτήριο «Λούξ», Έλευθ. Βενιζέλου 59α.

Η Γυναικολόγος Ιατρός Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ — ΖΗΓΡΟΜΑΛΙΔΟΥ δέχεται 2—6 μ.μ. και επί συνεντεύξει, Αγίας Ζώνης 66, στάσις Καλλιφρονά. Τηλ. 81682.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Έλπις Παυλάτου

Βραβείον Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών, 66ος Κρήτης 6 (πάροδος Λισίων, πλατεία Βάθης). Δέχεται καθ' έκαστην. Τηλ. 25-869.

ΦΘΟΡΙΟΥΧΟΣ ΟΥΛΟΟΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ **ADELCO**

Αλλά για τον άνθρωπο αυτόν τίποτε δεν ήταν δύσκολο. Όταν ξαναβρήκε την έλευθερία του, άρχισε να σκέπτεται ποιός ήταν ο καλύτερος τρόπος για να ματαιώσει τα σχέδια των δολοφόνων.

Ένας άνθρωπος, μονολογούσε καθώς απομακρυνόταν από το σπίτι της Μπιάνκας, που δέχεται να εγκληματήσει για ένα ώριμο ποσόν θα ήταν πολύ άνοητος αν δεν δέχονταν να μην πραγματοποιήσει το εγκλήμα του, προκειμένου να κερδίσει ένα μεγαλύτερο ποσόν. Δεν μου επιτρέπεται ν' αμφιβάλλω γι' αυτό. Αλλά πρέπει επίσης ο Αϊδερν να ομολογήσει στην Έβελιν τον άτιμο ρόλο που έπαιζε στο παιχνίδι. Νομίζω, όμως, ότι κι' αυτό δεν θα είναι δύσκολο. Οπωσδήποτε, ως δικαστή.

Την άλλη μέρα, ο Έντγκαρ Φούλτων βρέθηκε στην αποδεδειγμένη Βάρκα, όπου θα ξεκινούσαν οι βάρκες που θα έπαιρναν μέρος στους αγώνες.

Η Έβελιν συζητούσε με τον Αϊδερν.

Η νεαρή γυναίκα δοκίμασε μεγάλη χαρά βλέποντας τον Φούλτων.

—Νομίζα πως είχατε φύγει από τη Νέα Υόρκη, του είπε σφίγγοντάς του το χέρι.

—Είπε αλήθεια ότι είχα απουσιάσει για λίγο, απάντησε ο Φούλτων μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο. Αλλά βιάστηκα να γυρίσω, μαθαίνοντας ότι ένας καινούργιος κίνδυνος σας απειλούσε.

Η Έβελιν χλώμιασε. —Φαντάζομαι ότι θα θέλετε ν' αστείευθήτε, είπε.

—Όχι, κυρία, απάντησε ο Φούλτων. Ο κύριος Αϊδερν, άλλωστε, μπορεί να σας το βεβαιώσει...

Είχε γυρίσει πρὸς το μέρος του και τον ρώτησε:

—Δεν είναι αλήθεια, αγαπητέ κύριε;

Ο Αϊδερν τον κύτταξε αστασίμως.

—Δεν καταλαβαίνω τι θέλετε να πείτε, απάντησε.

—Θα προσπαθήσω να βοηθήσω τη μνήμη σας, είπε ο Φούλτων. Χθες το απόγευμα, κάποιο λαμπρό υποκείμενο ανέλαβε την υποχρέωση ν' αναποδογυρίσει τη Βάρκα και να πνίξει την κυρία Έβελιν Ναβάρους στο πέλαγος αντί του ποσού των τριών χιλιάδων δολαρίων. Από το ποσόν αυτό εισέπραξε τα μισά. Τα άλλα μισά θα τα εισπράξει αφού πραγματοποιήσει το εγκλήμα του. Μήπως αφήγομαι καμιά φανταστική ιστορία, αγαπητέ κύριε Αϊδερν;

—Ο ναυτικός έχασε το χρώμα του.

—Πώς τὸ... ξέρετε; τραύλισε.

—Αυτό δεν σας ενδιαφέρει, απάντησε ο Φούλτων. Ακούστε με τώρα. Θα πάρει αυτή τη στιγμή τα χίλια πεντακάσια δολάρια που σας όφειλουν οι συνωμοτές σας για να κάμετε τα έξης πράγματα: Πρώτον θα αφήγηθητε στην κυρία τις λεπτομέρειες της έν-

τιμης συμφωνίας σας, καθώς και τα όνομα των συνωμοτών σας. Δεύτερον, θα μου παραδώσετε μια επιτολή στην οποία θα αναφέρετε με συντομία τα ίδια πράγματα. Και τρίτον, θα μου παραχωρήσετε τη θέση σας μέσα στη Βάρκα... Αν είσατε συμφωνή, θα φύγετε απόψε από τη Νέα Υόρκη για να πάτε όπου θέλησετε. Διαφορετικά, θα βρεθώ στην ανάγκη να ζητήσω την επένδυσή της αστυνομίας. Κι' όπως έχετε μερικούς εκκρεμείς λογαριασμούς από το παρελθόν...

Ο Αϊδερν ένωσε παρακλητικά τα χέρια του.

—Δεν θα το κάμετε! είπε. Σας εξορκίζω!

—Δέχεσαι, λοιπόν, τους δρους μου;

—Ναί.

—Θαυμάσια. Άρχισε από την αφήγηση των λεπτομερειών της ατιμης συμφωνίας που έκαμες...

Επειτα από λίγη ώρα, ο Έντγκαρ Φούλτων κι' η Έβελιν έφευγαν με τη Βάρκα, ενώ ο Πάλ Αϊδερν, με το πολύτιμο τσέκ στην τσέπη, έτρεχε ν' απομακρυνθεί από τη ναυτική λέσχη. Το βράδυ της ίδιας ημέρας, έφευγε από τη Νέα Υόρκη.

Μία παληά ανάνησις

Ο Φούλτων φρόντισε ν' απομακρύνει τη Βάρκα από τις άλλες, που μετείχαν στους αγώνες και σ' ένα λίγο αποδιδόταν μαζί με τη συντροφιά του σε μία έρημη ακτή.

Η Έβελιν ήταν συλλογισμένη. Η αφήγηση που της είχε κάνει ο Αϊδερν δεν της άφηνε καμιά αμφιβολία ότι ο Ναβάρους θα κατέφευγε σ' όλα τα μέσα για να φτάσει στο σκοπό του. Ο κίνδυνος, ωστόσο, δεν την τρόμαζε. Ήταν αποφασισμένη ν' αγωνισθεί για να επιτύχει. Εκείνο που την ενδιέφερε ήταν ν' αποδείξει την αθωότητα του Χάρρυ

Πράις. Όλα τα άλλα δεν είχαν σημασία γι' αυτήν.

—Μαύ σάσατε άλλη μια φορά τη ζωή, είπε στον Φούλτων, καθώς περπατούσαν στην άμμο. Χωρίς έσας, δεν θα βρισκόμουν αυτή τη στιγμή στη ζωή. Κι' ο άντρας μου θα θριαμβούσε... Αλλά ποιός είσατε, λοιπόν; Και πως συμβαίνει να βρίσκεστε κοντά μου κάθε φορά που κινδυνεύω;

—Απλή σύμπτωσης, κυρία, απάντησε ο Φούλτων. Δεν είμαι σ' εθεί, δυστυχώς, να σας δώσω άλλη εξήγηση. Το μόνο που μπορώ να σας πω είναι ότι μία ακατανίκητη δύναμη με σπρώχνει κοντά σας κάθε φορά που σας απειλεί κάποιος κίνδυνος... Θα έπρεπε να προσθέσω ότι είμαι πολύ εύτυχης γι' αυτό...

—Μετά την αποκάλυψη των εγκληματικών σχεδίων του συζύγου μου, τί με συμβουλεύετε να κάνω;

—Το μόνο που πρέπει να κάμετε απάντησε ο Φούλτων, είναι να ν' αγκαλιάσετε στο σπίτι σας. Εκεί είναι η θέση σας... Εφ' όσον έννοείται, επιμένετε πάντοτε στην επιδίωξή του σκοπού που μου εκμυστηρεύθηκετε άλλοτε...

—Δεν θα ήσυχάζω αν δεν τον επιτύχω, απάντησε η Έβελιν διακόποντάς τον. Δεν έχω την παραμικρή ελπίδα ότι ο Χάρρυ Πράις μπορεί να ζήσει...

—Απλά αισθάνομαι την υποχρέωση ν' αποκαταστήσω τη μνήμη του απέναντι των ανθρώπων. Είναι κι' αυτό μια εκδήλωση της αγάπης μου, που δεν μειώθηκε ποτέ, μ' όλα τα δραματικά γεγονότα που μεσολάβησαν έκτοτε.

—Αγαπάτε, λοιπόν, μία σκιά; ρώτησε ο Φούλτων.

—Πιθανόν, απάντησε η Έβελιν. Η σκιά αυτή είναι, ό,τι προσφιλέστερο υπάρχει ακόμη για μένα στον κόσμο.

—Ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια της. Αλλά ο Φούλτων προσποιήθηκε πως δεν το είδε. Είχε κι' αυτός συγκινηθεί και για αρκετά λεπτά έμειναν κι' οι δυο βυθισμένοι στις σκέψεις τους.

—Η προσήλωσίς σας στην ανάνησι του μνηστήρος σας με συγκινεί, είπε τέλος ο Φούλτων, διακόποντας τη σιωπή. Θέλω να πιστέψετε ότι θα μ' έχετε πάντοτε σύμμαχο στις προσπάθειές σας. Και — πρόσθεσε έπειτα από μικρή διακοπή — μπορείτε να είσατε βεβαία ότι τελικά θα επιτύχωμε.

Η Έβελιν του έσφιξε με συγκίνηση το χέρι.

—Σας ευχαριστώ, είπε.

Το συμπόσιο των άρραβώνων

Η Έβελιν κι' ο Φούλτων παρακολουθούσαν από το νησί όπου είχαν αποβιβασθεί την εξέλιξη των αγώνων.

Τα πλοία αφού διέτρεξαν την ώριστημένη απόστασι άρχισαν να ξαναγυρίζουν στο λιμένα. Ήταν δέκα έπτα. Όταν πέρασε και το τελευταίο, η Έβελιν είπε:

—Η σειρά μας να πηγαίνουμε τώρα.

—Όχι, απάντησε ο Φούλτων. Αν δεν έχετε αντίρρηση, θα μείνωμε εδώ μία ή δυο ώρες ακόμη. Η Μπιάνκα παραβέει απόψε ένα πλούσιο συμπόσιο στο σύζυγό σας. Θα είναι το συμπόσιο των άρραβώνων τους,

να το πούμε έτσι. Νομίζω πως πρέπει να τους αφήσω να πανηγυρίσουν αυτό το γεγονός...

—Ετσι, θα είναι μεγαλύτερη ή απογοητευτική κι' η όργη που θα δοκιμάσει ο άντρας σας, όταν, γυρίζοντας στο σπίτι, σας ιδεί μπροστά του. Σας άρεσει το σχέδιό μου;

—Μα την αλήθεια, είναι υπέροχο, είπε η Έβελιν.

Αλλά ως ξαναγυρίσωμε στο μικρό όρμη της ναυτικής λέσχης.

Οι διευθύνοντες τους αγώνες, βλέποντας ότι το μικρό σκάφος της Έβελιν δεν είχε γυρίσει, άρχισαν ν' ανησυχούν.

—Οχι, λιγότερο ανήσυχος φαίνεται ο Χουάν Ναβάρους.

Αποφασίσθηκε, τέλος, να σταλούν δυο βενζινακάτοι, έφοδιασμένοι με ισχυρούς προβολείς, για να εξερευνήσουν το πέλαγος.

Ο Χουάν Ναβάρους προσποιήθηκε τότε ότι ήταν τόσο η αγωνία του, που δεν μπορούσε να περιμένη περισσότερο.

—Εφυγε, λοιπόν, λέγοντας ότι θα επικοινωνούσε τηλεφωνικώς με τη λέσχη, για να μάθει το αποτέλεσμα των έρευνών.

Επειτα από μερικά λεπτά της ώρας, βρισκόταν στο σπίτι της Μπιάνκας.

Οι δυο συνωμοτές έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

—Φάχνουν να την βρουν! είπε ο Ναβάρους με θριαμβευτικό ύφος στη φίλη του.

Η Μπιάνκα γέλασε.

—Είχε το τέλος που της άξιζε, απάντησε. Γιατί, αν δεχόταν το διαζύγιο, δεν θα βρισκόταν τώρα στο δυθό της θάλασσας. Αλλά, φίλε μου, πρόσθεσε μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο, ως αφήσωμε αυτή τη δυστυχισμένη κι' ως σκεφθώμε τη δική μας εύτυχια...

Η χαρά τους, όμως, έπρόκειτο να διακοπεί πολύ γρήγορα.

Στο χαρτοπαίγνιο που λειτούργουσε στις πολυτελείς αίθουσες του μεγάρου της δημοφους Μπιάνκας, ο Μάλκορν είχε παρασυρθεί εκείνο το βράδυ σ' ένα άγριο παιχνίδι. Κι' η τύχη τον καταδίωξε τόσο πολύ, που έχασε τα πάντα.

Αλλά αυτό το τρομερό πλήγμα είχε ένα ευχάριστο αποτέλεσμα. Ξαναβρήκε άμεσα τη μνήμη του και τον παληό εαυτό του. Όχι, λοιπόν! Δεν ήταν τόσο δυστυχισμένος όσο φανταζόταν. Μήπως δεν είχε την ευχέρεια να πάρη όσα χρήματα ήθελε από το Ναβάρους; Είχε άρκεσθι ως τότε σε μικροποσά. Αλλά τώρα θα έκανε μία γερή βουτιά μέσα στο χρηματοκιβώτιό του παληού συνωμοτού του. Όλα κι' όλα!

Ο Ναβάρους δεν μπορούσε να παίξει μαζί του. Θα του το έδινε να το καταλάβη. Μήπως δεν ήταν πλούσιος με το παραπάνω; Ο Μονόφθαλμος θα του έλεγε καθαρά πως αυτή την περιουσία έπρεπε να την μοιραστούν. Κι' ως πρώτη δόση θα του ζητούσε 100 χιλιάδες δολάρια. Ούτε ένα σέντε παρακάτω! Αν τολμούσε ο Ναβάρους ως του έλεγε όχι!

Με τις σκέψεις αυτές, ο Μάλκορν ξεκίνησε για να πάει στο σπίτι του Ναβάρους. Μία που είχε πάρει αυτή την απόφασι, ήταν καλύτερο να την εκτελέσει άμεσα. Τι αξία είχε τάχα για τον πλούσιο Χουάν

να το πούμε έτσι. Νομίζω πως πρέπει να τους αφήσω να πανηγυρίσουν αυτό το γεγονός...

—Ετσι, θα είναι μεγαλύτερη ή απογοητευτική κι' η όργη που θα δοκιμάσει ο άντρας σας, όταν, γυρίζοντας στο σπίτι, σας ιδεί μπροστά του. Σας άρεσει το σχέδιό μου;

—Μα την αλήθεια, είναι υπέροχο, είπε η Έβελιν.

Αλλά ως ξαναγυρίσωμε στο μικρό όρμη της ναυτικής λέσχης.

Οι διευθύνοντες τους αγώνες, βλέποντας ότι το μικρό σκάφος της Έβελιν δεν είχε γυρίσει, άρχισαν ν' ανησυχούν.

—Οχι, λιγότερο ανήσυχος φαίνεται ο Χουάν Ναβάρους.

Αποφασίσθηκε, τέλος, να σταλούν δυο βενζινακάτοι, έφοδιασμένοι με ισχυρούς προβολείς, για να εξερευνήσουν το πέλαγος.

Ο Χουάν Ναβάρους προσποιήθηκε τότε ότι ήταν τόσο η αγωνία του, που δεν μπορούσε να περιμένη περισσότερο.

—Εφυγε, λοιπόν, λέγοντας ότι θα επικοινωνούσε τηλεφωνικώς με τη λέσχη, για να μάθει το αποτέλεσμα των έρευνών.

Επειτα από μερικά λεπτά της ώρας, βρισκόταν στο σπίτι της Μπιάνκας.

Οι δυο συνωμοτές έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

—Φάχνουν να την βρουν! είπε ο Ναβάρους με θριαμβευτικό ύφος στη φίλη του.

Η Μπιάνκα γέλασε.

—Είχε το τέλος που της άξιζε, απάντησε. Γιατί, αν δεχόταν το διαζύγιο, δεν θα βρισκόταν τώρα στο δυθό της θάλασσας. Αλλά, φίλε μου, πρόσθεσε μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο, ως αφήσωμε αυτή τη δυστυχισμένη κι' ως σκεφθώμε τη δική μας εύτυχια...

Η χαρά τους, όμως, έπρόκειτο να διακοπεί πολύ γρήγορα.

Στο χαρτοπαίγνιο που λειτούργουσε στις πολυτελείς αίθουσες του μεγάρου της δημοφους Μπιάνκας, ο Μάλκορν είχε παρασυρθεί εκείνο το βράδυ σ' ένα άγριο παιχνίδι. Κι' η τύχη τον καταδίωξε τόσο πολύ, που έχασε τα πάντα.

Αλλά αυτό το τρομερό πλήγμα είχε ένα ευχάριστο αποτέλεσμα. Ξαναβρήκε άμεσα τη μνήμη του και τον παληό εαυτό του. Όχι, λοιπόν! Δεν ήταν τόσο δυστυχισμένος όσο φανταζόταν. Μήπως δεν είχε την ευχέρεια να πάρη όσα χρήματα ήθελε από το Ναβάρους; Είχε άρκεσθι ως τότε σε μικροποσά. Αλλά τώρα θα έκανε μία γερή βουτιά μέσα στο χρηματοκιβώτιό του παληού συνωμοτού του. Όλα κι' όλα!

Ο Ναβάρους δεν μπορούσε να παίξει μαζί του. Θα του το έδινε να το καταλάβη. Μήπως δεν ήταν πλούσιος με το παραπάνω; Ο Μονόφθαλμος θα του έλεγε καθαρά πως αυτή την περιουσία έπρεπε να την μοιραστούν. Κι' ως πρώτη δόση θα του ζητούσε 100 χιλιάδες δολάρια. Ούτε ένα σέντε παρακάτω! Αν τολμούσε ο Ναβάρους ως του έλεγε όχι!

Με τις σκέψεις αυτές, ο Μάλκορν ξεκίνησε για να πάει στο σπίτι του Ναβάρους. Μία που είχε πάρει αυτή την απόφασι, ήταν καλύτερο να την εκτελέσει άμεσα. Τι αξία είχε τάχα για τον πλούσιο Χουάν

να το πούμε έτσι. Νομίζω πως πρέπει να τους αφήσω να πανηγυρίσουν αυτό το γεγονός...

—Ετσι, θα είναι μεγαλύτερη ή απογοητευτική κι' η όργη που θα δοκιμάσει ο άντρας σας, όταν, γυρίζοντας στο σπίτι, σας ιδεί μπροστά του. Σας άρεσει το σχέδιό μου;

—Μα την αλήθεια, είναι υπέροχο, είπε η Έβελιν.

Αλλά ως ξαναγυρίσωμε στο μικρό όρμη της ναυτικής λέσχης.

Οι διευθύνοντες τους αγώνες, βλέποντας ότι το μικρό σκάφος της Έβελιν δεν είχε γυρίσει, άρχισαν ν' ανησυχούν.

—Οχι, λιγότερο ανήσυχος φαίνεται ο Χουάν Ναβάρους.

Αποφασίσθηκε, τέλος, να σταλούν δυο βενζινακάτοι, έφοδιασμένοι με ισχυρούς προβολείς, για να εξερευνήσουν το πέλαγος.

Ο Χουάν Ναβάρους προσποιήθηκε τότε ότι ήταν τόσο η αγωνία του, που δεν μπορούσε να περιμένη περισσότερο.

—Εφυγε, λοιπόν, λέγοντας ότι θα επικοινωνούσε τηλεφωνικώς με τη λέσχη, για να μάθει το αποτέλεσμα των έρευνών.

Επειτα από μερικά λεπτά της ώρας, βρισκόταν στο σπίτι της Μπιάνκας.

Οι δυο συνωμοτές έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

—Φάχνουν να την βρουν! είπε ο Ναβάρους με θριαμβευτικό ύφος στη φίλη του.

Η Μπιάνκα γέλασε.

—Είχε το τέλος που της άξιζε, απάντησε. Γιατί, αν δεχόταν το διαζύγιο, δεν θα βρισκόταν τώρα στο δυθό της θάλασσας. Αλλά, φίλε μου, πρόσθεσε μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο, ως αφήσωμε αυτή τη δυστυχισμένη κι' ως σκεφθώμε τη δική μας εύτυχια...

Η χαρά τους, όμως, έπρόκειτο να διακοπεί πολύ γρήγορα.

Στο χαρτοπαίγνιο που λειτούργουσε στις πολυτελείς αίθουσες του μεγάρου της δημοφους Μπιάνκας, ο Μάλκορν είχε παρασυρθεί εκείνο το βράδυ σ' ένα άγριο παιχνίδι. Κι' η τύχη τον καταδίωξε τόσο πολύ, που έχασε τα πάντα.

Αλλά αυτό το τρομερό πλήγμα είχε ένα ευχάριστο αποτέλεσμα. Ξαναβρήκε άμεσα τη μνήμη του και τον παληό εαυτό του. Όχι, λοιπόν! Δεν ήταν τόσο δυστυχισμένος όσο φανταζόταν. Μήπως δεν είχε την ευχέρεια να πάρη όσα χρήματα ήθελε από το Ναβάρους; Είχε άρκεσθι ως τότε σε μικροποσά. Αλλά τώρα θα έκανε μία γερή βουτιά μέσα στο χρηματοκιβώτιό του παληού συνωμοτού του. Όλα κι' όλα!

Ο Ναβάρους δεν μπορούσε να παίξει μαζί του. Θα του το έδινε να το καταλάβη. Μήπως δεν ήταν πλούσιος με το παραπάνω; Ο Μονόφθαλμος θα του έλεγε καθαρά πως αυτή την περιουσία έπρεπε να την μοιραστούν. Κι' ως πρώτη δόση θα του ζητούσε 100 χιλιάδες δολάρια. Ούτε ένα σέντε παρακάτω! Αν τολμούσε ο Ναβάρους ως του έλεγε όχι!

Με τις σκέψεις αυτές, ο Μάλκορν ξεκίνησε για να πάει στο σπίτι του Ναβάρους. Μία που είχε πάρει αυτή την απόφασι, ήταν καλύτερο να την εκτελέσει άμεσα. Τι αξία είχε τάχα για τον πλούσιο Χουάν

να το πούμε έτσι. Νομίζω πως πρέπει να τους αφήσω να πανηγυρίσουν αυτό το γεγονός...

—Ετσι, θα είναι μεγαλύτερη ή απογοητευτική κι' η όργη που θα δοκιμάσει ο άντρας σας, όταν, γυρίζοντας στο σπίτι, σας ιδεί μπροστά του. Σας άρεσει το σχέδιό μου;

—Μα την αλήθεια, είναι υπέροχο, είπε η Έβελιν.

Αλλά ως ξαναγυρίσωμε στο μικρό όρμη της ναυτικής λέσχης.

Οι διευθύνοντες τους αγώνες, βλέποντας ότι το μικρό σκάφος της Έβελιν δεν είχε γυρίσει, άρχισαν ν' ανησυχούν.

—Οχι, λιγότερο ανήσυχος φαίνεται ο Χουάν Ναβάρους.

Αποφασίσθηκε, τέλος, να σταλούν δυο βενζινακάτοι, έφοδιασμένοι με ισχυρούς προβολείς, για να εξερευνήσουν το πέλαγος.

Ο Χουάν Ναβάρους προσποιήθηκε τότε ότι ήταν τόσο η αγωνία του, που δεν μπορούσε να περιμένη περισσότερο.

—Εφυγε, λοιπόν, λέγοντας ότι θα επικοινωνούσε τηλεφωνικώς με τη λέσχη, για να μάθει το αποτέλεσμα των έρευνών.

Επειτα από μερικά λεπτά της ώρας, βρισκόταν στο σπίτι της Μπιάνκας.

Οι δυο συνωμοτές έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

—Φάχνουν να την βρουν! είπε ο Ναβάρους με θριαμβευτικό ύφος στη φίλη του.

Η Μπιάνκα γέλασε.

—Είχε το τέλος που της άξιζε, απάντησε. Γιατί, αν δεχόταν το διαζύγιο, δεν θα βρισκόταν τώρα στο δυθό της θάλασσας. Αλλά, φίλε μου, πρόσθεσε μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο, ως αφήσωμε αυτή τη δυστυχισμένη κι' ως σκεφθώμε τη δική μας εύτυχια...

Η χαρά τους, όμως, έπρόκειτο να διακοπεί πολύ γρήγορα.

Στο χαρτοπαίγνιο που λειτούργουσε στις πολυτελείς αίθουσες του μεγάρου της δημοφους Μπιάνκας, ο Μάλκορν είχε παρασυρθεί εκείνο το βράδυ σ' ένα άγριο παιχνίδι. Κι' η τύχη τον καταδίωξε τόσο πολύ, που έχασε τα πάντα.

Αλλά αυτό το τρομερό πλήγμα είχε ένα ευχάριστο αποτέλεσμα. Ξαναβρήκε άμεσα τη μνήμη του και τον παληό εαυτό του. Όχι, λοιπόν! Δεν ήταν τόσο δυστυχισμένος όσο φανταζόταν. Μήπως δεν είχε την ευχέρεια να πάρη όσα χρήματα ήθελε από το Ναβάρους; Είχε άρκεσθι ως τότε σε μικροποσά. Αλλά τώρα θα έκανε μία γερή βουτιά μέσα στο χρηματοκιβώτιό του παληού συνωμοτού του. Όλα κι' όλα!

Ο Ναβάρους δεν μπορούσε να παίξει μαζί του. Θα του το έδινε να το καταλάβη. Μήπως δεν ήταν πλούσιος με το παραπάνω; Ο Μονόφθαλμος θα του έλεγε καθαρά πως αυτή την περιουσία έπρεπε να την μοιραστούν. Κι' ως πρώτη δόση θα του ζητούσε 100 χιλιάδες δολάρια. Ούτε ένα σέντε παρακάτω! Αν τολμούσε ο Ναβάρους ως του έλεγε όχι!

Με τις σκέψεις αυτές, ο Μάλκορν ξεκίνησε για να πάει στο σπίτι του Ναβάρους. Μία που είχε πάρει αυτή την απόφασι, ήταν καλύτερο να την εκτελέσει άμεσα. Τι αξία είχε τάχα για τον πλούσιο Χουάν

να το πούμε έτσι. Νομίζω πως πρέπει να τους αφήσω να πανηγυρίσουν αυτό το γεγονός...

—Ετσι, θα είναι μεγαλύτερη ή απογοητευτική κι' η όργη που θα δοκιμάσει ο άντρας σας, όταν, γυρίζοντας στο σπίτι, σας ιδεί μπροστά του. Σας άρεσει το σχέδιό μου;

—Μα την αλήθεια, είναι υπέροχο, είπε η Έβελιν.

Αλλά ως ξαναγυρίσωμε στο μικρό όρμη της ναυτικής λέσχης.

Οι διευθύνοντες τους αγώνες, βλέποντας ότι το μικρό σκάφος της Έβελιν δεν είχε γυρίσει, άρχισαν ν' ανησυχούν.

—Οχι, λιγότερο ανήσυχος φαίνεται ο Χουάν Ναβάρους.

Αποφασίσθηκε, τέλος, να σταλούν δυο βενζινακάτοι, έφοδιασμένοι με ισχυρούς προβολείς, για να εξερευνήσουν το πέλαγος.

Ο Χουάν Ναβάρους προσποιήθηκε τότε ότι ήταν τόσο η αγωνία του, που δεν μπορούσε να περιμένη περισσότερο.

—Εφυγε, λοιπόν, λέγοντας ότι θα επικοινωνούσε τηλεφωνικώς με τη λέσχη, για να μάθει το αποτέλεσμα των έρευνών.

Επειτα από μερικά λεπτά της ώρας, βρισκόταν στο σπίτι της Μπιάνκας.

Οι δυο συνωμοτές έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

—Φάχνουν να την βρουν! είπε ο Ναβάρους με θριαμβευτικό ύφος στη φίλη του.

Η Μπιάνκα γέλασε.

—Είχε το τέλος που

Οι ηρωίδες της Εφτασίας

Οι «πεινασμένοι»

Συζητούσε η γυναίκογειτονιά στο ντουρέκι για τ' άντριο, μία κουαλιτέ σαλαμαράδες, που παρακολουθούνε τσι κοπέλλες, αναζητούνε περιπέτειες και κάνουνε χοντρές γκάφες, λες κι' είνε πεινασμένοι σκύλοι.

—Εγώ, τους είπε μία μουρμουρισμένη ζωτοχήρα, αυτοί τσι σερεσέμηδες που τρέχουνε έσπίτα μου, με την επιθυμία του διπλωμάτου, για να τσι γκιτσίω πιό πολύ γιουρουντάρω μέσα σ' ένα βερχανέ, για σ' ένα αυτοκίνητο, κι' έτσι τσι τσι κάνουνε ρεντίκουλο. Μένουνε μπουκάλια οί χαφιήδες!

Και μία άλλη που της είχανε πείσει πιό τα φόντα τσι πρώτης νεότητος, τους ρακοντάρσε ένα άλλο περιστατικό:

—Υπάρχουνε, και κάτι άλλο που τους μαγνητίζει ο λαϊμός, το σκέρτσσο και τσι μπράτσα τσι κάθε κοπέλλας. Μουτυχε έμένα μία κουριόδικια σκηνή μ' ένα όμορφόπαιδο. Άκούστε την.

Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπιε και με καμάρι συνέχισε:

—Προχτές το μεσημεράκι εκεί που σεργιανούσα στο Ζάππειο με πήρε από κοντά αυτό το σαχλόπαιδο και γκουστουρούσε, λές, Χριστέ μου, να με ρουφήξη, να με πιή στο ποτήρι! Σίγουρα αν οί ματιές του είχανε δόντια, δεν ήθελε αποπεινίη ούτε το κοκκαλάκι μου! Τέλος, σάν φτάσαμε πίσ' απ' την Αίγλη» με ρώτησε: «Δέν μου λές, κοκλά μου, τί ώρα είνε;» Και σάν πεινασμένο αγρίμι ήτανε έτοιμος να με φά!

—Είνε απούντο μεσημέρι!» του φώναξα έξω φρενών.

»Και με το ένα μου χέρι τον άρπαξα απ' το σβέρκο, και με τ' άλλο άρμισα να του σαδουνάω την τσάντα μου κατακέφαλα και να μετρώ: «Μιά, δυό, τρείς, πέντε, δέκα, δώδεκα!...»

—Άσκ-όλοσούν! τσι φανάξανε ούλες σκασμένες στα γέλια.

Τέλος πήρε μέρος κι' η Έφτασία στην κουβέντα, και με ύφος παλιάς τραγωδού άρχισε να τους λένε ένα δικό της κάκο:

—Μέσα στην πείνα του 41 γυρίξα ένα βράδυ στίτι μου εύχαριστημένη που βοήκα λίγη μπουμπότα να μπουκώσω το Νικολάκη μου πούτανε μπαίλιντςμένος! Κι' όπως παραντουρούσα, και σκουντουλούσα μέσα στο σκοτάδι πήρα χαμπέρι δυό άντριοι να με πλησιάζουνε ένα γκερεμέ. Άπ' τσι κατρώτες πούχουνε οί βιτρόνες τών μαγαζιών είδα το σουλούπι τους. Τά ρούχα τους απ' την πολλή λέρια γυαλίζανε σάν λουστρίνια! Ήσαν ξερακιανοί κι' αδύνατοι, σάν τσελατίνες για ταυτότητες! Τάλε-κουάλε... οί Άγιοι Άσώματοι! Ήβοι, Χριστέ μου, σκέφτηκα, γιατί καλέ να με παρακολουθούνε; Τί θένε από μένα; Άξασνα με πλησιάζανε, ριχτήκανε πάνω μου, και μου μουντάρανε το πακέτο! Σάν πεινασμένα τσακάλια λουγκρίσανε τη μπουμπότα μου, κι' απ' την βιάσι τους καταπίνανε ακόμα και τὰ χαρτιά πούτανε διπλωμένα!...

Άκίνητες, σάν μπόμπιλα, την άκούγανε ούλες γύρω. Κι' η Έφτασία πρόσθεσε:

—Πεινασμένοι στ' αλήθεια είν' όλοι αυτοί. Δέν τους τραβάει η καλλονή μας, Έμάς τίς... γεροντομπασμένες θα κυττάζουν;

Κι' έρριξε, η πονηρή, το βλέμμα της... στους Παρθενώνες του μαχαλά.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Το δάσανα του Καραμπέτ

ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ήσπιτι μου τσιράτσα έχει. Πιλαϊνό μου ίσπίτι, και αυτό, τσιράτσα έχει. Στο δικός μου το ίσπίτι εγώ καθόμαι, άμμα στο πλάινό κυρα-Δωροθέα καθισμένο έκανε. Κυρα-Δωροθέα άνηγιά έχει, από χωριό κατεδαμμένος είνε, πιρογνές ήθε, το Άθήνα να ιδέλη. Τσούκ έι. Έμένα ιδυνάμια μου ήσέρετε, κορίτσια-μορίτσια πολύ μου ήρέσουν. Από χωριό είνε, από νησί είνε, από Κολωνάκι είνε, από Βατοχονήσι είνε, χίτς μπέ μπιρ παρὰ βερμιέ! Καταλαβαίνεις; Ό,τι και να είνε μια πεντάρα γένό δίνω. Κορίτσι να ένεται, ύναίκα, χήρα-μήρα, ζωτοχήρα, έλαισι, όλο το ύναίκες μου ήρέσουν, βέσελεμ!

Ζέστες άρχισανε άμμα το κόσμος στο τσιράτσα κοιμισμένοι ένεται. Όταν ύναίκες στο τσιράτσα κοιμούνται πολύ μου ήρέσουν. Σιντόνια-μιντόνια, παπιλώματα-μαπιλώματα πεταμένες έκάνουν, ζέστη ένεται, βάι-βάι-βái, κοντά να ένεσαι, ώραία πράματα να ιδέλη. Χέρι να ίπλωνης, μίξ να παίρνεις!... Βάι-βái, κουζούμ! Στο Άθήνα καλοκαιρης, λυσσασμένος, διψασμένος ένεσαι άμμα και τυχερά σου εχεις. Μέχρι τώρα καυμός μου ήταν! Χίτς μπέ να μην έρθη μία στυρομπουλή γειτόνισσα να κοιμάται στο τσιράτσα; Γιατί το γειτόνισά μου το κυρα-Δωροθέα, Καπνικαρέα ένεται.

Και τώρα τί ιδέλω, γιάδρουμ; Τί άκούω; Κυρα-Δωροθέα με το άνηγιά της κουβέντα έκάνουν:

—Όραία ένεται στο χωριό. Το βιράδυ κοιμόμαστε έξω, λέει η άνηγιά.

—Κι' έμεις έδω, παιδάκι μου, κοιμώμαστε στίς ταρατσες. Θές να κοιμηθής μαζί μου στην ταρατσα;

—Άχ, γαί θεία!

Άμμιάν! Τέτοιες κουβέντες Καραμπέτ άκούει, ζαλισμένο ένεται. Κανονία μου χόπλα-χόπλα κάνει, το άνηγιά στο ταρατσα κοιμισμένος να ένεται. Βάι-βái-βái! Βιράδυ περιμένω, καρντιά μου πάτ-κιοντ κάνει, «Σουρπουτίσα μου, λέω, έγω το βιράδυ στο ταρατσα κοιμισμένος να ίνομαι».

—Ζεσταίνεσαι;

—Σκασμένος ένομαι!

—Κι' έγω θα κοιμηθώ στην ταρατσα.

—Γιόκ, γιάδρουμ. Κρυολογημένη να ένεσαι. Συναχί να άρπάξης.

—Όχι, κοιμισμένη στο ταρατσα θα ένομαι.

Άπό δω το παιάω, από εκεί το παιάω, κρυολόγημα-μολόγημα, συναχί-μινάχι, άρρώστειες, πλενρίτες φελιάν φισίκο, χίτς το Σουρπουτίσα μου άπόφασας ντέν αλλάζει. Τί να ένεται; Το βιράδυ τσιράτσα στρώνει, στο τσιράτσα μαζί κοιμισμένο έκάνω. Και στο πλάινό το τσιράτσα τί ιδέλω, κουζούμ; Το άνηγιά και το θεία έτοιμασμένο ένεται. Άμμιάν! Καρντιά μου πάι χόπλα-χόπλα κάνει.

Νύχτα ένεται.

Το Σουρπουτίσα μου ύπνιος ίπαιρνει, για-δās-γιαδās, ώραία-ώραία ροχαλητό έκανε, άμμα έμένα μάτι μου γαρίδα ένεται. Αντί μου τενωμένος έκάνω. Άπό το πλάινό το τσιράτσα, βιροντές έρχονται, φασαρία ένεται, μπουρ-μπουρ έκανε, φουξ-φουξές-φουξές, συναβιλία-μινάβιλία, άκουσμένο ένεται. Τί είνε κουζούμ; Το κυρα-Δωροθέα ροχαλητό έκανε.

Ήπιδεσαι!

Τσιράτσα κοιμάται άμμα εν τάξει όλα είνε. Σιγά σιγά-σιγά σηκωμένος ένομαι, τσιράτσα περνάω, κρεβάτι φτάνω, άνηγιά βιλέπω, βάι βάι-βái, καρντιά μου καθουρντιστήρι ένεται. άμμιάν! Χέρι μου άπλωώνω, σιντόν σηκώνω, φεγγάρις ένεται... ώραία-ώραία, σε βιλέπω μη-λέα!... Χέρι μου άπλωώνω μήλα να πιάνω... κόκκινος μήλος-πιράσινος φύλλος, μ' ήρέσουν πολύ!...

—Βήθεια!

Κορίτσι ξυπνημένο ένεται, φωνή βγαλμένο έκανε:

—Παληάνθρωπε!

Κυρα-Δωροθέα ξυπνημένο ένεται, φωνές βάζει. Ήπάνω μου πέφτουν, έξλο δίνουν, φασαρία ένεται, Σουρπουτίσα ξυπνάει, όλοι μα-ζι με τσιράδανε, κολιτσάνε, έχτυπάνε, μαδά-νε, γρατσούνανε, κοιλιάνε, άμμιάν! Άγνώριστο με κάνουν, βάι-βái-βái. Μασκαράς είνε, ισχύλο έφαγα, άμμα, έφχαριστημένος είμαι. Όραία πιάματα είδα. Χαλάλ όλοσούν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Ο κανακάρης

Άγαπητέ μου κύριε μπαμπά! Μου φέρνεις, χωρίς να με ρωτήσης αν έχω καμιά όρεξη να τον καμαρώσω και χωρίς να λάβης υπ' όψι σου τις αντίηπι-ακές μου άρχες, τον κανακάρη σου, για να τον γνωρίσω και να ιδώ πόσο μεγάλωσε, που είνε μόλις τεσσάρων ετών και φαίνεται για πέντε. Κι' έγω, είτε επειδή έτυχε να βρίσκωμαι στίς καλές μου, είτε γιατί έτσι μουθε, διαπράττω το θανάσιμο και ά-συγχώρητον σφάλμα να του άγοράσω μία σκολάτα και να του την προσφέρω. Του λέω, «πάρ' την Μπέμπη και πές εύχαριστώ». Κι' αντί για το «εύχαριστώ» άνοίγει την παλάμη του αναιδέ-στατα, μου δίνει μία μουντζα και μου λέει:

—Νά! Κι' έσύ, έσύ ο πατήρ και υπεύθυνος της άγωγής του, αντί ν' άρπάξης ένα ξύλο και να του τσακίσης το θρασύτατο αυτό χέρι, αντί να έρυθριάσης από καταισχύνη και ντροπή, αντί να το πετάξης στα σκουπίδια, τί κάνεις; Τί κάνεις λέω; Ξεκαρδίζεσαι στα γέλια για το άστείο του πράγματος και λές:

—Είδες τί έξυπνο πού είνε; Μπρά-βο, Μπέμπη! Πές κι' άλλο εύχαριστώ! Κι' αυτό το παληόπραμα έπαναλαμ-δάνει τη μουντζωτική του χειρονομία. Τί να σου πώ τώρα; Τί να σου πώ, βρέ άκοινώνητε άνθρωπε; Ποία είνε, μωρέ, η έξυπνάδα του και που έγκει-ται; Στο ότι, αντί να πη εύχαριστώ, ό-πως έχει υποχρέωσι, μουντζώνει τους άνθρώπους, που κάνουν την ήλιθιότητα να του προσφέρουν κάτι; Αυτή είνε η έξυπνάδα του; Όχι, για πές μου να την ένοήσω κι' έγω! Ή μήπως κάνει κι' άλλες τέτοιες έξυπνάδες και δεν το ξέρω; Ά! Κάνει κι' άλλες! Δηλαδή;

—Ά! Έτσι! Καταβρέχει με νερό τους άλλους, βάζει καρφίτσες στίς καρέκλες!

Μπράβο άνατροφή! Τά συγχαρητή-ρια μου, κύριε μπαμπά! Μοναχογιού τόν έχεις; Νά σου ζήση! Και δεν συλλογίζεσαι, βρέ ήλίθιε, τί θα γίνη άμα κάνη πώς μεγαλώνει λι-γάκι; Άν άρχιση να μουντζώνει από τώρα, και να βάζη καρφίτσες στίς κα-ρέκλες, άμα θα φτάση όχτώ χρονών, θ' άρπάξη πιστόλι και θα σκοτώνη! Θα βάλη δυναμίτη στο στίτι, θα πάρη γι-αταγάνι και θα κόβη κεφάλια. Κι' έσύ θα 'όν καμαρώνης ήλίθιε, και θα λές, τί έξυπνο γυιόκα που έφτιαξα κι' άς καταλήξη στη φυλακή!

Πώς; Τί να του κάνης που είνε ζω-ρός; Νά τον ξεζωπρέψης, μωρέ! Ν' άρ-πάξης ένα βουρδουλα από ούρα βωδιού και να τον καταχειρίζης όχτώ φορές την ήμέρα! Έτσι θα γίνη άνθρωπος! Τί έ-κανε λέει; Σκέπτεσαι να τον στείλεις άργότερα στο Κολλέγιο; Μωρέ, τί μου λές; Μουτρα για Κολλέγιο! Άμ αν παίρνανε τέτοιες μάρες στο Κολλέγιο, θα τόχαν κλείσει πρό πολλού, Θανάση μου! Θές να μάθη άνατροφή το παιδί σου; Παράδωσέ μου το για μία βδομά-δα και θα στον κάνω έγω άγγελο! Μιά βδομάδα μονάχα και θά τον δής και δεν θα τον γνωρίζης. Κι' άφοι δεν μου τον παραδίνεις, πάρ' τον κανακάρη σου και χαθήτε από μπροστά μου. Άίντε, για να μη σηκώσω τη μαγγούρα κι' άρ-χίσω τη διαπαιδαγώγησι κι' από τους δυό. Γιατί έσένα σου χρειάζεται το πρώτο χέρι, γιάδρε! Άλλά τί περι-μένεις; Το μήλο κάτω από τη μηλιά θα πέση! Άμέτε στο διάολο, λοιπόν!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Δραματικό διήγημα

Ο στρατηγός Φρόστ, ένας απ' τους πιό νέους στρατηγούς του τόπου, άπλωσε το χέρι του και πήρε το ποτήρι με το γάλα, κάτω απ' το χαλί. Πάνω στο χαλί, μισό-εξαπλωμένη ήταν και η Βιργινία. Ο στρατηγός δεν φορούσε τη στολή του ακόμα, γιατί το στίτι ή-ταν ζεστό. Ούτε όμως και η όμορφη, η νεαρή Βιργινία ήταν ντυμένη. Φορού-σε ένα χαριτωμένο, προκλητικό ντεζα-μπιγιέ ρόζ, που άφηνε άκάλυπτο σχε-δόν το στήθος της και τὰ πόδια της, μαζί με τὰ μπράτσα της που ήταν γυμνά. Ήταν πραγματικά πολύ ώραία και μόλις είκοσι δυό χρονών.

Ο στρατηγός Φρόστ ήταν κάπου σπ-ραντάρης. Στο υπουργείο τών Στρατι-ωτικών τόν λογάριζαν και τόν έκτι-μούσαν για την έξυπνάδα του και τη μόρφωσί του. Στο γραφείο του δου-λέυε άρκετές ώρες, έχοντας για βοηθό ένα ταγμα-τάρχη και το γέρο στρατηγό Ζουδέ, που του διη-γόταν σκαμπρόζικες ιστορίες. Ο στρατηγός Φρόστ

Ο στρατηγός πρόφασε και την άρπαξε από το χέρι.

Κύτταζε την προκλητική όμορφη της έρωμένης του, που τούλεγε με την πιό γλυκεία φωνή της:

—Για μάς πρέπει η Βίλλα που θ' άποχτήσουμε νάνε μεγάλη, όχι βέβαια και πολύ.

—Όχι, όχι, Βιργινία, τί θέλω εύρύχωρη, γιατί δεν θάνε μονάχα δική μας, αλλά και τών παιδιών μας, όταν παντρευ-τούμε.

—Έγώ προτιμώ το σχέδιο που έκανες τις προάλλες. Νά, αυτό.

Και η Βιργινία τούδειξε ένα χαρτί.

—Αυτό; Όχι δά. Είνε σνέδιο για Βίλλα άποίκων. Μπο-ρεί στο χαρτί να φαίνεται ώραία, μα έγω πρατιώ ένα πιό ώραίο και πολύ εύρύχωρο έξοχικό στίτι. Ξέρεις καλά πως δεν είχα ποτέ μου στίτι, γιατί έζησα πάντα σε δημόσια κτίρια, σε στρατώνες. Νά, για ποιά λόγο θέλω μία Βίλλα.

—Χτίσε τη τη Βίλλα, Ζάν, όπως σου άρέσει, είτε η Βιρ-γινία, όπως την όνειρεύεσαι. Μικρή ή μεγάλη, απλή ή πολ-υτελή. Άμα θά σ' άρέση έσένα, θά μ' άρέση και μένα.

—Είσαι τόσο άξιαγάπητη, Βιργινία! τίς είπες ο στρατη-γός, άγκαλιάζοντάς την και φιλώντας την θερμά στα χείλη.

—Θά ζήσουμε εύτυχισμένοι οί δυό μας, Ζάν.

—Νάι, Βιργινία. Ξέρεις ποιόν θάθελα να καλέσω μόλις γτίσουμε τη Βίλλα μας; Δέν μαντεύεις; Τη γριά Μπρονσάρ, εκείνη που μάς πουλάει τὰ λουλούδια στο ρεστωράν. Θυά-σαι τί μάς είπε κάποιο βράδυ, όταν άγοράσαμε τις καμέλι-ες; «Έγώ καταλαβαίνω, στρατηγέ μου, και σάς λέω πως

θά είσαστε εύτυχισμένοι, γιατί είσαστε το πιό έρωτευμένο ζευγάρι που συνάντησα, έδώ και χρόνια, σ' αυτό το μέρος».

—Νάι, Ζάν. Νάι, θά την καλέσουμε τη γριά Μπρονσάρ. Άγάπη μου, θάνε το πιό ώραίο στίτι που γτίστηκε ποτέ.

—Τώρα πρέπει να πηγαίνω, Βιργινία, οί ύπασπιστάι μου, οί λοχαγοί Ρουμπέν και Μίς, με περιμένουν.

Ήταν άπόγεμα. Κι' ο στρατηγός Φρόστ έπρεπε νάνε στο ύπουργείο κα-τά τις έξη. Πέρασαν μερικά λεπτά πρίν να ξεφύγη απ' την θερμή άγκαλιά της Βιργινίας. Τέλος τσάκασε και κλείστη-κε στο μπάνιο.

Όταν τελείωσε το λουτρό του Βηγ-κε στο διάδρομο εύχαριστημένος. Σε λίγους μήνες θάχε το στίτι του και μία γυναίκα δική του, την έξαισια Βιργινία.

Πατώντας στίς μύτες τών παπουτσι-ών του, προχώρησε σιγά ως τη σάλα για να την έσφονιάση και να την τρα-βήξη απ' τὰ μαλλιά. Ήταν ένα παι-χνίδι που τόκανε συχνά. Άλλά την είδε σκυμένη μπρός στο μεγάλο μπουφέ. Μά τί έκανε λοιπόν;

Όταν πρόσεξε, κατάλαβε. Ή Βιργινία γύρευε το μυστικό τοπογραφικό χάρτη που ο στρα-τηγός είχε φέρεi απ' το ύπουργείο και τόν είχε κρύψει στο συρτάρι αυτό. Μέσα στο συρτάρι ύπήρχε μία μικρή φωτογραφική μηχανή. Ή Βιργινία είχε άπλώσει το χάρ-τη μέσα στο συρτάρι και προσπαθούσε να τόν φωτογραφίση. Όταν κατάλαβε πως

έκείνος ήταν πίσω της ήταν πιό πολύ άργά.

—Ζάν! φώναξε.

Προσπάθησε να τὰ κούψη όλα, να κλεί-ση το συρτάρι, μα ο στρατηγός πρόφτα-σε και την άρπαξε από το χέρι.

—Όστε γι' αυτό το λόγο, τίς είπες τραχειά, μούκανες πρίν τόσα χάρδια;

Για να κλέψης τόν τοπογραφικό χάρτη; Γι' αυτό τίς προάλλες—τώ-ρα το θυμάμαι—μούγες πη πώς είχες ένα μικρό οικόπεδο στην Άνγκουλέμ; Φαντάζομαι πως δεν είχες κανένα οικόπεδο, πώς πο-τί σου δεν σκέφτηκες να παν-τρ-ήγης. Ο μοναδικός σκοπός σου ήταν να μάθης αν είν' αλή-θεια πως κοντά στην Άνγκουλέμ έ-τοιμάζουμε και μέις μία μικρή ά-τομική πόλι. Κι' όπως είδες, εκεί θά γίνουν τὰ πειράματα της ατο-μοδόμδας. Αυτό είνε το σχέδιο, μα δεν θά προφτάσης να το δώσης σε κανένα, Βιργινία, γιατί θά σε του-φεκίσουν γρήγορα. Έξω από κάποιο φρούριο.

—Δέν θά το κάνης αυτό, Ζάν, θά καταστράφης κι' έσύ.

—Θά το κάνω, Βιργινία.

Της πέταξε, έτσι, όπως ήταν μι-σούμνη, το γούνινο παλτό της στις πλάτες και την κατέβασε, δια-της βίας, στο δρόμο. Ο Ρουμπέν κι' ο Μίς τόν χαιρέτησαν στρατιωτικά μόλις τόν είδαν.

—Έμπα στο αυτοκίνητο, Μίς, διατάξε ο στρατηγός. Ή δεσποινίς είνε υπό κράτησι. Πρό-σεξε μη σου τὸ σκάση κι' αν προσπαθήση να ξεφύγῃ, να την πυροβολήσης 'δ' όλος οίκτο. Είσαι υπεύθυνος, Μίς.

Ο Μίς κι' ο Ρουμπέν μπήκαν στ' αυτοκίνητο. Ο Ρουμπέν όδηγούσε. Ο Μίς κρατούσε με τὰ σιτίδαρά του χέρια τη Βιρ-γινία που ήταν χλωμή κι' άσπρη. Την άσπρε μονάχα όταν φτάσανε στο ύπουργείο τών Στρατιωτικών και την παρέλα-βαν δυό ψηλοί και γεροί άντρες της Μυστικής Υπηρεσίας.

—Εμπα στο αυτοκίνητο, Μίς, διατάξε ο στρατηγός. Ή δεσποινίς είνε υπό κράτησι. Πρό-σεξε μη σου τὸ σκάση κι' αν προσπαθήση να ξεφύγῃ, να την πυροβολήσης 'δ' όλος οίκτο. Είσαι υπεύθυνος, Μίς.

Ο Μίς κι' ο Ρουμπέν μπήκαν στ' αυτοκίνητο. Ο Ρουμπέν όδηγούσε. Ο Μίς κρατούσε με τὰ σιτίδαρά του χέρια τη Βιρ-γινία που ήταν χλωμή κι' άσπρη. Την άσπρε μονάχα όταν φτάσανε στο ύπουργείο τών Στρατιωτικών και την παρέλα-βαν δυό ψηλοί και γεροί άντρες της Μυστικής Υπηρεσίας.

—Εμπα στο αυτοκίνητο, Μίς, διατάξε ο στρατηγός. Ή δεσποινίς είνε υπό κράτησι. Πρό-σεξε μη σου τὸ σκάση κι' αν προσπαθήση να ξεφύγῃ, να την πυροβολήσης 'δ' όλος οίκτο. Είσαι υπεύθυνος, Μίς.

Ο Μίς κι' ο Ρουμπέν μπήκαν στ' αυτοκίνητο. Ο Ρουμπέν όδηγούσε. Ο Μίς κρατούσε με τὰ σιτίδαρά του χέρια τη Βιρ-γινία που ήταν χλωμή κι' άσπρη. Την άσπρε μονάχα όταν φτάσανε στο ύπουργείο τών Στρατιωτικών και την παρέλα-βαν δυό ψηλοί και γεροί άντρες της Μυστικής Υπηρεσίας.

—Εμπα στο αυτοκίνητο, Μίς, διατάξε ο στρατηγός. Ή δεσποινίς είνε υπό κράτησι. Πρό-σεξε μη σου τὸ σκάση κι' αν προσπαθήση να ξεφύγῃ, να την πυροβολήσης 'δ' όλος οίκτο. Είσαι υπεύθυνος, Μίς.

Ο Μίς κι' ο Ρουμπέν μπήκαν στ' αυτοκίνητο. Ο Ρουμπέν όδηγούσε. Ο Μίς κρατούσε με τὰ σιτίδαρά του χέρια τη Βιρ-γινία που ήταν χλωμή κι' άσπρη. Την άσπρε μονάχα όταν φτάσανε στο ύπουργείο τών Στρατιωτικών και την παρέλα-βαν δυό ψηλοί και γεροί άντρες της Μυστικής Υπηρεσίας.

—Εμπα στο αυτοκίνητο, Μίς, διατάξε ο στρατηγός. Ή δεσποινίς είνε υπό κράτησι. Πρό-σεξε μη σου τὸ σκάση κι' αν προσπαθήση να ξεφύγῃ, να την πυροβολήσης 'δ' όλος οίκτο. Είσαι υπεύθυνος, Μίς.

Ο Μίς κι' ο Ρουμπέν μπήκαν στ' αυτοκίνητο. Ο Ρουμπέν όδηγούσε. Ο Μίς κρατούσε με τὰ σιτίδαρά του χέρια τη Βιρ-γινία που ήταν χλωμή κι' άσπρη. Την άσπρε μονάχα όταν φτάσανε στο ύπουργείο τών Στρατιωτικών και την παρέλα-βαν δυό ψηλοί και γεροί άντρες της Μυστικής Υπηρεσίας.

—Εμπα στο αυτοκίνητο, Μίς, διατάξε ο στρατηγός. Ή δεσποινίς είνε υπό κράτησι. Πρό-σεξε μη σου τὸ σκάση κι' αν προσπαθήση να ξεφύγῃ, να την πυροβολήσης 'δ' όλος οίκτο. Είσαι υπεύθυνος, Μίς.

Ο Μίς κι' ο Ρουμπέν μπήκαν στ' αυτοκίνητο. Ο Ρουμπέν όδηγούσε. Ο Μίς κρατούσε με τὰ σιτίδαρά του χέρια τη Βιρ-γινία που ήταν χλωμή κι' άσπρη. Την άσπρε μονάχα όταν φτάσανε στο ύπουργείο τών Στρατιωτικών και την παρέλα-βαν δυό ψηλοί και γεροί άντρες της Μυστικής Υπηρεσίας.

—Εμπα στο αυτοκίνητο, Μίς, διατάξε ο στρατηγός. Ή δεσποινίς είνε υπό κράτησι. Πρό-σεξε μη σου τὸ σκάση κι' αν προσπαθήση να ξεφύγῃ, να την πυροβολήσης 'δ' όλος οίκτο. Είσαι υπεύθυνος, Μίς.

Ο Μίς κι' ο Ρουμπέν μπήκαν στ' αυτοκίνητο. Ο Ρουμπέν όδηγούσε. Ο Μίς κρατούσε με τὰ σιτίδαρά του χέρια τη Βιρ-γινία που ήταν χλωμή κι' άσπρη. Την άσπρε μονάχα όταν φτάσανε στο ύπουργείο τών Στρατιωτικών και την παρέλα-βαν δυό ψηλοί και γεροί άντρες της Μυστικής Υπηρεσίας.

—Εμπα στο αυτοκίνητο, Μίς, διατάξε ο στρατηγός. Ή δεσποινίς είνε υπό κράτησι. Πρό-σεξε μη σου τὸ σκάση κι' αν προσπαθήση να ξεφύγῃ, να την πυροβολήσης 'δ' όλος οίκτο. Είσαι υπεύθυνος, Μίς.

Ο Μίς κι' ο Ρουμπέν μπήκαν στ' αυτοκίνητο. Ο Ρουμπέν όδηγούσε. Ο Μίς κρατούσε με τὰ σιτίδαρά του χέρια τη Βιρ-γινία που ήταν χλωμή κι' άσπρη. Την άσπρε μονάχα όταν φτάσανε στο ύπουργείο τών Στρατιωτικών και την παρέλα-βαν δυό ψηλοί και γεροί άντρες της Μυστικής Υπηρεσίας.

—Εμπα στο αυτοκίνητο, Μίς, διατάξε ο στρατηγός. Ή δεσποινίς είνε υπό κράτησι. Πρό-σεξε μη σου τὸ σκάση κι' αν προσπαθήση να ξεφύγῃ, να την πυροβολήσης 'δ' όλος οίκτο. Είσαι υπεύθυνος, Μίς.

ZAN PIER PIBIEP

Πρέπει να περιποιούμεθα ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΔΟΝΤΙΑ;

Οι κίνδυνοι από την εμφάνιση τερηδόνας

Οι γαλαξίες ή νεογίλοι — τα πρώτα δόντια που βγαίνουν τα παιδιά — θεωρούνται συνήθως από τους γονείς σαν κάτι το αμελητέο, αφού πρόκειται ν' αντικατασταθούν αργότερα με τα μόνιμα — τα δόντια, δηλαδή, της δεύτερης οδοντοφυΐας. Νομίζουν, συνεπώς, ότι μπορούν να μην ενδιαφέρονται γι' αυτά.

Αλλ' όταν το παιδάκι πονάει; Κι' όταν σ' ένα ή περισσότερα δόντια έχει σχηματισθεί τερηδόνα;

Πρέπει, πρώτα-πρώτα, να σημειώσουμε ότι η τερηδόνα δεν προκαλεί πάντοτε πόνο. Και το αξιοσημείωτο είναι ότι, όσο μικρότερο είναι το παιδί, τόσο λιγότερο αισθάνεται τον πόνο που προκαλεί τυχόν ή τερηδόνα. Ενώ η τερηδόνα του πρώτου τραπέζιου (που φύεται γύρω στα έξι χρόνια) είναι συνήθως εξαιρετικά δύσπρη, η τερηδόνα των γαλαξίων, αντίθετα, δεν γίνεται αισθητή από το παιδί. Υπάρχουν παιδιά, που έχουν δόντια τελείως χαλασμένα και όμως, δεν πονούν.

Δεν πρέπει, λοιπόν, να περιμένουμε να παραπονεθώ το παιδί, αλλά να εξετάζουμε κάθε τόσο προσεκτικά τα δόντια του. Το γνώρισμα της τερηδόνας δεν είναι η σκούρα κηλίδα, όπως συνήθως πιστεύεται. Το πρώτο σύμπτωμα, που πρέπει να κινήσει την προσοχή μας, είναι ο σχηματισμός μιας υπόλευκης κηλίδας πάνω στο δόντι. Αυτή η κηλίδα προέρχεται από την έγκλιση μικροβίων στην επιφάνεια της άδαμαντινης ουσίας του δοντιού. Όταν αυτό το στρώμα της επιφάνειας νεκρωθεί, τότε η άδαμαντίνη ουσία σκουραίνει.

Στην προκειμένη περίπτωση, εκείνο που έχει σημασία είναι ν' αντιληφθούμε την τερηδόνα μόλις το δόντι αρχίζει να προβάλλει, για να την προλάβουμε.

Η αντίληψη ότι δεν πρέπει να μας απασχολούν οι γαλαξίες είναι σφαλής για πολλούς λόγους:

1) Η τερηδόνα των γαλαξίων μπορεί να μεταδοθεί στους μόνιμους, που εμφανίζονται έπειτα απ' αυτούς. Γιατί η τερηδόνα έχει μικροβιακή προέλευση κι' η μετάδοσής της είναι, συνεπώς, εύχερστατη. Ιδίως, όταν υπάρχει κάποια προδιάθεση.

2) Η τερηδόνα μπορεί να προκαλέσει παντός είδους επιπλοκές, είτε τοπικές, είτε γενικές. Μεταξύ των πρώτων περιλαμβάνονται η περιοστίτις, η σθηγάχη του Λούντβιχ, η μόλυνση του ήγμοριου άντρου κι' η όστεομυελίτις. Στη δεύτερη κατηγορία ανήκουν όλες οι ασθένειες, που «εξέρχονται» στον οργανισμό από το στόμα.

Το ν' αφήνουμε, λοιπόν, μέσα στο στόμα του παιδιού μια έστια μόνιμης μόλυνσης όπως η τερηδόνα, είναι σαν να κλείνουμε το έχθρο μέσα στο σπίτι μας.

Ένας χαλασμένος γαλαξίας πρέπει να βγαίνει ή τουλάχιστον πρέπει να τον σφραγίζουμε όπως και το μόνιμο δόντι.

Οι έπιστήμονες αποκλίνουν υπέρ της δεύτερας γνώμης. Γιατί η εξαγωγή του, με τη δικαιολογία ότι, έτσι ή αλλιώς, πρόκειται να πέση, μπορεί να επηρεάσει τη δεύτερη οδοντοφυΐα και να κάνει τα δεύτερα δόντια να βγούν αντικοινικά.

Οι παράγοντες που συντελούν στην εμφάνιση τερηδόνας στους γαλαξίες είναι:

- 1) Η κληρονομικότητα.
- 2) Οι έδεις ή χρόνιες ασθένειες: ραχίτις, φυματίωση, δισπρακία κτλ.
- 3) Η κακή γενική κατάσταση και ειδικότερα οι διαταραχές της λειτουργίας των αδένων έσωτερικής έκκρίσεως.
- 4) Η έλλειψις βιταμινών.
- 5) Η κακή υγιεινή του στόματος και των δοντιών.
- 6) Η κακή συνήθεια να δίνουμε στα παιδιά μαλακές τροφές κι' όταν ακόμη προχωρήσουν σε ηλικία. Είναι τουλάχιστον απαραίτητο να τα συνηθίσουμε να μασηούν σκληρές τροφές, μόλις συμπληρωθεί η πρώτη οδοντοφυΐα. Η αδράνεια των δοντιών αποτελεί μεγάλο κίνδυνο.

— Πάλι είχε ραντεβού η κόρη μας μ' εκείνο τον ύπνωτιστή!...

Πρακτικός άνθρωπος...

—Μ' αυτό το πονάμισσο φαίνεστε τουλάχιστον δέκα χρόνια νεώτερος!...

— Πάλι είχε ραντεβού η κόρη μας μ' εκείνο τον ύπνωτιστή!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Η καλλονή

Αν ο λαιμός σας είναι ρυτιδωμένος, δοκιμάστε τον πρώιμο και βραδυ με μια βουρτσά των νυχιών μουσκεμένη σε κρύο νερό ή σε τσάι.

Για να μη σπάσουν τα νύχια σας αλείψτε τα κάθε μέρα με βαζελίνη, ιδίως στις ρίζες.

Για να μεγαλώσουν τα τσίνορα σας χρησιμοποιήστε την έξης αλοιφή:

Acide gallique 1 gr.
Vaselin 10 gr.
Huile de ricin 4 gr.

Μια περίφημη μάσκα για το πρόσωπό σας είναι η έξης:

Κόψτε ένα μήλο σε μικρά κομματάκια, βάλτε το μέσα σε γάλα και δουλέψτε το ώσπου να γίνει πολτός. Αφήστε το να κρυώσει αλείψτε με το μίγμα αυτό το πρόσωπό σας, μείνετε έτσι επί πέντε λεπτά της ώρας και κατόπιν ξεπλύνετε με χλιαρό τριανταφυλλόνερο.

Μην νευριάζετε. Τα νεύρα κουράζουν το πρόσωπό σας, το μαυραίνουν. Βράστε, στην περίπτωση αυτή, τίλλιο, πλύνετε το πρόσωπό σας μ' αυτό και βάλτε κομπρέσες με το ίδιο υγρό, επί λίγα λεπτά. Το πρόσωπό σας θα ξεκουραστεί αμέσως και τα χαρακτηριστικά θα ηρεμήσουν.

Τα χαρτιά

Υπάρχει ένας τρόπος να κάμετε άκαστο το χαρτί. Χλιαραίνετε 20 γραμμάρια βρόχινο νερό και λιώνετε σ' αυτό 80 γραμμάρια θειικών αμμωνίων και 30 γραμμάρια βορικών οξέων. Φιλτράρετε τη διάλυση από ένα τουλουπάνι, τη βάζετε στη φωτιά και τη ζεσταίνετε αρκετά, χωρίς όμως να την αφήσετε να βράση. Βουτάτε ύστερα μέσα τα χαρτιά που θέλετε να κάμετε άκαστα τα βάζετε και τ' αφήνετε να στεγνώσουν.

Αν θέλετε ν' αντιγράψετε ένα σχέδιο σε κοινό χαρτί, βρέχετε το χαρτί αυτό με άσπρο οινόπνευμα. Θα γίνει έτσι διαφανές και θα σας επιτρέψει να κάμετε την αντίγραφο. Ύστερα το οινόπνευμα θα στεγνώσει σιγά-σιγά χωρίς ν' αφήσει κανένα ίχνος.

Πολλά χαρτιά έχουν το έλάττωμα ν' απλώνουν το μελάνι απάνω τους, όταν βελήσση κανείς να γράφει. Για να τα διορθώσετε, λιώνετε σ' ένα ποτήρι νερό ένα κομμάτι στυψι όσο ένα καρδί. Βρέχετε ύστερα το χαρτί μ' αυτή τη διάλυση, μ' ένα σφουγγαράκι, και τ' αφήνετε να στεγνώσει.

Τα άνθη και τα φυτά

Αντί να πετάτε τα κατακάθια του καφέ, χρησιμοποιήστε τα για τις γλάστρες σας. Αποτελούν πρώτης τάξεως λίπασμα, γιατί περιέχουν πολύ άζωτο και φωσφορικό οξύ. Για να αυξήσει τη λιπαντική τους ικανότητα και να τα κάμετε καταλληλότερα για τα λαχανικά, τα λουλούδια και τα δέντρα, ανακατεύετε τα με ίσο βάρος σταχτής από καμμένα ξύλα.

Οι γλάστρες με τα διάφορα φυτά αποτελούν ένα θαυμάσιο στόλισμα για το σπίτι σας. Αν θέλετε λοιπόν να μεγαλώσουν γρήγορα και να δυναμώσουν τα φυτά σας αυτά, ποτίζετε τη ρίζα τους με διάλυση 1 γραμμαρίου αμμωνιακού άλατος και 1 γραμμάριου οξέινου φωσφορικού ασβεστίου σε 1 λίτρο νερό. Η τοποθετείτε στη ρίζα τους ένα μίγμα από 2 μέρη βάρους νιτρού και 1 μέρος βάρους υπερφωσφορικών ασβεστίου για να εισχωρήσει στο χώμα με το νερό του ποτίσματος. Θα βρείτε στα φαρμακεία όλ' αυτά τα συστατικά.

Οι λεκέδες

Να ένα σαπούνι, που μπορείτε να φτιάξετε εύκολα στο σπίτι σας και που καθαρίζει περίφημα κάθε λεκέ:

Παίρνετε 90 δράμια άσπρο σαπούνι το κόβετε σε μικρά κομμάτια και το λιώνετε σε μπαιν-μαρί με 75 δράμια νερό. Προσθέτετε σ' αυτή τη διάλυση 25 γραμμάρια βόρακα και 2 γραμμάρια τρυγικού αλας (που τα προμηθεύετε απ' το φαρμακείο). Βράζετε το υγρό ώσπου να πήξη. Όταν κρυώσει, θα σχηματίσει μια μάζα μαλακή σαν πάστα. Για να το μεταχειρισθείτε, προσθέτετε λίγο νερό, ώστε να σχηματισθεί μια ζύμη, και την τοποθετείτε πάνω στο ύφασμα που θέλετε να ξελεκιώσετε.

ΜΑΡΙ-ΚΛΑΙΡ

Πλησιάζει η πραγματοποίησής τους

ΚΑΤΑ τη γνώμη των ειδικών, εν πρόκειται να πραγματοποιηθούν τα τολμηρά όνειρα, που διέτυψαν μερικοί ένοβουσιώδεις αμέσως μετά την έκρηξη της βόμβας της Χιροσίμα. Ένοουμό τα λυσιμ των πάγων της Γροιλανδίας με άτομική ενέργεια, τη μεταμόρφωση της Άλσας σε τροπικό κήπο, τη θέρμανση των σπιτιών με ούράνιον, τα «ατομικίνια» αυτοκίνητα, κλπ.

Αντίθετως, φαίνεται ότι δεν απέχομε πολύ απ' τη ναυπήγηση ενός πλοίου που θα κινείται με ατομική ενέργεια και που θα μπορεί να ταξιδεύει επί μηνες χωρίς ανεφοδιασμό σε καύσιμη ύλη. Έξ' άλλου, τόσο στην Άγγλία όσο και στην Αμερική, πλησιάζουν να συμπληρωθούν τα πειράματα και τα σχέδια για την κατασκευή ενός ταχυτάτου ατομικινιού υποβρυχίου. Οι «Ηνωμ. Πολιτείες έχουν προδέψει μια δαπάνη 90.000.000 δολλαρίων γι' αυτές τις μελέτες.

Η μηχανή του ατομικού υποβρυχίου θάνε μια κοινή τουρμπίνη, κινουμένη με ατμό. Η θερμότης για την παραγωγή του ατμού αυτού θα δημιουργηθεί σε μια ατομική στήλη και θα μεταφέρεται ως το καζάνι μ' ένα κατάλληλο υγρό, που θα κυκλοφορή μέσα σε σωλήνες μεταξύ στήλης και καζανιού.

Το υγρό αυτό πρέπει νάνε τέτοιας φύσεως, ώστε να μην απορροφά πολλά νετρόνια κι' επιβραδύνει έτσι τη λειτουργία της στήλης. Το πιθανότερο είναι ότι θα χρησιμοποιηθούν ειδικά εύηκτα μεταλλικά κράματα, σε υγρή κατάσταση. Έξ' άλλου, για να μη διασκορπίζεται ολόγυρα η επικίνδυνη ραδιενέργεια, η στήλη θα περιβάλλεται από θωράκιση, όχι όμως με ογκώδες και βαρύ μπετόν, αλλά με νέα έλαφρά απομονωτικά υλικά — που εφευρέθηκαν τελευταίως και τηρούνται μυστικά.

Οι Άγγλοι τεχνικοί υπολογίζουν ότι μια τέτοια μηχανή θ' αποδίδει δύναμη 100.000 ίππων. Η στήλη θα περιέχεται σ' ένα σωλήνα μήκους 6 μέτρων. Μαζί με τη θωράκισή της, η μηχανή θα ζυγίζει 1.000 τόνους παραπάνω από μια κοινή τουρμπίνη. Τόσο όμως βάρος έχει η καύσιμη ύλη που χρειάζεται σήμερα για την κίνηση ενός μεγάλου πλοίου επί 36 ώρες μόνο. Όσο για το χώρο, το ατομικό μωτέρ θα καταλαμβάνει έλαχιστο, κι' επομένως η θέσις των σημεινών τεπόζιτων της καυσίμου ύλης και των ηλεκτρικών συσσωρευτών θα μπορεί να διατεθεί για περισσότερες τορπίλλες και για την ανεώτερη διαδωσι του πληρώματος του υποβρυχίου.

Άλλο πλεονέκτημα της μηχανής αυτής είναι ότι δεν χρειάζεται αέρα για τη λειτουργία της. Ο απαιτούμενος αέρας για την αναπνοή μόνο του πληρώματος θα μπορεί ν' ανανεώνεται κάθε 3—4 μέρες (ή και συνεχώς μ' ένα μικρό και σχεδόν άορο σωλήνα τύπου «σνόρκελ»).

Το αμερικανικό ατομικό υποβρύχιο θα υπερέχει σε ταχύτητα κι' ευκίνησι από κάθε άλλο πλοίο του κόσμου. Θα διαθέτει 4 φορές μεγαλύτερη δύναμη σε ίππους, απ' όση αποδίδουν οι μηχανές Ντήζελ. Και το σκάφος του θάνε έτσι φτιαγμένο, ώστε θα μπορεί να κινείται ταχύτερα σε κατόδυσι, παρά στην επιφάνεια — πράγμα πρωτοφανές για υποβρύχιο. Η μέση ταχύτης του θάνε 25—30 κόμβοι. Τέλος, η μηχανή του θα λειτουργή τόσο αθόρυβα, ώστε δεν θα μπορούν να το επισημάνουν τα έχθρικά σκάφη με τις ηλεκτρονικές συσκευές τους. Μά, κι' αν τυχόν ακόμη συμβή αυτό, χάρις στη μεγάλη ταχύτητα του θα φεύγει αμέσως μακριά απ' τον κίνδυνο.

Πολυπλοκότερα είναι τα σχέδια ενός ατομικού αεροπλάνου που θα κάνει το γύρο του κόσμου με υπερηχητικές ταχύτητες και χωρίς καμιά στάθμευσι.

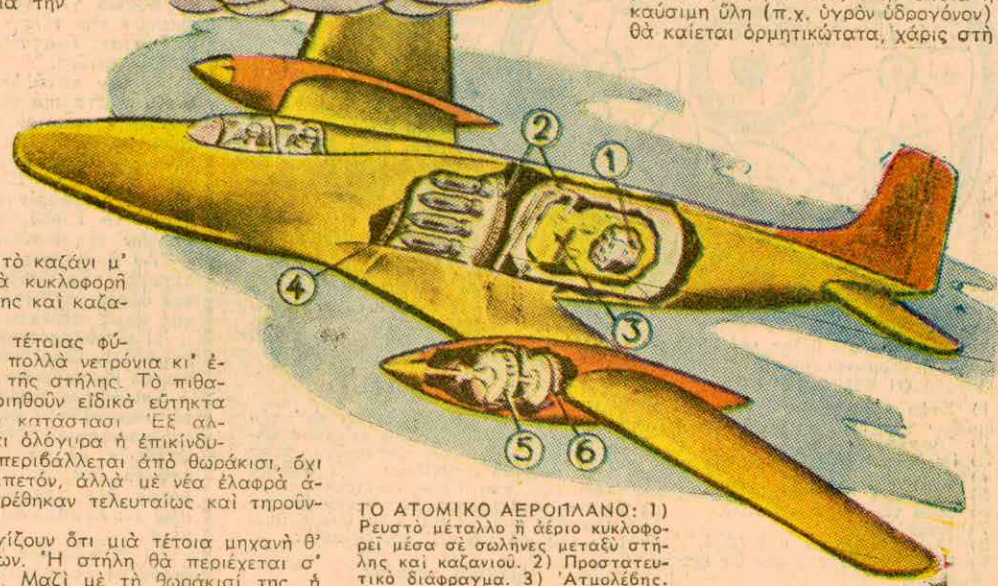
Η μηχανή του θα μπορεί νάνε δυο ειδών. Στον πρώτο τύπο ο ατμός που θα παράγεται (όπως είπαμε πιο πάνω για τα πλοία) θα περιστρέφει μια τουρμπίνη, κι' αυτή θα

μεταδίδει την κίνησι στην έλικα. Μ' αυτή τη μέθοδο, η ταχύτης θάνε μάλλον περιορισμένη.

Αντίθετα, θα μπορεί ν' αυξηθεί όσοδήποτε στον τύπο του αεροπλάνου. Σ' αυτό, θα θερμαίνεται ισχυρά αέρας στην ατομική στήλη, κι' ύστερα θα βγαίνει με όρμη απ' το πίσω μέρος, όπως τα αέρια της καύσεως των κοινών αεροπλάνων. Σε μια παραλλαγή αυτού του τύπου, ο απαιτούμενος αέρας δεν θ' απορροφάται με άντλία απ' το μωτέρ, αλλά θα εισορμά με την κίνησι του αεροπλάνου προς τα εμπρός. (Η μηχανή όμως αυτή θα μπορεί ν' αρχίσει να λειτουργή μόνον αφού το αεροπλάνο αποκτήσει ήδη ταχύτητα εκατοντάδων χιλιομέτρων, μ' ένα βοηθητικό μωτέρ).

Τέλος, υπάρχουν σχέδια και για μια ατομική ρουκέτα, στην οποία η καύσιμη ύλη (π.χ. υγρόν υδρογόνον) θα καίεται όρμητικώτατα, χάρις στη

Ατομικά ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΚΑΙ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

ΤΟ ΑΤΟΜΙΚΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ: 1) Ρευστό μέταλλο ή αέριο κυκλοφορεί μέσα σε σωλήνες μεταξύ στήλης και καζανιού. 2) Προστατευτικό διάφραγμα. 3) Ατμολέβης. 4) Θάλαμος βουδών. 5) Τουρμπίνα. 6) Συμπιεστής.

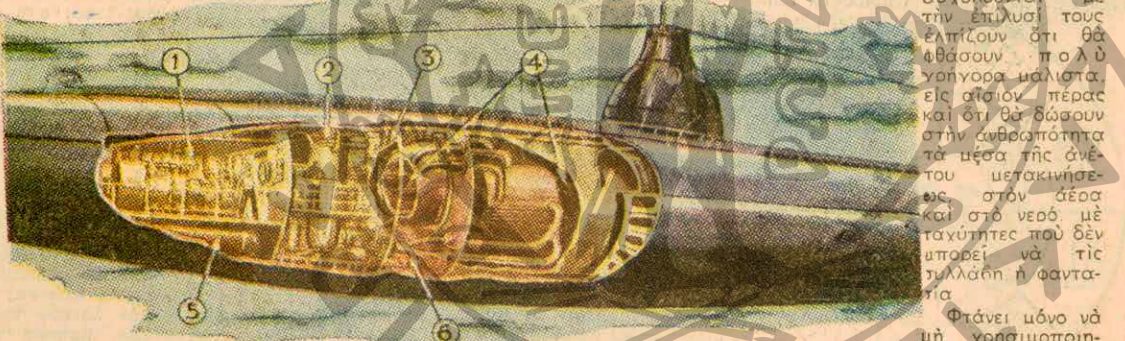
θερμότης της στήλης, κι' έτσι θα δίνει στη ρουκέτα επιτάχυνσι τριπλάσια απ' τις γνωστές ως σήμερα! Με μια τέτοια ρουκέτα ίσως θα κατορθώδη η επικοινωνία με τους άλλους πλανήτες.

Το πρόβλημα του απομονωτικού υλικού για τη ραδιενέργεια είναι σπουδαιότατο πρακικό για τα αεροπλάνα, όπου πρέπει βεβαίως ν' αποφεύγεται όσο το δυνατόν κάθε πρόσθετο βάρος. Προβλέπεται, λοιπόν, ότι τα πρώτα ατομικά αεροπλάνα θάνε στρατιωτικά, κι' επομένως θα μπορούν να προσγειώνονται σ' απομακρυσμένες εκτάσεις, όπου η ακτινοβολία θα διασκορπίζεται δίχως κίνδυνο. Όσο για το πλήρωμα, θα προφυλάσσεται με μια απλή θωράκιση μόνο γύρω απ' την «άτρακτο» του αεροπλάνου.

Η αναστήσις των καταλλήλων υλικών για την κατασκευή ατομικών μηχανών υποβρυχίων και αεροπλάνων απαιτεί έρευνα πολύ τους έπιστήμονες. Γιατί η ραδιενέργεια προκαλεί περιεργότερες μεταβολές των κοινών χημικών στοιχείων: μεταβάλλει το άζωτο σε κάρβουνο, το χρυσάκι σε υδράργυρο, το γάργιο σε μαγνήσιον, το γυαλί σε φάσσορο, κλπ. Πι θα συμβείναι λοιπόν, αν π.χ. το αλουμίνιο μιας μηχανής γινώταν σιγά-σιγά σίδηρος ή μόλυβος;

Όλα αυτά είναι προβλήματα αρκετά σοβαρά. Βέβαια, αλλά οι έιδικοί, που ασχολούνται με την επίλυσι τους, έλπίζουν ότι θα φθάσουν, πολύ γρήγορα, μαλιστα, εις αίσιον, πέρασ και ότι θα δώσουν στην ανθρωπότητα τα μέσα της ανεώτου μετακινήσεως, στον αέρα και στο νερό με ταχύτητες που δεν μπορεί ν' ατίς η μάχη ή φαντασία.

Φτάνει υδόν να μη χρησιμοποιηθούν αυτές οι έφευρέσεις για την καταστροφή της ανθρωπότητος.

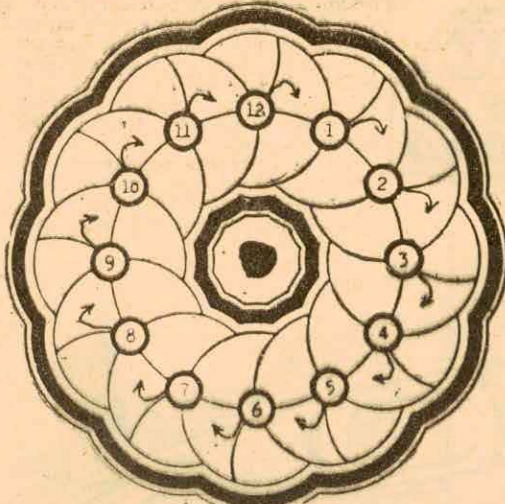

ΤΟ ΑΤΟΜΙΚΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ: 1) Μηχανοστάσι 2) Ατμολέβης. 3) Τμήμα θερμωτικού λακτάρων. 4) Παραγωγή ενέργειας. 5) Συμπυκνωτής. 6) Αντλία αέριου.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Γύρω από τον κάθε άριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μια λέξη των 5 γραμμάτων, βάσει της οποίας θα γράψετε μέσα στο κάθε γράμμα. Θ' αρχίσετε πάντοτε από το σημείο όπου:

Βασίζεται το μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε τη διεύθυνση, που δείχνει αυτό. ΟΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

- 1) Στο α που παντρεύτηκε προδόν δόμοδων για τετάρτη φορά (έπιν.).
- 2) Αφού.
- 3) Περιήμιος Μακεδονομάχος.
- 4) Γαλήνια.
- 5) Υπάρχει σε πολλούς καρπούς.
- 6) Φύλη των παλαιογενών.
- 7) Καρσί.
- 8) Απαράτηρη σε μια ζώνη.
- 9) Περιστατικά που δεν θα έπρεπε να συμβούν.
- 10) Θεατρικός συγγραφέας και ιδρυτής θεάτρου.
- 11) Φρούτο.
- 12) Το ήμισυ κομικό ζευγαριού.

Η ηλικία τους

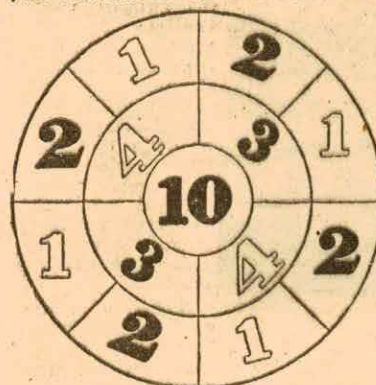
Η ηλικία του Ντίνου είναι η μισή απ' την ηλικία του αδελφού του Τάκη, που έχει το ένα τρίτο από τον Τάκη. Ο Τάκης είναι 99. Πόσων ετών είναι σήμερα ο καθενας τους;

Το τεπόζιτο

Χρειάζεται μια ώρα ακριβώς για να γεμίσει με νερό ένα τεπόζιτο. Αν όμως το τεπόζιτο έχει μια τρύπα, απ' την οποία φεύγει το ένα τρίτο του νερού, σε πόση ώρα θα γεμίσει;

Σκοποβολή

Το παιγνίδι αυτό υπονοεί να το παίξουν συγγενείς δυο και τρεις φίλοι. Παίρνουν ο καθένας από ένα μολύβι ή ένα άλλο μικρό δαχτυλίδι και κλειδώνουν τα μάτια το καθένας πάνω στον αντίστοιχο κύκλο. Όποιος μ' έξη

σκοπεύσεις επιτύχει το μεγαλύτερο σκόρ, αυτός είναι και ο νικητής.

Με δυο κουβάδες

Θέλει κάποιος να βγάλει από ένα πηγάδι 5 όκάδες νερό ακριβώς. Διαθέτει όμως μόνο δυο κουβάδες, απ' τους οποίους ο ένας χωράει 7 όκάδες κι ο άλλος 4. Πώς θα τα καταφέρει;

Οι ψαράδες

Τρεις έρασιπίνες ψαράδες, ο Φίλιος, ο Πέτρος, κι ο Σπύρος, έπιαναν από ένα μεγάλο ψάρι ο καθένας. Και τώρα διηγούνται στους φίλους των:

Πέτρος: Καί τα τρία ψάρια μαζί είχαν βάρος 90 όκάδες.

Σπύρος: Τό δικό μου ήταν τό βαρύτερο.

Φίλιος: Τό δικό μου ζυγίσε 3 όκάδες περισσότερο απ' τό Πέτρο.

Πέτρος: "Αν τό δικό μου ήταν 6 όκάδες βαρύτερο, θάταν τό πιο βαρύ απ' όλα.

Σπύρος: "Αν τό δικό μου ήταν 8 όκάδες βαρύτερο, θάγε βάρος 6-σα και τό δύο άλλα μαζί.

Φίλιος: "Η διαφορά βάρος μεταξύ τό δικού μου και τό Σπύρου ήταν πενταπλάσια απ' τη διαφορά μεταξύ τό δικού μου και τό Πέτρο.

Μόνο μία απ' τις φράσεις αυτές είναι ψευτική. Ποιά όμως;

Οι δύο ποδηλάτες

"Ένας ποδηλάτης ξεκινάει απ' την Αθήνα για τόν Πειραιά κι ένας άλλος, συγγενός με τόν πρώτο, πούς την αντίθετη κατεύθυνση. Ο πρώτος έχει ταχύτητα 10 χιλιομέτρων τόν ώρα κι ο δεύτερος 12. Όταν θα συναντηθούν, ποιάς απ' τούς δύο θ' απέχει περισσότερο απ' τόν Πειραιά;

Μαγικό τετράγωνο

	2		4		6
25		27		32	
	14		16		18
13		15		20	
	26		28		30
1		3		8	

Χορησιμοποιώντας τούς υπολοίπους αριθμούς από τό 1 μέχρι τό 36 συμπληρώστε τό λευκό τετραγωνίδι του σχεδίου μας κατά τρόπον ώστε οι έξη άριθμοί της κάθε σειράς οριζόντιας και καθέτως να σάς δίνουν, προστιθένοι, για σύνολο 111.

Ερωτήσεις

1) Ποιάς είναι ο εξερευνητής, που γάθηκε στην Αφρική και τόν ανακάλυψε άνοτοστός ο Στάνλεϊ;

2) Ο όρειβάτης αυτός ξεκίνησε για τήν κορυφή τού όρους "Έβερεστ", πώς γάνε ο πρώτος ποδοπάσε εκεί πάνω. Πάντως, δεν υπορούσε τό ξέρουμε, γιατί δεν έαυανούσε πιά, Ποιάς είναι;

3) Ποιά έντομο μεταδίδει τήν ασθένεια τού ύπνου;

Μ' ένα φύλλο χαρτί

Παίνατε ένα φύλλο χαρτί. Τό τσακίσετε στη μέση. Ύστερα τό έναυασακίσετε καθετα προς τήν πρώτη τσακίση. Έτσι ώστε να γίνη τετράπλο. Αν τούσο τό σκίσετε στη μέση, πόσα κομμάτια γαστί θάνατε;

Οι λύσεις στη σελ. 62

ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΕΣ

Για να ειαφωτίση ένα μυστήριο της βιολογίας

Κάθε χρόνο, τέτοια εποχή, οι έφημερίδες κι οι ραδιοφωνικοί σταθμοί της Βαλτιμόρης υπενθυμίζουν ότι ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Μάκ Έλρουν αγοράζει πυγολαμπίδες! Περί τών 200 παιδιών τών έφοδίζων τακτικά μ' αυτές. Πέρυσι τό καλοκαίρι, τού προμήθεσαν 270.000.

Ο δόκτωρ τις πληρώνει 25 σέντες τήν έκατοντάδα, κι επί πλέον δίνει ένα πρώτο κι ένα δεύτερο δαχτυλίδι σ' όσους τού πάνε τις πιο πολλές. Πέρυσι, ένας μικρός κέρδισε τό ρεκόρ, με 26.000 πυγολαμπίδες.

Τί τά κάνει όμως ο δόκτωρ Μάκ Έλρουν, αυτά τά έντομα; Τά άποξηλαίνει και μεταβάλλει τις ούρες τους σε μία λεπτή σκόνη, τήν όποία υλάει σε ψυγείο για να μην αλλιώθη. Ο σκοπός τών έρευνών του είναι να διαφωτίση ένα μυστήριο της βιολογίας, ανακαλύπτοντας πώς παράγουν φώς οι πυγολαμπίδες.

Με τήν κατάλληλη κατέργασία, άπομονώνει τό κύριο συστατικό τους, μία ούσια που λέγεται "έωσφορίνη" και που περιέχεται στη σκόνη τής ούρας τους σε αναλογία μόλις 1 0/00. Από 270.000 πυγολαμπίδες, συνολικού βάρους 10 κιλών περίπου, ο δόκτωρ Έλρουν έξήγαγε λιγώτερο από μία ούγγια έωσφορίνης. Τό κόστος της λοιπόν υπερβαίνει τά 1.000 δολάρια τήν ούγγια, είναι δηλαδή μία απ' τις ακριβότερες ούσιες τού κόσμου.

"Αν η έωσφορίνη άναμνηθή με ένα κίβζυον που λέγεται "έωσφοράση", καθώς και με τό δαχτυλίδι τού άέρος, τό μίγμα γίνεται φωτεινό επί 10 λεπτά της ώρας περίπου.

Η "έωσφοράση" έξάγεται επίσης απ' τις πυγολαμπίδες, όπως και η έωσφορίνη, αλλά με διαφορετική κατέργασία.

Χρειάζεται ώστόσο και μία τετάρτη ούσια, για να παραγάγουν φώς οι πυγολαμπίδες: η λεγομένη "τριφωσφορική άδενωσίνη". Ο δόκτωρ Έλρουν τώ άπέδειξε με τό έξης πείραμα: "Ανέμιξε έντελώς καθαρές διαλύσεις έωσφορίνης και έωσφοράσης. Τό μίγμα, δεν είχε καθόλου φωτεινότητα. Άρχισε όμως να λάμπη, άμέσως μόλις πρόσθεσε και άδενωσίνη.

Η άνακάλυψις αυτή έχει μεγάλη σημασία. Η άδενωσίνη φαίνεται ότι παίζει επίσης σπουδαίο ρόλο στις συσπάσεις τών μυών και ότι συντελεί στην παραγωγή ισχυρού ηλεκτρικού ρεύματος απ' τό "ηλεκτρικό χέλι". Βλέπουμε, λοιπόν, ότι η άδενωσίνη έλευθερώνει τις τρεις μορφές ενεργείας που υπάρχουν στα ζώα: τη χημική, τό φώς και τόν ηλεκτρικό σιό. Φαίνεται δηλαδή πως είναι ένας απ' τούς βασικούς παράγοντες της ζωής.

Τέλος, ο δόκτωρ Έλρουν άνακάλυψε ότι τό φωτεινό μίγμα χρειάζεται επίσης μαγνήσιον και μία άλλη άγνωστη ούσια.

Κατά τη γνώμη του, η έωσφορίνη υπάρχει και σε πολλά άλλα ζώα, όχι φωτεινά. Έλπίζει δέ να κάμη ώρισμένους μικροοργανισμούς της θαλάσσης να λάμπουν αρκετά έντονα. Ακόμη και τό ανθρώπινο σώμα περιέχει πιθανότατα έωσφορίνη. Μ' αυτό δέν έπεται όμως ότι θ' άρχίσουμε να λάμπουμε... σαν πυγολαμπίδες!

Ο καθηγητής Έλρουν ταξίδεψε άλλοτε στο Πουέρτο Ρίκο, για να μελετήσει τις πυγολαμπίδες αυτής της χώρας, που είναι πολύ φωτεινότερες (5—6 φορές) απ' τις κοινές. Συνέταξε δέ ότι ο τρόπος παραγωγής τού φωτός είναι ο ίδιος σ' όλα τά είδη αυτών τών έντόμων.

Μία πυγολαμπίδα της τροπικής Νοτίου Αμερικής έχει δυο κόκκινα φώτα στο κεφάλι και κάμποσα πράσινα κατά μήκος τού σώματος. Η διαφορά τού χρώματος όφειλεται στο άλλοιώτικο είδος έωσφορίνης.

Τώρα ο δόκτωρ Έλρουν σχεδιάζει να φύγη για τήν Ιαπωνία, έφοδιασμένος μ' αρκετά χρήματα και μ' ένα ψυγείο. Γιατί έμαθε ότι, μία φορά τό έτος, οι Γιαπωνέζοι, πιάνουν άμέτρητες πυγολαμπίδες, παραλαύνουν έμπρός απ' τόν Αυτοκράτορα, ένοντάς τις κλεισμένες σε πανέρια, και τό βράδυ τις έλευθερώνουν.

Ασχημής έκπληξης

Οι σύζυγοι Μάτερ, στο Μάρσαλ τών Ηνωμένων Πολιτειών, γιόρταζαν τελευταίως τήν ίδια μέρα τών γενεθλίων τους κι οι δυο και τήν επέτειο τών γάμων τους. Βγήκαν λοιπόν για να γλεντήσουν, κι όταν έαυαγύρισαν, βρήκαν τό σπίτι τους καταστραμένο από πυρκαγιά. Τό μόνο πράγμα που διασώθηκε, ήταν ένα γλάκισμα που είχαν φτιάσει για τήν τριπλή επέτειο!

Τό άμυαλο παπάκι

Τό παραμυδάκι σας

Μία φορά κι 'έναν καιρό σε μιάν ώμορφη λίμνη ζούσε μία πάπια, που είχε πολλά παπάκια, παιδιά και έγγονάκια. Λίγο πιο πέρα βρίσκοταν ένα μεγάλο χτήμα. Από εκεί έχοχόταν συχνά ο περιβολάρχης, έπιανε ένα παπάκι και τώδινε στο μάγειρα τού άφεντικού του για να τό μαγειρέψη.

Οι πάπιοι κι οι πάπιες έβλεπαν ποιά τύχη τούς περιμενε μ' άν έλεγαν τίποτε. Ένα όμως από τά παπάκια, τό πιο ζωηρό, βαρέθηκε να ζή τήν ίδια ζωή και έιπε στη μητέρα του:

—Καλέ μητέρα, δέν μ' άρέσει να είμαι παπάκι. Θέλω να γίνω κύκνος!

—Μπά, παιδί μου, τού άποκρίθηκε έκείνη, τρελλά είσαι!... Πώς θ' άγίνη αυτό;

—Θέλω να γίνω κύκνος, σου λέω. Θέλω ν' άρμηνίζω στις λίμνες με καμάρη! Θά πάω στην Καλή Νεράιδα να τήν παρακαλέσω...

—Κάθισε φρόνιμα, τού άποκρίθηκε η μητέρα του, γιατί γρήγορα θ' αμετανιώσης! Τό παπάκι όμως, τρελλά κι άνυπότακτο, ταραλκούσε στο νερό κι έτρεξε στην πόρτα της Καλής Νεράιδας.

—Τί ζητάς εδώ; τόν ρώτησε η Νεράιδα.

—Ήρθα να μου κάνης μία χάρη. Βαρέθηκα νάμαι παπάκι και θέλω να με κάνης κύκνο.

Η καταδεχτική Νεράιδα τού άποκρίθηκε:

—Θά γίνης αυτό που έπιθυμείς. Πρόσεξε όμως μη μετανιώσης!

Και τό χτύπησε με τό ραβδάκι της.

Άμέσως τά φτερά του μεγάλωσαν, ο λαιμός του έγινε μακρύς, τά πούπουλά του έγιναν άσπρα, χιονάτα. Κι έτσι τό παπάκι μεταμορφώθηκε σε ώραιο κύκνο. Τίναξε άμέσως τά φτερά του, πέταξε ψηλά και βρέθηκε ύστερα σ' ένα ποτάμι που ήσαν κι άλλοι κύκνοι.

—Μπά! από που μάς έρχεται αυτός ο μουσαφίρης; άναρωτήθηκαν όλοι οι κύκνοι.

Ο καινούργιος «κύκνος» έκανε μερικές βόλτες, κυττάζοντας με περηφάνεια τούς άλλους, χωρίς να καταδεχτεί ούτε να χαιρετήσει τούς νέους συντρόφους του. Ύστερα τράβηξε για τή λίμνη. "Ήθελε να δείξη στ' άλλα παπάκια τά ώραία τού φτερά και να τά κάνει να σκάσουν από ζήλεια.

Οι πάπιοι, οι πάπιες και τά παπάκια έτρεξαν να δούν τόν ξένο, ενώ εκείνος κουνιστός και λυγιστός, τεντώνοντας τό μακρύ λαιμό τού έκανε μία βόλτα κι έφυγε χωρίς να χαιρετήσει ούτε τη μητέρα του.

—Παπάκι! Παπάκι! έσκουζε φεύγοντας. Τί ταπεινός, που είναι οι πάπιες! "Ας πάω να ζήσω βασιλικά άνάμεσα στους κύκνους! Μά σαν πέρασε από ένα μεγάλο κοττέ-τό άκουσε φωνές:

—Γκλού, γκλού! Μακρυά, αλήτη!... φώναζε η γαλοπούλα άγριεμένη.

—Κουκορίκο! Κουκορίκο! "Εξώ από δώ! φώναζε ο κόκορας.

—Κλού! Κλού! φώναζε η κλώσσα μαζεύοντας τά πουλιά της.

—Γαύ! Γαύ! γαυγίσε ο σκύλος.

—Μου! Μου! φώναζε η άγελάδα.

"Έτσι ο νέος κύκνος κυνηγημένος απ' όλους τράβηξε για τό ποτάμι.

—Καλέ ποιάς είν' αυτός ο ξένος; φώναζε ο άρχηγός τών κύκνων. Τί άσχημομύρης που είναι!

Και τόν πλησίασε να τού μιλήση. Μά ο νέος κύκνος—τί ντροπή! δέν ήξερε να μιλήση. Δέν ήξερε να πη τίποτε άλλο παρά:

—Παπάκι! Παπάκι!

Πετολουδίτσα

Τό ποιηματάκι σας

Μέσ' στα λούλουδα τού κήπου
ξεχωρίζει ένας άνθος.
Μοιάζει με τη μαργαρίτα,
μά είναι ακόμα πιο ξανθός.

Μ' άσπρολούλουδα ταιριάζει,
μά έχει πιότερη όμορφιά,
κι' είναι μέσ' στα χορταράκια
κεντημένη ζωγραφιά.

Πάω τό χέρι μου ν' άπλώσω,
γ' τόν κόψω, μά πετά.
"Εταν μία πετολουδίτσα
με φτερά μεταξωτά!...

ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

—Χά! Χά! φώναζε ο άρχηγός τών κύκνων. Καλέ αυτό είναι ένα παλιοπαπάκι, που θέλει να περάση για κύκνος! Πήγαινε από δώ, άνόητο ζώο! Πήγαινε να μάθης να μιλάς, να μάθης τρόπους κι έπειτα νάρθης εδώ!

Τότε όλοι οι κύκνοι χύμψαν και τόν χτύπησαν με τις μύτες τους. Ο "νέος κύκνος", τρομαγμένος και κλαμμένος έτρεξε στην Καλή Νεράιδα και έιπε τά βάσανά του.

—Τί να σου κάνω; τού έιπε η νεράιδα. Μανάχος σου ζήτησε να γίνης μεγάλος και πολός. Έπρεπε πρώτα να προοδεύσης κι ύστερα να ζήτησης πράγματα άνώτερα τών δυνάμεών σου.

Ο ψευτο-κύκνος πέταξε από δώ κι άπό κεί όπου κουράστηκε κι έπεσε να κοιμηθή.

Τό πρωί ένα «μπούμ!» άκούστηκε. "Ήταν τό ντουφέκι ενός κυνηγού. Εύτυχώς τά σκάγια δέν χτύπησαν τό δυστυχισμένο κύκνο». Τρομαγμένος πέταξε πάλι στον άέρα κι έφτασε στη Νεράιδα.

—Σε παρακαλώ, της έιπε, κάνε με πάλι παπάκι!

Η Νεράιδα χαμογέλασε.

—Τό θέλεις μ' όλη σου τήν καρδιά; ρώτησε.

—Ναί, ναί, σε ίκετεύω, καλή μου Νεράιδα σώσε με!

—Καλά, άμυαλο παπάκι, θά γίνη και τώρα η έπιθυμία σου.

—Αχ! ναί, άς γίνω παπάκι!...

Δέν πρόφτασε να τό πη και κατάλαβε πως μίκραινε, μίκραινε.

—Παπάκι! Παπάκι! φώναζε χαρούμενα.

Είχε έναγίνει, όπως και πρώτα, ένα μικρό παπάκι.

Σε λίγο βρισκόταν πάλι στην παλιά του φωλιά κοντά στους παπούς, στα παπάκια και στην κυρά πάπια, τη μητέρα του.

—Κακοκέφαλο! τού φώναζε η μάνα του. Έπρεπε πρώτα να μάθης να φέρεσαι σαν κύκνος κι ύστερα να ζήτησης απ' τη Νεράιδα να γίνης κύκνος. Αυτό όμως να σου γίνη μάθημα και να μη ζητάς από παπάκι πού σ' έκανε ο Θεός να γίνης... βασιλιάς!

—Παπάκι! Παπάκι! φώναζε τώρα τό παπάκι και πήγε και ζάρωσε στην άκρη της λίμνης ντροπισμένος και μετανιωμένος, γιατί κατάλαβε ότι σ' αυτό τόν κόσμο όποιος κυττάζει πολύ ψηλά κι' είναι ψωροπερήφανος, σκοντάφτει, πέφτει και σπάει τά μούτρα του!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Συνονόματο

Η ιστοριούλα σας

Ο Πετράκης είναι μόνος στο σπίτι. "Εξάφνα άκούει να γυπουν τό κουδούνι. Κατεβαίνει άμέσως, άνοίγει τήν πόρτα και βρίσκει μπροστά σ' έναν άγνωστο.

—Τί θέλετε, κύριε; ρωτάει ο Πετράκης.

—Είπε έπάνω ο μπαμπάς σου; τού λέει ο έπισκέπτης.

—Όχι. Ο μπαμπάς μου και η μαμά μου πάνε να κάνουν επίσκεψη στη θεία Καλλιόπη και θα θάβουν τό βράδυ.

Ο κύριος μένει για μερικά στιγμές σκεπτικός.

—Θέλετε να πώ τίποτε στον μπαμπά μου όταν γυρίση; τόν ρωτάει με εύγένεια ο Πετράκης.

—Όχι, μικρέ μου, θά έαυαρθώ άυριο.

—Τότε να μου πητε τό όνομά σας.

Ο έπισκέπτης χαμογέλα και άπαντά:

—Δέν με θυμάσαι, μικρέ μου; "Εχουμε τό ίδιο όνομα.

—Αλήθεια! Εξοφνίζει ο μικρός.

Και προσθέτει κοκκινίζοντας:

—Εμένα, έξάερε, στο σπίτι με φωνάζουν... γαϊδουράκι!...

MIKY-MAOYΣ

Χιονόμωρ

Ο Μανωλάκης γυρίζει απ' τό σχολείο πρόσχαρος και πεταγός.

Είπε μεσημέρι κι ο μπαμπάς του έχει γυρίσει στο σπίτι για να φάνε.

Μόλις βλέπει τό Μανωλάκη τού λέει:

—Βρέ καλώς τον! Πώς τά πήγες σήμερα στο σχολείο; "Ήσαν προεχτικές; Πήρες καλούς βαθμούς; Για φέρε μου εδώ τά τετράδιά σου να δώ.

Ο Μανωλάκης κάνει τρία βήματα πίσω κι άπαντά:

—Δέν τ' άφήνουμε τώρα αυτά, μπαμπά! Είπε ώρα να φάμε. Κάθισε που είσαι κουρασμένος απ' τη δουλειά σου.

—Πονηρό, τού φωνάζει ο μπαμπάς του, άφισε τά λόγια και πές μου αυτό που σ' έρωτώ: "Ήσαν προεχτικές στο σχολείο; Πήρες καλούς βαθμούς;

—Όχι, μπαμπά, δέν ήμουν προεχτικός και δέν πήρα καλούς βαθμούς, άπαντά άποφασιστικά ο Μανωλάκης.

Κι' έβλεπε τήν άναίδεια να μού τό λέει! φωνάζει καταπληκτός ο μπαμπάς του. Γιατί τόκαμε αυτό;

—Για σένα τόκαμε, μπαμπά, για τό γαπύ σου. Μου έιπες τό πρωί, πως άν ελμαι προεχτικός στο σχολείο και πάω καλούς βαθμούς, θα μου δώσης ένα δεκαγίλιο. Δέν ήθελα λοιπόν... να σε βάλω σε έξοδα!...

—Ναί, ναί, σε ίκετεύω, καλή μου Νεράιδα σώσε με!

—Καλά, άμυαλο παπάκι, θά γίνη και τώρα η έπιθυμία σου.

—Αχ! ναί, άς γίνω παπάκι!...

Δέν πρόφτασε να τό πη και κατάλαβε πως μίκραινε, μίκραινε.

—Παπάκι! Παπάκι! φώναζε χαρούμενα.

Είχε έναγίνει, όπως και πρώτα, ένα μικρό παπάκι.

Σε λίγο βρισκόταν πάλι στην παλιά του φωλιά κοντά στους παπούς, στα παπάκια και στην κυρά πάπια, τη μητέρα του.

—Κακοκέφαλο! τού φώναζε η μάνα του. Έπρεπε πρώτα να μάθης να φέρεσαι σαν κύκνος κι ύστερα να ζήτησης απ' τη Νεράιδα να γίνης κύκνος. Αυτό όμως να σου γίνη μάθημα και να μη ζητάς από παπάκι πού σ' έκανε ο Θεός να γίνης... βασιλιάς!

—Παπάκι! Παπάκι! φώναζε τώρα τό παπάκι και πήγε και ζάρωσε στην άκρη της λίμνης ντροπισμένος και μετανιωμένος, γιατί κατάλαβε ότι σ' αυτό τόν κόσμο όποιος κυττάζει πολύ ψηλά κι' είναι ψωροπερήφανος, σκοντάφτει, πέφτει και σπάει τά μούτρα του!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Αλληλεγγύη στους διαγωνισμούς...

Amadi - Solra

σω. Κι' αν εινε τιμιος νεος θα το κανη. "Αν συμβη το αντιθετο, τότε ας σας γινη μαθημα για να προσεχετε εις το μελλον.

Μα αρα μενο τρια ντα φιλολογιο. Πρεπει να παραδεχθητε τη γνωμη του γαμπρου σας. Για σκεφθητε και μονη σας, πως θα υποδεσσετε να ζησετε μ' εναν ανθρωπο που δεν εινε να σας προσφερη τιποτ' αλλο εκτος απο την αγαπη του. Πως θα δημιουργησετε οικογενεια χωρις τη σχετικη οικονομικη ανεαρτησια; Η φτωχεια φευνει τη γκοινια και γωρις να το καταλαβετε η αγαπη θα σβυση. Γι' αυτο εινε προτιμωτερο να σφιδετε την καρδια σας και ν' ακουσετε το γαμπρο σας. Καλυτερα να πανεστε τωρα παρα μετα το γαμο, οποτε θα εινε πολυ αρα.

Χριστοφορου, πρωην αξιωματικον: "Η κοπελλα φεθηκε με ελικοεινη αιπεναντι σας. Φανητε και σεις λογικος και μη προνοητε περισσοτερο στο δρομο που εκεινη σας εκλεισε, με τις απλες και τιμιες εξηγησεις της. Δεν σας αγαπα. Αυτο φανηται καθαρο. Απομακρυνθητε, λοιπον, απο κοντα της. "Ετσι θα σας μεινη μια καλη ανανησις απο την ολιγοχρονη φιλια σας.

Σιγκουλα τηντσιγυνα: "Σας παρακαλω μη αναγραφω με μολυβι και μαλιστα τοσα πολλα. Και κατι αλλο: Μη γαλατε τα τετραδια σας που σας χρειαζονται για τα μαθηματα σας, μην τα χρησιμοποiete για ερωτικες εξουολογησεις. Κιττα ξετε τις σπουδες σας κι' αφηστε κι' εκεινον, να κιτταζη τα δικα του. Αυτοι οι κεραυνοβολοι ερωτες την εποχη της μελετης φεχουν στο τελος του ετους τα δακαμα και την απελπισια. Αποφοιτηστε, παστε τα πτυχια σας και τοτε κι' ο μπαπας κι' η μαμα δεν θα σας φεχουν αντισοι.

Μπουμπουκι του ερωτος: Τα κοριτσια στην ηλικια σας παιζουν με τις κουκλες και δι με τη φωτια, τον ερωτα, μικροβια μου. Αν απο τωρα ανοισετε να εκτιθετε με τους συνομιλικους σας, τοτε τι θα γινη αργότερα; Δεν σεβετε τους γονεις σας; Δεν σκεφθητε με ποση πικρα θα τους ποτιοτε αν μαθουν απο κανενα τη διαγωγη σας; Αυτες οι παιδικες τρελλες εινε πολυ επικινδυνες.

Απελπισμενον κι' ερημον: "Απαντω με τη σειρα σε όλους τους ανανωστας μας. Σας ββαιω, ομως, οτι πρωτη φορα λαβαινω γωαμα, με το παραπανω ψευδωνυμο. Και σας απαντω: Νομιζω πως την εζηνη θα σας την δωση η ιδια η κοπελλα, αν της στείλετε ενα γραμμα μεσα στο οποιο υ' ευγενικα λογια θα της εκθεσετε τη λυπη σας για την εαφικη κι' αδικαιολογητη συμπεριφορα της. "Αν πραγματικα σας αγαπα θα σας απαντησει και τοτε να πατε στους γονεις της και να τη ζητησετε, γιατι, υποθετω, πως η νεα εινε μαλλον υμωμενη μαζι σας επειδη το ειπατε πρωτα στους δικους σας και δεν το ειπατε στους δικους της γονεις. Μικροπρανγατα, δηλαδη, που διορθωνονται.

Πονεμενην καρδια Χ.: Το ζητημα σας εινε παρα πολυ λεπτο και δυσκολο. Εινε αληθεια οτι πολλοι γονεις επηρεαζουν τα παιδια τους και πολλα παιδια αναπουν παθολογικα τους γονεις τους, ετσι που να μη θελουν να τους πικρανουν. Φανεται, λοιπον, οτι σ' αυτην την ψυχολογικη καταστασι βοσκειται και ο αντρας σας. Γι' αυτο δεν πρεπει να τον εμποδίζετε να τους βλεπη. Αυτο γειοστερευει την καταστασι. Σας συμβουλεω, μαλιστα, να τον συνοδευετε στο σπιτι τους, αδιαφοροντας για την ψυχροτητα τους και για τα πικρα τους λογια. Αφου ξερετε οτι ο αντρας σας, σας αγαπα. Προσπαθηστε, λοιπον, με την καλωσυν σας, το ενδιαφερον σας, το σεβασμο σας να τους κατακτησετε. Αυτο θα ευνορησθητε τον αντρα σας και, να εινε ββαιω, οτι θα τους υποδειξει πολυ γοηγοτα τις υποχρεωσεις τους

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Μικρον γωριατοπου λαν. Στενη-Χαλκιδος: Δυστυχως δεν κατορθωσα να καταλαβω τιποτα απο οσα περιγραφετε. Παρακαλω επαναλαβετε τα ερωτηματα σας καθαρονομα και απο την μίαν πλευραν του γαμπρου δια να κατορθωσω να τα διαβασω.

Πονεμενον γωροφύλακα. Τριπολιν: "Αφου πρωτα ββαιωθητε οτι η αδυναμια σας δεν οφειλεται εις ωριμο νοσημα, θα κανετε υποσισισμον και συγγωνως θα παυετε τρεις κουταλιες του γλυκου

την ημεραν απο ενα των εξης φαρμακων: Solerag, Hepatofelin, Kai αναγραφωμε το μου.

Μ. Ε. Τ.: "Ησάκλειον-Κορτης: "Εκ του περιεχομενου της επιστολης σας εινε τελειως αδυνατον να κωην την παραμικραν διαγνωση. Αποταθητε ποος ενα των εν "Ησάκλειω κ. κ. συναδελφων.

Εδεσσαϊον: "Η περιπτωσις σας δεν εινε τοσο απλη οπως την φανταζεσθε. "Αν το αιτιον εινε εκεινο που αναφερετε σεις, ακει να καμειτε δυο το πολυ εκατομμυρια μοναδες πενικιλινης και θα λειψουν τα συμπτωματα. "Αν ομως προκειται περι αλλης αιτιας τοτε, η θεραπεια πρεπει να εινε διαφορετικη (ομονοθεραπεια). Τοτο ομως θα διαπιστωθη απο ιατρον αφου πρωτον σας εξεταση.

Πέτρον Αποστ.: "Επειδη δεν εινε δυνατον να γνωριζω εις ποιον ακριβως σημειον ευοισκεται το πρωτον νοσημα σας, δεν μου εινε επισημικως επιτεταμενον να μεταδωω την τακτικην που μενοι σημειον ακολουθητε ακινδυνως. Νομιζω οτι μονος αρμοδιος εινε ο γιατρος σας τον οποιον και πρεπει επωσθητε να συμβουλευθητε.

Φρικαν Κ. Κ.: Εις ελητημα υγιεινης του δερματος δεν εινε δυνατον να δοθουν οδηγιες ανευ ειδικης εξετασεως. Παρακολοθηστε τα αρα της συναδελφου κ. Λυδίας Πουλιεζου-Δουκα εις τα τελευταια τελην του "Οησαυρου" και θα κατατοπισθη.

Σ. Σ. Κ. Αδικημενον νεον: Θα καμειτε 10-15 ενεσεις Testoniton, η Oreton των 25 μιλιγρ., ενδομυικως, δυο την εβδομαδα. "Εν συνεχεια θα λαμβανετε επι 20 ημερες δυο γαττα την ημερα απο το ιδιο φαρμακο των ενεσεων. Θα διακωυετε ενα μην και θα εαναπαυετε τα ναπια. Δια το πρωτον που παραπονησθε θα βελτιωθη αισθητως η καταστασις σας. Ξαναγραφωμε το μου αποτελεσματα.

Επαρνωτην. Λαμιν: Το περιστατικον σας εινε της ειδικοτης νευρολογου. Μη διαταξετε. Λοιπον, να ζητησετε την γνωμην του. Παντως σας συνιστω να καμειτε 15-20 ενεσεις Sulf. de Strychnine de 0,002, μιαν ημερησιως και να παρνετε δυο κουταλακια του γλυκου Calmoneptine, μεσημερι βαδυ. μετα το φαγητον.

Απελπισμενον νεον 777: Σας συνιστω καθημερινην καθαριότητα και αλγινη σκονη "Φισαν". "Αν εξακολουθηση η αυτη καταστασις, ιατρικη εξετασις.

Κ. Κ., Θεσσαλονικην: "Επειδη και η πυωδης κρυπτικη αυνοδαλις καθως και η αμοιβαδωσις προκαλουν εντονον καταβολην των δυναμεων, η αμοιβαδωσις μαλιστα και επι του νευρικου συστηματος μπορω να σας πω οτι η εκδηλωσις που μου περιγραφετε εν πολλοις οφειλεται εις τας ανωτερω παθησεις. Για το δευτερο περιστατικο αν προσεβληθητε τοτε απο γωγκ, οσηβοιτιδα πρεπει να κατασυνετε εις αφοροδισιολογον, αλλως εις παθολογον.

Μιλην Νικολαου: "Εφ' οσον η συστασις θεραπειας δεν εινε ευαγιαστα αποτελεσματα, σας συνιστω να την διακωυετε και να ζητησετε την γνωμην ετερου συναδελφου, ο οποιος θα σας εξεταση προηγουμενως ωστε να εχη ιδιαν γνωμην για την παθησι σας.

Ε. Ε. Π.: "Αυαλιδα: Λυπουμαι πολυ διοτι δεν μου εινε δυνατον δια μονης της περιγραφης των συμπτωματων να υποδειξω θεραπειαν. Εχετε αναγκην εξετασεως.

Α. ΛΑΣΚΑΡΗΣ
"Ιατρος

Μακρυά από τον κόσμο

Το σημαντικό της Παναγίας ανηχουσε πιο δυνατα απο το σημαντικό της Αγίας Παρασκευης. Οι δυο ηχοι ομως, εσμιγαν καθε δειλινο που σημειαν εσπερινο, κι' απ' τα φαραγγια αντιλαλουμε ο αχρος μακρυα, στο ηλιοδασυλμα.

Απ' τα παραθυρα τους οι καλογρηες των δυο μοναστηριων, που βρισκοντοσαν το ενα αντικριν σ' αλλο, σε δυο κορφες, ερριχναν μια τελευταια ματια στις γυρω κακοτοπιες και χανονταν σαν σκιες μεσα στο θαμπωφοτο των κελλιων.

Η Μαρια δεν πηγε το δειλινο εκεινον στον εσπερινο. Ήταν αδιαθετη απο το πρωι γιατι την τυραννουσαν πικρες σκεψεις. "Ετσι πηρε την αποφασισ της και καθησε να γραψη. Δεν θα την ενοχλουσε κανεις ως που να τελειωση ο εσπερινος.

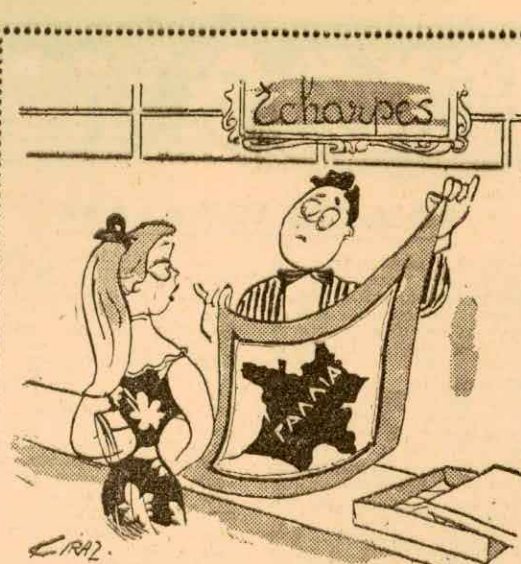
«...Αυτο το γραμμα που σου γραφω απο το κελλι μου, δεν ξερω πως θα σε βρη, αγαπημενε μου. Χωρισμενη εδω και δυο χρονια απο τον κοσμο, εχω κλεισει τ' αυτια μου σ' όλους τους εξωτερικους θορυβους ζω χωρις ειδησεις απο τον πατερα μου, απο τις αδελφες μου κι' απο σενα, Αντρεα. Γι' αυτο, τωρα, που πλησιαζει η μερα να φορεσω το ρασο της καλογρηας θελω να σου πω μερικα προγραμματα, που δεν εινε εχτα δυναμι να σου τα πω τοτε.

»Θυμασαι; Ήσαστε στις παραμονες του γαμου μας, οταν εφυγες βιαστικως για δεκα μερες, για να πας στην πατριδα σου.

»Εχω να τακτοποιησω κατι περιουσιακα ζητηματα, μου ειπες και θα επιστρεψω με τον πατερα μου.

»Εγω, στο μεταξύ, ετοιμαζα γεματη ευτυχια το διαμερισμα που μας εδωκε ο πατερας μου. Ποσο μου ελειψε ωστόσο... Ο ποθος να βρεθω σε δικο σου περιβαλλον μ' εφερε εν' απογευμα στην καμαρα σου. Ειχα το κλειδι που μουχες δωσει στην τσαντα μου. Και πηγα. Ήμουν γεματη χαρα κι' αγγικια το ενα και το αλλο. Ολα μου μιλουσαν για σενα και για τις αξεχαστες στιγμες που περασαμε εκει μεσα. Γδυθηκα και φορεσα τις πυτζαμες σου για να νοιωσω το αρωμα σου. Ξαπλωσα στο κρεβατι σου. Μεσα στις τασες της πυτζαμας ειχες εχασει ενα γραμμα, Αντρεα. Το ξεδιπλωσα και λιγες φρασεις μονον εφτασαν να σκοτωσουν την ευτυχια μου!...

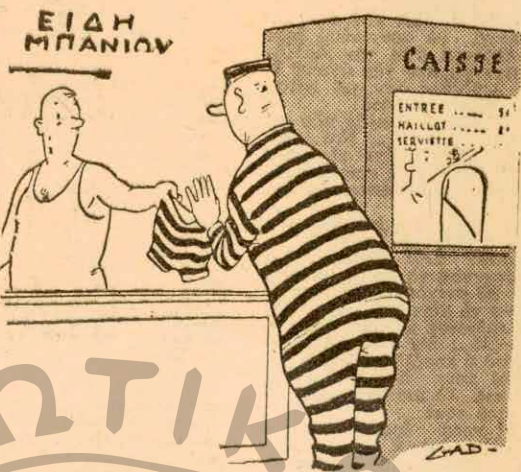
»Ελα, αγαπουλα μου να με σφιξες στην αγκαλια σου πριν σε χασω» — σου εγραφε η γυναικα που πραγματικα αγαπουσε. «Σε λυπαμαι, γλυκε μου, που παντρευσαι μια κοπελλα χωρις να την αγαπας, μονο για να πλουτη τη, που εγω δεν εχω. Η ιδεα σου να συνεχισουμε το ρομαντο μας και με

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

—Δεν εχετε κανενα μαντηλι πάνω στο οποιο να σημειωνονται και οι πολεις;.. Το θελω για το μαθημα της Γεωγραφιας.

«Samedi - Soir»

»Ο ορατοτης: Θα το προτιμουσα χωρις γραμμες!...

«Ici Paris»

»Ποτε στη Λεγεωνα για να ξεχαση μια γυναικα και κατανησε να ξεγνη και το πανταλονι του!...

MIPANTA

Δύνασθε να διακόψετε το ταξιδιόν σας εις ΡΩΜΗΝ - ΜΙΛΑΝΟ - ΓΕΝΕΥΗΝ - ΠΑΡΙΣΙ

ΔΙΑ	ΤΙΜΗ	ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ
ΡΩΜΗΝ	\$ 70.60	8 πτήσεις εβδομαδ.
ΓΕΝΕΥΗΝ	\$ 123.80	4 πτήσεις εβδομαδ.
ΠΑΡΙΣΙ	\$ 133.00	6 πτήσεις εβδομαδ.

Δια πληροφορίας και εξασφάλισιν θέσεων Αποταθητε εις τα Γραφεια Ταξειδιων η ΟΘΩΝΟΣ 4 - ΠΛ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΑ 26-125-20-661

Έχετε εμπιστοσύνην εις την

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΑΛΛΑΧ

— Άκου, μάνα μου... Τη Ζερά θα την πάω ο Χατζή-Μολλές. Δίνει πολλά φλουριά στον πατέρα της, είπε ο Άλλος φουγγίζοντας τον Ιδωτά που τρεπόχε στο μετόπι του.

Με δυσκολία, κοάταγε τα δάκρυά του. Ήταν φανερό πως υποφέρει τσουερά. Με κόπο υποσέρε να προσφέρει τα λίγα αυτά λόγια. Έπειτα πήγε και σφουγγίστηκε πάνω στο ντινάνι. Έσφινγε τα ηνιόνια του. Νομίζει πως θα χανε το λογικό του.

— Βρε το φαφούτη!... φώναξε η γριά 'Αισέ. Η μάνα του παρσάνταρε τη ρόκα της στην άλλη άκρη του οντά.

Πλησίασε ύστερα το γυιό της, κάθισε δίπλα του κι άρχισε να του κάνει διάφορες ερωτήσεις, ναιδενοντας τα πυκνά μαλλιά του:

— Για πές μου, γυιόκα μου, ποδός τ'είδες; Ποιός σου τόπε; Δεν φαίνεται να είνε υλθήβια. Πώς είνε δυνατόν η Ζερά να προτιμήσει έναν ασχημόνερα σαν τον Χατζή, τη στιγμή που την άγαπα ένας λεβέντης σαν και σένα; Είνε αδύνατο αυτό!

— Κι έπειτα νομίζω πως κι αυτή σ' αγαπά!... Ναι, ναι. Έτσι νομίζω κι έτσι είνε. Δεν το χωράει ο νους μου να προτιμήσει τον ξεπουλούσιμαμένο γέρο. Όχι...

Το παλληκάρι σκούπιζε τον Ιδωτά του και παρόνιζε να καταπιεί τους λυγμούς που του σφίγγαν το λαιμό. Νομίζει πως θα πνιγόταν. Έπιασε άσφα το νύχι της μάνας του και ψιθύρισε με πάπονο:

— Μά... δεν τόν προτιμάει βέβαια η κοπέλλα. Αλλά ο πατέρας της. Είνε πλουσιός βλέπεις. Το μισό το χωριό είνε δικό του!

— Η γριά έμεινε σκεπτική για λίγα λεπτά. Ύστερα ρώτησε κάπως άφορημένη:

— Και σάν πόσα είπες πως δίνει στον πατέρα της;

— Έκατον πενήντα φλουριά! Δηλαδή, μια ολόκληρη περιουσία, απάντησε ο Άλλος, διαγκώνοντας τα γέλη του για να μη κλάση.

— Η 'Αισέ γάναυο σπκάθηκε, άρρωσε με περσάνεινα το κομμί της και είπε:

— Άκου, παιδί μου: "Ο,τι

άξίζει ένα παλληκάρι σαν και σένα, δεν αξίζουν δέκα περιουσίες σαν κι αυτό. Τα νείατα κι η λεβεντιά δεν αγοράζονται με τους παρόδες. Κι' αν ο πατέρας της Ζερά θέλει να δώσει την κόρη του... να την πουλήσει δηλαδή ο' ε' ναν... άς με συνωρόση ο 'Αλλάχ για τη βλαστήμια, σ' έναν πύθκο. Λέω, η μάνα της όμως δεν θα το δεχτή ποτέ. Την ξέρω καλά τη Νουσιέ Χανουμ. Χρόνια τώρα σε θεωρεί για γαμπρό της και σε καμαρώνει. Ο γέρο-Μουσταφάς είνε παραδοστήρας αυτό πεία είνε γνωστό. Μά δεν θα του περάση αυτή τη φούα. Η Ζερά θα γίνε δική σου, νάσαι βέβαιος.

Με αυτά τα λόγια η 'Αισέ προσπαθούσε να παρηγορήσει το γυιό της. Τον ναιδενε ύστερα και του είπε:

— Όδω από το κιμετί τίποτε δεν γίνεται. Κι' εγώ νομίζω, πως είνε γραστό να γίνε δική σου η Ζερά. 'Ας είνε σι φτωχός. Είσαι άφορικός, είσαι λεβέντης!...

— Ύστερ από λίγες μέρες δλο το χωριό μιλούσε για το συνοικέσιο της πανέμορφης Ζεράς με τον Χατζή-Μολλά.

Οι άντρες μακαρίζανε το γέρο, που είνε τη δύναμη να ρουφήν το νυμό από ένα ολόδροσο απομυτούκι.

Οι γυναίκες πάλι καταριόντουσαν το βάραθορ αυτό έθιμο, που τις έσπινε σκλάβες στο βωμό του γάμου.

Ο Χατζή-Μολλά ήταν στις δόδες του. Είνε κλεισίει τις συμφωνίες με τον πατέρα της άμωφης κοπέλλας. Έξον απ' τα εκατό πενήντα φλουριά του έδωσε και δυο αλφάδες.

Και στολόζονταν, όσο υποσέρε καλύτερα για να κωπήν τα γρόνια του. Έγτισε ένα τε καυογάιο κονάκι, μια σωστή κραιωτική φωνή, για γάρι τις νέες γυναίκες του. Τις άλλες τρείς γυναίκες τις τακτοποίησε σε χωριστά σπίτια.

Στο μεταξύ ο δυστυχημένος ο Άλλος, το έρωτευμένο παλληκάρι, έλυωνε απ' τον καυμό του και ριχνόταν με πάθος στη δουλειά για να ξεγάνει τον πόνο του.

Σημειώματα έφευγε απ' το σπίτι και γυνοῦσε το βωμό. Όλη την ημέρα ξεθωιάσε κόνοντας έυλα απ' το δάσος.

Τα λίγα κλωνάρια της Ιτίας έτοιζαν... έτοιζαν...

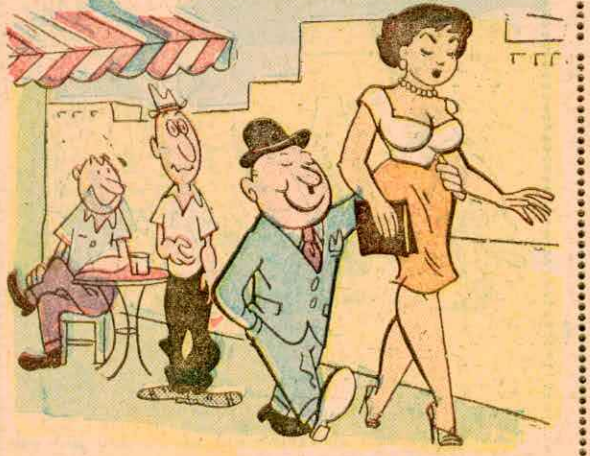
— Βοήθεια!... έσκουε.

— Ορκίσου, λοιπόν. Διάολε! Ορκίσου και θα σε σώσω. φώναζε ο Άλλος απ' την όψη.

— Απ' το μυαλό του γέρορ πέρασε σαν άστραπή η λαχταριστή κορυστασία της Ζεράς. Συγγουσα αισθάνθηκε το παγωμένο νερό του θανάτου να του σφίγγε τον λαιμό. Ζαλιότηκε... Ομπώρε το φως του... Κι' ώπου να πάει απόφασι τα κλωνάρια της Ιτίας τριάνε και το γέρικο κομμί του παρσάνθηκε απ' τα θολά νερά. Τελευταίο γάθηκε το κεφάλι του, που φάνταζε από μακριά στα θολόνερα σαν νεροκολούθα!

— Ένα άγριο γέλιο άντηγηση. — Πάει!... φώναζε ο νέος. Προτιμήσε να πεθάνω παρά να μου δώση την κοπέλλα! Μά τώρα... Τώρα είνε δική μου. Ο! Άλλάχ. Έκανε το θαύμα του!... Μαυ τη γάρισε για να γίνουμε ένα ταιριαστό ζευγάρι...

— Έχουμε και οι... κοντοί τα τυχερά τους!... (Του Άρχέλαου)

Μια μέρα, εκεί που έσφιζε με μανία τον κορμό ενός πεύκου, άκουσε άσφα μια ανηλεπίσιμη κραυγή:

— Βοήθεια!... Πνιγούμαι!...

Πέταξε άμέσως τον μπαλντάκι κι' έτρεξε κατά το ποτάμι, που κύλαγε λίγο πιο πέρα. Είνε πλημμυρισίει κείνες τις ημέρες από τα νερά μιας ξαφνικής μπόρας. Από μακριά δεικνέει έναν άνθρωπο, που πάλευε με τα θολά νερά. Βαστιότανε με δυσκολία απ' τα λεπτά κλωνάρια μιας Ιτίας, που ήταν έτοιμα να σπάνουν από στιγμή σε στιγμή.

Ο άνθρωπος κινδύνευε στα σόβαρα.

Σε λίγο ο Άλλος βρέθηκε στην όψη. Ήταν έτοιμος να ριχτή στο νερό για να τον σώση.

— Βοήθεια... σώσε με!... ξανακούστηκε η φωνή κι' ένα γέρικο φαλακρό κεφάλι φάνηκε ανάμεσα στους άφους και στις απομυτούλιδες.

— Ήταν ο γέρο-Μολλάς. Ο Άλλος έμεινε σαν αποσβολωμένος. Είνε απροστά του τον μεγαλύτερο του ενόχρ, τον κλεφτή της άγνης του.

— Εσύ!... Εσύ!... νομίζω σε κυτάνουν τον με κακία. — Σώσε με και σου δίνω ό,τι θέλεις! φώναζε με άγνοια ο νέος. Σου δίνω λεφτά... χρυσάφι... φλουριά... σώσε με!

Το ποτάμι μούγκριζε. Τα νερά κατέβαιναν με όση και γυτσοσαν άνοια τις όβδες. Τα κλωνάρια της Ιτίας κόνταν να σπάνουν. Το παλληκάρι στεκότανε στην όψη σαν πληγωμένο θηρίο.

— Σώσε με!... Γλύτωσε με... σπρίγγισε ο γέρο-τσιφούτης.

— Τη Ζερά! φώναζε ο Άλλος. Νά μου ξαναδώσης, τη Ζερά που μου πάρες αλλοίως θα σ' αφάσω να σε πάση το νερό.

— Λεφτά... Θα σου δώσω φλουριά... Σώσε με, Άλλη!... — Τη Ζερά είπα!

— Ένα κλωνάρι της Ιτίας έσπασε.

Ο νέος έφριξε. Είνε φτάσει στο άμνη!

— Ναι, ναι. μούγκρισε. τουρτουρίζοντας απ' το φόβο. Θα στη δώσω.

— Ορκίσου! Βουηθήκε ο Άλλος. Θέλω να ορκιτής.

Ο Μολλάς ήταν θεοφοδούμενος.

Ποτέ, μα ποτέ, δεν έπαυε όρκο στα ψέματά. Και ποτέ με κανένα τρόπο δεν θα θυσίαζε τη Ζερά.

Την έβλεπε για λόγου του ο γεροπαρσάνος!

Στο μεταξύ το ρέμα δυνάμονε και τον γτυπούσε με όση.

Τα γέρια του άνοιξαν να παραλύουν.

Τα λίγα κλωνάρια της Ιτίας έτοιζαν... έτοιζαν...

— Βοήθεια!... έσκουε.

— Ορκίσου, λοιπόν. Διάολε! Ορκίσου και θα σε σώσω. φώναζε ο Άλλος απ' την όψη.

— Απ' το μυαλό του γέρορ πέρασε σαν άστραπή η λαχταριστή κορυστασία της Ζεράς. Συγγουσα αισθάνθηκε το παγωμένο νερό του θανάτου να του σφίγγε τον λαιμό. Ζαλιότηκε... Ομπώρε το φως του... Κι' ώπου να πάει απόφασι τα κλωνάρια της Ιτίας τριάνε και το γέρικο κομμί του παρσάνθηκε απ' τα θολά νερά. Τελευταίο γάθηκε το κεφάλι του, που φάνταζε από μακριά στα θολόνερα σαν νεροκολούθα!

— Ένα άγριο γέλιο άντηγηση. — Πάει!... φώναζε ο νέος. Προτιμήσε να πεθάνω παρά να μου δώση την κοπέλλα! Μά τώρα... Τώρα είνε δική μου. Ο! Άλλάχ. Έκανε το θαύμα του!... Μαυ τη γάρισε για να γίνουμε ένα ταιριαστό ζευγάρι...

— Έχουμε και οι... κοντοί τα τυχερά τους!... (Του Άρχέλαου)

— Έχουμε και οι... κοντοί τα τυχερά τους!... (Του Άρχέλαου)

— Έχουμε και οι... κοντοί τα τυχερά τους!... (Του Άρχέλαου)

— Έχουμε και οι... κοντοί τα τυχερά τους!... (Του Άρχέλαου)

— Έχουμε και οι... κοντοί τα τυχερά τους!... (Του Άρχέλαου)

— Έχουμε και οι... κοντοί τα τυχερά τους!... (Του Άρχέλαου)

— Έχουμε και οι... κοντοί τα τυχερά τους!... (Του Άρχέλαου)

— Έχουμε και οι... κοντοί τα τυχερά τους!... (Του Άρχέλαου)

— Έχουμε και οι... κοντοί τα τυχερά τους!... (Του Άρχέλαου)

— Έχουμε και οι... κοντοί τα τυχερά τους!... (Του Άρχέλαου)

Εξωτικό Χιούμορ

Η φάρσα του Σουλτάνου

Μια μέρα που ο Σουλτάνος Σελίμ είχε τα κέρια του διάταξε να του φέρουν στον μεγάλο δντά ένα ροδοσχημένο γουρουνί κι' ένα καλοακουσίμενο μαχαίρι, φώναζε ύστερα και το Μεγάλο Βεζύρη του και του είπε:

— Μείνε μαζί μου, Βεζύρη, για να δής τι θα κάνω σήμερα σ' όσους υπονταλάδες διαβάζε περάσουν κάτω απ' το σεράγι.

Τον πρώτο διαβήτη που πέρασε τον φώναζε ο Σουλτάνος πάνω και του είπε:

— Άκου καλά τί θα σου πώ, υπονταλά. Πάρε αυτό το μαχαίρι και δοκίμασε τη νοστιμιά του γουρουνιού. Προσέξε όμως. Γιατί ό,τι θα κάνης στο γουρουνί θα κάνω κι' εγώ σε σένα.

Τρέμοντας απ' το φόβο του ο διαβήτη έκοψε την άκρη του αυτιού του γουρουνιού και την έφαγε.

Ευχαριστημένος ο Σουλτάνος πήρε το μαχαίρι και του έκοψε την άκρη του αυτιού του.

Ηρθε ύστερα η σειρά δεύτερου, τρίτου, τέταρτου διαβήτη. Όλοι αυτοί οι δυστυχημένοι, όταν άκουγαν τη διαταγή του Σουλτάνου, σάστιζαν απ' την τρομάρα τους. Κι' όλοι φρόνιζαν να κόψουν όσο πιο λίγο υπορούσαν απ' το γουρουνί.

Ο Σουλτάνος ήταν ξεκαρδισμένος στα γέλια, όταν είδε έναν γεροντάκο μ' άσπρη γενειάδα να περνάει.

— Φωνάξε τον άπαγο, πρόσταξε. Ο γέρος ανέβηκε πάνω κι' όταν άκουσε τί ζητούσε απ' αυτόν ο Σουλτάνος γύρισε και του είπε:

— Πολυχορμένε μου, μου όρκίσαι στα γένητα του Προφήτη ότι θα μου κάνης ακριβώς ό,τι θα κάνω κι' εγώ στο γουρουνί;

— Και βέβαια, του φώναζε. Στο όρκίζομαι.

Αμέσως τότε ο γέρος πλησίασε το γουρουνί, έγωσε το δάχτυλό του στην τρύπα που βρίσκεται κάτω απ' την ουρά του, το έλυνε και πινε και φώναζε κατενθουσιασμένος:

— Νοστιμώτατο!

Ο Σουλτάνος τάχε χαμένα. Έπρεπε να κάνει τώρα κι' αυτός το ίδιο στο γέρο σύμφωνα με τον όρκο του. Έσκυψε, λοιπόν, ντυσιμαμένος το κεφάλι του και είπε:

— Με νίκησες, απαγονήντη! Νά πάρε αυτά τα φλουριά, σου αξίζουν. Και του πέταξε μια παραδοσάκουλα.

Καθώς κατέβαινε τη σκάλα ο γέρος, ο Σουλτάνος του φώναζε:

— Δεν μου είπες το όνομά σου, γέρο κατεργάρη.

— Ναστραδίν Χότζα, με λένε, πολυχορμένε μου... απάντησε ο γέρος κι' έφυγε γελώντας.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιαδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως το άρθρο 6 § 7 του Α.Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3, Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδρας Δύσεως, Ν' Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Δρχ. 200.000

» Εξαμήνιος » 100.000

» Τρίμηνος » 60.000

Εμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και Έσωτερικού διά τραπεζικής ταιαγής προς τον κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και Έσωτερικού διά τραπεζικής ταιαγής προς τον κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και Έσωτερικού διά τραπεζικής ταιαγής προς τον κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και Έσωτερικού διά τραπεζικής ταιαγής προς τον κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και Έσωτερικού διά τραπεζικής ταιαγής προς τον κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και Έσωτερικού διά τραπεζικής ταιαγής προς τον κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και Έσωτερικού διά τραπεζικής ταιαγής προς τον κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ένος ζωντανού

Παράξενο διήγημα

Η Ιστορία που θα σας διηγηθώ — έίπε ο γέρο-καπετάνιος Τζιμ Χάστεν, γεμίζοντας το τσιμπούκι του — είνε αληθινή και συνέβη σεμένα τον ίδιο, όταν ακόμα άντεχαν οι άρμιοί μου και ταξίδευα άδιάκοπα στους πέντε ώκεανούς.

Ημουν τότε πλοίαρχος σ' ένα φορτηγό χιλίων τόνων, που έκανε ταξίδια ανάμεσα στην Αυστραλία και στις νότιες ακτές της 'Ασίας. Μία νύχτα, καθώς ήμουν καθισμένος στην καμπίνα μου, μπροστά στο τραπεζί, κάνοντας διάφορες έγγραφες στο ήμερολόγιο του πλοίου, είδα ένα ξευγάρη μπότες να κάνουν την εμφάνισή τους στο επάνω μέρος της σκάλας, που κατέληγε στην άνοιχτη πόρτα της καμπίνας μου.

Οι μπότες κατέβηκαν άργά τα σκαλοπάτια και, λίγες στιγμές αργότερα, ένας άντρας με ρούχα ασήμενα και μουσκεμένα μπήκε στην καμπίνα και στάθηκε μπροστά μου.

Ήταν έντελώς άγνωστος μου. Δεν άνηκε στο πλήρωμα του πλοίου μου και δεν θυμόμουν να τον είχα ξαναδθί ποτέ πριν. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό σαν νεκρού και είχε μια έντονη έκφρασι άπογνώσεως και ίκεσίας. Με κύταζε στα μάτια, έριξε μια ματιά στο ναυτικό χάρτη, που ήταν διπλωμένος επάνω στο τραπεζί, και χάθηκε πριν προλάβω να σαλέψω ή να μιλήσω.

Γιά μερικές στιγμές, έμεινα καθισμένος στην καρέκλα μου, μ' ένα τακτικό ρίγος σ' ολόκληρο το κορμί, μη ξέροντας αν είχα όνειρευτή ή αν είχα πραγματικά δθ ένα φάντασμα.

Έπειτα κούνησα το κεφάλι μου και είπα στον εαυτό μου: «Έχεις κοιμηστί, πολύ, φίλε μου, και βλέπεις όραματα! Σου χρειάζεται ένας καλός ύπνος...»

Ο καιρός ήταν καλός κι' έτσι μπόρεσα να κοιμηθώ βαθιά και χωρίς καμμία διακοπή όλη νύχτα. Το πρωί, ξεκούραστος και φρέσκος, προεγμετίσασα με όρεξι, έκανα μια σύντομη επίθεωρήσι για να βεβαιωθώ αν όλα ήταν εν τάξει επάνω στο πλοίο, κι' έπειτα κάθισα στο τραπεζί μου για να συμπληρώσω τις έγγραφές μου στο ήμερολόγιο.

Καθώς έγγραφα, θυμήθηκα το έπεισοδιο της περασμένης νύχτας και, γελώντας με τον εαυτό μου, σήκωσα τα μάτια μου προς τη σκάλα. Καταλαβαίνετε την έκπληξί μου και τον τρόμου, όταν αντίκρισα πάλι τις ίδιες μπότες να κατεβαίνουν ένα-ένα τα σκαλοπάτια και τον ίδιο παράξενο άνθρωπο να μπαίνει στην καμπίνα μου και να στέκεται μπροστά μου! Με κύταζε πάλι καλά-καλά στα μάτια με βλέμμα γεμάτο ίκεσία, κύταζε με άπογνώσι το ναυτικό χάρτη, που ήταν διπλωμένος επάνω στο τραπεζί, και χάθηκε όπως την πρώτη φορά!

Δεν μπορούσα τώρα πιά να ξεγελάσω τον εαυτό μου με προφάσεις και δικαιολογίες. Είχα δθ κι' άτι πολύ παράξενο!... "Αν αυτό ήταν ένα φάντασμα ή όχι, δεν μπορούσα να ξέρω. Για ένα πράγμα μόνο ήμουν βέβαιος: ο μυστηριώδης έπισκέπτης μου είχε δείξει μεγάλο ενδιαφέρον για το ναυτικό χάρτη μου και ήταν φανερό πως είχε άπογοητευθί που τον είχε βρή διπλωμένο.

Αποφάσισα τότε να κάνω ένα πείραμα. Κάλεσα στην καμπίνα μου το δεύτερο πλοίαρχο, χωρίς να του άνωφέρω λέξι για τον αλλόκοτο άνθρωπο που με είχε έπισκεπθί, και τον παρακάλεσα να με βοηθήσει να

προσδιορίσω το ακριβές στίγμα του πλοίου μας, γιατί ήμουν τάχα ζαλισμένος. "Αν κι' ο δεύτερος έδλεπε την ίδια όπτασι, θα βεβαιωνόμουν ότι δεν με είχαν γελήσει οι αισθήσεις μου.

Άνοιξα, λοιπόν, το χάρτη, τον άπλωσαμε επάνω στο τραπεζί και άρχισαμε τους υπολογισμούς. Εγώ είχα το ένα μου μάτι στο χάρτη και το άλλο στη σκάλα.

Όταν, λίγες στιγμές αργότερα, είδα πάλι τις μπότες να κατεβαίνουν τα σκαλοπάτια, σκούνησα με τον άγκωνα μου το δεύτερο. Αυτός σηκώσε το κεφάλι του παραξενεμένος και άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει, μα σταμάτησε αντίκρύζοντας τον μυστηριώδη έπισκέπτη μου, που είχε στο μεταξύ μπη στην καμπίνα.

Το χλωμό πρόσωπό του άγνώστου έλαμψε από χαρά όταν είδε το χάρτη άπλωμένο επάνω στο τραπεζί.

Τον είδαμε τότε να πλησιάζει και να ακουμπά το δείκτη του δεξιού χεριού του επάνω στο χάρτη, ενώ με κύταζε με μια έκφρασι άπεραντης ίκεσίας. "Επειτα, χάθηκε άφηνικά.

Επάνω στο χάρτη, στο σημείο ακριβώς όπου είχε ακουμπήσει το δάχτυλό του, είχε σχηματισθί μια μικρή κόκκινη κηλίδα, σαν μια σταγόνα αίματος. Το σημείο εκείνο του χάρτη αντίστοιχούσε σε μια περιοχή του άκεανού, που απέχει μόνο είκοσι μίλια από το σημείο, όπου βρισκόταν εκείνη τη στιγμή το πλοίο μας.

Από περιέργεια, διάταξα το δεύτερο να αλλάξει την πορεία του πλοίου και να το οδηγήσει στο μέρος, που με τόσο περιεργό τρόπο μάς είχε δείξει ο άγνωστος με το χλωμό πρόσωπο και τα ίκετευτικά μάτια.

Όταν φτάσαμε εκεί μιάμιση ώρα αργότερα, βρήκαμε μια μεγάλη βόρκα βαποριού, με πέντε άντρες ξαπλωμένους μέσα. Οι τέσσερις απ' αυτούς ήταν νεκροί. Ο πέμπτος ζούσε ακόμα, μα ήταν ανίσθητος και παραληρούσε από την πείνα, τη δίψα και την εξάντλησι.

Όταν οι ναύτες μου τον ανέβασαν επάνω στο πλοίο, ο δεύτερος κι' εγώ άφήμασε μια κραυγή έκπληξεως αναγυρίζοντας σ' αυτόν το μυστηριώδη έπισκέπτη μας.

Χάρης στις περιποιήσεις μας, ο άγνωστος αυτός έζησε και μάς έξηγησε ότι το «Μαίρη III», ένα μεγάλο φορτηγό, όπου ήταν λαστρέρ, είχε άρπάξει φωτιά είκοσι μέρες πριν. Το πλήρωμα είχε μπη στις βάρκες και είχε έγκαταλείπει το πλοίο. Συνάντησαν όμως τρικυμία και βούλιαξαν όλες οι βάρκες εκτός από μια, εκείνη όπου βρισκόταν αυτός με τους άτυχους συντρόφους του. Τα πρόβια όμως και το νερό, που είχαν μαζί τους έξαντλήθηκαν σύντομα και οι ναυτοί πέθαναν. Ένας-ένας, όλοι εκτός από τον ίδιο, που είχε πέσει σ' ένα λήθαργο τόσο βαθύ, ώστε δεν είχε καν τη δύναμη να ρίξει τα πτώματα στη θάλασσα. Δεν θυμάταν τίποτ' άλλο και δεν μπόρεσε να μάς βοηθήσει καθόλου στην έξηγησι της παράξενης όπτασις, στην οποία χρωστούσε τη σωτηρία του.

Έτσι το αίνιγμα της μυστηριώδους έπισκέψεως του έμεινε άλυτο. Δώστε του όσες όποιες έξηγησι θέλετε, μα νομίζω ότι η ψυχή του ναυαγού, σε μιά άπεγνωσμένη προσπάθεια να σώση το κορμί του, το έγκατέλειψε προσωρινά κι' ήρθε σε μένα, για να με οδηγήσει κοντά του.

Πάντως, κάθε φορά που με ρωτούν αν έχω δθ φαντάσματα, απαντώ: «Ία! Ί! Έχω δθ ένα, μα ήταν το φάντασμα ενός ζωντανού!»

ΤΖΩΝ ΜΠΡΙΚΕΤ

Σμηγματόρροια

Σε σείρα άρθρων μας θα περιγράψουμε τις κυριώτερες άρρώστειες του δέρματος και κυρίως του δερμάτος του προσώπου, με τις όποιες άσβολείται η αισθητική δερματολογία και θα προσπαθήσουμε να σας υποδείξουμε με τί τρόπο θα τις άποφύγετε ή αν τις πάθετε πως θα θεραπευθίτε.

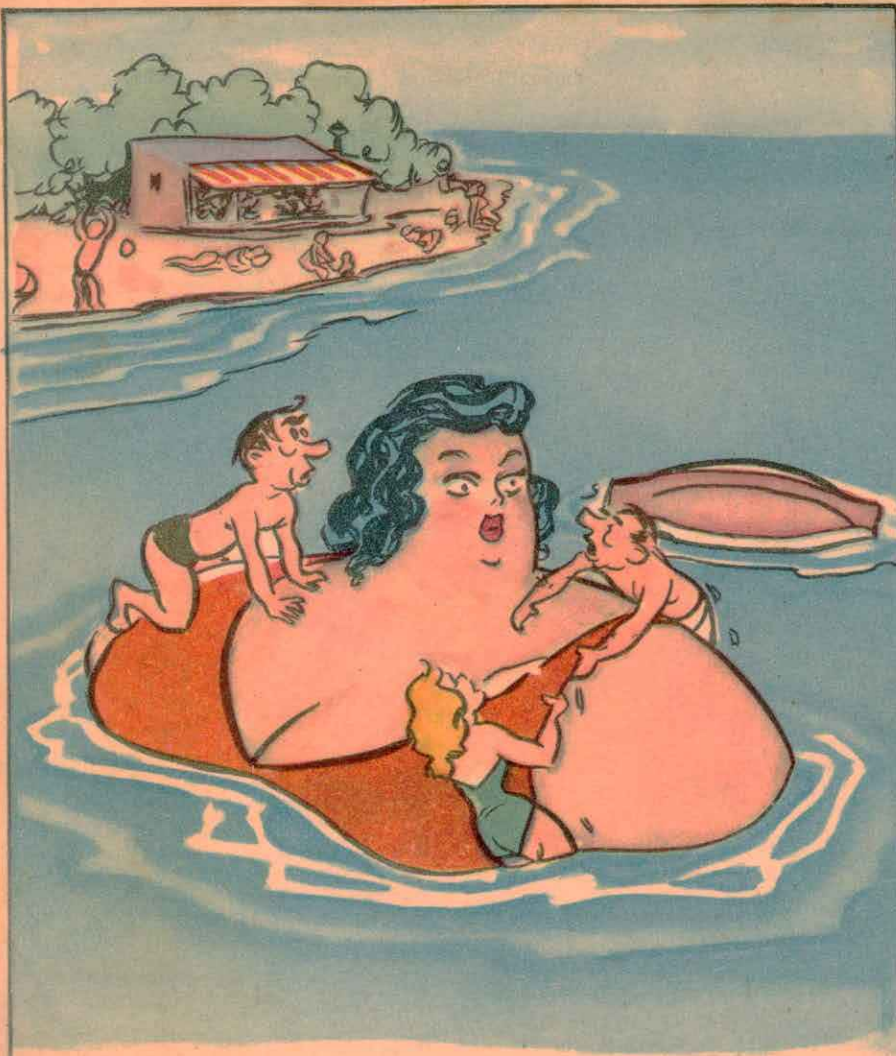
Η σμηγματόρροια όφειλεται σε υπερβολική παραγωγή και έκκρισι σμήματος από τους σμηματογόνους αδένες. Το σμήμα φυσιολογικά χρησιμεύει για να λιπαίνει το δέρμα, να το κάνει πιο άπλαλό και να το προφυλάσσει από τους εξωτερικούς έρεθισμούς ήλιο, άέρα, κρύο, βροχή, ζέση και από διάφορες τοξικές ουσίες.

Έχουμε δυο είδων σμηματορροίας, την έλαϊώδη και την άπολυσιςτική.

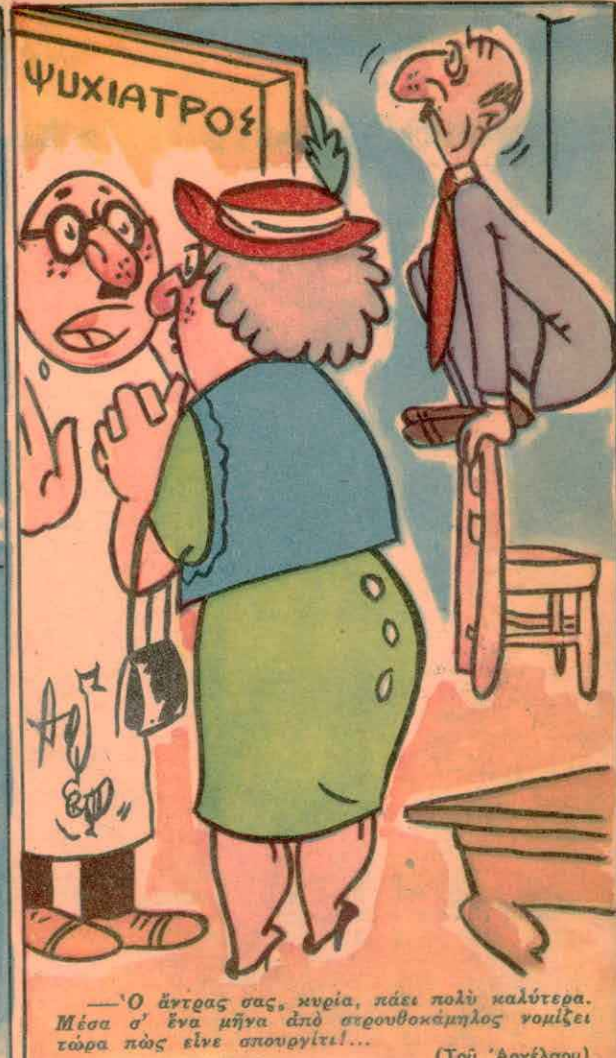
Στην έλαϊώδη σμηματορροία το σμήμα, ή λιπαρά αυτή ουσία, βγαίνει με μεγάλη εύκολια και σε άρκετη ποσότητα από τα στόμια των σμηματογόνων πόρων και περιλούει ολόκληρο το δέρμα. Με τη ζέση ή έκκρισι του σμήματος είνε ακόμα μεγαλύτερη. Οι σμηματογόνοι πόροι, έξ άλλου, είνε διεσταλμένοι και πιο πολύ άνοιχτο γύρω στη μύτη, στις ρινοταρσικές αυλακές και στο πηγούνι.

Το δέρμα στα μέρη αυτά είνε παχύ, δύσκολα σηκώνεται σε πτυχές και γλιστρά ανάμεσα στα δάχτυλα. Η επιφάνεια του είνε γυαλιστερή γεμάτη πόρους και μικρές προσέχες και γι' αυτό δίνει έντύπωσι φλούδας ποτακαλιού. Και οι σμηματογόνοι αδένες, λόγω της άφθόνου παραγωγής, γίνονται πιο μεγάλοι από το κανονικό σχήμα.

Η άπολυσιςτική σμηματορρο

—Κυρία μου, δεν μᾶς πετάτε ἀπέναντι, γιατί ναναγήσαμε!...

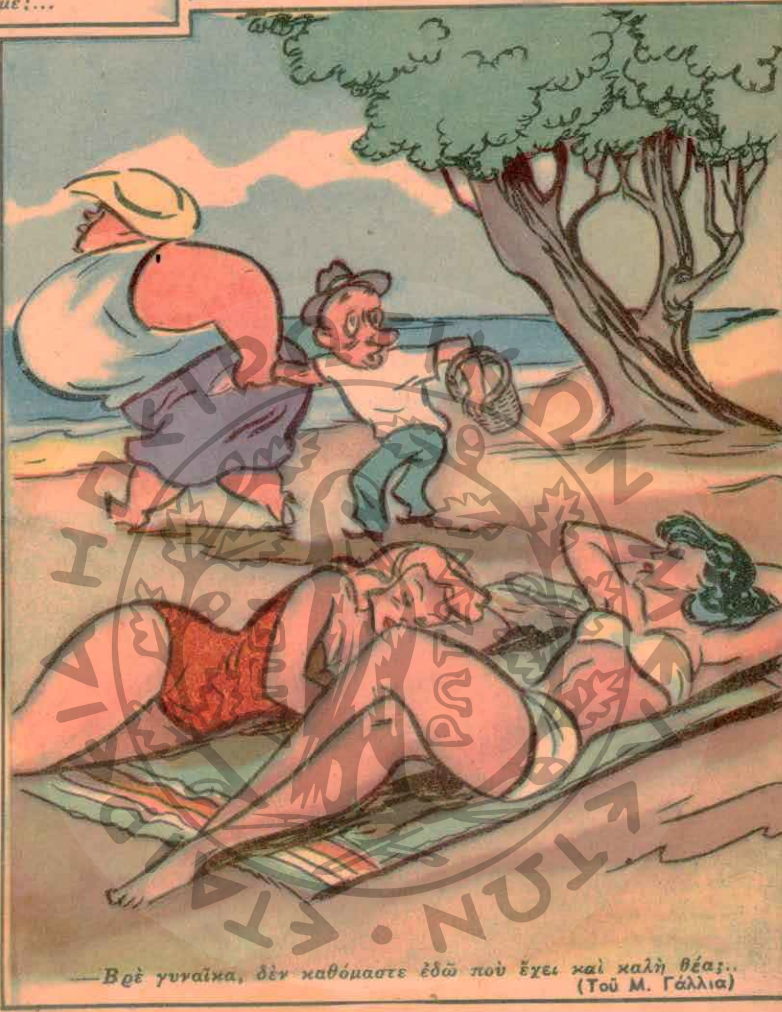

—Ο ἄντρας σας, κυρία, πάει πολύ καλύτερα. Μίσα σ' ἓνα μῆνα ἀπὸ στρονθοκαμῆλος νομίζει τώρα πὼς εἶνε σπουργίτε!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

—Βγές, μπάριμα Χαράλαμπε! "Ἐφυγε ὁ φορατζής!..."
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

—Βρε γυναῖκα, δὲν καθόμαστε ἐδῶ πού ἔχει καὶ καλὴ θέα!...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)